

Giới thiệu Trở Lại Trước Khi Chia Tay

Trở Lại Trước Khi Chia Tay - nếu như có thể có cơ hội một lần nữa, cô sẽ cố gắng bù đắp lại những sai lầm

Mặc kệ có được hay không, cuối cùng cũng sẽ không còn gì tiếc nuối.

Có lẽ như người ta nói, không có nhiều có thể như vậy, nhưng ông trời cũng thường thích trêu chọc người ta.

Khi trở lại trước lúc chia tay, rốt cuộc có thể cứu vãn cuộc ngôn tình này hay không?

Bạn trai cũ là quân nhân, tin nhắn gửi nhầm, người đàn ông trên xe lửa, thần thần bí bí

Một cuộc đấu và phản đấu, rốt cuộc người nào cứu vớt người nào?

Tất cả quay trở lại, chậm rãi bắt đầu. . . Cho Tới Bây Giờ Tùy Em, thôi thì các bạn cứ đọc truyện để tìm hiểu thêm nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cuối cùng tôi thờ dài, nếu như có thể có cơ hội một lần nữa, tôi sẽ cố gắng bù đắp lại những sai lầm, mặc kệ có được hay không, cuối cùng cũng sẽ không còn gì tiếc nuối.

Có lẽ như người ta nói, không có nhiều có thể như vậy, nhưng ông trời cũng thường thích trêu chọc người ta.

Trong hoảng hốt, tôi cảm thấy dạ dày có gì đó cuộn trào lên, cảm giác buồn nôn mạnh mẽ ồ ạt không cách nào xua tan được. Cảm giác buồn nôn này giống như có thể ném cả người tôi thật mạnh vào không trung.

Bên tai là tiếng "ùng ùng" kỳ lạ, còn có cảm giác ồn ào và lắc lư. Đây là đâu? Mở mắt, lại kinh ngạc phát hiện nơi này không phải phòng của tôi, dĩ nhiên trong đầu đã hiện lên nghi vấn.

Die nda nl equ ydo n <3 Mung sinh nhat dien dan lan thu 13

Đạp vào mắt chính là một toa xe lửa, người ta chen lấn, chen lấn rất đông đúc, hoành tráng giống biển người, tôi thấy cũng phải trợn mắt há mồm. Âm thanh ầm ĩ đó làm thiếu chút nữa màng nhĩ bị rung đến "ong ong". Tôi che tai bị đau lại, dùng sức hít thở một cái, nhưng hít vào mũi cũng là không khí vẩn đục, hít thở nhiều lần trong không khí hỗn tạp hương vị mùi thơm, ngửi cũng làm người ta buồn nôn. Chuyển tầm mắt, có người đang mờ mịt ngủ, có người đang nhỏ giọng bàn gì đó, có người đang đọc báo, có người trốn trong kẹt ghế tham lam hút thuốc lá, còn có người đang trưng mĩ ăn liễn, có người chờ bên ngoài nhà vệ sinh. Nhiều loại người làm đủ loại chuyện. Tôi ngẩn ra, ánh mắt từ từ chuyển tới cửa xe, cảnh vật bên ngoài cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Tại sao tôi lại ở trên xe lửa?

Là đang mơ màng hay bị bắt cóc?

Tôi giơ tay phải lên, hung hăng bấm vào cánh tay trái của mình, ngay sau đó trên cánh tay truyền tới đau đớn làm tôi nhe răng há miệng. Có thể cảm thấy đau thì không phải là nằm mơ, chẳng lẽ là bị bắt cóc?

Tôi nghĩ đến những tình huống đáng sợ có thể xảy ra, đột nhiên sắc mặt trắng bệch.

Tôi quan sát những người khả nghi xung quanh, nhưng càng căng thẳng càng phát hiện ai cũng khả nghi, ai cũng không khả nghi. Làm thế nào? Thật sự bị lừa bán rồi, mẹ phải làm thế nào? Bà ấy chỉ dựa vào đứa con gái là tôi, không tìm được con gái thì bà ấy có thể đau khổ đến không muốn sống tiếp nữa hay không?

Nhưng lại không giống, nếu thật sự là bắt cóc thì có phải quá yên bình rồi hay không?

Đang lúc tôi kinh ngạc, nghi ngờ và lòng thấp thỏm thì những tiếng bàn luận vụn vặt hoặc lớn hoặc nhỏ lại chui vào tai của tôi khiến tôi trợn mắt há mồm, không biết làm sao.

"Năm nay thật là rối loạn, Tứ Xuyên động đất, bao nhiêu người chết. . ."

"Thế vận hội Olympic của chúng ta. . ."

"Haizz, trong thành phố không tìm được việc làm nữa, còn không phải là khủng hoảng kinh tế sao. . ."

. . .

Những câu bàn luận kia làm máu toàn thân tôi tràn hết lên não, tôi cảm thấy cả người đều đang lạnh run.

Chẳng lẽ. . .? Một cảm giác kỳ lạ và đáng sợ đang dâng lên trong lòng tôi.

Die nda nl equ ydo n <3 Mừng sinh nhật diện đan lan thu 13

Tứ Xuyên động đất, thế vận hội Olympic, khủng hoảng kinh tế, đây đều là đề tài nóng nhất năm 2008 sao. Nhưng chuyện ba năm trước đây rồi, tại sao lúc này mọi người thảo luận vấn đề nóng bỏng đó chứ?

Chợt, có một suy nghĩ giống như một tia chớp bổ vào đầu tôi: hình như tình cảnh trước mắt đã từng gặp rồi!

Chuyện kinh người quen thuộc trước mắt. Hơn nữa, phải biết là đã ba năm rồi tôi không có ngồi xe lửa, nhớ năm ấy, lần đầu tiên ngồi xe lửa là đang đến đơn vị bộ đội của bạn trai cũ để gặp anh ta, lúc đó ngồi trên một chuyến tày chạy rất nhanh cho nên nhớ rõ ràng như vậy, là bởi vì lần đầu tiên tôi ngồi xe mà ới, lúc ấy là lễ Quốc Khánh nên rất khó mua vé, kết quả mua được vé đứng chứ không có vé ngồi, không phải là chuyến xe này sao? Chuyện lúc ấy đặc biệt có ấn tượng khắc sâu nên muốn quên cũng không quên được.

Tất cả mọi chuyện không phải là tình cảnh trước mắt sao?

Vô cùng kinh ngạc và cảm giác buồn nôn trộn vào cùng nhau, bỗng nhiên tôi cảm thấy còn có cảm giác bất lực và thất bại, nỗi đau nát lòng nát dạ tràn ra toàn thân.

"Oe. . . . ." Bị người khác dùng lực đẩy, tôi ghé vào thùng rác bên cạnh bồn rửa mặt ới lên ới xuống.

Trong dạ dày đã không còn gì nữa, chỉ còn ít sức lực nôn ọe, nhưng chỉ khạc ra nước chua, chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục nôn như vậy thì dạ dày cũng nôn ra.

"Uống miếng nước đi, có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút." Bên cạnh đưa tới một chai nước suối Nongfu Spring. (Nongfu Spring là nhãn hiệu nước suối)

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu thì nhìn thấy đôi mắt sáng ngời mà dịu dàng của một người đàn ông, miệng mỉm cười, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

"Em. . ." Trong mắt của anh có khiếp sợ: "Đồng. . ." Lời nói một nửa lại nuốt xuống, nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt cũng rất chân thật.

Tôi lại không quá để ý về mặt của anh, chỉ liếc mắt một cái liền dời tầm mắt đi chỗ khác, khiếp sợ trong lòng lại như nước lũ cần nuốt tôi.

Chuyện này cũng là chuyện quen thuộc kinh người, mặc dù trong lòng đã nghĩ tới điều đáng sợ đó nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tôi nở ra một nụ cười tái nhợt, khoe miệng vừa động thì cũng bất lực hỏi: "Năm nay là năm nào?"

Người đàn ông có chút kinh ngạc nhưng vẫn trả lời: "Năm 2008."

Nghe được đáp án, có một cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ phía sau lưng tôi, thật là quý dị!

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn ảo tưởng, chỉ muốn đây là do bọn họ tạo cho mình một cú chuyện đùa thôi. Còn nhớ rõ tay của tôi, vào mùa đông năm 2008, lần đầu tiên tôi đi xe gặp bạn trai, bởi vì lúc ấy không thể nào tiếp nhận được việc chia tay khổ sở, trong lòng mờ mịt, bởi vì quá mức đau lòng nên khi cắt đồ ăn đã dùng sức quá nhiều, vì vậy tay của tôi để lại một vết sẹo.

Vết sẹo đau đớn, để lại trên tay và khắc vào trong lòng của tôi, cũng không loại bỏ được.

Tôi vội vàng cúi đầu nhìn xuống tay của mình, đôi tay bóng loáng tinh tế, cũng không có một vết sẹo.

Tôi sống lại!

Trùng sinh trở lại năm 2008!

Năm 2008 bị tôi khép kín lại trong lòng, quả thật xảy ra quá nhiều chuyện.

Năm đó, Tứ Xuyên mới vừa xảy ra động đất mạnh, thế vận hội Olympic Bắc Kinh mới vừa tiến hành, khủng hoảng kinh tế diện rộng cuốn lấy toàn cầu, mà cả đời tôi lại là lần đầu tiên ngồi xe lửa, đi một lần khiến tôi đau tê tâm liệt phé cả cuộc đời!

Chia tay, năm ấy anh ta tàn nhẫn tuyên bố quyết định chia tay với tôi. Một tiếng chia tay cũng tới đột ngột như vậy, năm 2008 có nhiều chuyện, cũng là năm tai nạn của tôi. Còn nhớ năm ấy Nha Đầu nói với tôi: "Sao cậu chia tay? Tình cảm các cậu sâu như thế, thậm chí vì cậu ta mà thiếu chút nữa đã quyết liệt với mẹ cậu rồi, sao lại. . .?"

Thật ra thì tôi cũng không biết tại sao? Chia tay bất ngờ, cũng quá kỳ lạ!

Từng có bao nhiêu lần khát khao thời gian có thể quay trở lại để tôi đi cứu vãn sự sai lầm này, hôm nay ông trời cho tôi một cơ hội, tôi lại . . . Cảm giác ấy sao — châm chọc!

Lúc này —

Chấn động này là thực, như sét đánh vậy, đánh tan toàn bộ suy nghĩ trong đầu tôi, không còn gì hết.

Giống như tôi không thể không tiếp nhận sự thật này nên tôi chỉ có thể bất lực dựa vào bồn rửa tay trên xe, trong đầu trống rỗng, một chút suy nghĩ cũng không có.

"Uống đi, uống rồi sẽ dễ chịu hơn một chút." Tay cầm nước suối chưa buông xuống, vẫn lơ lửng trước mặt tôi như cũ.

Tôi bất lực cười cười với anh: "Cảm ơn, tôi có nước."

Điện thoại di động phát ra tiếng "tích tích", có tin nhắn tới, mở ra, nội dung rõ ràng đập vào mắt của tôi: Chị Đồng Diệp, em trên máy bay. Tên dưới tin nhắn là — Tu Dĩnh?

Là cô ấy? Còn nhớ một lần tôi bị mất trộm điện thoại di động nên không còn tin tức của cô ấy rồi, lúc này tin tức của cô ấy rõ ràng xuất hiện trong điện thoại di động của tôi.

Nhớ lần đó tôi theo Tu Dĩnh hẹn nhau cùng đi tỉnh A thăm bạn trai của mình, không phải là năm 2008 sao? Chỉ vì tôi mua không được vé máy bay nên chỉ đành phải đổi ngôi xe lửa, cũng bởi vì ngày lễ Quốc Khánh nên không thể không mua vé đứng đi thành phố X, vừa đứng dậy đã hai ngày hai đêm, lúc đến thành phố X thì tôi đã mệt không chịu nổi nữa.

Hôm nay nhìn thấy tin nhắn của Tu Dĩnh, thật ra thì trong lòng tôi vừa xem đã hiểu ngay rồi, hơn nữa nghĩ rằng tất cả những chuyện này là thật nhưng cũng không thể nào.

Dạ dày đau nên cũng đã xua tan suy nghĩ lung tung trong đầu tôi.

"Đồng . . . Em lau một chút đi." Một đôi tay, một tờ giấy bông nhiên xuất hiện trước mặt của tôi.

Tôi ngẩng đầu đang choáng váng, tầm mắt rơi vào đôi tay kia, lại chậm chậm dời lên chủ nhân của đôi tay đó, lại ngẩn người. Là người đàn ông ấy! Đó là người đàn ông tình cờ gặp mặt, kiếp trước chỉ đưa một bình nước, tại sao kiếp này trái tim lại nghĩ suy nhiều vậy? Tôi nghi ngờ nhìn anh, trong lòng cảnh giác, lắc đầu một cái.

"Cảm ơn, tôi có." Tôi giờ khăn ướt trong tay lên.

Lần đầu tiên cùng xuất hiện trên xe lửa, lúc đó còn ít tiếp xúc với người lạ, ai biết lòng đối phương từ đâu. Người đàn ông như vậy có thể ít để ý thì tốt nhất đừng để ý tới. Nghĩ thế nên tôi nhắm hai mắt lại, từ chối ý tốt quan tâm của anh.

Trong toa xe rất lộn xộn, những lời bàn tán ồn ào, một lần lại một lần đang nhắc nhở tôi chuyện không thuộc về khoảng thời gian này, cảm giác buồn nôn cứ hành hạ tôi.

Xe vẫn còn đang chạy tới, bên tai là âm thanh "lùng ủng", khoảng cách càng lúc càng gần, lòng của tôi cũng càng lúc càng sợ.

Đó là không có đường về, biết rõ lần này đi gặp là phải chia tay, biết rõ yêu say đắm như vậy không có kết quả, nhưng tại sao trong lòng vẫn khát vọng như thế? Chẳng lẽ nhục nhã kiếp trước còn chưa đủ sao?

Xuống xe, đây là lựa chọn tốt nhất! Nhưng tại sao lại cảm thấy không cam lòng?

Lý do, tôi cũng cần một lý do, biết rõ phía trước là đầm rồng hang hổ, nhưng không có được một câu trả lời hài lòng thì tôi mãi cũng không chết tâm. Còn nhớ rõ năm đó lúc mới vừa chia tay, Nha Đầu hỏi: "Cậu có hối hận không?"

Hối hận? Tôi nhớ tôi đã từng trả lời cô ấy như thế này: "Tuyệt đối không hối hận, nếu như thời gian quay trở lại, một lần nữa có cơ hội thì mình vẫn lựa chọn yêu người đó, lúc yêu là yêu chân thành, lúc không thương là thật sự không thương, mình quý trọng thời gian yêu nhau từng ly từng tý."

Ba năm, tôi cho là tôi sẽ quên anh ta, thì ra là ở một góc khuất trong lòng, anh ta vẫn chiếm lấy một vị trí rất lớn.

Yêu, khó quên!

Nha Đầu nói: "Cậu cần một người đàn ông, người đàn ông xuất sắc, đủ để cho cậu quên người đàn ông ưu tú như anh ta."

Dù vô tình hay cố ý, dù sao cô ấy vẫn nhắc tới người anh trai ưu tú, nhưng cuối cùng cũng bị tôi tự động che giấu.

Tôi cười khỏ, biết rõ không thể làm như vậy, lại làm, đây chính là nhân tính, cũng là sự lựa chọn của trái tim, không ai thay đổi được.

Một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau trán của tôi.

Tôi nhảy lùi về theo phản xạ, lại đón nhận một đôi mắt thâm thúy, ánh nhìn này, tôi rơi vào đáy mắt không thể tìm được một chút dịu dàng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tác giả có lời muốn nói: các bạn à, đây là một thể loại hiện đại pha chút văn cổ của tôi, là một truyện xuyên không, người tương lai xuyên về quá khứ, tình tiết từ chán ghét buồn bán đến phải buồn bán, có yếu tố hận, các bạn đọc một chút đi, cốt truyện không tệ, cũng sẽ bảo đảm cập nhật thương xuyên, dĩ nhiên ngôn từ văn hiện đại cũng vẫn còn, mọi người có thể tuyệt đối yên tâm.

Là anh, vẫn là người đàn ông đó! Tại sao anh cố níu lấy tôi không buông? Hay là có mưu đồ khác?

"Anh làm gì?" Tôi đẩy tay anh ra, cảnh giác nhìn hấn.

"Tôi thấy trên mặt em đều là mồ hôi, cho nên. . . . ." Trên môi hấn nhộn nhạo một nụ cười.

Nụ cười nhẹ đó ở trong mắt mệt mỏi của tôi lại hết sức chói mắt, giống như anh đang châm chọc tôi vậy, đột nhiên ý thức lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

"Không cần, tôi có tay." Tôi lạnh lùng cự tuyệt.

"Bạn trai cô thật tốt với cô." Bên cạnh có người phát ra giọng hâm mộ.

Những lời này cứ thế đã kéo hai người không có quan hệ gì thành một đôi.

Mặt của tôi nóng lên, lúng túng muốn phủ nhận, lại nghe anh nói: "Không phải, chúng ta mới vừa quen."

"Cậu trai trẻ, đừng ngượng ngùng. Đối xử tốt với bạn gái cậu một chút, cậu xem cô ấy đang đổ mồ hôi lạnh, có phải là bị bệnh hay không?"

Anh nhìn tôi chăm chú, giống như tôi là con mèo của anh, nhìn chăm chú làm cả người tôi không được tự nhiên, đang muốn nổi giận thì anh lại đột nhiên nắm tay của tôi rồi chen vào trong đám người.

"Anh kéo tay tôi làm cái gì?" Tôi dùng sức muốn hất tay của anh ra, tiếc rằng anh nắm quá chặt.

"Em cũng bệnh thành ra như vậy rồi còn mua vé đứng." Hình như anh rất tức giận, nhưng tại sao?

Tôi với anh có quan hệ gì sao? Tôi đứng hay ngồi thì đây cũng là chuyện riêng của tôi, anh quản được không? Người đàn ông này thật sự rất kỳ lạ. Nghĩ thầm không để ý tới anh nữa, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Tôi không phải là không mua được. . ." Nhưng giọng nói cũng nhỏ dần vì anh cứ nhìn chằm chằm, rồi dần dần chìm ngập trong tiếng ùng ùng của xe lửa.

Die nda nl equ ydo n <3 Mung sinh nhat dien dan lan thu 13

Ngồi vào chỗ đã là chuyện mười phút sau rồi, tôi vẫn còn đang mù mịt. Tôi quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh lấy một điều thuốc, hít một hơi, thở ra khói, về mặt trầm tư, ẩn trong sương khói. Chỗ ngồi là của anh, nhưng hôm nay lại bị tôi chiếm lấy, anh đứng ở hành lang, hút thuốc, không biết đang nghĩ gì.

Tôi không tiếp tục nhìn anh, đầu óc hỗn loạn như muốn nổ tung, tình cảnh mới vừa rồi càng không ngừng va vào đầu, lại một mờ mịt trong tích tắc.

"Em cứ ngồi ở chỗ này, vị trí này gần cửa sổ, em sẽ thoải mái hơn." Đối với sự thích ứng sau khi vừa sống lại của tôi mà nói, trong hoàn cảnh ồn ào ở nơi này, giọng nói của anh giống như suối nước lúc khát, lòng của tôi lập tức thấy dễ chịu.

Thấy anh lặng lẽ đứng ở hành lang, nghiêng mặt, bóng lưng kia làm tôi cảm nhận được có một sự cô độc. Tại sao anh muốn nhường chỗ ngồi cho ta, cũng bởi vì tôi nôn mửa không thoải mái sao? Sẽ không đơn giản như vậy, trên xe lửa nơi ồn ào, ai cũng muốn chiếm lấy chỗ ngồi, không lý do gì mà có chỗ ngồi còn nhường cho người khác ngồi. Đối với anh, tôi có chút lo lắng đề phòng, không phải là tôi thích nghi ngờ người khác, mà là trong xã hội phù phiếm này thì tôi phải cảnh giác nhiều hơn.

Có thể cảm nhận ánh mắt của tôi, anh cũng nhìn lại, giao với ánh mắt tôi, mặt tôi đỏ lên, nhanh chóng quay đầu về, bị người ta bắt được đang nhìn trộm làm mặt tôi nóng lên.

Nhưng đáng vẻ người đàn ông này cũng đã khắc thật sâu trong đầu tôi.

Anh rất đẹp trai, mắt phượng, lông mày không quá dày, cũng rất có mùi vị đàn ông. Thân thể rắn chắc, rất có thịt, cơ thể làm căng cả trang phục, vóc dáng rất cao, chừng trên dưới một mét tám. Đáng vẻ anh hút thuốc lá rất mê người, hít một hơi, chậm rãi thở khói ra, có cảm giác cười mây đập gió.

Trong lúc đó, anh đi ba bốn bước trở lại rồi muốn lấy vé xe của tôi, hỏi anh làm gì, anh cũng không nói, chỉ nhét tấm vé ngồi vào trong tay của tôi. Anh đi trở về hành lang, vẫn hút thuốc, không quay đầu nhìn lại nữa.

Nhìn bóng lưng của anh, trong tay lại nắm vé của anh, đột nhiên tôi có cảm giác ‘lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử’. Cảm tấm vé kia, cảm giác lòng bàn tay đồ mồ hôi.

Qua không lâu thì nhân viên tàu tới kiểm vé. Nhân viên tàu là một chàng trai rất trẻ, chắc là làm việc chưa bao lâu.

"Chị ơi, mời chị lấy vé ra." Nhân viên tàu nói mà không có biểu cảm gì.

Tôi im lặng đưa tấm vé bị nắm có chút nhăn nheo cho nhân viên tàu, cậu ấy tò mò nhìn tôi một cái, tôi chợt dạ rữ mí mắt xuống.

Nhân viên tàu nhìn một chút rồi đưa vé lại cho tôi, sau đó kiểm tra bên cạnh, cuối cùng kiểm tra đến anh.

"Anh à, nơi này không cho phép hút thuốc lá, mời qua khu bên kia hút thuốc."

Anh không có ý kiến gì, yên lặng đưa tấm vé cầm vốn thuốc về tôi cho nhân viên tàu, đi đến góc khuất được ký hiệu trên hành lang – góc chết nên bên này tôi không thấy được.

"Bạn trai cô đối xử với cô thật tốt." Người ngồi bên cạnh tôi nói.

"Không phải. . . . ." Tôi muốn phủ nhận, nhưng vừa nghĩ đối phương chỉ là một người xa lạ, hiểu lầm thì hiểu lầm thôi.

Lúc này tôi mới chú ý tới chỗ ngồi bên cạnh chính là một người lính, sĩ quan cấp hai. Thấy người mặc quân trang, tôi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ người cũ mặc quân trang sau khi yêu nhau, đó là lúc anh ta nghỉ phép về nhà, cố ý tới trường học tìm tôi.

Đáng vẻ A Hạo mặc quân trang, đến bây giờ vẫn còn khắc rất sâu trong lòng của tôi, trong đầu tự nhiên hiện ra tình cảnh năm đó anh ta đột nhiên xuất hiện trước mặt của tôi. . .

Đó là một mùa hè nóng bức, tôi chưa về nhà, bởi vì phải bận rộn tiếp đón học sinh mới nên tôi phải ở lại trường học. Lúc A Hạo tới thì tôi đang in giấy tuyên truyền, khoảnh khắc điện thoại kết nối, cảm giác của tôi giống như trong mơ vậy.

A Hạo nói, anh ta đang ở cổng trường.

Trong gió, anh ta anh tuấn mặc quân trang màu xanh thẫm giống như cây ô liu đứng thẳng ở cổng trường.

"Hạo!" Tôi kêu.

Anh chậm rãi xoay người lại, cũng nhìn thấy tôi nên ánh mắt sáng lên, chạy tới tôi.

"Sao anh không nói trước cho em biết một tiếng, em tới trạm xe đón anh."

"Anh chính là muốn cho một niềm vui bất ngờ."

Ánh mắt A Hạo tỏa sáng lấp lánh, còn có quân trang mới tinh, quanh quẩn mãi trong đầu của tôi, không xua tan được.

"Cho em." Tiếng gọi kéo tôi từ suy nghĩ về hiện thực, trên bàn nhỏ trước mắt có một túi đồ ăn. Tôi ngẩn ra rồi ngẩng đầu đón nhận cũng ánh mắt của người đàn ông đó, tôi mới phát hiện xe lửa đã đến một nhà ga.

"Anh. . . . ."

"Bên trong có ô mai, em ăn mấy viên có thể ngừng nôn." Anh thân nhiên nói.

Tôi làm bầm muốn nói "không cần", nhưng anh đã quay lại hành lang, câu nói kia đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Xe lửa lại chạy bon bon, lúc giữa lại có dừng lại, anh cũng đi xuống mua một ít đồ ăn cho tôi, tôi nói gì cũng không chịu lấy lại, thế rồi anh lại nhét đồ vào trong tay tôi rồi trở về hành lang.

Nhìn đồ trên bàn, tôi âm thầm thở dài trong lòng.

Tu Đình lại gửi tin nhắn tới: Chị Đồng Diệp, em sắp đến thành phố X.

Thấy tin nhắn của Tu Đình, tôi cười, tất cả không thoải mái trong lòng cũng quang ra ngoài chín tầng mây, chuyển tâm cùng nhắn tin cùng Tu Đình, thời gian trôi qua nhanh theo ngón cái lướt qua bàn phím.

Vài trạm sau đó, lục tục có người xuống xe, nhưng người lên xe lại nhiều hơn. Người lên xe chen lấn đầy trên hành lang.

Tôi đắm chìm trong niềm vui nhắn tin nên tạm thời quên lãng âm thanh ồn ào.

Trùng hợp vừa ngẩng đầu lại phát hiện anh đang đứng ở bên cạnh tôi, anh tới lúc nào tôi cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Một trạm nữa là có thể đổi được giường nằm rồi." Mặt của anh bởi vì hưng phấn nên có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

"Thì ra là anh. . ." Tôi không biết nên nói gì.

Tôi thật sự không ngờ anh lấy vé của tôi chắc vì giúp tôi đổi giường nằm, tôi vẫn cho là. . . Nói thật, không cảm động là gạt người trên xe lửa có một người quan tâm mình như vậy, mặc kệ anh có mục đích gì, trái tim cũng bằng thịt, tôi cũng không ngoại lệ. Bởi vì cảm động, nước mắt trong hốc mắt xoay một vòng.

Nhìn anh mà tôi rơi nước mắt, lắc đầu một cái, chỉ cười ha ha nói anh chỉ không muốn đứng mà thôi.

Bởi vì trong toa xe có quá nhiều hành khách, chen chúc hành lang đến nước chảy không lọt, anh đã không thể đi qua khu hút thuốc lúc này anh đứng.

Sau đó anh không ra hành lang đứng nữa mà đứng ở bên cạnh tôi, lại nói chuyện cùng tôi. Có lúc đứng tê chân rồi sẽ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi. Tôi áy náy, đề cho anh ngồi xuống, nhưng anh vẫn không chịu, chỉ nói thân thể tôi không tốt, đứng có thể mệt mỏi, anh dựa vào thành ghế, tay mò túi, móc ra một điều thuốc, nghĩ tới ở đây không thể hút thuốc lá nên lại để trở về.

"Chúng ta chen một chút, anh ngồi bên cạnh tôi đi." Quân nhân ngồi bên cạnh nói.

Lúc bắt đầu thì anh liên tục nói không cần, sau đó vị trí quân nhân trở nên trống rỗng, anh cũng không khách khí đành hoàng ngồi lên. Cách anh rất gần, tôi cảm thấy trong lòng mình có chút hốt hoảng, không biết nên làm sao đây.

Hình như anh nhìn thấu sự hồi hộp của tôi nên nói câu được câu mất với tôi tôi từ từ buông sự phòng bị xuống, nói chuyện cùng anh. Trong lúc nói chuyện phiếm, chúng tôi đã quen thuộc, biết thông tin của nhau, thì ra tên anh là Từ Lỗi, là người thành phố N.

"Anh ở khu nào của thành phố N?" Nghe anh cũng là người thành phố N, tôi hơi bất ngờ. Không ngờ trong toa xe nhỏ nhỏ này lại có thể tha hương ngộ cố tri.

*tha hương ngộ cố tri: xa quê gặp bạn cũ, ở đây có nghĩa đi xa gặp người cùng quê

"Tôi ở khu Đông, em thì sao?" Anh cũng có vẻ khá hưng phấn.

"Tôi ở khu Nam"

Biết anh là đồng hương, đề tài giữa chúng tôi không khô khan nhiều hơn.

"Em thật sự tên là Đồng Diệp!"

Nghe được tên của tôi, hình như anh rất kinh ngạc, nhưng lại dường như đang trong dự liệu, vẻ mặt rất kỳ lạ, tôi không nhìn được nhìn anh vài lần.

Hình như anh cúi đầu nghĩ gì đó, ngẩng đầu lên thì vẻ mặt đã khôi phục bình thường, cười một cái, nói: "Có phải em tốt nghiệp đại học XXX hay không?" Vẻ mặt rất gấp, hình như đang chờ tôi trả lời.

Tôi sợ ngây người, làm sao anh biết trường đại học của tôi? Hỏi anh rồi, thế nhưng anh lại cười ha ha, dẫn ra một chủ đề khác, nhưng rõ ràng linh động hơn lúc này.

Die nda nl equ ydo n <3 Mừng Sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Người quân nhân bên cạnh nhìn chúng tôi rất kỳ lạ, nghi ngờ hỏi: "Các người. . . không phải tình nhân sao?"

Tôi lúng túng đỏ mặt: "Không phải."

"Tôi tưởng hai người là người yêu của nhau, thì ra là. . . . ." Người quân nhân giật mình chắc lưỡi, cũng không nói tiếp.

Tôi có thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh ấy, tất nhiên là đang suy nghĩ mới quen mà có thể quen thuộc đến nhường chỗ ngồi của mình lại, còn chạy lên chạy xuống chuẩn bị? Thật ra thì không riêng anh ấy thấy lạ, tự tôi cũng đoán không ra nguyên nhân trong đó. Có thể giải thích chính là, nếu như trong tình huống anh không có ý đồ gì thì chính là đặc biệt thích giúp người khác làm niềm vui.

Bởi vì là đồng hương nên cảm giác lạnh nhạt tôi và Từ Lỗi cũng bị quét sạch, đề tài cũng từ từ nhiều hơn.

Nhưng giữa lúc nói chuyện, hình như anh rất quen thuộc với tôi, có rất nhiều lời anh đều bật thốt lên, rồi lại bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt kỳ lạ làm cho người ta nhìn không thấu, Nhưng mà lại không có ác ý.

Lại có vài người đứng xuống xe, trong toa xe tạm thời trống hơn rất nhiều, trên hành lang chật ních người lúc này cũng chỉ hai ba người. Anh đổi cho tôi một chiếc giường, tôi làm thế nào cũng không muốn lấy không vé của anh, nhất định phải trả tiền lại cho anh, thế nhưng anh lại nói: "Em là đồng hương của tôi, tôi xem em như em gái tôi, chẳng lẽ tôi đổi vé cho em gái mình cũng không được?" Mặt của hắn hồng hồng, không biết là trên xe lửa nóng bức hay là nguyên nhân gì.

Người quân nhân lại hiếu kỳ nhìn chúng tôi, tôi lúng túng ho khan một cái, nói: "Cầm lấy đi!" Tôi kiên quyết nhét tiền vào túi của anh, cũng không quan tâm tiền đủ hay không đủ.

Chậm rãi đi tới toa giường nằm, tôi không nhận được quay đầu nhìn Từ Lỗi, lại vừa đúng lúc bắt được anh cũng đang chăm chú nhìn tôi, tôi hơi sững sờ, vội vàng quay đầu lại.

"Tích tích", lại có tin nhắn gửi tới, tôi mở ra, đập vào mắt là hai chữ "A Hạo". Tôi giật mình, là hưng phấn sao? Hay là mất mát? Thời gian dài như vậy rồi mới nhận được tin nhắn của anh ta, nên vui mừng hay là xót xa? Đối với anh ta thì cảm tình vẫn còn, tôi biết rõ hơn ai khác, nhưng rồi nên đối mặt với anh ta ra sao đây? Chuyện này tôi chưa nghĩ kỹ.

Mở tin nhắn, trên đó viết: Đã tới chưa? Chỉ có ba chữ ngắn ngủn, ngay cả một dấu ngắt câu cũng không có, nhưng tôi vẫn phát hiện trong lòng của mình đang hưng phấn.

"Chưa đến, trưa mai mới có thể đến đứng đây". Tôi nhanh chóng trả lời, nhưng tay run rẩy mấy lần vẫn đánh sai chữ.

Ngồi ở bên giường nằm, tôi bắt đầu tỉnh táo lại, còn có một ngày nữa đã đến thành phố X, tôi nên dùng tâm trạng như thế nào đối mặt anh ta, đối với anh ta là yêu nhiều hay là hận nhiều, tự tôi cũng không có cách nào biết rõ, nhưng tôi biết là tôi xoay chuyển anh ta.

A Hạo giống như mở máy thu thanh, tin nhắn đột nhiên nhiều hơn, một tin nhắn lại được gửi tới:

Bà xã, anh tranh thủ thời gian gọi tin nhắn cho em, vừa nghĩ tới sẽ lập tức nhìn thấy em thì trong lòng không không chế được vui mừng.

Bà xã, hiện tại bộ đội đều đang nghỉ ngơi, anh cũng nằm ở sân cỏ trong đơn vị lên gọi tin nhắn cho em, em có nhớ anh hay không?

Bà xã, nhìn thấy ánh sao sáng bên ngoài không? Từng ánh sai tượng trưng cho sự tương tư anh, tượng trưng cho nhớ nhung của anh đối với em

Bà xã, vừa kiểm tra phòng trở về, nằm ở trên giường lạnh như băng, anh lại rất nhớ em, ngày mai sẽ có thể gặp em rồi, anh hưng phấn mất ngủ.

Bà xã. . .

. . .

Chúng tôi nhắn tin nói chuyện hồi lâu, nhìn tin nhắn sến súa của A Hạo, ngọt ngào trước thất tình quay trở lại, thì ra là tôi yêu anh ta không giảm bớt vì thời gian trôi qua, ngược lại càng lúc càng tăng. Điện thoại trong tay rung lên vì nhận tin nhắn của anh ta: Anh đến trạm xe đón em

Tôi nhìn tin nhắn này, có một chút thần thờ, ngay sau đó lạnh lùng cười, biết anh ta sẽ không tới trạm xe đón tôi, còn nhớ rõ lần gặp lại trước khi trùng sinh, anh ta bận việc huấn luyện trong đơn vị mà để cho tôi một mình chuyển xe đến bộ đội tìm anh ta. Cõi lòng không còn như ba năm trước, tôi nhìn những tin nhắn quen thuộc, biết rõ tin tưởng tin nhắn sẽ đau lòng, sẽ làm mình mệt chết đi nhưng trong lòng vẫn không nhận được vui sướng. Rốt cuộc là các cô gái đều thích lời ngon tiếng ngọt như vậy, hay là tôi vẫn thủy chung không cách nào xóa đi tình cảm ngày xưa mà anh ta dành cho tôi?

Nhưng vừa nghĩ đến lần này đến đơn vị gặp anh ta, sau đó không lâu anh ta nói chia tay, lòng chân thành của tôi lại tiêu tan không còn gì, tâm trạng lại không khỏi phiền muộn, trái tim mơ hồ thấy đau nhói.

"Đang nhắn tin với ai thế? Vui vẻ như vậy, thấy em cười khúc khích." Từ Lỗi quay lại, giọng túi lớn túi nhỏ lên, tất cả bên trong đều là đồ ăn.

"Không có gì." Tôi bỏ điện thoại đi động vào túi, liếc nhìn đồ trên tay anh, nói: "Sau này đừng mua nữa, phí quá." Suy nghĩ một chút lại lấy tiền trong túi muốn trả lại cho anh.

Thế nhưng anh lại không nhận tiền của tôi, chỉ đặt đồ ở trên bàn, nhìn tôi thâm sâu, nói: "Gửi cho bạn trai em sao?"

Trong lòng tôi vốn phiền não, anh lại hỏi như vậy, đây thần kinh nào đó trong đầu tôi bị kích động, đột nhiên nổi giận, la ầm lên: "Tôi gọi tin nhắn cho ai anh quản được sao? Anh là gì của tôi, anh quản quá nhiều được không?" Nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy mình quá đáng, tôi không nên phát tiết những khổ sở cùng bi thương của mình lên người anh.

Anh lúng túng đỏ mặt, đứng ở đó cũng không nói gì.

Trong toa xe có người nhìn bên này, cho là chúng tôi là vợ chồng son gây gỗ, có người tới khuyên can, tôi lại leo lên giường ngủ, đầy trong đầu đều là tin nhắn lúc này.

Anh nói rất nhiều, không khác gì "thật xin lỗi, anh sai rồi" ..., nhưng tâm trạng của tôi lại không khỏi phiền não, không phải là bởi vì anh, trùm chấn, muốn ngủ để che giấu bất an trong lòng.

Anh tới tìm tôi mấy lần, nhưng tôi câu được câu không nói chuyện với anh, anh cũng cảm thấy tôi lạnh lùng, không thể làm gì khác hơn là hậm hực đi ra.

Một khoảng thời gian nữa không thấy anh tới tìm tôi nữa, gần tới thành phố X, hình như tôi cũng quên anh, nhưng cũng càng thêm phiền não.

Sắp đến trạm, tôi bắt đầu sửa sang lại giường đệm, có nhân viên tàu tới đây kiểm tra vé, tôi lấy vé đưa cho cô ấy, đột nhiên nghĩ tới Từ Lỗi.

Tôi đối xử với anh như vậy có phải quá đáng hay không?

Anh cũng không có đối xử như thế nào với tôi, còn suy nghĩ cho tôi còn tôi lại lạnh lùng đối với anh.

Đi tới hành lang, tôi không tự chủ nhìn vào chỗ ngồi đó, nhưng không phát hiện bóng dáng anh, trong lòng có cảm giác mất mát.

Có người vỗ bả vai của tôi, tôi quay đầu lại, vẫn là khuôn mặt tươi cười của anh: "Em đang tìm tôi sao?"

Trong lòng đột nhiên dễ chịu, ta cười mắng: "Ai tìm anh, bớt tự cao."

Đột nhiên anh xuống sắc: "Đưa đi động cho tôi?"

"Làm gì?" Tôi cảnh giác nhìn anh.

Bỗng dưng anh đoạt lấy điện thoại di động của tôi, mở khóa. Tôi nhìn anh chăm chăm, muốn đoạt lại điện thoại di động của mình, nhưng anh luôn có biện pháp tránh bàn tay của tôi. Lại thấy anh như đang lục lọi gì đó, rất lâu sau mới thấy anh trả điện thoại lại tôi, sau đó cười với tôi: "Đây là số của tôi, nhớ phải gọi cho tôi, tôi chờ điện thoại của em."

Tôi giật mình, thì ra là anh lấy điện thoại di động của tôi là. . .

Trong lòng xuất hiện trăm vị khác nhau, rất không cảm xúc. Thương cảm ly biệt đột nhiên tăng thêm, thì ra là hợp nhau đi chung đường sẽ thú vị như vậy thì cũng phải chia lìa, đây cũng là trên đời không có bữa tiệc nào không tan.

"Thưa quý khách, trạm cuối thành phố X đã đến, quý khách muốn xuống xe thì chuẩn bị tốt. . ." Loa phóng thanh vang lên giọng nói vui vẻ của nhân viên.

Tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị đồ đạc của mình, trong toa xe hỗn loạn, chen lấn chặt chẽ ngoài hành lang, cũng chen đẩy tôi cách khỏi Từ Lỗi.

Ánh mắt anh nhìn tôi, anh mắt đó càng không ngừng thiêu đốt thần kinh của tôi, áp bức đến tôi không thờ nổi. Tôi cố ý xoay người không nhìn anh, nhưng ánh mắt sau vẫn thiêu đốt tôi.

Xe lửa dừng ở trạm, anh vọt xuống rồi quay đầu nháy mắt với tôi và biến mất trong dòng người.

Tôi ngốc nghếch đứng đó cho đến khi có người đẩy tôi một cái thì tôi mới phục hồi tinh thần, vội xuống xe, trong lòng lại sớm mất đi vui sướng lúc đầu.

Ra khỏi cổng trạm xe lửa, màu xanh thẫm bắt mắt kích thích ánh mắt của tôi, làm tôi kích động trong tích tắc.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hành khách đông nghịt, đồng loạt tuôn ra cửa.

Có khách du lịch, cũng có người thăm người thân, còn có người về nhà, đám người như ong vỡ tổ tuôn về cửa xuống.

Xe lửa phía sau phát ra tiếng ù ù, đi qua thành phố X để chạy đến trạm tiếp theo.

Tôi đứng trong đám người, nhìn cảnh vật thành phố X, trong lòng không khỏi mê mang, không biết mình nên đi đâu, chưa từng bắt lực giống như giờ phút này.

Thân thể bị một hành khách đi ngang va vào, kéo tôi trở lại thực tế, thờ dài một tiếng, tôi xách theo hành lý, từ từ đi đến cửa.

Càng đến gần cửa thì lòng của tôi càng sợ, nghĩ đến chuyện xảy ra sau đó, cảm giác mờ mịt, hoảng hốt ấy làm sao cũng không xua đi được. Nhưng nghĩ đến, điều kiện có lợi trước mắt là tôi trọng sinh, tôi có thể đi cứu vãn trái tim của anh ta, dù cuối cùng không thành công, từng cố gắng cũng không có tiếc nuối, mà biết rõ có cơ hội có thể làm lại mà không hành động, đó mới là hoang đường nhất.

Die nda nl equ ydo n <3 <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Nghĩ tới đây, tôi lại đột nhiên cảm thấy bầu trời vẫn sáng ngời như vậy, hạnh phúc sẽ thuộc về tôi như cũ.

Tâm tình không khỏi khá hơn, không hề phiền muộn nữa, vậy nên mới có tâm trạng đi ngắm cảnh thành phố X.

Trên đường đi, khắp nơi đều là lời tuyên truyền "Chào mừng tới thành phố X".

Tôi không ngừng lấy điện thoại di động ra xem, nhưng điện thoại di động yên tĩnh, còn nhớ rõ ba năm trước đây, vào lúc này anh ta có gọi điện thoại tới. Nhưng hôm nay, tin tức gì cũng không có, trong lòng lại không khỏi lo lắng.

Tôi lắc đầu một cái, cười khổ một tiếng, thu hồi tâm sự tràn đầy, kéo hành lý đi trên đường, phát ra tiếng "rò rò" trên hành lang hết sức vang dội.

Ra khỏi cửa, trang phục quân nhân xanh lá là dễ thấy nhất trong đám người.

Trên người anh ta mặc quân phục mùa hè đặc biệt chói mắt, trang phục vẫn giống trước kia, năm 2008 năm chính là thời điểm đổi quân trang cũ, nhưng A Hạo cũng không mặc quân trang kiểu mới, trong đầu thoáng qua bộ dạng anh ta mặc quân phục kiểu mới đứng trước mặt tôi năm đó, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh. Còn nhớ lúc ấy anh ta nói: "Nhìn đánh vẻ đăm chiêu của em kìa." Tôi lại trả lời anh ta: "Mới ngày đầu anh phát hiện em sắc nữ sao?" Hôm nay lại nhớ tới, giống như mới hôm qua.

Đột nhiên tôi cười, lo lắng trong lòng xóa sạch ngay từ lúc nhìn thấy anh ta.

"Mệt không?" A Hạo cầm lấy hành lý của tôi, đau lòng nói.

Gặp được anh ta, tôi ít nhiều cũng có ngoài ý muốn, kiếp trước anh ta không có xuất hiện ở cửa ra, không ngờ sau khi sống lại thì lại có nên nên ít nhiều cũng có chút lo lắng.

"Sao anh lại tới đây?" Nhìn anh ta, tất cả đều có cảm giác giống như trong mơ.

"Thế nào, nhìn thấy anh không vui sao?" Anh ta cố ý nghiêm mặt.

Tôi cười: "Vui chứ, chỉ là... Không phải anh nói trực nên không đến được sao?"

Anh ta bỗng chốc lại sát mặt của tôi, nhỏ giọng nói: "Anh lên chạy đến."

Này là hơi thở ấm áp phả vào mặt của tôi, không khí mập mờ tản ra trạm xe.

Đột nhiên anh ta kề sát làm tôi có chút không thể thích ứng, mặt lập tức đỏ lên, xoay mặt sang bên cạnh, càm lẩm nói: "Anh, không sợ, bị bị mắng?"

Anh ta đưa tay gạt gương mặt của tôi, nhỏ giọng nói: "Diệp ngốc của anh, cũng vợ chồng rồi mà còn đỏ mặt đấy." Sau đó ôm lấy bả vai của tôi: "Không sợ, chỉ cần có thể nhìn thấy Diệp của anh, phạt thì phạt thôi."

Đột nhiên thân mật làm tôi không cách nào thích ứng trong khoảng thời gian ngắn, thân thể cứng lại.

"Anh cũng mạo hiểm bị phạt nguy hiểm tới đón em, em nói em bồi thường anh thế nào đây?" A Hạo nháy mắt với tôi.

Tôi sững sờ: "Bồi thường? Bồi thường thế nào?"

A Hạo đưa mặt sát lại, dùng ngón tay chỉ má trái: "Hôn anh đi."

"Ghét!" Mặt của tôi lập tức nóng lên, nhẹ nhàng đánh tay của anh ta một cái: "Nhiều người như vậy, anh em xấu hổ chết được à?"

Thế nhưng anh ta lại ôm tôi vào lòng, bĩu môi lại còn la lớn: "Không có, anh chỉ muốn hôn." Cặp mắt lóe sáng, mỉm cười nhìn tôi.

"Buông tay á..., chết cũng không đứng đắn." Tôi cười mắng.

Tình tình của A Hạo cũng theo tôi sống lại mà thay đổi, trước kia anh ta quyết sẽ không tán tỉnh tôi ở trước nhiều người như vậy, còn trắng trợn đang mặc quân trang.

"Được rồi, anh với em đùa giỡn, mà nhìn em sợ như vậy, trước kia cũng chưa từng thấy em xấu hổ." A Hạo không cười giỡn nữa, đôi ôm thành kéo tay của tôi đi ra khỏi đám người.

Đột nhiên, tôi cảm giác sau lưng có ánh mắt đang bắn thẳng đến tôi, thật giống như muốn bắn thành một lỗ thủng to. Cuống quýt, tôi quay đầu lại nhìn quanh, nhưng lại chẳng phát hiện bất cứ gì, trừ người ta lui tới, lại là một đám người, nhưng cảm giác bị dòm ngó vẫn tồn tại, không bởi vì đám người đông đúc mà biến mất.

"Thế nào?" A Hạo phát hiện tôi có gì không đúng, cũng bắt chước tôi quay đầu lại nhìn quanh.

"Không có. . . Không có gì." Tôi cười cười, nhưng cảm giác lo lắng tận đáy lòng lại càng lúc càng rõ ràng.

Một chiếc xe Jeep quân đội dừng ở đối diện trạm xe, thân xe màu xanh lá cây đậu ở đường lớn đông xe qua lại có vẻ cũng làm người khác chú ý. Có người dân thành phố dừng lại nhìn, cũng có người chỉ nhìn một cái rồi đi qua, bên cạnh xe có một người lính đứng, bởi vì khoảng cách nhìn từ xa nên không thấy rõ cầu vai, cũng không thấy rõ mặt, nhưng cảm giác phải là cấp dưới của A Hạo.

Dĩ nhiên người ở bên cạnh xe cũng nhìn thấy chúng tôi, báo cho người trên xe biết, cửa xe vừa mở ra, người ngồi chỗ tài xế cũng xuống, cũng là quân nhân. Hai người băng qua đường lớn chạy vội tới hướng chúng tôi, lúc đó tôi mới nhìn rõ diện mạo hai người này, đây không phải là cấp dưới của A Hạo?

Người có vóc dáng cao tới giúp tôi cầm hành lý, người mập mạp cũng tò mò nhìn tôi.

A Hạo cười giới thiệu: "Diệp, đây là của hai cấp dưới của anh, Trần Lượng và Triệu Vũ."

Tôi đã sớm biết hai người lính này, là lúc mới nhập ngũ năm 2008. Người mập mạp tên là Trần Lượng, thì ra là gia đình có truyền thống nấu bếp, sau đó đến bộ đội cũng tiến vào ban cấp dưỡng; mà vóc dáng cao cao tên là Triệu Vũ, nghe nói là làm việc ở tiệm sửa chữa xe hơi, nghe nói kỹ thuật lái xe hạng nhất nên bị điều vào doanh pháo binh, chính là cấp dưới của A Hạo. Năm đó hai cậu nhóc này luôn hi hi ha ha, hoạt bát lại hiếu động, hôm nay gặp lại bọn họ, người và vật không còn, nhưng ấn tượng của bọn họ năm đó trong đầu tôi không có mờ đi. Hai người sớm nên giải ngũ vẫn đứng trước mặt tôi, một thân quân trang làm vóc dáng hai người được phác họa hoàn mỹ, cầu vai trên bả vai vẫn đánh dấu binh nhì như ba năm trước đây, trên mặt vẫn còn nét trẻ trung, còn có giọng nói và vết hằn đã thay đổi, tất cả đều thân thiết và tự nhiên, trong lòng tôi không khỏi cảm thán: tuổi trẻ thật tuyệt!

Hai người cũng không dám nhìn lại tôi, đứng nghiêm, chào tôi đúng tiêu chuẩn quân lễ rồi hô: "Chào chị dâu!" Giọng nói vang dội mà đều, cũng làm tôi giật cả mình.

Một tiếng "chị dâu" này cũng thành công làm tôi rơi nước mắt nhưng bị tôi dùng sức nhin vào. Nhớ năm đó tôi mới vừa vào bộ đội, A Hạo đưa tôi đi khắp nơi quen thuộc, có binh lính tới cũng là hai đứa trẻ này, nhìn thấy tôi cũng chào theo quân lễ, hô "chị dâu". Lúc ấy tôi rất ngại, tôi còn chưa có gả cho anh ta, tại sao có thể bị xưng hai chữ "chị dâu", A Hạo nói cho tôi biết đó là thói quen của bộ đội, miễn là vợ của quân nhân, cho dù là bạn gái, cấp dưới nhìn thấy người thân của cấp trên cũng phải xưng một tiếng "chị dâu", mặc kệ tuổi tác lớn nhỏ. Vừa mới bắt đầu thì không quen, sau đó cũng từ từ liền thích ứng, được nghe lại hai chữ "chị dâu", tôi cũng không có khiếp sợ cũng không thích ứng như lúc trước. Được nghe lại xưng hô này, mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng dù sao tôi đã chia tay với A Hạo cũng ba năm, xưng hô này ít nhiều cũng làm tôi đỏ mặt còn có lúng túng.

Hôm nay gặp lại hai người, mặc dù thời gian và địa điểm trước kia cũng thay đổi, nhưng tính tình hai người nhưng không đổi, xưng hô cũng không đổi, chỉ là tâm tình của mỗi người đã thay đổi.

Nhìn A Hạo, bây giờ lại dịu dàng còn có tình yêu nồng đậm, thế nào cũng không cách nào liên tưởng đến người mà ba tháng sau đột nhiên tuyệt tình nói chia tay. Người thật sự có thể thay đổi nhanh như vậy sao? Sau này anh ta thật sự sẽ biến thành người vô tình sao? Tôi vĩnh viễn cũng không biết, có lẽ tất cả sẽ có chút thay đổi khi tôi sống lại, có lẽ lời chia tay đó anh ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra?

Nhưng, tại sao trong lòng tôi vẫn lo lắng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Lớn tiếng như vậy làm gì, nhìn chị dâu các cậu giật mình này." A Hạo tức giận quát.

Hai người ngượng ngùng gãi đầu một cái, cười khúc khích với tôi.

"Anh mới làm người ta sợ đấy." Tôi tặng A Hạo một cái liếc mắt, sau đó mỉm cười vươn tay về phía bọn họ: "Đã lâu không . . . ." Thiếu chút nữa bật thốt lên câu "đã lâu không gặp", cứ thế bị tôi nuốt vào, tuy là tôi sống lại rồi, nhưng lúc này lại là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, mặc dù bọn họ cũng không biết nên liền cười nói: "Chào mọi người, tôi tên là Đồng Diệp, các cậu kêu tên là được rồi, hoặc là gọi chị cũng được, nhưng không thể gọi chị dâu, tôi còn chưa. . ." Nhìn A Hạo một cái, câu nói kế tiếp nuốt vào trong miệng, lẩm bẩm không dám nói ra.

Hai cậu trai xoa xoa tay rồi mới cầm tay của tôi, lại bị một ánh mắt sắc bén A Hạo trọn lên: "Tay chị dâu các cậu, các cậu có thể nắm sao?"

Tay hai người ngừng giữa không trung, duỗi cũng không phải, thả cũng không xong, lúng túng không biết làm sao.

"Anh xem anh đi, còn nói mấy câu không phải như vậy?" Trên miệng tôi oán giận anh ta, nhưng mà trong lòng lại là đang lén vui mừng.

"Tay của em chỉ có thể để anh nắm, lúc nào đến phiên hai thằng nhóc này?" Rất bá đạo, A Hạo nắm tay tôi rất chặt.

Hai cậu trai nghe rõ lãnh đạo, một người nói "Em đi kiểm tra xe!" Một người khác nói "Em đi khởi động xe." Cũng chạy không còn hình bóng, chỉ còn lại tôi và A Hạo, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

"Đây chỉ lịch sự bắt tay, anh cũng không cho?"

"Không cho, không cho, lịch sự cũng không cho." A Hạo la ầm lên.

Tôi trừng anh ta: "Sao anh vô lý như vậy hả ?"

"Anh vô lý, dù sao không có lệnh của anh, ai cũng không thể đụng vào em, tay cũng không được."

"Bình dấm chua." Tôi mắng nhẹ.

Tay của anh ta nắm chặt hơn: "Em thích."

Trước kia tôi thích cùng anh ta cãi vã như vậy, sau khi chia tay đột nhiên vắng lạnh, lúc ấy không biết đã bao nhiêu lần nhớ lại những kỷ ức tốt đẹp đó, hôm nay lại diễn ra lần nữa, thành công làm nước mắt tôi giấu sâu trong tim chảy ra.

Thì ra là hạnh phúc cũng không vì khoảng cách mà mất đi.

"Tại sao khóc?" A Hạo nhìn tôi rơi nước mắt, sợ hết hồn, cuống quýt lau mặt của tôi, tay chân luống cuống giúp tôi lau nước mắt: "Thật xin lỗi, Diệp, là anh không đúng, anh không nên hẹp hòi như vậy, nếu không em đánh anh được không?" Nắm tay của tôi rồi đánh lên mặt của anh ta.

Die nda nl equ ydon <3 Mừng sinh nhật lần thứ 13 của diễn đàn

Tôi cười cầm tay của anh ta, nhưng nước mắt càng chảy càng nhiều, cầm lấy tay anh ta loạn xạ lau chùi, nghẹn ngào: "Không có, chỉ là em rất vui, lâu rồi anh không có đối với em như vậy, bao lâu rồi nên em đã quên lòng tốt của anh rồi. Ngày đó anh tàn nhẫn nói mấy câu như vậy, em cho là anh sẽ không bao giờ tốt với em nữa rồi, cho là. . . . ."

"Cô bé ngốc, làm sao có thể." A Hạo ôm tôi vào trong ngực, hôn trán của tôi: "Anh làm sao sẽ không nhớ em, anh còn sợ em sẽ không cần anh, đời này người anh muốn nhất, yêu thương nhất là em. Sau này không cho nói mấy câu đau lòng như vậy, nếu không anh sẽ tức giận."

Tôi nghe thì cười "hì" một tiếng, lấy tay đánh nhẹ vào lồng ngực của anh ta: "Xem anh nói giống như em muốn rồi anh đi vậy."

Hai người lính không biết là cố ý tránh, hay là thật sự có nhiệm vụ, từng người một chạy mất dạng rồi, cả chiếc xe Jeep màu xanh đậm cũng lái đi. Hối A Hạo, anh ta chỉ là cười không đáp, nhưng tôi cảm giác bọn họ cố ý tránh.

Hai người chậm rãi bước trên đường lớn ở thành phố X, cũng không có ai nói chuyện.

Phong cách ở thành phố X rất cổ xưa, rất nhiều kiến trúc còn cất giữ nét cổ điển, nhưng đi qua một con phố khác thì cảnh tượng lại không giống nhau, hơi thờ buồn bán rất đắt.

A Hạo nói cho tôi biết, con phố phía đông có rất nhiều kiến trúc cổ, chính phủ vì giữ những văn hóa này nên hạ lệnh không cho phép phá bỏ và di dời. Mà con phố phía tây là khu vực buôn bán, trọng điểm là phát triển thương mại, cho nên hai con đường có tính so sánh rõ ràng. Có rất nhiều sản phẩm thủ công, điều rất khó thấy ở thành phố N, tôi cầm một bông hoa thủ công lên, hoa này không biết lấy chất liệu gì làm, giống như đúc, không nhìn kỹ rất khó nhìn ra là giả.

"Hạo, anh cảm thấy hoa này nhìn được không?"

"Đẹp."

Bên kia lại có một túi xách nhỏ, là dùng trúc và dây mây để làm, kiểu dáng rất cổ, tựa như túi xách nhỏ mà các tiểu thư khuê các dùng ở những năm ba mươi.

Tôi đắm chìm trong vui thích xem đồ, đột nhiên điện thoại của A Hạo lại vang lên, anh ta lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, lại đột nhiên bấm tắt.

"Sao không nhận điện thoại?" Tôi tiện miệng hỏi.

Trên mặt A Hạo thoáng qua một tia khác thường, nhưng nhanh chóng biến mất, anh ta nói: "Không có chuyện gì, điện thoại không quan trọng."

"Sao anh biết không quan trọng? Lỡ như người ta tìm anh có chuyện rồi sao?"

Đang nói, điện thoại A Hạo lại vang lên, tay anh ta đút vào trong túi quần, nhưng cũng không móc điện thoại di động ra ngoài.

"Mau nhận đi." Tôi nhắc nhở.

Về mặt A Hạo kỳ lạ, sau đó nói với tôi một tiếng: "Em ngoan ngoãn chờ ở đây, anh nhận điện thoại xong lập tức trở về." Nói xong rồi khỏi gian hàng.

Tôi cũng không có quá để ý, vẫn chọn những món đồ đa dạng.

"Em nghỉ ngơi lung tung cái gì?" Trong không khí bay tới giọng nói của A Hạo, tôi kỳ lạ nhìn qua đó.

Khu thương mại rất ồn ào, A Hạo trốn ở trong góc nhận điện thoại, vốn là tôi không nghe được động tĩnh bên kia, nhưng tiếng A Hạo quá lớn, không thể không khiến tôi nghe được. Có thể chú ý tới ánh mắt của tôi, anh ta giảm giọng thấp xuống, sau đó nói gì tôi không nghe được, nhưng về mặt của anh ta rất gấp, hình như đang có tranh chấp cùng đối phương.

Rất lâu sau anh ta mới tới đây, về mặt lại khôi phục nụ cười mê mẩn mới vừa rồi, trong lúc lơ đãng tôi hỏi: "Điện thoại của ai thế?"

"Là mẹ anh." (ed: do tiếng Trung chỉ có 2 ngôi xưng hô là ta với người nên mình nghĩ chị Diệp đã không thắc mắc nhiều)

Bác gái? Mẹ của mình gọi điện thoại còn cần phải thần thần bí bí như vậy hay sao? Nhưng cuối cùng nghĩ vẫn không hỏi ra miệng, có lẽ hai mẹ con bọn họ thật đã xảy ra chuyện gì thì sao?

"Sao thế?" Anh ta hỏi.

"Không có, không có gì." Tôi thu hồi tâm tình, nghiêm túc muốn mua đồ.

Mua rất nhiều thứ, nhét đầy hai tay A Hạo thì tôi mới hài lòng rời khu phố thương mại.

Lúc đi, A Hạo có thói quen đi bên phải tôi, giúp tôi chặn xe cộ qua lại, cảnh tượng quen thuộc kia lại đập vào mắt, thì ra tất cả cũng không có thay đổi.

"Mệt không? Qua bên kia ngồi một chút." A Hạo chỉ một công viên nhỏ đối diện.

Nhưng lúc băng qua đường, một chiếc xe con xông mạnh đến, A Hạo phản xạ bảo vệ tôi, bởi vì quỳnh lên, động tác gấp quá nên đồ trên tay rơi lung tung.

"Không có sao chứ?" A Hạo ôm tôi vào trong ngực.

Tôi lắc đầu một cái, vứt sạch suy nghĩ lung tung trong đầu, cười một tiếng với anh ta: "Không có việc gì."

Bỏ lại câu "chia tay" của anh ta, từ trên người anh ta thật sự tìm không ra một chút dấu vết nào, mà câu "chia tay" cũng đến không giải thích được, làm cho không ai có thể hiểu.

"Hạo, sau này anh sẽ rời khỏi em sao?" Không nhịn được nên vẫn mở miệng hỏi anh ta.

"Làm sao có thể, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em."

Biết rõ hứa hẹn là một khay cát, lũ vừa quét qua là không còn gì, nhưng tôi vẫn cố chấp muốn tin tưởng, đây chính là cái gốc của phụ nữ.

A Hạo đưa tôi đi ăn, một ngày không ăn gì vào bụng, nhưng nhìn những món ăn ngon này nọ thì tôi vẫn không có một chút khẩu vị.

Trần Lượng cùng Triệu Vũ cũng đã tới, đầu hai người đầy mồ hôi, thấy thức ăn trên bàn, không để ý A Hạo có mời hay không cũng ngồi xuống. Nhìn bọn họ ăn ngon như vậy, lại có nói có cười, giống như lại trở về ngày trước.

"Chị dâu, sao chị không ăn? Thức ăn ở tiệm này vô cùng ngon." Trong miệng Triệu Vũ vẫn còn cơm, nói chuyện mơ hồ không rõ.

"Các cậu ăn đi, tôi đã ăn trên xe rồi." Tôi bắt đầu bịa chuyện.

Cơm nước xong lại chơi một lát, cho đến hơn hai giờ, cuối cùng chúng tôi lên xe.

Tôi vẫn nói chuyện với A Hạo, cứ cãi nhau âm ỉ trên đường như vậy. Hai cậu nhóc vẫn ngồi ở trước mặt, một lái xe, một trầm mặc, cũng không có ai nói chuyện, trong xe chỉ có tiếng của tôi và A Hạo.

Có lúc hai người lặng lẽ quay đầu lại, nhìn chúng tôi cãi vã, mím môi cười trộm, nhiều lần tôi bị bắt tại trận, mặt của tôi hồng đến cả cổ, nhưng lại không quản được miệng của A Hạo.

Sau đó tôi mới biết, mặc dù A Hạo có thể ra ngoài là trong doanh có một nhiệm vụ phải đi mua đồ, anh ta làm mặt dày muốn đi, vì đón tôi.

Đối với hành động này của A Hạo, trong lòng tôi cảm kích, nhớ trước kia, mặc kệ tôi nài nỉ anh ta như thế nào, anh ta luôn nói: "Đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, vì tình yêu mà bất chấp vứt bỏ sự nghiệp, đây là đàn ông sao? Diệp, nghe lời, đàn ông chỉ có hoàn thành sự nghiệp mới có thể chăm sóc gia đình tốt hơn." Vì chuyện này mà tôi đã âm ỉ với anh ta. Nhưng âm ỉ cũng âm ỉ, cãi cũng cãi, hiệu quả cũng không rõ ràng, ngược lại chọc cho anh ta rất không vui, đã từng là lần cãi nhiều nhất, hai người chiến tranh lạnh qua một tháng, cuối cùng vẫn là tôi xụ mặt xuống mới ổn.

Sống lại, anh ta vẫn là anh ta, chỉ là anh ta không còn lấy chuyện hiệu suất như trước kia, hơi nhiều một chút tình cảm riêng của thời trẻ lại thiếu một chút sự kiên định của tuổi trẻ.

Sống lại, vì nguyên do nào đó mà rời khỏi quỹ đạo ban đầu, chỉ là không gần không xa, lúc nhanh lúc chậm, chi tiết vẫn sẽ thay đổi, cũng không bỏ đi như lúc ban đầu.

"Em đang cười gì?" A Hạo đưa mặt tới hỏi.

Tôi lắc đầu, không chịu nói, thế nhưng anh ta làm tôi nhột, ép hỏi: "Nói hay không?"

Tôi bị anh ta ép, không thể không nói: "Được được, em nói, em nói." Thật vất vả ngưng cười, chỉ nói: "Còn nhớ trước kia không? Ngày nào anh cũng nói đàn ông không thể chỉ nói yêu, phải lấy sự nghiệp làm trọng."

"Anh nói mấy lời khôn kiếp đó khi nào?" A Hạo tròn trắng mắt: "Đây không phải là anh nói, đó là em nói. Anh nhiều lần vì thế muốn tạo phản, nhưng em một mực lấy công việc làm lý do từ chối."

Tôi kinh ngạc, chuyện gì xảy ra?

Hai cậu nhóc ở trước mặt che miệng cười.

A Hạo ném hai người lính mỗi người một hạt kê: "Các cậu cười cái gì? Chưa đủ lông đủ cánh, các cậu biết cái gì gọi là tình yêu sao?"

Trần Lượng ngồi tay lái phụ nói: "Liên trường, mặc dù bọn em chưa từng nói yêu, nhưng chưa ăn thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy sao? Bọn em đều hiểu đó."

"Thằng nhóc thúì, cậu so tôi với heo?" Lại một hạt kê bay tới.

Trần Lượng ôm đầu kêu lên: "Liên trường, em không nói anh là heo, em nói em chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy. . . . ."

"Còn nói!" A Hạo lại đuổi tay qua.

Tôi che miệng cười.

"Liên trường, em thật sự không có nói anh, em chỉ nói là em chưa từng nói yêu, nhưng ít ra cũng thấy người ta yêu. . ."

Tôi chưa bao giờ thấy A Hạo có một mặt thoải mái như vậy, cho tới bây giờ tất cả cho tôi đều là hình tượng nghiêm túc chín chu, thì ra là anh ta cũng có hài hước như vậy.

Sống lại, tất cả đều thay đổi, mặc dù người cùng chuyện vẫn vậy, nhưng trong đó lại chênh lệch ngàn lần.

Hai người bọn họ vẫn còn đang âm ỉ đùa giỡn, cũng làm không khí trên đường vui vẻ hơn, cảm giác buồn nôn trong dạ dày tôi cũng bởi vì hai người đùa giỡn mà từ từ giảm bớt.

"Chị dâu, Liên trường ức hiếp em, chị giúp em dạy dỗ anh ấy một chút đi, buổi tối không cho anh ấy vào phòng chị." Trần Lượng kêu la.

"Còn dám đâm thọc." A Hạo làm bộ muốn đánh cậu ấy.

Trần Lượng khoa trương kêu to, hai tay ôm đầu, trong miệng cầu khẩn: "Liên trường đại nhân tha mạng, em cũng không dám nữa."

Triệu Vũ dùng sức nhin cười, nhưng mãnh liệt quá nên tuôn ra tiếng cười, lại hết sức kích động. Cũng bởi vì cười, xe lái cứ lạng lạng, thật may đây không phải là xa lộ, cũng không phải là tại nội ô thành phố, trên đường không xe, nếu không cậu ấy lái như vậy, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Mặc dù như vậy nhưng tôi vẫn bị hù dọa toát mồ hôi.

A Hạo vẫn còn đang âm ỉ với Trần Lượng, ngược lại hai người này không giống như cấp trên cấp dưới mà như an hem đùa giỡn.

Tôi kéo nhẹ áo A Hạo, ném cho anh ta một cái liếc mắt.

A Hạo quay đầu lại hỏi tôi có chuyện gì, tôi bất đắc dĩ chỉ Triệu Vũ vẫn đang cười không dứt, còn có xe lái cứ lạng qua lạng lại, nhịp tim cũng đang tăng nhanh, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống ót.

Lúc này, hướng ngược lại có một chiếc xe tải chạy tới, lái rất nhanh, thẳng tới xe chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trái tim người trong xe cũng bị treo tới cổ họng.

Tôi nhìn thấy thì hét lên, khẩn trương nắm chặt tay A Hạo, anh ta vỗ nhẹ tay của tôi, ý bảo tôi không cần lo lắng, nhỏ giọng nói ở bên tai tôi: "Tin tưởng tài lái xe của Tiểu Vũ, không có chuyện gì đâu."

Mặc dù như thế, tôi vẫn không cách nào an tâm, tim đã nhảy tới cổ họng, trước mắt cũng bắt đầu chóng mặt.

Die nda nl equ udon <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Triệu Vũ xoay tay lái một cái, đột nhiên xe nghiêng một cái, nguy hiểm vượt sát qua sườn xe tải, sau đó tốc độ như hỏa tiễn tiến về khe nước. Khe nước rộng khoảng ba mét, khoảng cách từ đường lớn đến khe nước thẳng tắp đứng sững, nếu như xe xông xuống, người trong xe không chết cũng sẽ trọng thương.

"Cẩn thận, phía trước có đường thoát nước!" Trần Lượng bật thốt lên.

"Két" - trong tiếng vang, Triệu Vũ dùng sức đạp phanh, chiếc xe nghiêng sát công thoát nước ven đường, chỉ kém vài centi-mét sẽ lao xuống.

A Hạo phục hồi tinh thần, đứng dậy dùng sức gỡ Triệu Vũ, tức giận quát: "F*ck! Không lo lái xe cho tốt, cậu cười cái gì? Cậu lấy tính mạng chúng tôi luyện kỹ thuật lái xe của cậu hả?"

Tôi chưa tỉnh hồn, giằng giằng muốn xuống xe, trong dạ dày cuộn cuộn, đầy vò làm tôi khó chịu, hơn nữa mới vừa nguy hiểm như vậy, tim của tôi đã sớm bay đến cổ họng. Mở cửa xe chạy như điên xuống, tôi nôn mửa ở ven đường, đầu căng muốn nứt ra, trước mắt biến thành màu đen.

"Thế nào? Không thoải mái?" A Hạo nghiêm mặt cùng đi theo, trên tay tựa như ảo thuật lấy ra một bình nước đưa cho tôi.

Tôi mệt là nhìn anh ta một cái, cầm lấy nước súc miệng, sau đó tựa vào người anh ta: "Em không muốn ngồi xe nữa." Chuyện mới vừa rồi xảy ra một lần nữa, có thể tôi đã báo cáo với Diêm Vương.

"Tại sao? Nơi này cách bộ đội còn hơn nửa giờ nữa, đi bộ sẽ mệt mỏi. Ngoan, lên xe." A Hạo dỗ dành tôi.

Tôi nhìn anh ta, lại nhìn xe một cái, nhỏ giọng ghé vào tai anh ta mà nói: "Anh mới vừa rồi cũng nhìn thấy, em muốn sống, không muốn đùa giỡn với sinh mạng." Vừa nghĩ tới chuyện nguy hiểm vừa nãy, lòng tôi vẫn còn sợ hãi.

A Hạo ôm tôi vào lòng, vỗ phía sau lưng của tôi nói: "Không có chuyện gì, tài lái xe của Tiểu Vũ là số một số hai ở trong doanh, yên tâm đi."

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng rất hoài nghi lời của anh ta nói, kỹ thuật như vậy là số một số hai, vậy thứ ba thứ tư như thế nào? Bình thường A Hạo ra cửa cũng thường nguy hiểm như vậy sao? Không nhận được, tôi thay anh ta toát mồ hôi đầm đề.

"Tiểu Vũ, xuống!"

Triệu Vũ bị kêu xuống xe, cũng không dám tới quá gần chúng tôi, chỉ là chân không ngừng đá cục đá trên đất.

"Chị dâu, em... Thật xin lỗi..."

A Hạo đi qua vặn lỗ tai Triệu Vũ, nhắc thân thể cậu ấy đến trước tôi: "Bình thường không phải rất khoái lác kỹ thuật lái xe của cậu lắm sao, còn nói từng đua xe, cậu chính là khoe khoang kỹ thuật lái xe của cậu như vậy trước mặt chị dâu đó sao?"

"Liên trường, em sai rồi..."

"Cậu đi nói rõ ràng với chị dâu cậu, nếu cô ấy không tha thứ cho cậu, sau này cậu không có cơ hội lại gần xe nữa bước."

Triệu Vũ đáng thương liếc mắt về phía tôi, trong ánh mắt kia có sự chờ đợi còn có cảm xúc khác, tôi không nhìn nổi ánh mắt như vậy. Nhìn bốn phía, trừ chiếc xe tải thiếu chút nữa đụng xe của chúng tôi thì có một chiếc xe nào có thể ngồi. Thờ dài, tôi vỗ vỗ bả vai Triệu Vũ: "Lên xe thôi."

Triệu Vũ cảm kích nhìn tôi một cái, tôi đã lên xe rồi, nhưng không khí trong xe nóng bức lại làm vị hỗn tạp trong dạ dày tôi trào lên, tôi liều mạng nuốt nước miếng, muốn đè vị đó xuống, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn còn.

"Còn khó chịu sao?" A Hạo cầm khăn giấy lau mặt cho tôi.

Tôi mơ màng tựa vào trên bả vai anh ta, muốn dùng giấc ngủ xua đuổi ghê tởm, nhưng không có chút tác dụng.

"Làm sao lại say xe? Trước kia không thấy em choáng vậy." A Hạo dịu dàng nói.

Tôi cũng không biết lần này lại sẽ nghiêm trọng như vậy, mặc dù khi còn bé cũng say xe, nhưng sau đó lại ngồi xe nhiều hơn, chứng bệnh này từ từ biến mất, không nghĩ tới lần này ngồi xe lửa sẽ nôn thành ra như vậy.

A Hạo quan tâm mở cửa sổ xe, không khí trong lành chậm rãi từ ngoài xe bay vào, hít vào phổi sao mà thoải mái, cảm giác buồn nôn đã tốt hơn nhiều, nhưng một lúc sau lại cảm thấy không hiệu quả. Dạ dày như muốn quăng đi luôn, tôi cảm giác trong cơ thể có con rắn dài đang khuấy động, quấy đến cả người không được tự nhiên.

"Chị dâu, ăn chút ô mai đi, cái này có thể xua tan buồn nôn." Trần Lượng đưa tới một túi ô mai.

"Cô ấy không mang thai, ăn đồ chua làm gì?"

"Liên trưởng, sao anh lại không biết chứ? Say xe là bởi vì ngồi phương tiện giao thông thì trong tai con người, tiền đình thụ thể cân bằng vận động bị kích thích quá độ, bộ máy tiền đình sinh ra quá lượng sinh điện, sau đó làm ta buồn nôn, chóng mặt, mà ô mai có thể ức chế nước bọt, ngăn lại nước bọt nhỏ vào trong dạ dày tạo triệu chứng buồn nôn, rất có tác dụng."

Tôi khẽ nâng đầu lên: "A Hạo, lấy cho em một viên đi."

A Hạo không nói gì nữa, lột một viên ô mai nhét vào trong miệng tôi.

Trong giây phút ô mai nhét vào trong miệng, cảm giác khoang miệng đang dồn dập co rúc, sau đó vị chua tràn ra cả thần kinh, nuốt vào trong dạ dày, lại thoải mái khác thường.

Đầu óc tôi tỉnh táo một chút, cảm giác buồn nôn cũng giảm bớt rất nhiều, tôi nói với Trần Lượng một tiếng "cảm ơn" liền tựa vào vai A Hạo, buồn ngủ rồi.

Nằm mơ, giấc mơ chia tay trước khi sống lại.

Trong mơ A Hạo rất tuyệt tình, không thấy rõ mặt mũi, nhưng giọng nói cũng lạnh băng đến làm cho người ta rùng mình, sự lạnh lẽo tuôn ra. . . Lạnh như băng. Anh ta nói: "Chúng tôi chia tay thôi." Quyết định giống như đã cân nhắc chu toàn rồi, không có sự dồn dập bất thốt lên, rốt cuộc anh ta đã suy nghĩ bao lâu?

"Tại sao?" Tôi nghe đến mấy từ đó thì giọng nói nghẹn ngào, đang run rẩy.

"Chúng ta không thích hợp, tính tình không hợp." Trong giọng nói của anh ta không có chút nhiệt độ.

Tính tình không hợp? Có lẽ tất cả người chia tay đều thích dùng từ này, đây là lý do sao? Trước kia lúc anh ta theo đuổi tôi, tôi đã từng nói với anh ta là tính tình tôi không tốt, nhưng khi đó anh ta trả lời tôi thế nào?

. . . Không có việc gì, ai không có tính tình nóng nảy, đang thay đổi để thích ứng, bao dung với nhau hòa vào tính mạng đối phương, nên cái gì cũng không cần thiết.

Lời nói năm đó như ở bên tai, nhưng hôm nay, tại sao anh ta nói ra tuyệt tình như vậy?

"Tính cách của em rất hiếu thắng, vĩnh viễn đều muốn đứng ở trên đầu tôi, không có người đàn ông nào chịu được sự mạnh mẽ đó của em, tôi cố gắng thích ứng với em, nhưng. . . Chúng tôi vẫn nên chia tay thôi."

Lý do vẫn là như vậy, trừ như vậy thì anh ta vĩnh viễn nói không ra bất kỳ lý do nào nữa.

"Em không muốn chia tay với anh, em không muốn rời khỏi anh!" Tôi không tiếp nhận nỗi sự đã kích này, bắt đầu gào thét.

Nhưng anh ta tuyệt tình rồi đi, cũng không quay đầu lại, nỗi đau như tê liệt, cho dù ở trong mơ tôi vẫn có thể cảm nhận sâu sắc.

"Diệp. . ." Giọng nói quen thuộc, phiêu đảng từ phía xa, từ xa đến gần, giống như gần trong gang tấc, nhưng thế nào cũng bắt không được.

Tôi khóc thút thít trong bóng tối, cảm giác đau đớn vì bị ném bỏ vẫn hành hạ tôi.

"Diệp, tỉnh lại!"

Nhẹ nhàng, có người đang vỗ vào mặt của tôi. Là ai ? Ai đang gọi tôi?

Tôi mở mắt, trước mắt hiện lên một hình tròn mờ ảo, sương mù từ từ tản ra, hiện ra gương mặt lo lắng, thì ra là A Hạo, gương mặt kia phóng đại trước mắt.

"Đừng rời khỏi em, A Hạo." Trong giây phút gặp được anh ta, nước mắt cứ như vậy bị ép ra ngoài nhiều hơn, thì ra là anh ta cũng không hề rời khỏi tôi, tất cả chỉ là mơ, mặc dù giấc mơ kia là thật, nhưng không phải anh ta đã trở về sao?

"Thế nào? Gặp ác mộng?" Nụ cười A Hạo vẫn rạng rỡ.

Tôi không lên tiếng, chỉ ôm thật chặt A Hạo, giống như anh ta cũng sẽ không rời khỏi tôi, tựa như ly biệt ba năm, tôi vẫn yêu anh nồng đậm như vậy, tình cảm thật sâu, cũng không bởi vì thời gian trôi qua mà giảm bớt chút nào.

"Bảo bối, anh ở đây, sẽ không rời khỏi em."

Câu nói kia giống như thôi miên, làm cho lòng của tôi bình tĩnh lại, cũng an yên.

Thật sự sẽ không rời khỏi tôi sao? Tựa như ba năm trước đây, tàn nhẫn từ bỏ tôi, không có bất kỳ lưu luyến nào?

Trong ba năm, tôi một mực nghĩ, không có bất kỳ điểm báo trước chia tay, rốt cuộc là tại sao xảy ra? Anh ta thật sự là yêu người khác sao? Nhưng sau đó lại nghe nói anh ta vẫn không có yêu ai, vậy thì là chuyện gì xảy ra?

A Hạo lúc này hoàn toàn khác ba năm trước đây, tôi chỉ hi vọng lần này sống lại, tất cả đều có thể thay đổi?

Có thể thay đổi sao? Sâu trong lòng tôi tự hỏi, nhưng . . không có đáp án!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nhìn ra bên ngoài, vẫn còn đang ở trên đường, tôi cho là đã đến doanh trại rồi.

"Còn chưa tới, mới mười phút thôi. Em mệt rồi thì nằm ngủ một lát, đến nơi anh gọi em." Giọng nói A Hạo dịu dàng có thể vắt ra mật.

Thì ra là tôi mới ngủ mười phút, tưởng là qua lâu lắm rồi.

"Trò chuyện với em đi." Sợ ngủ, anh ta sẽ rời đi, càng sợ trong giấc mơ lại trải qua một lần chia tay.

"Được rồi bảo bối, em muốn nói gì?"

"Em muốn nghe anh hát."

"Xi. . ." Tôi nghe chỗ ngồi trước mặt truyền đến hai tiếng cười bị đè nén.

Một tiếng cười làm mặt A Hạo đỏ lên.

"Đại đội trưởng, bọn em cũng muốn nghe." Trong giọng nói của hai người mang theo nụ cười.

"Đi đi đi, ồn ào lên làm gì?" A Hạo giả vờ tức giận mà khiển trách.

Trần Lượng quay đầu lại, nháy mắt với tôi mấy cái: "Chị dâu, tiếng hát của Đại đội trưởng khó mà nghe được, tiếng hát tuyệt vời."

Tôi xác thực chưa từng nghe A Hạo hát, còn nhớ lúc chúng tôi quen biết, sau lần sinh nhật đầu tiên của tôi, anh ta không thể tới mừng sinh nhật, nhưng tôi cũng bận rộn công việc, đi công tác ở bên ngoài nên tôi nài nỉ anh ta trong điện thoại hát cho tôi nghe, anh ta xấu hổ hồi lâu vẫn không hát. Về sau nữa thì càng không nghe thấy anh ấy hát, hôm nay nghe Trần Lượng cũng ở đây ồn ào cùng, tôi càng muốn nghe.

"Em muốn nghe chứ sao."

"Đại đội trưởng, bọn em cũng muốn nghe." Đôi mắt tội nghiệp của Trần Lượng nhìn chằm chằm A Hạo.

"Đi đi đi! Con nít biết cái gì, đừng có ầm ĩ!" A Hạo nhú lõ mũi nói.

"Chị dâu, chị xem Đại đội trưởng đi, trước mặt chị là con mèo, trước bọn em lại hung hãn biến thành con cọp rồi."

"Thằng nhóc này, không nói lời nào không ai nói cậu cầm đầu nhé!" A Hạo nói xong, lại duỗi tay qua muốn gõ cậu ấy.

Trần Lượng vội vàng ôm đầu, kêu ầm lên: "Chị dâu, cứu mạng! Chị xem Đại đội trưởng hung dữ quá, anh ấy cũng chỉ biết ức hiếp bọn em!"

Die nda nl equ ydo n <3 <3 Mừng sinh nhật lần thứ 13 của diễn đàn

Tôi lấy tay của anh ta xuống, mỉm cười nói: "A Hạo, hát cho em nghe được không, tôi chưa từng nghe anh hát."

A Hạo đỏ mặt nói: "Anh. . . Anh không biết hát, anh hát là bỏ chạy dài."

"Không sao, em muốn nghe, chạy dài em cũng muốn nghe." Tôi kiên trì.

A Hạo bị tôi dây dưa không có biện pháp, chỉ đành phải đồng ý: "Được, anh hát. Anh không biết hát mấy bài ngoài đâu, chỉ biết hát quân ca, em nguyên ý nghe không?"

Tôi dùng sức gật đầu, chỉ sợ lắc nhẹ anh ta cũng không hát. Trần Lượng cũng ở một bên hưng phấn vỗ tay, bị A Hạo trừng, đầu rút trở về. Triệu Vũ bởi vì đang lái xe, mới vừa xảy ra chuyện như vậy, cậu ấy không dám đáp lời, nhưng lại lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, dụng ý của cậu ấy cũng đã rõ ràng.

"Hai người các cậu, tất cả nhét lỗ tai vào trong ngực, ngậm miệng, nếu ai dám thả lỗ tai ra, ông đây cầm luôn."

A Hạo bắt đầu hát, tên bài hát là "Tôi là người lính". Tôi đã từng nghe qua bài hát này, lúc ấy khi em tôi đi lính cũng hát bài hát này, thời gian dài như vậy tôi cũng sẽ hát lên đôi câu. Giọng A Hạo rất êm tai, rất trong trẻo, rất to rõ, trong giọng hát lộ ra giọng lính nồng nặc, tôi chưa bao giờ biết A Hạo hát có thể dễ nghe như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi nghe đến mê mang.

Trần Lượng cùng Triệu Vũ cũng nhẹ nhàng ôn tồn hát lên, giọng của ba quân nhân vọng về trong xe, bay ra ngoài xe, lay động trên đường.

Trong tiếng hát, tôi quên phiền não, quên cả say xe, quên tất cả đi, trong mắt chỉ có A Hạo, trong lỗ tai chỉ có tiếng hát của A Hạo, giống như nằm mơ, tôi si mê.

Ở trong tiếng hát, xe của chúng tôi chậm rãi lái vào doanh trại, quân nhân canh gác ở cửa ngăn lại kiểm tra chiếc xe cùng giấy tờ, sau đó để chúng tôi tiến vào. Lúc ấy tôi rất khẩn trương, chỉ sợ người lính kia nhìn ra tôi là từ bên ngoài tới, sẽ kiểm tra tôi, A Hạo lại cười lên rồi nói cho tôi biết không cần sợ, người thân tôi chơi cũng sẽ đi vào. Nhưng trước khi sống lại, tôi được đến cũng không phải đối xử tốt như vậy, mà là làm khó một hồi lâu, tình cảnh ngày đó tôi sao cũng không quên được.

Còn nhớ rõ ngày ấy, tôi chuyển vài chuyến xe, rốt cuộc mới đến ngoài cửa doanh trại, nhìn lính canh gác đứng thẳng tắp, mặc dù tôi khẩn trương nhưng cũng không nghĩ gì nên đi xâm xâm vào trong, nhưng hiển nhiên là hành động lỗ mãng của tôi bị ngăn lại.

"Đồng chí, xin lấy giấy tờ của cô ra." Người lính gác chào quân lễ với tôi rồi lịch sự nói mà không có biểu cảm gì.

"Tôi tới thăm bạn trai, anh ấy ở trong doanh trại này của các anh."

"Đồng chí, xin lấy giấy tờ của cô ra." Giọng nói không có một chút thương lượng.

Tôi bất đắc dĩ lấy giấy chứng minh từ trong túi của tôi giao cho cậu ấy, cậu ấy nhìn một chút, lại quan sát tôi một chút, sau đó giao giấy chứng minh lại cho tôi, lại chào một cái, nói: "Xin hỏi bạn trai của cô ở đại đội nào?"

"Đại đội trưởng đại đội ba doanh hai."

Lính canh gác lại nhìn tôi một cái, nói: "Đồng chí, xin chờ một chút." Liền đi gọi điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, A Hạo chạy từ trong cửa lớn ra, thở hồng hộc.

"Sao giờ anh mới đến?" Tôi oán giận một trận, A Hạo lúng túng nhìn người lính gác kia một cái, đối phương cũng không để ý tới hai chúng tôi nên kéo tôi đi vào trong.

"Tam Đại đội trưởng, đăng ký vào bản ghi chép nhập cổng đã." Người gác cổng ra ngoài, kéo A Hạo lại.

A Hạo viết ghi chép, người lính lại muốn giấy chứng minh của tôi, giằng co rất lâu mới thả chúng tôi đi vào.

"Đến thăm anh một lần thật không dễ dàng, cái này cũng kiểm tra, cái kia cũng kiểm tra."

A Hạo nói: "Chủ yếu là lần đầu tiên em tới, mọi người chưa quen em, sợ bỏ qua một người xa lạ mà gặp nguy hiểm, mới có thể nghiêm thế kia, lần thứ hai sẽ không tích cực như vậy đâu."

Nhưng cũng không có lần thứ hai, tôi cùng A Hạo chia tay, cũng không biết lời này của anh ta là thật hay giả.

Lúc này, ở phía sau chúng tôi lại có một chiếc xe chạy tới, nhưng lính canh gác không có kiểm tra chiếc xe kia, ngược lại là hành lễ với xe kia. Tôi tò mò nhìn về phía chiếc xe, là một chiếc Audi màu đen, biển số xe có chút kỳ lạ, nhưng tôi không phải là đặc biệt quen thuộc đối với xe, cho nên nói không ra được nguyên nhân. Chỗ ngồi phía sau xe kia là một người đàn ông mặt áo sơ mi trắng, rất trẻ tuổi, nghiêng mặt, cũng quen thuộc như vậy, giống như đã gặp ở đâu. Nhưng đang lúc tôi muốn nhìn rõ thì chiếc xe đã lướt qua chúng tôi, rất nhanh.

"Thế nào? Em đang nhìn gì?" A Hạo hỏi tôi.

Tôi chỉ chiếc xe đang trước nói: "Bọn họ không ngăn cản chiếc xe đó à? Cứ như vậy để nó tiến vào."

A Hạo cười nói: "Đó là xe của Chính ủy bọn anh, dĩ nhiên không cần phải tra xét."

"Nhưng người đang ngồi phía sau cũng không phải quân nhân mà?"

A Hạo vẫn không nói gì, Trần Lượng trước mặt lại cười đến thở không ra hơi: "Chị dâu, không mặc quân trang thì không phải là quân nhân sao?"

A Hạo đưa tay lại gõ Trần Lượng, mắng: "Thằng nhóc thúi, nói bậy gì đó!" Rồi hướng tôi nói: "Người có thể ngồi xe của Chính ủy thì tất nhiên là nhân vật lớn, anh nghe nói người quân khu đến."

Triệu Vũ lái xe vào một chỗ, chúng tôi cũng xuống xe ở nửa đường. Lúc đó gặp được nhiều lính của anh ta, nhìn thấy tôi đi cùng với anh ta đều tò mò vây lại, mở miệng một tiếng chào chị dâu thân thiết. Tôi nghĩ muốn sửa chữa xưng hô của bọn họ, nhưng đã bị A Hạo đuổi đi, anh ta cầm lấy tay tôi chạy về phía nhà khách của doanh trại. Anh ấy nói cho tôi biết, vốn là có thể ở phòng của người thân, nhưng một Trung đội trưởng dưới quyền anh ta cũng có bạn gái tới, cho nên nhường phòng cho người thân lại, đề cho tôi ở nhà khách.

Lại nhớ lại, năm đó khi tôi tới cũng không phải ở nhà khách mà là phòng cho người thân. Ngày đó vì đi xe lửa tới, tôi lại chuyển mấy lượt xe buýt từ thành phố X mới đến gần bên ngoài doanh trại của A Hạo đã là hơn sáu giờ, doanh trại đã ăn cơm. Lúc ấy A Hạo đón tôi đến phòng chính là phòng dành cho người thân. Đó là một căn nhà trệt, phía trước có những vòng cây xanh biếc râm mát, hoàn cảnh rất yên tĩnh, tôi rất thích. Bởi vì tôi muốn ở, A Hạo sớm sai người quét dọn qua rồi. Nhưng A Hạo vẫn không yên lòng, lại tự mình lau giường cây lại một lần, giường cũng đã nát rồi ở, phía trên có tiếng kẹt kẹt. Tôi liền nhìn A Hạo bận rộn vì tôi, muốn ngăn tay anh ta lại, đôi mắt sáng như tên trộm, thỉnh thoảng lại muốn hôn tôi, bị tôi nhẹ nhàng vỗ một cái vào trên ngực, anh ta sẽ cười mắng: "Em mưu sát chồng à?" Đùa giỡn cho đến khi ăn cơm tối.

Nhớ đến lúc ấy, vợ của chính trị viên cũng tới, là người Thành Đô rất xinh đẹp, vóc dáng không cao, nhưng làn da mịn màng như nước. Chị ấy sẽ ở sát vách, chúng tôi ở kế bên, sau đó từ từ quen thuộc rồi mới biết, bọn họ sớm kết hôn, cho nên sự quan tâm của quân doanh đối với bọn họ thoải mái hơn, không giống tôi và A Hạo không kết hôn, cho nên thỉnh thoảng có người tới kiểm tra.

Nhưng bây giờ, cũng lúc đó, cùng một địa điểm, nhưng chuyện lại xảy ra với thay đổi vì điều.

Tôi cho là người thân của mỗi binh lính tôi đều có thể ở phòng cho người thân, nhưng hiển nhiên cũng không phải như lúc trước tôi biết.

Sau này tôi mới rõ, mỗi một đại đội cũng có phân về hai phòng người thân, dưới tình huống bình thường là thuộc về người thân Đại đội trưởng cùng chính trị viên tới chơi ở, phòng người thân là miễn phí, mà nhà khách bộ đội phải tốn tiền, giá tiền lại đắt hơn bên ngoài. Hỏi anh ta tại sao không ở bên ngoài? Anh ta nói có ba nguyên nhân, một là nếu ở bên ngoài, không có xin nghỉ là không được ra, điều này cũng làm việc thăm người thân thêm phiền phức; lý do thứ hai, không phải nguyên nhân đặc biệt thì không thể ở bên ngoài, đây là kỷ luật; nguyên nhân thứ ba, nhưng anh ta lại không có nói. Mà nhà khách doanh trại mới vừa trùng tu, nghe nói là cho thủ trưởng ở, sau một thời gian thì người thân cũng có thể ở, thật ra thì chính là do phòng ở thiếu hụt, người thân tới doanh trại là một vấn đề khó khăn không nhỏ, cũng là một vấn đề khó giải quyết, cho nên dưới tình huống bình thường, người thân cũng sẽ bỏ thời gian đến thăm, chỉ là người đi làm nào có nhiều thời gian ở không như vậy đây? Thường thường lúc nghỉ lễ, vấn đề phòng ở đặc biệt nghiêm trọng, doanh trại thật sự ở không được, có lúc sẽ đặt một giường nhỏ đơn giản trong đại đội, thực là bất đắc dĩ nên cũng chỉ có thể ở bên ngoài.

"Sĩ quan nào đây? Người thân sĩ quan đến thăm, bình thường ở phòng cho người nhà sao?"

A Hạo giải thích: "Không phải vậy, người thân của sĩ quan tới vào ở nhà sĩ quan, chỉ là phòng ốc bên kia cũng thiếu thốn, có lúc không đủ ở, cũng sẽ ở hoặc là phòng cho người nhà hoặc là nhà khách, hoặc là bên ngoài. Anh xem, bên kia chính là nhà sĩ quan." Nói xong, anh ta chỉ một tòa nhà cách xa trăm mét phía trước.

Toàn bộ nhà sĩ quan là màu trắng, phòng ốc rất mới, nhìn là thấy mới, có mấy tầng. Bên ngoài nhà có một vườn hoa nhỏ giống nhau đất trống, mấy người phụ nữ ở đó, có đang tán dóc, cũng có bận rộn, còn có người nằm trên ghế dựa nghỉ ngơi.

Chúng tôi phải đến nhà khách ngay phía sau nhà sĩ quan, chính giữa chỉ cách một con đường rất hẹp.

Phía trước có một rãnh nước nhỏ, là thi công lưu lại, nhưng tôi không chú ý, cứ đạp lên. A Hạo đứng ở bên cạnh, cũng không có nhắc nhở, mặc tôi té xuống như vậy, chẳng những không đỡ tôi ngược lại còn nhảy ra xa hơn, lúc này một ngọn lửa giận bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Anh. . . ." Tôi đang muốn mắng anh ta.

Một đoàn quân nhân mặc quân trang nhưng phụ kiện không giống nhau đi tới, dừng lại, nhìn tôi kỳ lạ lại nhìn A Hạo, hỏi tôi: "Chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt lại nhìn A Hạo.

Cầu vai trên bả vai những người đó cao nhất là sĩ quan binh nhì cấp một, trên cánh tay phủ bằng những huy hiệu màu đỏ, mũ cũng không lớn giống mũ quân nhân mà là mũ bằng thép, nhưng ánh mắt mọi người rất hung, nhưng thấy A Hạo chậm rãi tản bộ lại giống như không thấy mà tránh họ ra.

Die nda nl equ ydo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn Lê Quý Đôn lần 13

Lấy làm lạ, cấp bậc A Hạo cao hơn bọn họ rất nhiều, theo lý thuyết bọn họ thấy A Hạo cũng nên hành lễ chứ? Nhưng tại sao A Hạo có chút sợ bọn họ? Không phù hợp lễ thường lắm?

Mấy chữ tôi muốn mắng phía sau nuốt trọn vào trong bụng, một chữ cũng không phát ra được, là bị đoàn binh lính kỳ lạ dọa mất. Lại nhìn A Hạo giống như không biết bộ dáng của tôi, mặc dù vẫn còn đang bốc lửa, nhưng lúc này tôi lại không muốn phát ra ở trước mặt người ngoài, phải nể mặt mũi anh ta chứ.

Đoàn binh thấy không có phát hiện gì thì cũng liền đi, bọn họ vừa đi xa, A Hạo vọt tới, vịn tôi quan tâm hỏi: "Như thế nào? Té đau không?"

Tôi hung hăng trọn mắt nhìn anh ta một cái, hất tay của anh ta ra, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước.

A Hạo ở phía sau kêu to: "Diệp, chờ anh một chút!" Tất cả mọi người dừng bước nhìn, bàn luận xôn xao.

Tôi càng thêm oán giận anh ta, anh ta dám lớn tiếng gào thét làm tôi trở thành đối tượng chú ý của mọi người, đây không phải là làm tôi mất hết mặt mũi sao? A Hạo xấu xa! Tôi hung hăng đá cục đá dưới chân, giống như xem cục đá là anh ta. Nếu như cục đá có sinh mạng thì không biết sớm chết mấy trăm lần.

Mất thấy A Hạo không có đuổi theo, tôi liền quay đầu lại nhìn, thấy A Hạo nói chuyện cùng một người đàn ông mặc quân trang, bởi vì mất cận thị nên không thể nhìn rõ bộ dáng người đàn ông đó, chỉ cảm thấy người đó trên dưới ba mươi lăm tuổi, hơi mập, vóc dáng không cao, chỉ cao hơn A Hạo vài cen-ti-mét, nhưng cách thức nói chuyện nhìn cũng biết là chỉ huy của A Hạo. Khoảng cách xa quá nên không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy A Hạo gật đầu thật mạnh, giống như đang phụ họa điều gì.

Không biết A Hạo nói gì, người đàn ông kia quay đầu nhìn sang tôi, A Hạo vẫy tay với tôi, kêu tên của tôi, ý bảo tôi đi sang.

Tôi ngớ ngẩn, nhưng vẫn đi tới, nhìn hình dáng người đàn ông đó ở khoảng cách gần. Dáng vẻ rất lịch sự, trên mũi mang một cặp kính gọng vàng, nhưng ánh mắt rất sắc bén, nhìn chăm chú tôi làm lông toàn thân dựng lên.

"Chính trị viên, đây chính là bạn gái tôi - Đồng Diệp. Đồng Diệp, đây là chính trị viên của anh." A Hạo cười giới thiệu.

Tôi vươn tay: "Xin chào, chính trị viên, rất vui mừng biết anh ạ."

"Xin chào, Tiểu Đồng." Chính trị viên bắt tay tôi, lại hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Tôi lắc đầu, đang muốn trả lời chưa thì A Hạo cũng đã trả lời thay tôi: "Vừa tới, còn chưa kịp ăn cơm nữa."

Ngược lại chính trị viên rất nhiệt tình, ý vị hỏi tôi: "Ồ đâu, sắp xếp xong xuôi chưa?"

"Sắp xếp xong rồi, ở nhà khách ạ." Tôi cười trả lời.

"Chính trị viên, tôi đưa Đồng Diệp đến nhà khách thu dọn một chút, sau bữa cơm chiều tôi đến báo cáo anh."

Tôi còn chưa từng quên chuyện anh ta không chịu đỡ tôi, chính trị viên vừa rời đi, nghĩ đến anh ta không đỡ tôi thì tôi liền lại bắt đầu giận anh ta vô tình. Cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ lo đi về phía trước, hờn giận trong lòng nhất thời không tiêu tan được.

"Diệp, vẫn còn giận à?" A Hạo nén cười.

Tôi quay đầu lại trừng anh ta: "Anh còn cười! Đối với một người vô tình trơ mắt nhìn bạn gái ngã nhào mà không đỡ lên, tôi không để ý anh nữa."

A Hạo ngăn người, sau đó cười ha hả làm tất cả người đi ngang qua đều nhìn bên này.

"Đừng cười, anh còn lộ vẻ mất thể diện chưa đủ sao?" Tôi cuống quýt bịt miệng của anh ta, lại bị anh ta trở tay, tiến tới hôn lên khóe miệng, đáy mắt tươi cười nói: "Diệp ngọc của anh, em không để ý đến anh thì sao đến nhà khách? Em biết tầng nào, phòng số mấy không?"

Tôi bị anh ta làm sặc, không phản bác được, mặt đỏ lên: "Anh dùng cái này uy hiếp à."

"Không dám, không dám, làm sao anh dám đấu trái tim cùng bà xã Diệp của anh chứ. Đi thôi, Diệp ngốc của anh, trở về tôi nói rõ với em."

"Nhưng . . . . ."

"Đừng nhưng nhị, chẳng lẽ em muốn đứng ở đây trở thành nhân vật tin tức ngày mai?"

Tôi còn chưa kịp nói đã bị anh ta kéo đi. Tinh mắt, một số người thấy đang che miệng cười trộm, tôi không dám giận đối anh ta nữa, nghiêm mặt, vội vàng đuổi theo bước đi của anh ta.

Phòng của tôi là phòng 315 ở lầu ba, cầm thẻ mở cửa phòng đi vào, bên trong sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, đập vào mặt là mùi thơm hoa sen nhàn nhạt.

Tôi hơi ngẩn ra, mùi thơm này. . .? Tôi tò mò nhìn anh ta, không rõ chân tướng.

"Sớm biết em thích hương hoa sen, cho nên sáng sớm anh đã mua mùi hoa sen xịt vào không khí rồi. Như thế nào, thích không?"

"Anh. . ."

"Cảm động? Hi hi, không cần cảm động, chỉ cần hôn nhẹ anh một cái là được rồi." Anh ta cợt nhả nói, chỉ vào mặt của mình.

"Ghét!" Tôi cười mắng vỗ vào lồng ngực của anh ta.

Tôi cảm thấy vòng tay của anh ta vòng sang hông của tôi, bỗng chốc thắt chặt, ngẩng đầu lại thấy hai mắt anh ta tỏa sáng lấp lánh, đáy mắt có một đốm lửa đang thiêu đốt hừng hực.

"Diệp, anh yêu em." Anh ta làm bầm, khí nóng phả vào mặt của tôi, mắt càng lúc càng sáng, ngọn lửa trong đáy mắt càng lúc càng đậm, từ từ đến gần, chớp mũi chia vào tôi chớp mũi.

Tôi say, nhiệt độ trên người của anh ta làm cho tôi tìm về nhịp tim đã từng, thì ra là ba năm, tôi yêu cũng không bớt đi bởi vì thời gian trôi qua, ngược lại lúc gặp được anh ta thì một cái nháy mắt, tất cả tình yêu như núi lửa phun nham thạch nóng chảy, từ trái tim phun ra.

"Hạo. . . . ."

Tôi liếm môi khô khốc, muốn nói điều gì đó.

"Hừ!" Anh ta kê miệng gần sát môi của tôi, nhẹ giọng nói: "Đừng nói, cảm nhận thật tốt." Vừa dứt lời, nụ hôn của anh ta liền đổ ập xuống.

Nụ hôn, rất gấp, rất nóng!

Anh ta giống như thưởng thức một món ăn ngon, tình tế hôn tôi, đôi môi ma sát, đầu lưỡi gầy nhẹ, trượt "vào" vào khoang miệng của tôi, mang đến một cảm giác tê dại.

Nụ hôn của anh ta đầu tiên là dịu dàng, giống như là thử dò xét lướt qua, sau đó là lửa nóng.

Tôi nhắm mắt lại thật chặt, nhịp tim bởi vì anh ta hôn mà tăng nhanh.

Nụ hôn nóng bỏng, giống như qua một thế kỷ.

Anh ta liếm môi của tôi, lại không chịu dừng tay lại, sau đó liên tục chiến đấu ở chiến trường cổ của tôi.

Vừa mở mắt lại thấy cửa không khóa, mặt của tôi đỏ ửng, giằng giằng ngẩng đầu lên: "Hạo, cửa vẫn chưa đóng."

"Đừng quan tâm nó." A Hạo đắm chìm trong việc hôn cổ tôi nhiệt tình, mơ hồ nói.

Ngoài cửa, có người đi qua, tò mò nhìn vào phòng một cái, vừa đứng chống lại đôi mắt của tôi, tôi mắc cỡ chỉ thiếu chưa chui xuống đất.

"Đóng cửa!" Tôi đẩy anh ta.

A Hạo vẫn còn đang gặm cắn cổ tôi, hình như chưa tỉnh táo lại.

"A Hạo!" Tôi vỗ lồng ngực của anh ta, cuối cùng anh ta ngẩng đầu lên, nhìn tôi, trong mắt có mê mẩn còn có tình dục.

"Cửa vẫn chưa đóng đấy." Tôi nhắc nhở anh ta.

Lúc này A Hạo mới không cam tâm tình nguyện đi đóng cửa, miệng thao thao bất tuyệt, chỉ cảm thấy lúc này anh ta đặc biệt đáng yêu.

Đóng kín cửa, anh ấy lại nhào tới muốn hôn, tôi lấy tay tách khoảng cách ra, trong đầu rối, không đầu không cuối hỏi một câu: "Lúc này sao anh không đỡ em dậy?"

"Em . . . ." Anh ta ngớ ngẩn, sau đó thở dài: "Em thật làm mất vui."

"Ngoài miệng anh nói yêu em, nhưng ngay cả em ngã xuống cũng không đỡ em dậy, lòng của anh thật ác." Nghĩ tới điều, lòng của tôi lại bắt đầu phiền não.

"Cô bé ngốc, em không hiểu tình cảnh lúc ấy." A Hạo kéo tôi ngồi xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc của tôi: "Em không thấy lúc ấy đội trật tự tới sao?"

"Đội duy trì trật tự?" Tôi nghĩ tới đoàn binh kỳ lạ kia, còn có động tác kỳ lạ của A Hạo. Đúng vậy, những người đó không phải là duy trì trật tự sao? Tôi quên bọn họ rồi hả? Nghĩ tới đây, mặt của tôi hơi đỏ lên.

A Hạo tiếp tục nghịch tóc của tôi, nói tiếp: "Lúc ấy nếu như anh đỡ em cũng sẽ bị đội duy trì trật tự bắt được đuôi sam, đến lúc đó báo lên trên, chẳng những sẽ bị ghi tội, còn có thể phạt tiền, hiểu chưa?"

Tôi nghe được thì ghen hòng nhìn trần trời.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Tại sao có thể có chuyện như vậy? Chẳng lẽ nắm tay bạn gái cũng không thể sao?"

"Bọn họ sẽ không phân rõ phải trái với em. Bọn họ bắt quân nhân trái luật, vì chính là có thể phạt nhiều tiền, cho nên bọn họ nghĩ tới biện pháp bắt đuôi của quân nhân, mặc kệ là thật sự trái luật hay là giả trái luật. Quân nhân cùng vợ ở chung một chỗ thì bọn họ không xen vào, nhưng một khi là bạn gái, đuôi này đã bắt thì không phải nhẹ rồi."

Tôi nghe rồi chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trăn.

"Vậy sau này em với anh cũng không thể dắt tay trước mặt công chúng rồi hả ?"

"Đúng, hơn nữa khoảng cách được giữ vững từ một mét trở lên. Chỉ là có lúc không nhịn được, chỉ cần đội duy trì trật tự không có ở đây, anh vẫn dám mạo hiểm dắt em." Anh ta nháy mắt với tôi.

Trong lòng tôi tràn đầy cảm giác sợ hãi đối với quân đội, nhưng lại nghĩ, quân nhân lấy kỷ luật làm trọng, bất kỳ luật nặng như vậy cũng không sai, sai là sai tại vì có người lợi dụng quyền kiểm tra kỷ luật mà thôi, trắng trợn trá hình lấy tiền thôi.

"Chẳng lẽ quân nhân đều không có tự do như vậy sao?"

"Không phải, mỗi quân doanh có kỷ luật của mỗi quân doanh, chỉ là quân doanh bọn anh đặc biệt nghiêm khắc mà thôi, từ trước đến giờ kỷ luật bộ đội đã chiến đấu do Đảng nắm nghiêm." Trong giọng nói của A Hạo có ưu thương nhân nhật.

Tôi đột nhiên đau lòng đỡ anh ta, một người đàn ông mạnh mẽ trong một hoàn cảnh nghiêm túc lại đè nén tình cảm của mình như vậy, nén lửa nóng trong trái tim mình.

Thời gian ăn cơm trong quân đội tương đối chính xác, vừa đến giờ sẽ thổi còi, nhưng mà tôi lại đến quân doanh đã sắp sáu giờ rồi nhưng không nghe thấy tiếng thổi còi. A Hạo nói đã thổi rồi nên dẫn tôi đến phòng ăn. Lúc chúng tôi đến phòng ăn thì những người lính bắt đầu dọn cơm.

Khi tôi đi tới, bọn họ cũng ngừng đầu nhìn tôi, giống như tôi là nhân vật thời sự vậy.

Cảnh tượng quen thuộc, giống như ba năm trước đây hiện lên trước mắt, mặc dù đã từng trải qua, nhưng bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm như vậy, tôi vẫn khấn trương.

"Đừng sợ." A Hạo nhỏ giọng nói xong nắm tay của tôi thật chặt, cho tôi sức mạnh.

Cơm có người giúp tôi bới, món ăn rất phong phú.

Tôi là cùng chính trị viên còn có hai trung đội trưởng ăn chung, bọn họ rất nhiệt tình, ý vị gấp thức ăn cho tôi, chỉ có một mình tôi là con gái, trong lòng buồn bực, bạn gái hai Trung đội trưởng đâu rồi, không phải nói cũng tới thăm người thân sao?

Trung đội trưởng ăn rất nhanh, không có mấy phút đã ăn xong rồi, sau đó bắt đầu bới cơm dọn thức ăn, chứa trong một cái hộp nhỏ, nói câu "từ từ ăn" rồi bỏ chạy ra cửa. Tôi buồn bực nhìn A Hạo, cũng là chính trị viên trả lời tôi: "Cậu ấy mang cơm cho bạn gái cậu ấy."

Chính trị viên là một người đàn ông rất anh tuấn, gầy teo, sống mũi rất cao, đôi môi rất mỏng, không nói nhiều.

"Chính trị viên, Tiểu Thôi không tới sao?"

"Hả?" Chính trị viên ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kinh ngạc.

Tôi mới nhớ đây là lần đầu tiên tôi tới, hẳn là không biết tình hình gia đình của chính trị viên, lúng túng không biết nên nói gì.

Nhưng chính trị viên cũng không quá để ý, kinh ngạc rồi lại cười nói: "Cô ấy đến nhà bạn học rồi, hai ngày nữa mới tới đây."

Trong lúc ban trưởng ban cấp dưỡng làm thêm thức ăn, đó là một sĩ quan cấp bốn gầy teo hơn ba mươi tuổi, gương mặt đen kịt không có biểu cảm gì, tôi biết anh ấy, anh ấy chính là chủ nhiệm lớp bánh nướng, là một người nấu ăn ngon ở Hồ Nam.

"Chị dâu, quân doanh cũng không có gì tốt, đây là món trứng tôi vừa xào, cô nếm thử một chút nhé."

Tôi ngượng ngùng nói tiếng cảm ơn, trưởng lớp bánh nướng vẫn nhiệt tình, giống ba năm trước đây.

Die nda nl eqyudo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Mà cấp dưỡng viên Trần Lượng cũng mang thức ăn qua thêm cho lính.

Trong lúc A Hạo đang nói chuyện cùng chính trị viên, chẳng qua là một vài chuyện của bộ đội, tôi cúi đầu ăn cơm, không dám quấy rầy hai người đàn ông nói chuyện.

"Trưởng ban Từ ở quân khu tới, cậu biết không?" Chính trị viên đột nhiên hỏi một câu.

A Hạo gật đầu: "Biết, chúng tôi gặp ở cửa quân doanh, anh nói anh ấy tới kiểm tra công việc của chúng ta sao?"

"Không rõ lắm, tôi đi lên trên nghe được, hình như như Trưởng ban Từ tìm Chính ủy, bọn họ là bạn học."

Từ chuyện mà bọn họ nói, tôi mơ hồ nghe được bọn họ rất sợ Trưởng ban Từ đến.

Lính ăn rất nhanh, từ từ đi qua bên cạnh tôi, chỉ là đều dừng lại nhìn tôi một cái, sau đó bị ban trưởng lừa đi ra.

Bữa cơm này trôi qua trong tâm trạng thấp thỏm, tôi ăn rất ít, nhưng thời gian bọn họ ăn cơm cũng nhanh hơn tôi, giống như đánh giấc vậy, chưa được mấy phút đã ăn xong rồi. Trong phòng ăn lập tức yên tĩnh lại.

Cơm nước xong, A Hạo đưa tôi đi dạo cửa hàng.

Doanh trại nằm dưới chân núi, vùng ngoại ô cũng không phải ngoại ô nữa, nơi này có chỗ giống cửa hàng cũng không có, nhưng giữa Đông Nam Tây Bắc có riêng một nhà phục vụ xã, bên trong cũng có bán một ít đồ dùng thường ngày còn có một ít đồ ăn vặt, chỉ là đồ thiếu thì A Hạo giúp tôi mua mấy bình nước, lúc trả tiền thì bà chủ quầy bán đồ vặt —— cũng là quân tẩu, tất cả nhân viên phục vụ xã đều theo quân làm quân tẩu, cười nhìn A Hạo nói: "Tam đại đội trưởng, đây là bạn gái cậu sao?" Ánh mắt lại nhìn tôi chằm chằm.

A Hạo quay lại nhìn tôi một cái, kéo tôi qua: "Đúng, chị dâu, đây là bạn gái tôi, Đồng Diệp. Đồng Diệp, đây là vợ của doanh trưởng của anh."

"Chào chị dâu." Tôi ngượng ngùng mỉm cười với cô ấy.

Đôi mắt chị dâu doanh trưởng không ngừng quét lên người tôi, mắt tôi vì cười mà hí thành một đường ngang, gật đầu liên tục: "Cô bé này thật xinh đẹp. Tam đại đội trưởng, cậu tìm bạn gái xinh đẹp như vậy sao?"

Trong ánh mắt A Hạo lộ ra hài lòng: "Chị dâu, ngay cả sắt thép cũng chưa bao giờ bị đánh bại? Tim vợ cũng giống vậy."

Nhìn dáng vẻ anh ta khoác lác, tôi lặng lẽ đá bắp chân của anh ta một cái, bởi vì bị đau nên anh ta hơi nhú lông mày, trong đôi mắt lại tràn đầy nụ cười.

Những chị dâu khác cũng vây quanh, cũng là chị một câu em một câu trêu chọc tôi và A Hạo, tôi bị họ nói đồ bưng cả khuôn mặt, mặc dù trải qua tình trường như vậy, nhưng lại trải qua một lần như cũ vẫn có thể làm cho tôi ngượng ngùng. Rất lâu sau A Hạo mới lôi tôi rời khỏi, chị dâu doanh trưởng lặng lẽ kín đáo đưa cho tôi một quả táo lớn, tôi đẩy ra nói không cần, chị ấy nói: "Cầm đi, đây không phải là đồ trong tiệm, là từ quê nhà tôi mang tới, nhưng ngọt lắm."

Từ căn tin ra ngoài, A Hạo vẫn luôn cười, hỏi anh ta cũng không nói. Đến nhà khách, A Hạo đi rửa quả táo cho tôi, tôi nằm ở trên giường xem ti vi, tin tức nói "Tứ Xuyên xây dựng lại công việc đang kéo dài Văn Văn", vừa nhìn thời gian đã qua sáu giờ rưỡi rồi. A Hạo rửa táo rất lâu rồi chưa qua, cảm thấy tò mò nên đi qua xem một chút lại nhìn thấy A Hạo từ bên ngoài đi vào.

"Cho nè, quả táo." A Hạo rửa sạch sẽ quả táo đưa tới tay tôi, đi qua mặc áo khoác, vừa nói: "Quả táo không kịp gọt, anh phải đi tới phòng của doanh trưởng, em ở trong phòng xem ti vi, anh về liền."

Nhìn anh ta bận rộn, trong lòng tôi ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng nghĩ đến anh ta không dẫn tôi đi gặp cấp trên của anh ta thì trong lòng ít nhiều

vẫn thấy kỳ lạ. Nghĩ thì nghĩ, nhưng không có quá để ở trong lòng, tôi nhàn nhả gọt quả táo đã rửa sạch, nhưng chưa gọt được một nửa là A Hạo quay trở lại rồi.

"Đi, cùng anh đi gặp doanh trưởng và chính trị viên." A Hạo nói rồi liền kéo tôi đi.

Trong tay tôi còn đang cầm con quả táo đã gọt một nửa, ngoài miệng nói: "Táo của em còn chưa. . ."

"Trở về ăn tiếp." Anh ta cầm lấy trái táo của tôi đặt lên bàn, liền kéo tôi ra khỏi phòng.

Trên đường, tất cả mọi người nhìn tôi, thế nhưng anh ta vẫn cầm lấy tay tôi, lúc này giống như không sợ bị đội duy trì trật tự bắt được nhược điểm nữa rồi.

Doanh trưởng và chính trị viên của bọn họ tòa nhà người thân hai tầng, phòng ở có chút đơn sơ, không giống những như phòng của các sĩ quan được sửa chữa mới hoàn toàn. Chị dâu phục vụ xã mới vừa rồi đang đang quét sân ở bên ngoài, nhìn thấy chúng tôi đi tới thì vội vàng tiến lên kéo tay của tôi.

"Tiểu Đồng, tới đây nói chuyện với chị nào."

Chị dâu là một người phụ nữ có nét đẹp tâm hồn, dáng dấp bề ngoài không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng lời nói, bước đi là phong cách, rồi ấy chính là nét đẹp. Bụng của chị ấy nhô lên, vừa nhìn đã biết là mang thai rồi, nhìn dáng vẻ ngọt ngào của cô ấy làm tôi rất ngưỡng mộ.

Trong phòng, những người đàn ông đang nói chuyện, ngoài nhà thì tôi và chị dâu ngồi ở băng đá dưới tàng cây tán dốc. Trong lúc nói chuyện, tôi biết chị dâu cùng doanh trưởng là thanh mai trúc mã cùng lớn lên từ trung học, sau đó doanh trưởng đi làm lính, sau khi tốt nghiệp chị dâu học đại học ngân hàng, vợ chồng son vẫn luôn ở riêng hai nơi, chỉ có thời gian nghỉ phép của doanh trưởng thì bọn họ mới có thể một năm gặp được một lần, có lúc chị dâu nhớ nhưng doanh trưởng sẽ xin nghỉ sang đây thăm anh ấy, nhưng lượng công việc ngân hàng lớn, bình thường rất ít khi có thể xin nghỉ, cho nên sau khi hai người kết hôn năm năm rồi, thời gian chân chính ở chung với nhau vẫn chưa tới nửa năm như vợ chồng nhà bình thường.

"Chị theo anh ấy năm năm rồi vẫn chưa mang thai, không phải không có thai được mà là thời gian chung đụng không dài, không có cơ hội." Chị dâu khò sở nói.

Chuyện ở riêng hai nơi, mặc dù tôi không có khắc sâu như chị dâu vậy, nhưng mà tôi lại cùng A Hạo yêu nhau sáu năm rồi, hai người cũng vẫn luôn dựa vào điện thoại, tin nhắn và Internet để duy trì, có thời gian anh ta nghỉ phép thì cứ tới chỗ tôi ở vài ngày rồi lại về nhà, rất nhiều người khuyên tôi buông tha, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng qua, hôm nay thấy chị dâu, tôi phát hiện mình không có kiên cường như chị dâu.

"Bởi vì bụng vẫn chưa có động tĩnh, nhà chồng nóng nảy, nhà mẹ cũng gấp, bọn họ bắt đầu mở thảo luận gia đình, cuối cùng nhất trí thông qua, quyết định đề nghị từ chức theo quân. Chị vẫn chẳng hay biết gì, khi chị về nhà bọn họ ra quyết định này thì chị sắp điên rồi."

"Chị dâu." Tôi không biết tôi nên nói gì, chỉ dùng sức nắm tay của chị ấy.

Chị dâu cười với tôi rồi nói tiếp: "Em không biết đâu, tiền lương bộ đội rất thấp, chị cũng là con gái độc nhất, phải nuôi sống cha mẹ trong nhà, sau này nếu như thêm đứa nhỏ, vậy chính là có năm người phải nuôi sống, nếu như mà chị từ chức thì chỉ dựa vào một ít tiền lương nhỏ nhoi, làm thế nào?"

"Chị dâu, chị không thể từ chức." Ý nghĩ của tôi thật ra thì rất đơn giản, người không thể không có tiền, dựa hết vào tình yêu không thể qua cuộc sống, nhưng ở riêng hai nơi như thế cũng cũng không phải là biện pháp, cho nên đây mới thật sự là khó cả đôi đường. "Đội doanh trưởng chuyển nghề, ngày đó sẽ khá hơn."

Trong mắt chị dâu có nước mắt lấp lánh: "Chuyển nghề, còn rất xa, quân đội không đuổi anh ấy, anh ấy muốn cả đời phục vụ quân đội."

Lời này đâm vào trái tim tôi đau đớn, bởi vì thỉnh thoảng A Hạo cũng từng nói lời giống vậy.

"Cho nên chị dâu, chị muốn theo quân, thật sao? Sa thải công việc tốt như vậy, thật đáng tiếc." Nghĩ đến lúc thấy chị ấy đang phục vụ xã, chị ấy nên theo quân sao?

Chị dâu nói: "Không có, chị nghỉ phép tới. Sếp Lý Linh của chị biết sự khó xử của chị, tự động cho chị nghỉ, thời gian ba tháng, chỉ là không có tiền lương."

Như vậy cũng có thể sao? Tôi chắc lưỡi phải nói không thốt nên lời.

Hình như chị dâu đoán được suy nghĩ trong lòng tôi nên cười nói: "Chỗ chị nghèo, người bình thường tốt nghiệp đại học sẽ không về quê nhà làm việc, bởi vì chị có hai người lớn tuổi phải chăm sóc cho nên trở về quê nhà làm việc. Thời gian tám năm, chị từ nhân viên làm đến chức quản lý, ở đó có bao nhiêu nước mắt cùng mồ hôi của chị. Lúc chị bị người lớn hai nhà ép hết cách rồi, nghĩ thậm chí từ chức, nhưng chị thật sự không bỏ được công việc này, tình cảm tám năm không phải nói cắt liền cắt. Nhưng . . . lúc ấy tôi đi thương lượng với Lý Linh, muốn họ cho chị nghỉ nửa năm để chị đến doanh trại mang một đứa bé trở lại, lúc bắt đầu lãnh đạo không đồng ý, từ chức cũng không đồng ý, sau đó chị phải lấy công văn quy định của quân đội ra, muốn theo quân vẫn quân chế không được. Cuối cùng lãnh đạo hết cách rồi, muốn thả người cũng không thể, nhưng quân đội lại ép nên không dám không thả người, cho nên cuối cùng khó cả đôi đường, bọn họ cho chị ba tháng nghỉ, để cho tôi lợi dụng ba tháng này mang thai một đứa bé. Chuyện mang thai này, trong lòng an tâm rồi."

Tôi thở dài, có bao nhiêu vợ quân nhân giống như chị dâu vậy, vì sự nghiệp của chồng mà lặng lẽ vất vả, nhưng nhìn về mặt thỏa mãn và hạnh phúc của chị dâu, tôi muốn mỗi người phụ nữ nếu như có thể làm được điều này, cũng đáng chứ?

"Em gái, em và tam đại đội trưởng quen biết thế nào?" Chị dâu đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Bọn em ạ?" Tầm mắt của tôi rơi vào khoảng không phía trước, nhớ lại lúc chúng tôi quen biết yêu nhau, thông thả nói: "Chúng em cũng coi như bạn học, hồi cấp ba chúng em cùng trường. Giữa chúng em không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, chỉ là quý nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau."

Quen biết anh ta thật ra thì cũng không đặc biệt lãng mạn. Chúng tôi nói là bạn học, thật ra thì chân chính phân biệt chỉ có thể coi là bạn học, so với tôi thì anh ta cao hơn hai lớp, là của học trường tôi. Trước khi tốt nghiệp, chúng tôi cũng không có xuất hiện trước mặt nhau, nhưng chính là năm tôi tham gia lễ tốt nghiệp, anh ta vừa đứng cũng chạy về trường tham gia hội với bạn học, cứ như vậy quen biết anh ta rồi kết duyên. Sau đó lại biết anh ta đang học trường quân đội, từ nhỏ tôi đã có cảm tình đặc biệt đối với quân nhân, dĩ nhiên là càng thêm chú ý anh ta, sau đó chúng tôi thư từ qua lại rồi từ từ quen thuộc, cũng yêu nhau.

Khi đó điện thoại di động còn chưa thịnh hành, đặc biệt là chúng tôi là những sinh viên nghèo, có ai có tiền dư mua điện thoại di động, cho nên viết thư là phương pháp truyền tin được lưu hành tốt nhất lúc ấy, chỉ dựa vào mấy trang giấy nho nhỏ mà duy trì tình cảm với nhau. Mặc dù như thế nhưng chúng tôi lại không ai phá vỡ cách thức liên lạc bằng giấy này, chỉ là lặng lẽ viết thư rồi nhận thư hồi âm, cho đến năm thứ hai đại học năm ấy nghe anh ta say rượu thổ lộ. Có lúc một tuần lễ có thể nhận ba lá thư của anh ta, anh ta nói sau khi tan học không có việc gì nên muốn viết thư cho tôi, có lúc một ngày có thể viết ba bốn bức, có lúc nhiệm vụ vội sẽ gián đoạn, nhưng luôn có thể nghĩ biện pháp nhún chút thời gian viết thư cho tôi, anh ta nói nhận được thư hồi âm của tôi là trụ cột tinh thần của ta. Đại học bốn năm, thư giữa tôi và anh ta đủ để chứa trong một cái rương, lúc ấy chuyển về nhà thì mẹ giặt cả mình.

Có lúc, anh ta sẽ gọi điện thoại cho tôi, đại khái một tháng sẽ có một hai lần, luôn nói: "Gọi điện thoại không tiện, cần xếp hàng, có lúc xếp hàng mấy giờ cũng chưa chắc có thể gọi được", tôi nghe thấy đều cảm thấy anh ta khoa trương, sau đó tự mình đến quân doanh mới biết vấn đề này nghiêm trọng thật.

Giữa chúng tôi gần như không có gì giấu nhau, chuyện thú vị ở trường của tôi, chuyện náo nhiệt ở trường quân đội của anh ta, ai đó yêu, ai đó lại thất tình, có một lần nói tới nhà trọ tôi có người yêu, đột nhiên anh ta không đầu không đuôi hỏi một câu: "Có người đuổi theo em không?"

Lúc đó, tôi không nghĩ nhiều như vậy, bật thốt lên: "Có chứ, trong lớp có một nam sinh đang đuổi theo em, mỗi ngày đều viết thư tình cho em."

Đầu điện thoại bên kia đột nhiên trầm mặc, âm thanh gì cũng không có, đang lúc tôi cho là anh ta cúp thì giọng anh ta mờ ảo từ ống nói bên kia truyền tới: "Vậy em sẽ tiếp nhận sao?" Hình như nghe được tiếng tim đập bên kia.

Tôi ngần ra, nhưng không chút nghĩ ngợi nói: "Đang suy nghĩ."

Bên kia càng thêm trầm mặc, thời gian "tích tắc tích tắc" trôi qua, qua thật lâu thật lâu, lâu đến tôi cảm giác tựa như đã qua một thế kỷ, rốt cuộc anh ta nói chuyện: "Anh. . . Đột nhiên có nhiệm vụ rồi, hôm nào nói chuyện." Trong lúc vội vàng, anh ta cúp máy.

Trong loa truyền đến tiếng "tút TUT TUT", trong chớp mắt tôi mờ mịt.

Sao đột nhiên cúp rồi? Lời nói của tôi tắc tị anh ta sao? Anh ta tức giận sao? Hay là anh ta thật sự có nhiệm vụ? Mặc dù trường quân đội không thể so quân đội, vốn dĩ nhiều năm qua tôi cũng hiểu rõ, có lúc cũng có chuyện xảy ra, ví dụ như tập hợp, ví dụ như diễn tập, ví dụ như huấn luyện, vân vân. . .

Trở lại phòng ngủ, trong lúc vô tình tôi nói tới chuyện này, chị em lại cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, mọi người cười đến rút gân mắt trợn trắng, nhảy lên nhảy xuống.

"Có gì buồn cười chứ?" Tôi kỳ lạ nhìn bọn họ, tại sao thần kinh nhạy cảm như vậy, đề tài không buồn cười một chút nào mà họ cũng có thể cười thành ra như vậy.

"Minh nói này Đồng Diệp, cậu lớn lên một chút đi?" Bởi vì cười to nên gương mặt Nha Đầu co quắp, nước mắt cũng chảy xuống.

"Minh thế nào?"

Tiểu Ngư nhìn được cười, vẻ mặt vì cố nén cười mà vặn vẹo, khó coi chết đi được. Cô ấy nói: "Đồng Diệp, mình hỏi cậu, tại sao cậu và anh ấy liên lạc hai năm mà vẫn không gián đoạn?"

Die nda nl equ ydo n <3 <3 Mừng sinh nhật lần 13 của diễn đàn

Tôi suy nghĩ, nói: "Bởi vì anh ấy là học trưởng của tôi, chúng tôi là bạn bè tốt, tình cảm như anh em. . ."

". . ." Nha Đầu dùng ngón tay gõ đầu của tôi: "Đồng Diệp, đầu cậu dùng làm gì? Chưa gõ sao? Thấy bình thường cậu đi học cố gắng như vậy, thành tích

cầm cờ đi trước, nhưng tại sao đối với chuyện tình cảm lại không thông suốt như vậy?"

Gặp tôi còn mơ hồ, Tiểu Ngư thay tôi giải đáp bí ẩn: "Đồng Diệp, giữa nam nữ không có tình cảm thuần khiết, hiểu chưa? Đột nhiên người con trai đến gần cậu, đột nhiên đối xử tốt với cậu là có mục đích, kết cấu giữa nam và nữ vĩnh viễn không thể nào giống nhau."

"Tiểu Ngư, giữa nam nữ cũng có tình bạn trong sáng, không phải ai cũng giống như các cậu nói như vậy. . . . ." Lời tôi còn không chưa nói xong, Đinh Dương cũng than thở đứng lên: "Đồng Diệp, cậu xong đời rồi."

"Minh dám cam đoan, anh đẹp trai thích cậu." Nha Đầu nháy mắt với tôi.

"Không thể nào, anh ấy chỉ xem mình là em gái." Bởi vì các cô ấy nói mà trong lòng tôi bắt đầu chột dạ.

"Có dám hay không, chúng tôi đánh cược?"

Nếu quả như đánh cược thật, tôi khẳng định sẽ thua, ngày hôm sau cũng biết kết quả.

Tôi chưa từng bao giờ nghĩ đến sẽ có người gọi điện thoại cho tôi, còn là một người xa lạ. Tôi vẫn đến lớp như thường ngày, nhưng vừa tới nửa đường thì có bạn học gọi tôi lại, nói tôi có điện thoại, hỏi cô ấy là ai gọi? Cô ấy nói không biết, giọng của con trai. Lúc ấy một trực giác của tôi cho biết là A Hạo, bởi vì chỉ có A Hạo mới có thể gọi điện thoại cho tôi. Nhưng lại cảm thấy kỳ lạ, gần đây không phải là anh ta gọi đến phòng thường trực sao? Lúc nào thì gọi điện thoại phòng ngủ của chúng tôi, nhớ anh ta đã từng nói, không muốn làm cho đám bạn học của tôi lúng túng. Nhưng nhận mới biết, tôi đoán sai, không phải A Hạo, một người con trai tên là Trình Đông.

Trong điện thoại anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy là anh em ngủ chung phòng A Hạo, nói A Hạo uống say, đang cảm rượu điên cuồng, khóc suốt, trong miệng vẫn lẩm bầm tên của tôi. Bọn họ thật sự không khuyến nôi rồi, cuối cùng lật bản ghi chép của anh ta thấy số điện thoại phòng ngủ chúng tôi.

"Có phải các người chia tay hay không?" Trình Đông hỏi.

"Chia tay?" Nghe được từ này, tôi đầu "ong" một tiếng che kín.

Tại sao ngày hôm qua tới hôm nay, tất cả mọi người đều là lạ, kéo chúng tôi vào chung một chỗ?

"Không có chia tay, tại sao cậu ấy uống nhiều rượu như vậy? Tại sao vẫn lẩm bầm em không cần cậu ấy, cậu ấy thất tình hả?"

Lúc này, tim của tôi đột nhiên tăng nhanh, câu "tại sao vẫn lẩm bầm em không cần cậu ấy, cậu ấy thất tình hả?" vẫn xoay vòng trong đầu của tôi, như muốn tạo ra một cái lỗ thủng to.

"Em gái, em nhỏ hơn tôi, tôi gọi em là em gái chắc em không tức giận chứ? Em gọi điện thoại an ủi cậu ấy một chút đi, mặc kệ giữa các người là sao, em có thích cậu ấy hay không, nhưng bộ dáng bây giờ của cậu ấy thật sự làm cho người ta lo lắng."

Tôi không biết sau đó mình trả lời như thế nào, đầu óc hỗn loạn, chỉ nghe anh ấy nói: "Được rồi, chờ một chút, chúng tôi kéo cậu ấy xuống, tôi gọi điện thoại cho em, em đừng đi đó."

Đột nhiên, đầu óc của tôi rất sợ, rất loạn, nghĩ đến chờ một chút có thể nghe được đáp án thì nhip tim không cách nào thờ bình thường được. Đợi một chút, vẫn không có tiếng điện thoại, tôi thật sự muốn gọi lại, nhắc tới điện thoại lại nghĩ đến tôi không có số của bọn họ, bọn họ là đường dây quân đội, đây điện thoại tôi gọi không được. Thời gian chờ đợi ở đó trôi qua tròn đau khổ, tại sao chậm như vậy, mấy giây như một thế kỷ dài.

Trong lúc đó Nha Đầu cảm đồ trở lại, gặp tôi ngăn người ở đó, gõ xuống đầu của tôi: "Sao vậy, Đồng Diệp? Ngăn người gì thế?"

Tôi như mới tỉnh từ trong mơ, cười với cô ấy: "Không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện."

"Không có việc gì sao? Vậy sao cậu nhìn chăm chăm điện thoại vậy? Nói, có phải anh đẹp trai gọi điện thoại tới hay không?" Nha Đầu lại nháy mắt với tôi.

"Không có, không thể nào." Trong lòng tôi trống rỗng, cúi đầu.

Nhưng về mặt Nha Đầu lại thật sự nói cho tôi biết là cô ấy không tin!

Lúc này, điện thoại đột nhiên hù dọa, tim tôi đột nhiên tăng nhanh, kim lòng không được nhìn Nha Đầu một cái.

Nha Đầu nói: "Được rồi, mình không quấy rầy cậu với anh lính của cậu ngọt ngào, mình đến lớp." Nói xong cảm đồ đi ra ngoài, còn hảo tâm đóng cửa lại dùm tôi.

Cô ấy vừa đi, tôi liền đoạt lấy ống nghe, mới vừa đặt đến lỗ tai là bên kia liền truyền đến một tiếng lại một tiếng "Diệp", giọng nói mơ hồ, nghe không phải đặc biệt rõ ràng nhưng tôi biết đó là A Hạo.

"Em gái, chúng tôi kéo cậu ấy xuống rồi, em khuyên cậu ấy một chút đi." Bên kia có âm thanh "rầm rầm", sau đó tôi nghe từng tiếng hít thở, hỗn hển rất mãnh liệt.

Đột nhiên, tim đập của tôi tăng nhanh, anh ấy muốn bày tỏ điều gì? Nếu như mà tôi nói tôi sẽ động lòng, anh ta sẽ tôi tỏ lộ phải không? Tôi không biết, cũng không cách nào đoán được tim của anh ta, mặc dù tôi hiểu rõ anh ta đối với tôi rất tốt. Nhưng trước lời nói Trình Đông vang vọng ở bên tai tôi "cậu ấy nói em không cần cậu ấy nữa, thất tình", lời này tựa như thần chú, kích thích tất cả tình cảm của tôi.

Nha Đầu luôn nói, con gái thường ngốc, trước khi chưa có tình cảm thường suy nghĩ lung tung, nhưng thường thường sự thật ở trước mặt lại thích phủ nhận. Người yêu rồi, thông minh là số không, mặc dù tôi nói không biết mình bây giờ có phải thông minh hay không hay là số không, nhưng mà tôi lại chỉ biết một chuyện — lòng tôi sợ sắp cảm không nổi ông nghe rồi.

"Anh Tô. . ." Sự xung hô này lâm bâm ở trong miệng, sao khó có thể nói ra, mới vừa gọi xong, tôi liền cảm giác đôi môi mình khô khốc, kim lòng không được liếm liếm.

"Diệp à!" Bên kia đột nhiên khóc, giọng từ ống nói truyền tới, tôi sợ hết hồn. Sau đó anh ta nói tiếp, "Diệp, em biết không? Anh yêu em, thật ra thì anh yêu em đã lâu, nhưng em đều không biết. . . Em còn muốn tiếp nhận người khác. . . Anh thật sự kém sao? . . . Tại sao em tình nguyện thích người khác cũng không nguyện ý tiếp nhận anh? . . ." Anh cứ một mực lái nhai câu nhẫu.

Nghe bên kia cầu nhau, đột nhiên lòng của tôi bình tĩnh, không hoảng hốt nữa, cũng không mê mang, thì ra mình bất tri bất giác đã thương anh ta.

"Em cũng thương anh. . ." Tôi cảm thấy rất xấu hổ, mặc dù mấy chữ này khó có thể mở miệng, nhưng lúc này tôi lại không thể không nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, mặt của tôi liền bắt đầu nóng lên, lúc này tôi khẳng định mặt của tôi rất đỏ. Chỉ là tôi không ngờ lời này của tôi vừa nói ra, dĩ nhiên bên kia cũng trầm mặc, thật lâu thật lâu mới nghe được giọng của anh ta truyền tới: "Diệp, không phải anh đang nằm mơ chứ?"

Đến nay tôi còn không quên được giọng nói khi đó của anh ta, nghĩ đến một người đàn ông kiên cường như thế lại khóc thút thít trong rượu, sau này tôi cười anh ta, anh ta lại dám nói: "Anh cố ý đó, nếu như không làm như vậy, em sẽ tỏ lộ với anh sao?" Tôi vừa tức vừa buồn cười: "Là anh khóc gọi em đừng rời bỏ anh có được không?" Thế nhưng anh ta lại hất mặt lên: "Anh là trai đẹp, sao có thể khóc thành như vậy được?" Nghĩ đến bộ dạng còn đó lúc đó, tôi thật sự muốn đánh anh ta mấy quyền, nhưng sau đó tôi phát hiện mặt anh ta đỏ lên, thì ra là. . . xấu hổ!

Bây giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó, nhớ tới người đàn ông mạnh mẽ như anh ta cũng sẽ xấu hổ, mượn rượu tỏ lộ, một câu "anh yêu em" đó vẫn luôn vang vọng trong đầu tôi, thế nào cũng xóa đi không được.

"Thì ra là các em cũng là bạn học." Hình như chị dâu cũng đắm chìm trong ký ức: "Đã từng có tuổi trẻ tốt đẹp, khi đó không có như bây giờ, vì cuộc sống mà liều mạng, chỉ cần có yêu là có thể chống đỡ tất cả."

Hai người chúng tôi nói rất nhiều, từ tình cảm nói tới công việc, lúc sau công việc nói tới thêu thùa, khi mấy người đàn ông đi ra, hai chúng tôi đã cười ngả nghiêng trên băng đá.

Tiếng cười ở nhà người thân vang vọng trên con đường mòn phía trước.

"Nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?" A Hạo tới kéo tay tôi.

"Chuyện phụ nữ, đàn ông các anh không thể nghe." Tôi lườm anh ta, lại nghe được "xi" một tiếng, chị dâu che miệng cười khế.

A Hạo gãi đầu một cái, cũng nghiêm túc cười.

Lúc đi ra, chính trị viên nói một câu kỳ lạ: "Chú ý một chút, buổi tối tôi phải đi kiểm tra trạm của cậu." Những lời này tôi vẫn không thể giải thích vì sao, nhưng thấy A Hạo cau mày, tất nhiên không phải là chuyện gì tốt. Vẫn nén lấy, trở lại phòng ở nhà khách tôi mới hỏi nghi vấn trong lòng ra: "Chính trị viên muốn kiểm tra trạm gì của anh?"

A Hạo cười khi khi một tiếng, thân thể lười biếng nằm trên giường, ngoắc tôi: "Tối đây, cho chồng hôn một cái."

"Chết cũng không đứng đắn. ." Tôi đi tới vỗ vào lồng ngực của anh ta, lại bị anh ta ôm vào trong ngực. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại thấy trong ánh mắt của anh ta chột hiện lên dục vọng, vội vàng bỏ chạy, hỏi tới: "Rốt cuộc chính trị viên muốn kiểm tra trạm gì của anh?"

A Hạo chỉ chỉ thân thể chính mình: "Kiểm tra thân thể."

Gi? Trong khoảng thời gian ngắn tôi không kịp phản ứng.

A Hạo bị tôi chọc cười, lại chồm dậy ôm tôi: "Chính trị viên sợ anh gấp ăn thịt em, cho nên trễ một chút muốn tới kiểm tra thân thể của anh, nhìn anh có ở trong ký túc xá hay không."

Bị anh ta ôm vào trong ngực, một vị trí trên thân thể của anh ta có sự thay đổi, thô ráp, chia vào tôi mềm mại, mặt của tôi đỏ. Thì ra là chueyejngiữa đàn ông bọn họ nói chính là chuyện hư hỏng này, giằng giằng muốn đứng dậy lại bị A Hạo đặt ở phía dưới.

Tay của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve mặt của tôi, mắt lóe sáng, nhìn thấy làm lòng tôi hoảng hốt.

"Anh. . . . ." Tôi nhấp máy môi, lại bị anh ta lấy môi chặn lại, nhẹ giọng nói: "Đừng nói chuyện, từ từ cảm nhận."

Vừa dứt lời, anh ta nhiệt tình hôn như dòi non lấp biển.

Nụ hôn của anh ta vừa vội vừa kịch liệt, hôn đến tôi hỗn loạn, đầu óc trống rỗng.

"Hạo. . . ." Tôi giãy dụa muốn mở miệng, cũng giống như cho anh ta cơ hội, đầu lưỡi trượt vào khoang miệng tôi.

Ánh mắt của anh ta sáng lên, giống như ánh sao trên trời, dục vọng trong mắt rõ ràng.

"Diệp, anh muốn. . ." Âm thanh của anh ta như gió thổi vào lỗ tai của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kịch Tình Tràn Ra Căn Phòng Nhỏ.

A Hạo trước mắt cực kỳ giống một con dã thú săn đuổi, đôi mắt lấp lánh, giống như đôi mắt màu xanh của dã thú hưng phấn lóe lên trong bóng tối, lúc này là như thế. . .

Đột nhiên lòng tôi nhộn nhạo, nhớ tới lần đầu tiên cùng anh ta hôn bên đường mòn, anh ta cũng vội vàng cùng nhiệt tình như bây giờ.

Còn nhớ năm đó, khi anh ta tốt nghiệp trường quân đội, vì sẽ phải rèn luyện cơ sở phía dưới nên trong vòng mười ngày phải đến doanh trại báo cáo, anh ta liền tới thành phố tôi học đại học.

Trên đường mòn của trường học, hai chúng tôi tay nắm tay bước chậm, thỉnh thoảng có bạn học đi qua cũng quay đầu nhìn chúng tôi, tôi nghĩ nhất định là cả người quân trang của A Hạo làm bọn họ chú ý.

"Diệp, mấy ngày nữa anh phải đến doanh trại."

"Vâng." Tôi gật đầu, không quá để ý.

"Đến doanh trại sẽ không có nhiều thời gian tới gặp em như vậy, không có nghỉ hè và nghỉ đông rồi, một năm chỉ có thể nghỉ một tháng." A Hạo nói tiếp.

Ừm. . . Tôi vẫn gật đầu.

"Em sẽ nhớ anh chứ?" A Hạo dừng lại, nhìn tôi chằm chằm hỏi.

"Sẽ." Bị anh ta nhìn chằm chằm, có chút ngượng ngùng, tôi không dám ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt nóng rực của anh ta.

"Diệp, anh có thể hôn em một cái không?"

Tim đập của tôi đột nhiên tăng nhanh, không thể tránh tầm mắt của anh ta nữa, ngẩng đầu tiến lại gần, lại thấy ánh mắt anh ta tỏa sáng trong bóng của tôi.

"Anh muốn hôn em một cái, có thể không?" A Hạo không chần chừ hỏi lại một tiếng.

Lúc này đường mòn không có những người khác, chỉ có tôi cùng A Hạo đứng dưới tàng cây của một gốc cây, chỉ có nhịp tim tôi và anh ta đập.

"Sẽ có người. . . ." Tôi nhỏ giọng nói.

Ánh mắt A Hạo sáng rực, kéo tôi đến cây bên cạnh đó, ôm tôi, hơi thở không đều nói: "Anh chỉ muốn hôn em."

Die nda nl e qu ydo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Không đợi tôi phục hồi tinh thần lại, nụ hôn của anh ta đã rơi xuống.

Hai chúng tôi đều là nụ hôn đầu, cũng không ai có kinh nghiệm, A Hạo có vẻ có chút vụng về, đôi môi càng không ngừng ma sát tôi.

Một dòng nước ấm từ bốn cánh môi xông về vỏ đại não, lại xông về tứ chi cùng toàn thân.

Nhịp tim, y như nai con đập chạm lấy ngực của tôi.

Dĩ nhiên anh ta không thỏa mãn ma sát với đôi môi, dùng răng nhẹ nhàng cắn môi của tôi. Cảm giác tê liệt từ trên môi truyền đến, tôi rên rỉ một tiếng, thân thể như nhũn ra.

"Hạo. . ." Tôi muốn ngăn cản anh ta, nhưng lại không muốn ngăn cản, mâu thuẫn trong lòng, một thứ gì đó mềm nhũn đưa vào khoang miệng của tôi.

Đây là gì? Chẳng lẽ là thứ mềm nhũn có co giãn là đầu lưỡi của anh ta? Tôi mở to hai mắt, nhìn thấy cũng là dục vọng trong mắt của anh ta.

Ánh mắt anh ta nhìn tôi chăm chăm, nhưng đầu lưỡi nhiệt tình cũng đang công chiếm mỗi một tấc thịt mềm trong khoang miệng tôi, tê tê, mềm mềm làm dây thần kinh tôi căng ra, cảm giác ngứa ngáy trong lòng, giống như bị nước biển cắn nuốt.

"Hạo. . . ." Ánh mắt của tôi mê ly, cảm giác trống rỗng hành hạ tôi.

A Hạo tựa đầu vào cổ của tôi, hơi thở nặng nề phả vào da của tôi, truyền đến cảm giác tê ngứa một chút.

Cảm giác tê dại bị gặm cắn, chính là chân thật.

"Cô bé này, lúc thân thiết còn mất hồn." Giọng của A Hạo phiêu đảng ở bên tai, rất gần.

Hồi hồn lại thấy A Hạo làm bộ tức giận, tôi ngăn ra.

"Xem ra anh còn chưa đủ cố gắng, anh phải để em không có cách nào suy nghĩ gì nữa." Anh ta cười tà một tiếng làm cho tôi có một dự cảm chẳng lành.

Vừa vội vừa nóng bỏng, kích tình của anh ta đập vào mặt.

Trước ngực chột lạnh, tôi kêu lên, anh ta lại gần sát tôi.

Da thịt nóng bỏng dán vào người tôi, tôi mới phát hiện quần áo trên người anh ta không biết đã cởi từ lúc nào, chỉ còn lại quần lót nhỏ còn mặc trên người của anh ta. Mà tôi cũng không có tốt hơn bao nhiêu, quần áo trên người đã bị anh ta cởi ra, cũng may là váy phía dưới còn mặc trên người, nhưng . . vậy có thể an toàn ở trên người hay không vẫn chưa biết, nhưng đáng về A Hạo bây giờ rất vội vàng, tôi rất khó bảo đảm.

"Hạo, anh làm gì đấy?" Tôi sợ hãi kêu lên.

"Diệp, anh đã nhìn lâu rồi, cho anh được không?" A Hạo thở mạnh, rất gấp.

"Không. . ."

Nhưng lời từ chối còn chưa ra khỏi miệng cũng đã bởi vì động tác kế tiếp của anh ta làm tôi ách.

Tay anh ta phủ ở ngực của tôi, tay kia nhẹ nhàng nắm trên đỉnh quả nho, cảm giác nóng rực từ đỉnh bộ ngực truyền tới.

"Úm. . ." Tôi rên rỉ một tiếng.

"Diệp, em thật đẹp!" Giọng nói ấm áp của A Hạo truyền tới.

Mặt tôi đỏ lên, thật muốn nói nhưng đột nhiên cảm giác ấm áp từ hai mảnh đồ đặt ở trên đỉnh quả nho của tôi.

Một hồi tê dại, cả người tôi mềm nhũn.

Ừ, tích tích. . . . .

Tiếng của điện thoại di động nhắc nhở đột nhiên vang lên, cắt đứt không khí mập mờ.

Đầu của tôi như bị đổ nước lạnh, nhất thời tỉnh táo lại.

A Hạo vẫn còn đang gặm quả nho của tôi, giọng buồn buồn từ cổ truyền đến: "Diệp, cho anh. . ."

Anh ta giống như đứa trẻ muốn ăn kẹo lại đột nhiên bị ngăn lại, kêu la gay gắt.

"Đừng làm loạn, Hạo! Để cho em, em xem tin nhắn."

A Hạo lại kéo tôi, ôm thật chặt: "Không được, anh muốn em."

Đầu chôn thật sâu trong cổ tôi, cảm giác tê tê dại dại từ động mạch cổ giống như lửa đốt truyền vào đầu óc của tôi, đầu lại bắt đầu hiện ra trạng thái thiếu ô xi.

Tôi dùng sức đẩy anh ta, trong miệng kêu: "Hạo, đừng. . . . ."

A Hạo ngẩng đầu lên, nhìn tôi rất lâu, trong đôi mắt có tình cảm mà tôi không hiểu, không tiếp tục hôn xuống, chỉ ôm tôi thở: "Là anh quá gấp, anh không miễn cưỡng em. Để cho anh ôm một lát được không? Một chút thôi."

Tôi nghe tiếng tim đập của anh ta đập vào ngực của tôi, cẩn thận vừa nghe mới biết tim của tôi cũng đập không thua kém anh ta. Bộ phận kia của anh ta vẫn cứng rắn cao ngạo ngẩng đầu, theo hơi thở của anh ta thỉnh thoảng ma sát nơi mềm mại của tôi, tôi rên rỉ lên một tiếng. Nhưng chính tiếng rên rỉ

đó mà thiếu chút nữa khiến A Hạo nổi tung, anh ta nói: "Tiểu yêu tinh giày vò người khác!" Trên mặt đã dùng nụ cười, chỉ là ánh mắt vẫn lấp lánh như cũ làm lòng tôi như bị đụng mấy cái.

Rất lâu sau, A Hạo mới thả tôi, mặc cho tôi lấy điện thoại, chỉ là từ sắc mặt đỏ bừng có thể suy ra anh ta vẫn còn đang áp chế lửa trong người.

Tin nhắn là của Tu Đình gửi tới, cô ấy nói: Chị Đồng Diệp, em đã đến doanh trại của anh ấy, anh ấy không tới đón em, là em tự ngồi xe đến.

Thấy tin này, tôi ngơ ngẩn, ngược rồi, tất cả đều ngược lại, kiếp trước bạn trai Tu Đình tự mình đón cô ấy, mà tôi mới đổi hai ba chuyến xe đứng mới đến doanh trại của A Hạo, nhưng sau khi sống lại, tôi cùng với Tu Đình lại trái ngược.

Tôi vội trả lời tin nhắn: ngồi xe dần vật như vậy, nhất định là mệt rồi đúng không? Ăn cơm xong thì mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.

Mới vừa gửi đi là cô ấy đã trả lời: Chị Đồng Diệp, em còn chưa ăn cơm. Lúc em đến, bọn họ đã ăn cơm rồi, bây giờ anh ấy đưa em đến quán cơm nhỏ ăn.

Tu Đình là người Hồ Bắc, thật ra thì cũng không quen với tôi lắm, chúng tôi biết trên một diễn đàn. Bởi vì A Hạo nên tôi thường truy cập một diễn đàn có tên "Quân tàu". Nơi đó có chị em ở khắp năm châu bốn biển, mọi người không ai biết ai, nhưng bởi vì chung danh xưng mà tụ chung một chỗ, đó chính là — quân tàu. Có vợ của quân nhân, cũng có người sắp trở thành vợ quân nhân thì làm quân tàu, còn có những bạn gái của quân nhân, còn có một vài cô gái thích quân nhân, họ hoặc nhiều hoặc ít sẽ đề các quân tàu giới thiệu giúp. Tôi truy cập vào diễn đàn do một câu nói của A Hạo —

"Em cho rằng làm quân tàu tốt như vậy sao? Đó là tổng hợp của tịch mịch cùng kiên cường, có bao nhiêu thiếu nữ bởi vì không nhận được cô đơn khi ở riêng hai nơi, không nhận được lúc ngã bệnh không có người đàn ông bên cạnh, không nhận được không lãng mạn dưới ánh trăng mà cuối cùng rời khỏi chồng của mình, em có thể làm được không?"

Lúc ấy, tôi không có bất kỳ phản bác nào, nhưng mà trong lòng tôi lại nghĩ, tôi có thể chịu được. Nhưng sau đó sự thật kiểm chứng, quân tàu thật sự không tốt như vậy.

Vì hiểu rõ quân tàu, tôi bắt đầu lên mạng tìm tôi tất cả liên quan đến quân tàu, sau đó vào diễn đàn, nơi đó giống như tôi vì một nửa kia là quân nhân mà mọi người tụ chung một chỗ. Ở diễn đàn đã lâu mới biết quân tàu có ngọt bùi cay đắng, vinh quang của sự xưng hô quân tàu này muốn làm tốt nó cũng không dễ dàng.

Trong diễn đàn có bao nhiêu quân tàu bởi vì một mình đảm đương một phía mà lặng thầm khóc thút thít, có bao nhiêu người bởi vì nghề nghiệp quân nhân mà không có thể gặp nhau mà khổ sở khóc lóc kể lể, có bao nhiêu ngã bệnh lại tự mình đến bệnh viện, người bụng trà nước đều không có, có bao nhiêu người làm một nhọc trên công ty về đến nhà cũng một mình đối mặt vách tường lạnh lẽo, lòng rất nhiều chua xót, tôi mới biết thì ra là A Hạo cũng không có hù dọa tôi.

Ở nơi này, tôi biết rất nhiều chị em giống tôi, trong đó có Tu Đình.

Tu Đình quen biết bạn trai cô ấy ở trên mạng, là một trang mạng tìm bạn trăm năm lớn. Cô ấy nói cho tôi biết, vừa mới bắt đầu chỉ là tò mò nghề quân nhân này, sau đó từ từ lui tới đã lâu nên từ từ yêu, đến cuối cùng làm thế nào cũng không thể rời khỏi. Cha mẹ cô ấy từng phản đối, bởi vì bạn trai cô ấy không phải sỹ quan, mà là một sỹ quan có thời hạn ba năm, tiền lương không cao, càng không có chức vụ gì, nhưng cô ấy nói yêu sẽ không quan tâm thân phận của đối phương. Tôi bởi vì lời cô ấy nói mà cảm động, mỗi lần cô ấy ghi chép trên diễn đàn, ghi chép từng ly từng tý cùng với bạn trai cô ấy, mỗi lần tôi cũng sẽ nhấn lại, thường xuyên qua lại, chúng tôi từ diễn đàn chuyển đến Q rồi thành chị em tốt không có gì giấu nhau.

Mà tôi cùng cô ấy có thể trở thành chị em tốt như vậy còn có một nguyên nhân khác, bạn trai của chúng tôi đều đi lính ở thành phố X, A Hạo cách vùng ngoại ô thành phố X khoảng một giờ, mà doanh trại của bạn trai Tu Đình cũng cách xa thành phố X năm giờ, trong một huyện nhỏ, mà thành phố X đến huyện nhỏ đó không có xe tốc hành, phải chuyển ba lượt xe mới có thể đến, có thể biết lúc Tu Đình chạy tới nơi đó sẽ có nhiều mệt mỏi.

"Đang suy nghĩ gì đấy, tập trung như vậy?" Cơ thể A Hạo tiến đến gần.

"Không có gì." Tôi khép điện thoại di động.

"Không đúng, em có chuyện, sẽ có chuyện." Ánh mắt A Hạo nghi ngờ liếc về phía tôi: "Đang gửi tin nhắn cho ai đó?"

Câu hỏi này làm tôi hơi nhú mảy lại. Ai cũng từng hỏi tôi như vậy, khi đó tôi đang gửi tin cho anh ta, hôm nay thì ngược lại, anh ta hỏi tôi, đột nhiên trong đầu hiện lên bộ dáng người đàn ông kia một cách tự nhiên, cặp mắt và lông mày đẹp nhú thật chặt, giống như thất lại, làm cho người ta có kích động muốn vượt lên.

"Tĩnh lại đi!" Một cái tay không ngừng dùng đưa trước mắt tôi, kéo tôi trở về thực tế, ngẩng đầu, lại thấy trong đôi mắt A Hạo muốn phun ra lửa. "Đang suy nghĩ ai đó? Nhấn cho đàn ông à?"

Anh ta nói những lời này giống như cục đá rơi vào mặt nước, từ đáy lòng tôi nổi lên ngàn tầng sóng, lửa giận đột nhiên bốc lên. Trước kia anh ta đúng là nghi thần nghi quỷ như vậy, luôn nói tôi có đàn ông bên ngoài, sau đó tôi nổi giận một lần, anh ta đã tốt hơn nhiều, hôm nay được nghe lại lời này thì tức giận cũng không áp chế được nữa.

"Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài cho em!" Tôi dùng sức đẩy anh ta.

A Hạo dùng sức ôm lấy tôi: "Diệp, em làm gì vậy?"

"Không được kêu tôi là Diệp, anh đi ngay." Tôi trừng anh ta, tất cả chuyện cũ hiện lên trong đầu của tôi, trong tâm hình có anh ta tuyệt tình đẩy tôi ra, mặc kệ tôi khổ sở cầu xin thế nào anh ta đều không quay đầu liếc tôi một cái, điều đó làm tổn thương tôi sâu sắc. . . tôi vẫn còn hèn hạ muốn cứu vãn.

Tôi thật sự chính là muốn cứu vãn sao? Tôi chỉ cần một lý do, lý do chia tay, năm đó tại sao anh ta có thể tuyệt tình nói hai chữ "chia tay" này.

"Lòng dạ anh sao sắt đá vậy, cho tới bây giờ chỉ vì mình suy nghĩ thôi, có lúc nào nghĩ tới tôi đâu?" Oán hận đã khổng chế không được nên như suối trào tuôn ra.

"Diệp, em làm sao vậy? Tại sao đột nhiên nổi giận như thế?"

Tôi không nói lời nào, chỉ dùng sức đẩy anh ta ra ngoài, nhưng sức của nam lớn hơn, làm sao tôi cũng đẩy được.

"Đừng làm loạn, Diệp." A Hạo hôn tôi, lửa giận như núi phun ra cũng bị nụ hôn của anh ta từ từ dập tắt, trái tim băng lạnh cũng chậm chậm hòa tan. "Chúng ta rất tốt mà, đừng cãi nhau, là anh sai, không nên hoài nghi em, tha thứ cho anh được không?" Anh mắt của A Hạo sáng lên, tôi nhìn hình ảnh ngược của mình trong đồng tử của anh ta, như đã trút giận, thờ dài.

"Cô chủ, điện thoại tới! Cô chủ, điện thoại tới!" Điện thoại di động đột nhiên hát lên, cắt đứt lúng túng giữa tôi và A Hạo.

Tôi cầm điện thoại lên xem, thấy ảnh đại diện nghịch ngợm cũng biết là Nha Đầu gọi tới, tôi nói với A Hạo: "Em nhận điện thoại." Và nhẹ nhàng đi về phía phòng vệ sinh, bấm nút nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Con nhóc chết tiệt cậu, tại sao bây giờ mới nghe điện thoại?" Còn chưa đề lên lỗ tai, bên kia điện thoại đã truyền đến giọng nói như sấm đánh của Nha Đầu.

Tôi vội vàng chuyển điện thoại khỏi tai, bị cô ấy hét như vậy, lỗ tai rung ong ong.

Tĩnh tĩnh Nha Đầu gấp gấp như lửa, như pháo đốt, cứ như vậy, tôi nói rất nhiều lần cho cô ấy sửa đổi, nhưng cô ấy đang hoàng mây ngày, một chút lại bốc hỏa, cuối cùng cô ấy như lưu manh nói: "Bà đây cứ như vậy, cũng không sửa được, thích thế nào thì thế đó."

"Lúc này để trong túi, không nghe thấy." Tôi nhỏ giọng giải thích.

Ngoài cửa có bóng dáng thoáng qua, mắt của tôi phát hiện đó là A Hạo, anh ta đang lén lút không biết đang làm gì.

Tôi thò đầu ra ngoài nhìn anh ta một cái, anh ta có thể nhìn thấy tôi đang nhìn nên ngượng ngừng đi vào trong.

"Này, cô Đồng, cậu có đang nghe mình nói không?" Bên kia có âm thanh hằm hừ.

Tôi thở dài, đang muốn giải thích với cô ấy thì điện thoại di động đột nhiên "tít tít" hai tiếng, sau đó là hợp âm tiếng chuông, điện thoại di động liền rơi vào trạng thái tối đen như mực, thế nhưng hết pin. Tôi nhìn điện thoại hết pin, ngẩn người một hồi.

"Sao thế?" Tiếng A Hạo truyền đến.

Quay người lại mới phát hiện anh ta đứng ở cửa ra vào nhìn tôi, nghĩ thầm: anh ta đứng đã bao lâu? Cũng không nghĩ quá nhiều, tôi giờ điện thoại ở trong tay lên nói: "Hết pin."

"Anh giúp em đi lấy, điện thoại gọi được một nửa không có pin là rất phiền lòng." A Hạo đột nhiên quan tâm làm tôi có chút thụ sủng nhược kinh, nhớ tới lúc này không có gì cũng nổi giận, cảm giác mình có phần chuyện bé xé to nên lại ngượng ngừng cúi đầu.

"Không cần, tự em lấy." Tôi mở túi ra, muốn tìm cục sạc pin vốn nên nằm trong ngăn thứ hai của túi, nhưng sau một giây, tôi lại kinh ngạc.

"Sao vậy?" A Hạo đi lại.

Lúc này tôi muốn đập cái kích động của tôi, tôi lại không có mang cục sạc pin, muốn tìm lại cục sạc pin khắp túi tròn túi ngoài đều không tìm được vật mình muốn.

Nhưng tôi nhớ tôi đã mang theo, rõ ràng kiếp trước có mang theo, tại sao khi sống lại thì những đồ quan trọng không hề thay đổi mà bay rồi sao? Không có sạc pin, không có phương tiện liên lạc, lỡ như có người liên hệ thì làm thế nào? Tôi còn chưa gọi cho mẹ tôi báo bình an, mẹ mà không có tin tức tôi sẽ nóng nảy.

"Sao vậy, không mang dây sạc sao? Có phải để trong va li hay không?" A Hạo có ý tốt nhắc nhở.

Tôi sắp điên, tìm khắp tất cả va li lớn nhỏ, nhưng bên trong trừ một chút đồ ăn cùng quần áo mặc, còn có ít dụng cụ mua bên ngoài thành phố X, chẳng phát hiện bất cứ thứ gì.

"Anh có sạc đa năng không?" Tôi bất đắc dĩ nhìn A Hạo.

A Hạo nhún vai một cái, lắc đầu.

"Vậy có thể mượn giúp em hay không?" Tôi như muốn nắm cây cò cứu mạng nhìn A Hạo.

A Hạo vẫn lắc đầu: "Em cũng biết mà, trong doanh trại không cho phép dùng di động, mọi người muốn dùng cũng là lên dùng, ai dám dùng loại sạc đa năng sáng lên chứ? Lỡ như để đội duy trì trật tự bắt được cũng không phải là tịch thu điện thoại di động đơn giản như vậy đâu."

Chuyện này kiếp trước A Hạo cũng đã nói với tôi, mọi người dùng di động đều rất cẩn thận, miễn là sạc điện sáng là cũng không dám dùng, phía trên vận động kiểm tra, phía dưới bận rộn giấu di động. Có vài người vì không muốn bị tra được nên đào lỗ ở trong góc, sau đó giấu điện thoại di động vào đi, nhưng phương pháp này vừa bắt đầu thì hữu hiệu, sau đó cũng miễn dịch, mặc kệ giấu thế nào đều sẽ bị phát hiện. Coi như không có bị phát hiện, dưới đất ẩm ướt, hơn nữa tất cả mọi người đều giấu di động, có lúc bị người ta lấy được cũng ngấm bở hòn làm ngọt, có khổ những không có chỗ nói. Vì ứng phó, mọi người bắt đầu mua loại giá rẻ.

"Vậy làm sao bây giờ? Không có điện thoại di động sao em liên lạc với người khác?" Tôi gấp đến độ chảy nước mắt.

A Hạo không nhìn nổi tôi khổ sở, lặng lẽ lấy điện thoại di động từ trong lồng ngực ra, tháo pin ra, lấy sim trong đó ra, sau đó giao cho tôi: "Cầm đi."

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta: "Anh. . . Đây chính là điện thoại di động của anh, anh. . . không cần sao?"

"Anh ở trong doanh trại, điện thoại ít, ngày mai anh dẫn em đi ra ngoài mua một cục sạc đa năng."

"Thôi, hôm nay không cần cũng không có chuyện gì, ngày mai mua sạc đa năng là được." Tôi đưa lại điện thoại di động cho anh ta.

A Hạo đã nắm tay của tôi, đặt điện thoại vào tay tôi, nói: "Bảo em cầm thì lấy đi. Trong ký túc xá của anh còn có một cái di động, là vì đối phó phía trên kiểm tra. Trở về anh lấy sạc pin là có thể dùng rồi. Ngoan, không liên lạc người nhà sẽ gấp."

Điện thoại A Hạo là Nokia rẻ nhất trong các loại điện thoại di động, có thể gọi tin nhắn, gọi điện thoại, lên mạng không được. Tôi hỏi anh ta, bình thường muốn lên mạng thì làm thế nào? Anh nói dùng một cái máy khác, chỉ là điện thoại anh tan lên dùng, lỡ như bị kiểm tra sẽ dùng di động này thay vào, bởi vì rẻ nên tịch thu cũng không đau lòng.

Vừa mới mở máy, Nha Đầu liền thúc giục gọi tôi: "Đồng Diệp, cậu làm sao vậy?" Giọng Nha Đầu vẫn lớn như vậy, điện thoại di động rung ề ề vang dội.

"Hết pin." Tôi cười khúc khích vào điện thoại, nhưng nghĩ lại cô ấy không thấy được lại không tự chủ le lưỡi một cái, làm mặt quỷ.

"Đồng Diệp, cậu đến bên đó chưa?" Điện thoại di động truyền đến giọng thật thấp của Nha Đầu.

"Đến rồi, là anh ấy tới đón mình." Tôi nhàn nhạt cười, vừa nghĩ tới lúc giật mình vì gặp A Hạo ở cửa ra, trong lòng ầm ầm dịu dàng.

"Cậu quyết định thế nào?" Dùng một chút, Nha Đầu nhỏ giọng hỏi.

"Quyết định? Quyết định cái gì?" Tôi kỳ lạ hỏi.

"Đồng Diệp!" Âm thanh bên kia như sấm đánh vào di động, mắt tôi trợn trắng: "Cậu nói nhỏ một chút được không?"

"Thật sự không biết nói cậu thế nào." Hình như Nha Đầu rất bất lực: "Không phải cậu nói lần này qua đó đề nghị chia tay với anh ấy sao?"

Tôi. . . nói chia tay? Tôi giật mình, không biết ý trong lời nói Nha Đầu là gì, chia tay không phải anh ta nói sao? Thế nào vừa sống lại đã đổi thành tôi?

"Anh ấy đang ở bên cạnh cậu hả?" Giọng Nha Đầu dè dặt xuống.

Tôi nhìn A Hạo nằm ở trên giường một chút dường như đang xem ti vi, âm thanh cũng thấp xuống: "Anh ấy đang xem ti vi, lời cậu vừa nói có ý gì? Tôi nói muốn chia tay lúc nào?"

"Đồng Diệp, không phải là cậu nói quyết định cùng anh trai mình chung sống sao? Không phải nói. . . cậu không chịu nổi ở hai nơi, cho nên. . ."

"Dừng lại!" Tôi lớn tiếng quát, thấy A Hạo nhìn về phía này, tôi lại nhỏ giọng: "Nha Đầu, cậu nói linh tinh gì vậy? Tôi với A Hạo rất tốt, sao có thể sẽ chia tay? Hơn nữa lần này mình đi qua là vì. . ." Cứu vãn tình yêu! Nhưng câu nói sau cùng lẩm bẩm ở trong miệng, không có nói ra, sợ tạo phiền toái không

cần thiết cùng với bị chất vấn.

"Đồng Diệp, cậu hết thuốc chữa rồi." Tôi có thể tưởng tượng ra nét mặt cô ấy khi nói câu nói này, tất nhiên là choáng váng, bên kia dừng một chút, sau đó nói một câu: "Mình mặc kệ cậu." Truyền đến tiếng "hừ", sau đó là tiếng "tút tut ", cô ấy lại cúp máy.

Tôi khiếp sợ nhìn điện thoại di động, đờ đẫn trong tích tắc, ngay lập tức không có cách nào phản ứng kịp.

Phản ứng đầu tiên chính là tôi gọi điện thoại lại. Bên kia vang lên mấy tiếng, nhận máy, nhưng không có lên tiếng.

"Nha Đầu?"

Bên kia thờ dài, giọng cô ấy mềm nhũn ra: "Đồng à, lúc nãy giọng mình nói có chút kích động, thật xin lỗi."

"Không có gì, chỉ là mình không hiểu ý cậu vừa nói." Tôi nhìn A Hạo, đề âm thanh thấp xuống.

"Đồng Diệp, A Hạo không phải người nghe lời như vẻ ngoài, cũng không phải thành thật như vẻ ngoài, cậu đừng bị những biểu hiện giả dối bên ngoài của anh ta che mắt. Trước kia mình cũng không phải đặc biệt ghét anh ta, nhưng. . ." Hình như Nha Đầu do dự gì đó ở bên kia, hình như có lời gì phải nói cho tôi biết, nhưng lại im lặng.

Tôi nóng nảy, nhẹ giọng hỏi: "Cậu nói cho mình biết, chuyện gì xảy ra?"

"Trước kia mình muốn nói cho cậu biết một vài chuyện, nhưng mình lại sợ cậu không tiếp nhận nổi. Mình không phải là một người thích gây xích mích, cậu nên hiểu chuyện này." Tôi không nói gì, chỉ nghe cô ấy nói tiếp: "Cậu thật sự tin tưởng anh ta sao?"

Tôi suy nghĩ, tôi tin tưởng anh ta sao? Bởi vì yêu mà tin tưởng? Tôi phát hiện, trước kia tôi rất tin tưởng anh ta, nhưng bây giờ trừ yêu, hơn hết là tôi muốn kiểm chứng một vài chuyện mà trước đây tôi không biết, làm rõ một vài bí ẩn, không uống công sống lại một lần.

"Nói đi, mình có thể tiếp nhận, mình không có yếu đuối như vậy." Tôi cho cô ấy lý do để nói.

"Mình chỉ nói cho cậu biết, anh ta đang quen cậu, có lẽ cũng đang theo đuổi người khác ở đây." Cô ấy nói lấp lửng, cuối cùng vẫn không nói hết ra, nhưng lời của cô ấy đã gõ chuông báo động trong lòng tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn A Hạo, phát hiện anh ta cũng nhìn sang bên này, trong mắt có cái gì đó không dễ phát hiện quét qua . . . hốt hoảng. Đúng, chính là hốt hoảng! Anh ta đang che giấu điều gì?

"Nha Đầu, cậu muốn nói gì cho mình biết?"

Nha Đầu thờ dài ở bên kia: "Nếu như không phải bởi vì cậu là bạn tốt nhất của mình thì mình tội gì mạo hiểm đắc tội người khác nói chuyện này với cậu. Mình chỉ có thể nói cho cậu biết, có vài người đàn ông nhìn đằng hoàng, thật ra thì trong xương đã tà ác, ngoài mặt bọn họ quang minh chính đại, thật ra thì sau lưng không biết làm bao nhiêu chuyện người khác không biết. Đồng Diệp, mình chỉ hi vọng cậu có thể nhìn cho rõ anh ta, rồi cuộc anh ta thích hợp làm chồng tương lai không. Có câu nói là trước hôn nhân mở to mắt, sau cưới chỉ nhắm một mắt mở một mắt."

"Vậy tại sao lúc nãy cậu nói lần này mình qua là vì chuyện chia tay? Mình chưa từng nói như vậy." Tôi còn là phản bác lại câu nói trong điện thoại của cô ấy.

"Đồng Diệp, còn nhớ trước khi đi cậu nói gì với mình không? Cậu nói đột nhiên trong thời gian này A Hạo lạnh nhạt với cậu, trước kia mỗi ngày đều điện thoại còn bây giờ cũng trở thành ba bốn ngày rồi, mỗi lần cậu gọi qua, anh ta đều nói bận. Mình không chỉ gặp cậu lên khóc một lần, chúng ta là bạn tốt, mình không nhìn nổi cậu đau khổ như vậy cho nên mình đã từng giấu cậu gọi cho anh ta."

Trong lòng tôi đang hồi hộp, tôi có dự cảm chuyện Nha Đầu sắp nói sẽ cắt đứt suy nghĩ trước đây của tôi, tôi có kích động cảm cô ấy đừng nói, nhưng kích động muốn biết lại mãnh liệt hơn.

"Cậu nói gì với anh ấy?" Lòng tôi như lửa đốt hỏi.

Nhưng bên kia Nha Đầu còn chưa kịp nói chuyện là điện thoại đã bị đoạt đi, tôi quay đầu nhìn, lại là A Hạo.

Sắc mặt của A Hạo thật sự không tốt, phải là rất tức giận, tức giận làm khuôn mặt anh ta vốn dễ nhìn vằn vẹo, có cảm giác dữ tợn.

Chưa bao giờ anh ta có vẻ mặt đáng sợ như vậy trước mặt tôi.

Anh ta đoạt lấy điện thoại di động, rống to vào điện thoại: "Từ Nha Đầu, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Giống nói bên kia điện thoại dừng một chút, sau đó truyền ra giọng của Nha Đầu, mặc dù không đặc biệt rõ ràng, rất mơ hồ, nhưng đại khái đang nói "Ôi Từ Hạo, anh còn muốn lừa gạt Đồng Diệp tới khi nào!"

"Từ Nhan, cô bị bệnh thần kinh sao, sau này ít đầu độc feejp nhà tôi!" A Hạo hàm hừ, cúp điện thoại, đồng thời không biết anh ta bấm cái gì đó rồi mới nghiêm nghị nhìn tôi, mặc dù trong ánh mắt vẫn có tia máu đỏ, nhưng vẻ mặt đã khôi phục bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng đã xảy ra rồi.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, tình cảnh mới vừa rồi làm cho tôi nghiêm nghị nhìn lại anh ta lần đầu tiên.

"Diệp?" A Hạo đưa hai tay ra.

Đầu óc tôi rất loạn, vẫn quanh quẩn trước lời Nha Đầu nói.

"Sao thế?" A Hạo tới muốn ôm tôi: "Tại sao khóc?"

"Không có gì." Tôi lau nước mắt.

Sắc mặt của A Hạo khó coi, giọng nói rất nóng nảy, tức giận hỏi: "Cô ta đã nói gì với em?"

Tôi kỳ lạ nhìn cảm xúc anh ta thay đổi thất thường, nhưng vẫn lắc đầu một cái: "Không có, cô ấy cũng không có nói gì." Tôi không muốn kể cuộc đối thoại của tôi và Nha Đầu cho anh ta biết, cho dù anh ta là người yêu của tôi cũng không được.

"Cô ta không phải nói rất nhiều điều xấu về anh sao?" A Hạo nắm bả vai của tôi: "Không phải cô ấy muốn em rời khỏi anh sao?" Giọng điệu của anh ta bởi vì câu này mà trở nên nóng nảy khác thường.

"Hạo, sao anh có thể nghĩ như vậy?" Tôi rất kinh ngạc nhìn hắn.

Mặc dù lời Nha Đầu nói quả thật có ý này, chỉ là... làm sao anh ta biết? Chẳng lẽ anh ta vẫn luôn nghe lén điện thoại của tôi? hay là... Vừa nghĩ tới đó, tôi lại có lý do không thoải mái.

"Anh còn phải nghĩ sao?" A Hạo càng lúc càng phiền não, càng không ngừng đi tới đi lui.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Lúc này, tôi rất tỉnh táo. Trước mắt tôi không biết giữa A Hạo và Nha Đầu xích mích gì, nhưng mà tôi lại cảm thấy A Hạo rất hồi hộp, cũng rất sợ hãi, tựa như anh ta đang giấu diếm tôi điều gì đó.

Tôi muốn nói nhưng lời đến khóe miệng cũng nói không ra. Đến lúc này, tôi mới phát hiện ra mình là một đứa ngốc, lúc mấu chốt thế nhưng không nói ra được những ý nghĩa đang rất hỗn loạn như cháo, như bột nhão trong đầu.

A Hạo đi tới muốn ôm tôi... tôi thờ dài một tiếng, mặc anh ta ôm trọn trong lòng, nhưng mà tôi lại cảm thấy cơ thể của tôi hơi run rẩy, hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, lại chỉ nhìn thấy gò má anh ta.

"Hạo, Nha Đầu chưa nói gì với em hết, anh đừng quá để ý." Tôi lẩm bẩm hồi lâu mới phun ra mấy chữ như vậy.

"Thật sao?" Dường như A Hạo đang cố nén điều gì, giọng nói không tốt: "Diệp, anh đã nhìn cô ta lâu rồi, người phụ nữ này... ." Nói tới đây lại đột nhiên dừng lại, càng không ngừng thở sâu.

"Thế nào?" Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

"Diệp, vốn là anh muốn giấu chuyện này, anh sợ em bị tổn thương, nhưng bây giờ cô ta đã bắt đầu không có ý tốt, cho nên anh phải giải thích rõ chuyện này."

"Chuyện gì?" Trong lòng tôi hơi sợ, hai người bọn họ đều nói có chuyện nói cho tôi biết, nhưng cuối cùng Nha Đầu chẳng nói gì nói cho tôi biết cả, chỉ nói tôi cẩn thận trước người này, A Hạo lại nói cho tôi biết điều gì chứ?

Die ndanleq uydo n <3 <3 <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Tôi vẫn cho là giữa Nha Đầu và A Hạo là một băng một lũ, hai người sẽ không có bất kỳ quan hệ nào nên sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng sau đó A Hạo nói cho tôi biết chuyện làm cho tôi có một cảm giác hít thở không thông.

"Người bạn đó của em, bạn tốt nhất của em, đã từng... thế nhưng..." A Hạo hít sâu một hơi, tựa như đang do dự lại như đang suy tư, dưới sự thúc giục của tôi, anh ta mới chậm rãi nói ra: "Cô ta từng nói có tình cảm với anh."

"Gi?" Tôi khiếp sợ không thôi, cầm lấy tay anh ta hỏi: "Anh nói lại một lần nữa!"

"Diệp, đừng kích động, em nghe anh từ từ nói." Hình như A Hạo quyết định điều gì đó, kéo tôi qua giường, sau đó đè tôi ngồi trên giường, anh ta mang ghế ngồi ở đối diện tôi, mắt nhìn thẳng tôi, còn nói: "Còn nhớ rõ một tuần trước khi em tới đây không? Ngày đó em gọi điện thoại, hỏi anh đang làm gì? Tại sao điện thoại gọi rất lâu cũng vẫn đang bận? Thực ra thì ngày đó anh đang nói chuyện điện thoại với Từ Nhan. Ngày đó cô ta uống say, sau đó gọi điện thoại cho tôi, nói cô ta thích tôi đã lâu rồi, vẫn luôn rất thích tôi, gọi anh rời xa em, cô ta muốn gả cho tôi. Cô ta còn nói chỉ cần anh lựa chọn cô ta, cô ta sẽ cầu xin cha cô ta sắp xếp một chức vụ tốt cho tôi ở thành phố N, sau này con đường của anh đi sẽ rất thuận lợi."

Tôi khiếp sợ nói không ra lời, A Hạo là người đàn ông tôi đã từng thích, mà Nha Đầu là người bạn tốt nhất của tôi, hai người bọn họ. . .? Tôi không dám nghĩ, nhưng có khả năng đó sao? Mặc dù lúc này trong điện thoại, Nha Đầu không nói ra chuyện cô ấy muốn nói, nhưng cô ấy vẫn luôn lặp lại câu "đàn ông không thể tin", để tôi cẩn thận A Hạo. Hôm nay A Hạo lại nói ra chuyện như vậy.

Tôi nên tin tưởng Nha Đầu, hay phải tin tưởng A Hạo?

Lúc này, tôi đột nhiên rất tỉnh táo, tỉnh hơn bất cứ lúc nào. Tôi nhìn ánh mắt của anh ta, muốn tìm trong ánh mắt anh ta một phần nào đó về lừa dối tôi, nhưng có lẽ anh ta giấu rất kỹ, hay có lẽ anh ta cũng không có ý lừa gạt tôi, ánh mắt rất trong suốt.

"Đây là sự thật sao?" Tôi lăm bầm hỏi.

"Diệp, anh đã từng lừa gạt em sao?" A Hạo không trả lời mà hỏi lại.

Không có, trước kia anh ta không lừa gạt tôi điều gì, nhưng bây giờ tôi không xác định được, tôi hiểu rõ trong hai người phải có một người nói dối, phải có một người ti tiện nguy hiểm đến đáng sợ, nhưng bây giờ tôi quyết định không tin bất cứ người nào trong bọn họ, tôi muốn từ từ điều tra chuyện này, vạch trần người thật sự dối trá trong hai người, trả lại trong sạch cho người còn lại.

"Hạo, em biết rồi, em sẽ nhìn thẳng vào chuyện này." Tôi an ủi trái tim nôn nóng của anh ta.

"Em. . . vẫn không muốn tin tưởng anh." A Hạo yếu ớt nói một câu như vậy.

"Anh nghĩ đi, làm sao em không tin anh được?" Tôi cười, rất tỉnh táo cười, nhưng tôi lại biết trong lòng tôi thật ra thì cảm thấy điều này rất châm chọc.

"Cho tới bây giờ em cũng chưa tin tưởng anh, chỉ cần Từ Nhan nói gì, em sẽ nghe đó, em hoàn toàn bị cô ta khống chế suy nghĩ rồi."

"Em cũng không phải là con nít, em có cách suy nghĩ của mình, không phải ai cũng có thể khống chế."

"Nhưng em rất đơn thuần, dễ dàng tin tưởng người khác chia rẽ." A Hạo ôm thật chặt lấy tôi. . . tôi không nghĩ sẽ né tránh ra kích động của anh ta, mặc anh ta ôm như vậy, anh ta nói tiếp: "Từ Nhan thật sự không có đơn giản như bên ngoài, cô ta là một người phụ nữ rất có tâm cơ, bên ngoài hi hi ha ha với em, thật ra thì luôn vụng trộm nắm chân sau của em, em hiểu chưa?"

"A Hạo, chúng tôi đừng bàn luận chuyện này nữa, bây giờ em không muốn nghe lại chuyện này một chút nào, em cũng cần tỉnh táo."

Sắc mặt của A Hạo rất trầm, dường như đang suy tư điều gì, rất lâu mới đẩy tôi ra, nói: "Anh cần phải về." Cầm lấy quần áo trên giường mặc vào, nhìn tôi một cái, anh ta còn nói: "Chín giờ sẽ thôi còi tắt đèn, đến lúc đó anh không có ở đó không được."

Tôi nhớ lúc này anh ta nói chính trị viên muốn kiểm tra anh ta nên cũng không có ngăn cản, chỉ là anh ta vừa mới mấy lời đó, ít nhiều vẫn đánh một quyền không nhẹ vào lòng tôi.

Nhìn anh ta đi ra ngoài, tôi nghĩ, ngày mai có thể gặp được anh ta rồi nên cũng không còn suy nghĩ gì, ai biết anh ta đi không bao lâu lại quay trở lại, chỉ dùng sức ôm lấy tôi, ôm rất chặt rất chặt, giống như tôi biết bay, sau đó thì thảo nói: "Diệp, đừng nghe người ta xúi giục được không? Chúng tôi không xa rời nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau, em đã từng đồng ý với anh rồi."

Vừa ngẩng đầu thấy được ánh sáng lóe lên trong mắt anh ta, ấy là chính là u buồn.

Trong lòng tôi đau nhói, ôm ngược lại anh ta, đầu tựa vào trong ngực của anh ta: "Em sẽ không rời khỏi anh." Chỉ cần anh ta không làm ra chuyện có lỗi với tôi. Tôi lặng lẽ ở bổ sung thêm một câu như vậy ở trong lòng.

"Diệp, em thật tốt." A Hạo lấy tay nhẹ nhàng nâng mặt của tôi lên hôn, sau đó đôi môi nhẹ nhàng rơi xuống, đang lúc sắp chạm vào môi tôi thì đột nhiên anh ta nghĩ tới cái gì đó nên dừng lại.

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng lại một tiếng còi.

"Còi tắt đèn thôi rồi." Giọng A Hạo thờ dãi, dùng sức ôm tôi một cái, lại buông ra, lấy mũ đội trên đầu, nhìn tôi, ánh mắt nóng rực, sau đó giờ tay phải lên, hướng về phía thái dương, đột nhiên chào tôi một cái, nói, "Anh đi đây."

Tôi bị đánh về anh ta chào quân lễ giết mình, sau đó phát hiện anh ta hành lễ rất đẹp trai, nhưng lại không nhận được đùa: "Em cũng không phải là cấp trên của anh, anh hành lễ làm gì?"

A Hạo cũng cười, nghịch ngợm nháy mắt: "Trong lòng anh, em còn quan trọng hơn cấp trên."

"Anh chỉ thích nói linh tinh." Tôi cười mắng.

"Em thích là được." A Hạo tới hôn trộm tôi một cái, lúc tôi muốn vùng vác đánh anh ta thì anh ta như tia chớp chạy ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Trong phòng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe rõ tiếng thở của tôi. Tôi nằm trên giường, bắt đầu tỉnh táo lại, trong đầu không biết loại bỏ chuyện vừa mới xảy ra bao nhiêu lần.

Trong câu nói của Nha Đầu có lo lắng nồng đậm, tôi có thể nghe được điều đó, về phần lo lắng điều gì thì tôi phải phân tích tỉ mỉ mới được. Mà trong giọng nói của A Hạo có thấp thỏm lo sợ, tôi cũng có thể nghe được, về phần lo sợ gì thì đợi tôi từ từ vạch trần đáp án. Trong hai người bọn họ, rốt cuộc ai đang nói dối? Bình thường Nha Đầu làm việc minh bạch rõ ràng, chưa từng thấy cô ấy nói xấu người khác, cũng chưa từng thấy cô ấy chia rẽ người khác, ngược lại có lúc sẽ vì bất bình dùm mà chịu không ít thiệt thòi.

A Hạo, ở trước mặt tôi luôn là một người khiêm tốn, rất ít lớn tiếng thậm chí có lúc nói chuyện cũng sẽ không lớn với tôi, mỗi lần tôi nổi giận thì anh ta đều im lặng nghe tôi nói hết tức giận mới chậm rãi an ủi tôi, cũng không có xuất hiện chuyện như Nha Đầu từng nói.

Tỉnh táo, lúc này tôi cần nhất là tỉnh táo.

Còn nhớ, trước lúc A Hạo đoạt lấy điện thoại, hình như Nha Đầu ở bên kia nói là "cậu có thể kiểm tra nhật ký điện thoại của anh ta. . ." Câu nói kế tiếp bị tiếng hét của A Hạo ngăn lại.

Nhật ký cuộc gọi? Trong lúc cấp thiết tôi muốn tìm kiếm nhật ký nhưng lại phát hiện nhật ký cuộc gọi trống rỗng, một ghi chép cũng không có, cuộc gọi lúc này với Nha Đầu cũng không thấy. Bị xóa lúc nào? Là ai làm? Đột nhiên nhớ tới động tác của A Hạo sau khi cúp điện thoại, là anh ta sao?

Đột nhiên tôi có cảm giác chuyện bắt đầu kỳ lạ rồi, cảm giác lo lắng ép tới tôi không thờ nổi.

Nhớ Nha Đầu đã từng nói: "Phụ nữ thích đàn ông miệng ngọt, dù là người đàn ông đó lừa gạt cậu thì cũng muốn ngoan cố đắm chìm mà tin tưởng. Biết rất rõ ngọt ngào không thể tin, nhưng vẫn không nhịn được thích ngọt ngào, đàn ông miệng ngọt, có thể ngọt ở lòng của phụ nữ. Phụ nữ chính là động vật kỳ lạ và mâu thuẫn, muốn thay đổi, muốn khắc chế nhưng cũng không khống chế được. Có một câu nói như thế này: đàn ông không hư, phụ nữ không yêu, nếu biết anh ta hư, tại sao muốn yêu chứ? Nguyên nhân là đàn ông hư thì miệng ngọt, đàn ông đáng hoàng cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, luôn chân thực, cũng sẽ không thay đổi đa dạng để phụ nữ vui vẻ, chỉ có yên lặng quan sát còn có quan tâm, đây mới thật sự là phương thức biểu đạt tình yêu của anh ta."

Cho nên, yêu có thể nói với đàn ông hư, nhưng kết hôn nhất định phải tìm một người đàn ông đáng hoàng, như vậy hôn nhân mới có thể đi tới cùng. Yêu là bia, là thức uống, cần tình cảm mãnh liệt, nhưng hôn nhân là nước lọc, cần bình thản, ném trái đau khổ, nhưng mùi vị tinh tế thì không khỏi ngọt ngào, lúc khát nước thì chỉ có nước lọc mới có thể làm hết khát, mà uống bia thì càng uống càng khát.

Hỏi tại sao cô ấy có thể có nhiều triết lý như vậy, cô ấy nói thật là có lý, cô ấy nói: "Không phải là mình tự ngộ ra, là anh mình."

Anh trai của Nha Đầu, mặc dù tôi chưa từng gặp, cũng không có qua bất kỳ giao thiệp nào, nhưng luôn có thể nghe tin tức của anh ấy trong miệng cô ấy. Anh trai cô ấy cũng là một quân nhân, sinh viên tài cao khoa Quốc phòng, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn làm việc ở tỉnh, rất ít về nhà. Nhưng mà tôi lại không có bất kỳ hứng thú với anh ấy, chỉ là nghe Nha Đầu nói nhiều rồi mới hiểu một chút mà thôi, nhưng chỉ hiểu sơ sơ.

Lúc đó, cô ấy thần bí nháy mắt với tôi mấy cái, nói tiếp: "Vừa mới bắt đầu mình cũng chỉ là phân tích từ anh nhưng cũng không rõ ràng, sau đó mình từ từ nghiên cứu đàn ông mới phát hiện đàn ông cũng không như vẻ bề ngoài vậy, có vài người đàn ông rất đáng sợ, có thể tự che giấu khuyết điểm không lộ chút nào."

Tôi lại phản bác: "Đàn ông như vậy, phụ nữ có lúc cũng như vậy, có vài người phụ nữ tâm cơ rất nặng, cũng làm người ta sợ."

"Đúng, phụ nữ cũng có người như vậy, nhưng tương đối mà nói, so với phụ nữ thì đàn ông càng khó hiểu hơn."

Lúc ấy nghe cô ấy ba hoa xong, tôi cười hỏi cô ấy: "Vậy cậu nghiên cứu ra được A Hạo nhà mình là dạng đàn ông gì không?"

"A Hạo nhà cậu tuyệt đối không phải là một người đàn ông đơn giản." Đây là kết luận ban đầu cô cho ra.

Lúc ấy tôi cũng không để trong lòng, bởi vì ở trước mặt tôi A Hạo vẫn rất biết điều, chưa từng làm bất kỳ chuyện quá giới hạn, chẳng lẽ nhân tính cũng sẽ thay đổi sao?

Lòng của tôi hoảng loạn, tôi cố gắng để lòng mình lắng xuống.

Tít tít tít. . . Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt suy nghĩ của tôi, là một tin nhắn ngắn, Tu Đình gọi tới.

Mở ra, chỉ có sáu chữ: Suýt nữa em bị ăn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Mặc dù tôi sớm biết là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn gửi trả lời lại thật nhanh: Chuyện gì xảy ra?

Cô ấy trả lời: Chị Đồng Diệp, sau khi bọn em ăn cơm xong, anh ấy đưa em đến nhà người thân, sau đó. . . sau đó anh ấy liền muốn em. . . em tránh thoát.

Lúc trước Tu Đình nói cho tôi biết chuyện này, khi đó chuyện là như thế này. Lúc ấy bạn trai Tu Đình đến trạm đón cô ấy, cô ấy rất hưng phấn, đây là lần đầu tiên gặp mặt từ lúc bọn họ quen biết qua mạng. Tôi đã từng cảnh báo cô ấy để cô ấy cẩn thận mọi việc một chút, đặc biệt là sẽ phòng bị đối với bạn trai của cô ấy, mặc dù bọn họ đã xác định quan hệ yêu nhau, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, lại quen biết qua mạng, mặc dù người xấu trên đời không nhiều lắm, nhưng ý đề phòng người khác vẫn phải có. Còn nhớ lúc ấy tôi nhắc với A Hạo là tôi muốn gặp Tu Đình ở thành phố X, lúc ấy anh ta còn mắng tôi, mắng tôi ngốc mắng tôi khờ, tùy tiện tin tưởng bạn trên mạng, bị người ta lừa thì làm thế nào? Mặc dù tôi rất tin tưởng Tu Đình, cô ấy là bạn tốt mà tôi khó có được ở trên mạng, nhưng bị A Hạo ngăn cản nên chúng tôi không gặp mặt ở thành phố X. Sau đó Tu Đình cũng nói cho tôi biết, nói là bạn trai cô ấy cũng mắng vì chuyện này.

Thật may là bạn trai Tu Đình không phải người xấu, là thật lòng với cô ấy, đây chính là quân nhân sao? Người trong quân đội đều chân thành mà đáng yêu, đầu ra đây, có rất ít tư tưởng xấu, dĩ nhiên trong quân đội cũng có người xấu, rùng rợn lớn chắc chắn sẽ có mấy con chim xấu, nhưng mà trong hoàn cảnh kỷ luật thép như thế này, gò bó nhân tính, dù sao người xấu vẫn là số ít.

Ngày đó, sau khi Tu Đình đi đến doanh trại, lãnh đạo bộ đội bên kia cũng nhiệt liệt hoan nghênh, sau đó sắp xếp cô ấy vào nhà khách của doanh trại, lúc ấy cô ấy vẫn duy trì liên lạc với tôi. Bạn trai đối với cô ấy rất tốt, đêm hôm ấy, bọn họ nằm ngủ trên cùng một cái giường, đàn ông mà, nhìn đến người con gái mình yêu mến nằm ở bên cạnh, nào có thể không kích động, ôm lấy cô ấy vừa hôn vừa sờ. Lúc ấy Tu Đình nói cho tôi biết, thật sự là thiếu chút nữa cô ấy đã kiềm chế không được rồi, thiếu chút nữa sẽ theo ý nguyện của cậu ấy, nhưng nhớ tới lời cảnh báo của bạn bè, con gái tốt nhất không nên thất thân trước khi cưới, cho nên cô ấy quả quyết ngăn cản. Mãi cho đến khi về nhà, thân thể của cô ấy vẫn trong sạch, không có thất thân ở doanh trại.

Die nda nlequ ydo n <3 Mừng sinh 13 của diễn đàn

Sau đó Tu Đình lại nói cho tôi biết, anh em của cậu ấy đều nói cậu ấy vô dụng, ngay cả một cô gái cũng không chinh phục được, nhưng tôi lại biết khi một người đàn ông yêu thật lòng, anh ấy sẽ không làm bất kỳ chuyện gì mình không muốn, đây chính là yêu. Tu Đình nói cho tôi biết, bên cậu ấy có người nói nhìn cô ấy mỏng to, nhất định không phải một xử nữ, nhưng may mắn bạn trai cô ấy tin tưởng cô ấy, bằng không thì không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đấy.

Sau đó, tôi lại nghĩ tới A Hạo.

Điều này làm tôi không rõ đàn ông cho lắm, rốt cuộc anh ta có bao nhiêu chuyện đang gạt tôi?

Tôi vừa trả lời tin nhắn của Tu Đình vừa nghĩ lời Nha Đầu nói, nếu như anh ta thật sự làm chuyện có lỗi với tôi thì phải có dấu vết, tôi không tin một người có thể nghĩ mọi chuyện hoàn mỹ thế kia, cho dù hung thủ giết người lợi hại nhất thì cũng có manh mối.

Điện thoại di động, hẳn là công cụ dễ dàng kiểm tra sự cố nhất, ở trong đó phải có lưu một chút dấu vết.

Tâm ký nóng lòng tra rõ sự thật làm tôi bắt đầu dò xét điện thoại di động của anh ta, mặc dù lúc mở hộp thư, tôi hơi chột dạ như ăn trộm.

Hộp thư tin nhắn rất nhiều, hơn một trăm tin, anh ta cũng không xóa, bên trong một chuỗi dài tên "Diệp" làm cho mặt của tôi đỏ lên. Chuyển xuống phía dưới, qua hơn năm mươi tin vẫn luôn là tin nhắn của tôi, cũng không có bất kỳ người nào khác.

Chẳng lẽ tôi trách nhầm anh ta? Chẳng lẽ là Nha Đầu đang nói dối? Nghĩ đến điều này, trong lòng của tôi hơi đau, Nha Đầu là bạn tốt nhất của tôi, tôi không nghĩ tôi có một ngày tôi lại bị cô ấy phản bội. Phản bội, từ này sao cứng rần, như dao rạch một vết cắt sâu trong lòng tôi.

Nha Đầu, tại sao cậu lại gạt mình? Tôi không nói gì chỉ hỏi ông trời. Tay vô thức ấn phím đi xuống, mắt lại nhìn chăm chăm trần nhà.

Ánh sáng bên ngoài yếu ớt rọi vào trong phòng, tôi không có mở đèn, cho nên có vẻ mơ hồ, cảm giác huyền ảo.

Trong mắt có gì đó đang chảy ra, tôi giơ tay lên lau đi, tay đặt trên điện thoại di động, phát ra âm thanh rất nhỏ.

Tôi cúi đầu, tầm mắt bị một tin nhắn hấp dẫn, phía trên ghi một cái tên: Mông Mông.

Mông Mông? Đây là ai? Đầu óc tôi hỗn loạn đột nhiên tỉnh táo, không kịp chờ đợi mở tin nhắn ra, trong lòng cũng đang lo lắng, tôi muốn biết kết quả lập tức, nhưng cũng sợ kết quả, tim đập kịch liệt.

Trong giây phút tin nhắn được mở ra, tim của tôi đang tăng nhanh, tôi biết rõ đáp án có lẽ sắp bị bóc trần, nhưng lúc này lòng cũng rất loạn, trong nháy mắt mờ mịt, muốn tắt tin nhắn, từ đó không nhìn nữa.

Hạo Hạo, em yêu anh, nhưng sao ông trời tàn nhẫn như vậy, làm chúng ta có duyên không phận chứ?

Tin nhắn này, từng chữ đập vào lòng tôi, một vệt máu chảy ra, một giọt lại một giọt chảy xuống.

Tôi cảm giác tay đang không ngừng run rẩy, sắp cảm không nổi điện thoại di động. Cấn rắng một cái, tôi tiếp tục tìm tin nhắn có tên Mông Mông.

Một, hai, ba. . . Tôi đếm, tổng cộng có hơn hai mươi tin, nhìn thời gian, tất cả đều là khoảng thời gian anh ta mượn có bạn không gọi điện thoại, tôi mở tiếp vài tin ra xem.

Hạo Hạo, em rời giường đây, anh thì sao?

Hạo Hạo, chồng em trở lại, em phải yên tĩnh một thời gian, không thể gọi tin nhắn cho anh được, anh có nhớ em không?

Hạo Hạo, em thật sự muốn ly hôn với anh ta, nhưng cha mẹ em không đồng ý.

Hạo Hạo. . .

. . .

Từng tin nhắn mập mờ in trên màn hình, đã bắt đầu nhòe đi, đưa tay lau đi, phát hiện mình chảy nước mắt.

Anh ta thật sự có phụ nữ bên ngoài, còn là một người đàn bà có chồng! Đột nhiên, tôi cảm thấy anh ta thật buồn nôn.

Tại sao phải gạt tôi? Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân anh ta chia tay?

Mặc dù tay đang không ngừng run rẩy, nhưng tôi lại không cảm thấy sự đau lòng của chính mình chút nào, chẳng lẽ là chết lặng sao?

Cứu vãn? Tôi sống lại chính là vì sự thật này sao? Người đàn ông này, cứu vãn có ích lợi gì? Lấy hạnh phúc chính mình ra đùa giỡn sao?

Nếu như không phải là Nha Đầu nhắc nhở tôi. . . có phải tôi vẫn như kiếp trước hay không, vẫn cứ đi như lúc đầu, mãi cho đến khi bị anh ta ném bỏ?

Tôi vung tay lên muốn đập điện thoại nát bươm, nhưng trong giây phút đưa lên trước mặt, tôi lại bình tĩnh.

Tay run run, nhấn mấy dòng chữ: Nha Đầu, mình phát hiện tin nhắn trong điện thoại của anh ta. Muốn gửi đi lại đột nhiên nhớ số điện thoại Nha Đầu lưu trong điện thoại di động, hôm nay đổi máy nên dĩ nhiên là không tìm được, nhưng tôi còn nhớ số cô ấy, theo trí nhớ, tôi nhấn một dãy số quen thuộc, gửi đi thành công.

Lòng giống như khe tuyết nứt, còn khó chịu hơn lúc nghe anh ta nói chia tay.

Hôm nay trừ đau lòng thì tức giận nhiều hơn, một là tức giận vì bị phản bội, lại có khó chịu vì bị người ta tát một cái.

Tin nhắn gửi đi, rất nhanh đã trả lời: Đồng Diệp? Chỉ hai chữ, nhưng nhìn luôn có cảm giác không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

Nha Đầu, cậu nói không sai, anh ta quả thật có phụ nữ bên ngoài. Chỉ là mấy chữ này thôi mà tôi lại tốn mấy phút vẫn không đánh ra chữ.

Không bao lâu, tin nhắn lại gửi tới: Tỉnh táo. Vẫn là hai chữ, phong cách làm việc này hoàn toàn khác với Nha Đầu, nhưng là số điện thoại cô ấy, chẳng lẽ sau khi Nha Đầu trải qua chuyện ngày hôm nay, cũng tỉnh táo?

Tôi không cách nào tỉnh táo, ngày mai mình sẽ về. Tôi lại gửi mấy chữ qua.

Nha Đầu: Đồng Diệp, lúc này, ngoại trừ tỉnh táo cậu vẫn phải tỉnh táo. Tin nhắn đó, cậu thấy rõ chưa? Có phải có hiểu lầm hay không?

Giây phút nhận được tin nhắn, tôi có chút mờ mịt và không hiểu, Nha Đầu đổi tính sao? Tại sao giọng điệu trong điện thoại hoàn toàn khác nhau, cũng khác bình thường? Mặc dù có nghi vấn nhưng tôi cũng không nghĩ quá nhiều, vẫn trả lời: Nha Đầu, từ đầu tới cuối mình xem tin nhắn, không sai, là tin nhắn mập mờ, mấy lời buồn nôn. . . Mình cũng ngượng đọc.

Nha Đầu: Cậu xem hòm thư đi chưa, chỗ đó có lưu lại tin nhắn anh ta gửi đi không?

Tôi bắt đầu tìm kiếm hộp thư đi của anh ta, trong đó trừ tin nhắn của tôi chính là Mông Mông, còn có mấy tin nhắn chưa biết tên. Tôi bỏ mấy tin nhắn gửi cho tôi, bắt đầu tra tìm tin nhắn tên Mông Mông. Phía trên cùng là: Mông Mông, chúng ta có duyên phận, anh tin tưởng tình yêu của chúng ta có thể cảm động trời đất. Nhìn thời gian, gần với tin nhắn có duyên không phận, chính là vào buổi trưa.

Tôi đã tức giận cảm không được điện thoại di động, cố nén cảm giận trong lòng, sau đó nhìn xuống. Từng tin nhắn đều là làm nũng, cái gì anh yêu em yêu, cái gì lâu như trời đất. . ., còn có nghi phép đi qua thăm em. . . Trong giây đó, lòng của tôi đột nhiên yên tĩnh.

Nước mắt phun ra, nhưng lòng bình tĩnh lạ thường.

Sau đó tôi bắt đầu nhìn mấy tin nhắn chưa biết tên, tin thứ nhất: Tại sao em không nghe điện thoại của anh? Chẳng lẽ chán ghét anh như vậy sao?

Tin nhắn thứ hai: Anh gọi số mới cho em, có thể gọi, nhưng gọi lại không nhận, tại sao?

Tin thứ ba: Anh gửi cho em một ngàn đồng, nhận được chưa?

Tin thứ tư: tôi yêu người, Tiểu Ba, đừng rời khỏi anh mà.

Tin thứ năm: . . .

. . . Tổng cộng có bảy tin, nước mắt làm nhòe tầm nhìn, giống như sợi dây trần châu đứt rơi xuống che màn hình, tôi lấy tay lau đi.

Thì ra là khi một người đau lòng tới cực điểm, chắc là sẽ không cảm thấy đau nữa, chỉ có cảm giác đờ đẫn bất lực.

Tôi nhẹ nhàng dựa người vào đầu giường, cảm thấy quá mệt mỏi.

Ô ô ô. . . Điện thoại di động đột nhiên rung lên, có điện thoại gọi tới, nhìn số hiện lên: Không biết.

Tôi ngần ra, kệt nó rung, không muốn để ý đến nó. Lúc này tôi không có nghe điện thoại rung nữa, bất lực không muốn làm gì, chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe.

Điện thoại di động rung một lát, dừng lại, sau đó lại bắt đầu rung. Lặp đi lặp lại, vẫn cứ rung.

Bất đắc dĩ, tôi nhận điện thoại, nói một tiếng: "A lô?"

Bên kia im lặng, mặc kệ tôi gọi thế nào, đối phương không phát ra một tiếng.

Kỳ lạ, chẳng lẽ là gọi nhầm? Tôi lẩm bẩm, đang muốn cúp điện thoại thì đối phương lại đột nhiên lên tiếng: "Đồng Diệp?"

Là giọng của một người đàn ông, giọng nói vô cùng quen tai, tôi dám khẳng định đã từng nghe rồi, nhưng cũng không phải A Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Anh là. . . Từ Lỗi?" Tôi lẩm bẩm, thăm dò.

"Tôi là anh của Tiểu Nhan." Trầm mặc một lát, đối phương chậm rãi nói ra câu này.

Anh trai thần bí của Nha Đầu? Trong tai không chỉ một lần nghe tin tức của anh ấy. Nha Đầu luôn nói, anh của cô ấy vô cùng thông minh, lúc học trung học đã tự tìm được khoảng tiền đầu tiên, lúc ấy kiếm năm sáu ngàn, là làm cổ phiếu. Lúc ấy cổ phiếu mới vừa phát triển cho nên không có bao nhiêu người dám mua, nhưng lá gan của anh ấy cùng kiên quyết lớn hơn người trưởng thành, lại dùng tiền mừng tuổi cùng tiền để dành nhiều năm của chính mình mua cổ phiếu. Sau đó lại Nha Đầu kể chuyện xưa cho tôi nghe, tôi cũng bị lúc đó hành động của anh ấy làm toát mồ hôi dầm dề, nhưng Nha Đầu lại nói: "Không có việc gì, từ nhỏ anh trai mình đã là một thương nhân kỳ tài, thật ra thì trước khi làm việc đó, anh ấy đã cân nhắc chu toàn đường lùi cho mình rồi, anh ấy không làm việc lỗ mắng.

Đang lúc mọi người đều cho rằng sau này anh ấy sẽ trở thành thương nhân thì năm thi đại học, anh ấy làm một chuyện mà mọi người không tưởng tượng được — anh ấy lại dự thi vào trường quân đội. Năm đó rất nhiều người thi vào trường quân đội, cho nên yêu cầu của trường quân đội đối với học sinh cũng đặc biệt nghiêm hơn, chẳng những yêu cầu thành tích số một số hai, hơn nữa tư tưởng phải tốt, chưa từng có bất kỳ ghi chép không tốt, đồng thời thân thể cũng yêu cầu cực nghiêm khắc. Về thành tích, thành tích anh ấy nổi trội làm anh ấy trở thành thủ khoa khoa lý tính Z, sau đó chính là nghiêm khắc thẩm tra chính trị, còn có kiểm tra sức khỏe, dĩ nhiên anh ấy dễ dàng qua, anh ấy bị ông trùm trường quân đội — ĐH Khoa Học Tự Nhiên - Quốc phòng tuyển chọn.

Tôi nghĩ, nếu như năm đó thành tích thi đại học của anh ấy không đạt tới điểm chuẩn, với bối cảnh cùng thực lực gia đình, muốn đưa vào anh ấy trường quân đội cũng là chuyện dễ như trở bàn tay chứ? Nhưng anh ấy lại không lợi dụng quan hệ này mà dùng hành động thực tế của mình chứng minh, con cán bộ có thể vào trường học tốt nhất bằng năng lực của mình.

Sau đó Nha Đầu nói cho tôi biết, anh trai của cô ấy ở trường quân đội bốn năm, rèn luyện anh ấy thành một người đàn ông mạnh mẽ, cũng bắt đầu từ lúc đó, Nha Đầu mới có nhận thức về quân nhân, cô ấy nói với tôi là sau này cũng muốn tìm một người lính để yêu sau đó kết hôn. Lúc ấy tôi đã yêu A Hạo, cho nên Nha Đầu ngưỡng mộ tôi, cô ấy nói tôi phải đối xử với A Hạo thật tốt, còn nói cho tôi biết, quân nhân là cô đơn nhất, cho nên cần bạn gái hoặc

vợ chăm sóc cùng quan tâm

Sau đó nghe nói anh trai của cô ấy vẫn học tiến sĩ, nắm tốt nghiệp có nhiều đơn vị tranh giành, cuối cùng thuận lợi đến làm việc ở quân khu. Đối với người đàn ông truyền kỳ này, tôi có bao nhiêu là tò mò còn có kính nể, có lẽ là người như vậy bên cạnh tôi quá ít thì phải? Nhưng người như thế chỉ có thể để cho người ta ngưỡng mộ chứ không thể lui tới, cho nên lúc đó Nha Đầu nói muốn giới thiệu anh trai với tôi thì tôi quả quyết từ chối. Hay là người đàn ông ngốc nghếch bình thường mới chân chính thích hợp với tôi, mặc dù A Hạo rất bình thường, nhưng lại thích hợp với cái khay của tôi nhất.

Mặc dù tôi nghe rất nhiều chuyện xưa có liên quan đến anh ấy, nhưng chưa từng tiếp xúc, nhưng lúc này tại sao anh ấy lại gọi vào số điện thoại của tôi?

Dienda nl eqydl on <3 <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

"Sao anh có số điện thoại di động của tôi?" Vừa hỏi xong tôi liền phát hiện mình hỏi một rất vấn đề ngốc nghếch, anh ấy là anh trai của Nha Đầu, dĩ nhiên là từ Nha Đầu cho biết.

"Dĩ nhiên tôi biết số của em." Anh ấy đang cười, không trả lời thẳng tôi, tiếng cười rất coi mờ, rất êm tai, nhưng mà tôi lại không muốn tiếp tục nói chuyện.

Tôi lạnh nhạt hỏi: "Xin hỏi anh Từ, anh tìm tôi có việc gì?"

Có thể là thái độ của tôi dọa anh ấy, bên kia im lặng một hồi, chỉ có tiếng hít thở yếu ớt không thể nghe. Đang lúc tôi cho là điện thoại bên kia đã cúp thì anh ấy nói chuyện: "Có lúc đàn ông không thể tin, nhưng có lúc mắt nhìn cũng không phải sự thật."

"Anh muốn nói gì?" Tôi cảnh giác.

Bên kia lại cười, tiếng cười xuyên qua điện thoại truyền vào lỗ tai của tôi, tôi cảm thấy châm chọc, đúng, tôi cảm giác anh ấy đang châm chọc tôi nên liền hỏi: "Anh cười gì? Tôi hỏi vấn đề có gì buồn cười sao?"

"Không có, tuyệt đối không có." Bên kia chuyển thành nhàn nhạt cười, giọng nói trầm thấp từ bên kia truyền tới: "Tôi chỉ đột nhiên cảm thấy em thật đáng yêu."

Đáng yêu? Rất lâu rồi không nghe được từ này rồi, còn nhớ có người từng nói với tôi từ này, người đàn ông làm cho tôi đau lòng. Nha Đầu đã từng nhận xét tôi – cậu là một cô gái đơn thuần đến ngốc nghếch, cả ngày dẹt mơ ước, theo đuổi tình yêu bản thân mình cho là lãng mạn, tự nhận thế giới này tốt đẹp cũng không có người xấu, chỉ cần chân thành, ai cũng có thể tin tưởng, giống như thỏ trắng nhỏ ngốc nghếch.

Tôi thật sự là một con thỏ trắng nhỏ ngốc nghếch vụng về sao? Trước kia tôi sẽ phủ nhận suy nghĩ này, nhưng bây giờ tôi không thể không hoài nghi, mình quả thật rất ngốc, bị một người lừa giỡn sáu năm, một mực dẹt nên tình yêu của tôi, nhưng kết quả có được lại là lừa gạt. Là tôi quá ngốc, hay là A Hạo quá xảo quyệt rồi?

"Đồng Diệp, tôi không cho em suy nghĩ lung tung trong đầu." Bên kia đột nhiên bắt đầu nôn nóng.

Giọng nói kia kéo suy nghĩ của tôi, tôi mờ mịt ngẩng đầu lên, nhưng bởi vì trong phòng không có mở đèn, khoảng không gian đen kịt, nhìn gì cũng không thấy, lúc này tôi đặt mình trong bóng tối, điều gì mới dẫn tôi ra ánh sáng đồng khối bóng tối đây?

"Tôi không có." Tôi lạnh nhạt nói.

"Không phải lúc này em đang suy nghĩ những việc người đàn ông đó làm sao?"

Tôi kinh ngạc, làm sao anh ấy biết? Nhưng sau đó tôi hoảng lên, người đàn ông này quá đáng sợ thì phải?

Tôi rất muốn phân bác anh ấy, nhưng câu nói kế tiếp lại làm tôi nuốt câu nói của mình xuống: "Đồng Diệp, đừng hỏi tại sao tôi biết những chuyện này, tôi không phải người xấu, em chỉ cần hiểu, tất cả của em đều là lý do để tôi quan tâm, không có ai hiểu em hơn tôi."

Tôi giật mình, lòng đang co rút lại, cảm giác sợ hãi, lo lắng tràn ra cả tim phổi tôi, thông qua thần kinh truyền về đại não của tôi. Tôi biết anh ấy sao? Thậm chí ngay cả mặt mũi anh ấy tôi cũng chưa từng gặp, chỉ là Nha Đầu bàn luận tôi mới biết một chút chuyện của anh ấy, nhưng giọng điệu của anh ấy giống như anh ấy đã biết tôi mấy trăm năm.

"Anh. . ." Tôi cảm thấy cả người đang run, đó là cảm giác sợ bị dòm ngó. "Thật xin lỗi, tôi không biết anh, sau này không cần gọi điện thoại cho tôi nữa." Nói xong tôi liền muốn tắt.

Bên kia lại gấp gấp gọi lại: "Đồng Diệp, trước hết đừng tắt, nghe tôi nói hết."

"Anh còn có việc gì sao?"

"Xin em đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý, tôi là anh trai Tiểu Nhan, theo như vai vế cũng coi như anh trai của em mà? Tôi quan tâm em gái của mình, có lỗi sao?"

Những lời này sao quen tai vậy? Hình như từng nghe ở đâu đó. Nhưng tôi không nghĩ, hỏi anh ấy: "Rốt cuộc anh muốn nói gì? Anh gọi điện thoại tới chắc sẽ không chỉ vì nhận anh em với tôi đó chứ?"

"Không có không có, dĩ nhiên đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một việc. . ."

"Còn có chuyện gì, mời nói, nếu như không có chuyện gì thì tôi cúp."

"Đồng Diệp, em là một cô gái đơn thuần, em không có một chút tâm cơ nên sẽ không hoài nghi bất cứ chuyện gì, nhưng lá gan của em lại rất nhỏ, vừa có gió thổi cỏ lay liền dễ dàng kinh hoàng, dễ dàng lùi bước, như vậy không tốt. Người khác cho là em làm phiền, nhưng kỳ thật đó không phải là tính cách thật của em, bởi vì em quá đắm chìm trong một chuyện nên bỏ cả lòng mình vào, lúc mọi chuyện thay đổi, bởi vì em không có cho mình một chút không gian để thờ nên bị thương sâu sắc."

Tôi kinh ngạc, anh ấy lại phân tích thấu đáo tính cách của tôi như vậy? Ngay cả chính tôi cũng không biết nỗi sợ của tôi giải thích thế nào mà anh ấy lại biết sao?

"Anh . . ." Tôi thì thầm nói không một câu đầy đủ.

"Đồng Diệp, bảo vệ tốt chính mình, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em không cần lùi bước, đừng cảm đối mặt."

Anh ấy biết gì? Là Nha Đầu nói cho anh ấy biết sao? Vừa nghĩ tới đó, cảm giác nhức nhối trào lên, tại sao Nha Đầu lại kể chuyện cho anh ấy biết, rốt cuộc cô ấy có bao nhiêu chuyện nói cho anh trai này? Tôi có cảm giác của người trần trướng đứng ở dưới ánh mặt trời, hít thở không thông, loại kích động bị người ta giải phẫu rồi muốn trốn đi.

"Thật xin lỗi, tôi muốn ngủ." Vội vàng cúp điện thoại, nhịp tim cũng đang tăng nhanh, cảm giác lo lắng trải rộng toàn thân.

Nằm ở trên giường, trong đầu lại rối loạn lung tung.

Tôi muốn ngủ, không thèm nghĩ những chuyện lộn xộn đó nữa, nhưng trong đầu như chiếu phim vậy, tất cả hiện ra trong đầu, những cảnh tượng lung tung tựa như từng con ngựa hoang chạy như bay, giẫm đạp làm cho đầu tôi rất đau, làm thế nào cũng không ngủ được.

Ừ ừ ừ. . . Điện thoại di động lại vang lên.

Tôi đưa điện thoại di động ném về trên tủ ở mép giường, mơ hồ không muốn để ý đến nó, nhưng tiếng rung ừ ừ vẫn xuyên qua chấn truyên vào lỗ tai của tôi, nhiễu loạn lòng của tôi.

Điện thoại di động dừng lại, lại bắt đầu điên cuồng rung.

Tôi bị nó kêu đến phiền lòng, vén chăn lên, cũng không thèm nhìn tới mã số, tắt điện thoại di động.

Yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào quấy loạn nội tâm tôi nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, tôi lại cảm giác giống như qua mấy trăm năm, thật sự là một giây như một năm, từng giây từng phút đều là đau khổ.

Cốc cốc cốc. . .

Tiếng gõ cửa rất vội, trong phòng yên tĩnh có vẻ hết sức chói tai.

Là ai ? Tôi cảnh giác đứng dậy, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, là ăn trộm? Hay là cướp?

Tôi mở đèn, muốn tìm đồ có thể phòng thân, nhưng tìm khắp phòng cũng không có bất kỳ gì. Bàn tay tôi lấy ghế ở mép giường. Cái ghế rất nặng, là gỗ lim, tôi dùng lực rất lớn mới mang nó lên, dõng tới cạnh cửa.

Tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục, càng lúc càng gấp, dường như muốn đập rơi cả xà nhà xuống.

Tôi khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, đưa đầu về cạnh cửa, tay từ từ giờ lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Diệp, mở cửa. . . . ." Tiếng gõ cửa, đồng thời cũng truyền tới một tiếng kêu.

Hiệu quả cách âm của nhà khách doanh trại cũng không tốt, tất cả xảy ra ngoài cửa truyền rõ ràng vào tay tôi, chấn động màng nhĩ của tôi, kích thích trái tim của tôi, hết sức rõ ràng, tôi muốn không nghe cũng khó.

Tôi dấn sát vào cửa, nghe phía bên ngoài truyền tới tiếng gọi quen thuộc, là A Hạo! Tầng đá trong lòng tôi cũng rơi xuống, để cái ghế trong tay xuống, gần như một là dựa lưng vào cửa thỏ, nhịp tim vẫn còn đang tăng nhanh, chỉ là không còn hoang mang và sợ hãi nữa.

"Anh đi đi." Tôi cũng không mở cửa, lúc này cũng không muốn gặp anh ta, vừa nghĩ tới mấy tin nhắn còn có những tiếng gọi thân mật, trong lòng tôi liền đau thắt lại, cảm giác đau lòng làm tôi hít thở không thông.

"Diệp, em mở cửa đi, anh có việc tìm em." Giọng của A Hạo càng lúc càng nhanh.

A Hạo vừa gấp đập cửa vừa gọi, dĩ nhiên đánh thức người khác, tôi nghe sát vách có tiếng mở cửa, còn có giọng nói: "Lão Tô, cậu làm gì vậy? Nửa đêm nửa hôm, còn để cho người ta ngủ hay không?"

Nghe A Hạo đang chào hỏi họ bên ngoài, cũng trả lễ: "Thật xin lỗi, quấy rầy đến mọi người. Tôi nhẹ một chút, nhẹ một chút."

Ngoài cửa lại truyền tới tiếng đóng cửa, hình như tiếng động nhỏ đi rất nhiều. A Hạo dấn vào cửa, bởi vì tôi nghe được tay anh ta đặt trên cửa mà sát không ngừng, lúc này nhất định anh ta rất tức giận thì phải? Nhưng có khổ sở như trong lòng tôi lúc này sao? Có bất lực vì bị người ta phản bội sao? Có thất vọng vì đột nhiên bị hung hăng bỏ rơi từ thiên đường sao? Khi trong tim chỉ chứa một người yêu thương nhất nhưng lại đột nhiên biết thật ra thì tất cả người này đều đang lừa gạt mình, đau tê liệt lúc hiểu rõ sự thật, ai có thể thể biết chứ?

"Diệp, mở cửa ra đi, anh van em." Giọng A Hạo rất nhẹ, đoán chừng là sợ ảnh hưởng tới người khác, nhưng nghe được sự nóng nảy trong giọng nói.

"Anh đi đi, tôi sẽ không làm phiền anh, ngày mai tôi sẽ đi." Tôi dựa cửa nhắm mắt lại, nhưng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống, ướt vạt áo của tôi.

"Diệp, có gì thì em mở cửa rồi nói được không? Bây giờ anh chỉ mặc một cái quần ngắn, hình tượng như vậy mà nếu để cho đội duy trì trật tự thấy được, em nhẫn tâm để anh chịu ghi tội sao?" Giọng A Hạo lộ ra bất lực nồng nặc.

Tôi cắn răng một cái, dù mình hận anh ta thế nào cũng không nhìn nổi anh ta vì tôi bị xử phạt, không nhìn nổi anh ta vì tôi mà tương lai vô vọng.

Ngoài cửa vẫn còn tiếng nói nhỏ nhỏ, xuyên qua cánh cửa truyền vào lỗ tai của tôi, tôi cảm thấy mình mềm lòng.

Die ndanl equydo n <3 <3 Mừng diễn đàn 13 tuổi

Haizz! Thờ dài một cái, tôi mở cửa, lại thấy trên người A Hạo chỉ mặc một cái áo quần dụng, một cái quần ngắn quần dụng, lộ ra cánh tay cùng bắp đùi trắng kiện của anh ta.

"Diệp. . ." A Hạo chen người vào, đẩy cửa ra, nhanh chóng vào giữa phòng rồi khép cửa phòng lại. Tựa vào trên cánh cửa, một đôi mắt thâm thúy cứ nhìn tôi chằm chằm, thật sâu.

"Đã trễ thế này, anh còn tới làm gì?" Tôi nhìn anh ta chằm chằm, trong lòng tức giận bất bình.

"Diệp. . ." Anh ta kêu.

Tôi lắc đầu, bịt lấy lỗ tai, không nghe.

"Diệp!" Anh lấy tay tôi xuống, muốn tôi ôm, tôi lại phát hiện ý đồ của anh ta, hất tay của anh ta ra, đi vào phòng, ngồi vào mép giường, mục đích quyết tâm không để ý tới anh ta.

Đột nhiên anh ta tiến lên ôm lấy tôi, mặc kệ tôi giãy giụa thế nào anh ta cũng không buông tay, mặt tôi lạnh lùng trừng anh ta: "Anh muốn làm gì?"

"Tại sao tức giận?" Anh ta hôn mặt của tôi hỏi.

Tôi cảm thấy ghê tởm, né mặt ra, cắn môi quát: "Hôn qua miệng người khác, đừng hôn tôi."

Anh ta sững sờ, xoay mặt tôi lại, đối diện anh ta, mắt nhìn tôi chằm chằm, hỏi: "Sao vậy, Diệp?"

Tôi liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống, bởi vì cố nén mà giọng nghẹn ngào, một tiếng một tiếng "ô ô" từ trong cổ họng phát ra ngoài.

"Diệp, tại sao khóc?" Tay chân A Hạo luống cuống lau nước mắt trên mặt tôi, dụ dỗ, "Đừng khóc, em khóc đến anh cũng đau lòng."

Đôi mắt tôi đầm lệ nhìn anh ta chằm chằm, thái độ của anh ta bởi vì gấp gáp mà vụn vụn, trong lòng nghĩ: anh ta cũng đối xử như vậy với người phụ nữ khác sao? Họ khóc đau lòng, anh ta cũng sẽ dỗ dành như vậy sao? Người đàn ông trước mặt là chân thật, hay là tôi đang nằm mơ?

"Nói chuyện với em đó? Gọi điện thoại cho em em cũng không nghe, cuối cùng còn tắt máy, anh biết ngay đã xảy ra chuyện, nhưng đến đây rồi, anh không nói, em muốn anh gấp chết sao?" Bởi vì gấp gáp mà giọng của A Hạo khàn khàn.

"Tô Trữ Hạo, tôi đã thấy mấy tin nhắn!" Bởi vì đau, hơi sức nói mà tôi cũng không có. Ngực đang quặn quại, không ngừng thất lại, đau đến tôi chỉ có thể không ngừng cắn răng, quá đau đớn!

Ngay lúc đó, A Hạo sợ ngây người!

Tôi nhìn về mặt của anh ta, trong lòng cũng đang cười lạnh, sao không phản bác chứ? Bởi vì cười lạnh, trong lòng bắt đầu ghen lại, không khí ép phổi của tôi, chỉ lát nữa là tràn ra ngoài.

Mặt của A Hạo chuyển thành kinh hoàng do kinh ngạc, lại chuyển thành khó chịu căng lên, mấy giây ngắn ngủn mà chuyển biến quá nhanh, không biết trong lòng anh ta đang suy nghĩ gì.

Đôi mắt nhìn tôi chăm chăm, bên trong có một đốm lửa đang thiêu đốt, sau đó, anh ta nhẹ nhàng thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: "Diệp, em . . Anh nên nói gì với em cho tốt đây."

"Vậy anh đừng nói, tôi cũng không muốn nghe anh giải thích điều gì." Tôi dùng sức đẩy anh ta, nhưng sức của anh ta quá lớn, tôi đẩy thế nào cũng không được, cuối cùng tức giận nện vào ngực của anh ta cho hả giận.

Thế nhưng anh ta lại nắm thật chặt tay của tôi, đưa lên miệng hôn, mắt không hề chớp nhìn tôi, trong ánh mắt có đau thương đang nhảy nhót. Anh ta nói: "Diệp, tại sao không muốn tin tưởng anh chứ?"

Tôi dùng sức rút tay ra, đặt lên giường, miệng nói: "Anh muốn tôi tin như thế nào nữa? Những sự thật kia đã bày ra trước mặt tôi rồi, anh muốn tôi lừa mình dối người sao?"

"Anh nói cho em nghe một chuyện cũ. . ." Anh ta chậm rãi nói, tôi lại che lỗ tai rống: "Tôi không nghe, không nghe."

"Diệp!" Anh ta kéo tay của tôi xuống: "Em nghe anh nói hết!"

Tôi bị động nhìn anh ta, lúc này anh ta rất tức giận, bởi vì tức giận mà thái độ rất kỳ lạ.

"Doanh trại của bọn anh rất anh hùng, từ thời đại Hồng Quân đã anh hùng, trong chiến tranh trải qua trăm trận máu, trải qua lửa đạn bom rơi, từ từ lớn mạnh. Trải qua tất cả vô số những trận đánh lớn nhỏ, từng có một lần thương vong trầm trọng nhất, lúc ấy trong liên đội cũng chỉ còn lại có một vị tiểu đội còn sống, cuối cùng lãnh đạo liền ra lệnh tiểu đội trưởng này làm Đại đội trưởng, doanh trại từ từ đứng lên, lớn mạnh thành một đoàn binh lực, nhưng vẫn có biên chế. Sau đó lại chiến tranh chống Nhật bắt đầu nên bị xếp vào Bát Lộ quân (tiền thân của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc), chiến sĩ anh dũng thiện chiến, nhiều lần dấn vào trái tim quân Nhật, được giao thành mũi nhọn. Sau đó trải qua chiến tranh giải phóng liền đổi thành đại đoàn, về sau nữa bị phái tới Nam Cương, bảo vệ phía nam Tổ quốc."

Tôi nghe, bị chuyện xưa làm cảm động, nhưng vừa nghĩ tới chuyện của anh ta thì nường mảy hỏi: "Anh kể chuyện xưa này thì có liên quan gì đến chuyện của anh?"

"Có, rất liên quan." A Hạo nói tiếp: "Đại đoàn anh hùng đó của bọn anh đặc biệt nghiêm khắc về kỷ luật, người nào vi phạm kỷ luật, xử phạt tương đối nghiêm, đặc biệt là đối với vấn đề tác phong sinh hoạt này."

"Ý của anh là mấy tin nhắn đó không phải anh gửi đi?" Trong lòng tôi cũng đang cười lạnh, đây là một câu trả lời buồn cười bao nhiêu.

"Diệp, em đừng dùng vẻ mặt đó nhìn anh được không? Em đừng làm anh lo lắng."

"Anh đi đi, tôi muốn yên tĩnh một mình." Hôm nay trong lòng loạn tê dại, làm sao cũng không rõ ràng.

"Diệp. . ."

Tôi nức nở: "Anh để cho tôi yên tĩnh được không? Tôi không muốn bàn về chuyện này nữa, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, chuyện gì cũng không muốn, chẳng lẽ yêu cầu này anh cũng không đồng ý?"

"Diệp, đừng khóc. . ." A Hạo muốn thay tôi lau nước mắt, nhưng mà tôi nghiêng mặt đi, anh ta nắm tay từ từ để xuống, nói tiếp: "Anh đi, anh sẽ đi, em đừng tức giận, ngày mai anh sang đây gặp em."

"Mang điện thoại đi động đi đi, tôi không muốn nhìn thấy nó." Tôi lấy sim điện thoại đi động ra, ném điện thoại cho anh ta.

A Hạo còn muốn nói điều gì nhưng tôi đã quyết định không để ý anh ta, xoay người, đắp chăn, thân thể cũng không ngừng run, muốn không rơi nước mắt, nhưng nước mắt lại không khống chế được.

A Hạo đứng ở phía sau rất lâu, lâu đến tôi cho là anh ta đã hóa thành pho tượng, nếu như không phải là anh ta thở dài mãi thì tôi cho đó là ảo giác. Rất lâu sau mới nghe anh ta xoay người và tiếng bước chân, nghe được tiếng đóng cửa, tôi cũng nghe được tiếng còi lòng mình tan nát.

A Hạo đi, nhưng lòng của tôi không cách nào bình tĩnh như cũ, muốn ngủ, nhưng cũng ngủ không được .

Đêm, vẫn rất dài.

Nhà khách của doanh trại có lính tuần, đài trước sân cũng là quân nhân, nhìn cầu vai là một sĩ quan cấp năm, hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi rất nghiêm. Lúc tôi đi xuống lầu tôi bị anh ấy ngăn cản.

"Đồng chí, cô đi đâu?" Sĩ quan trước đài chào tôi một cái.

"Tôi không ngủ được, muốn đi ra ngoài dạo một chút." Tôi cố gắng muốn giữ cho vẻ mặt bình thường.

"Thật xin lỗi, đồng chí. Đây là doanh trại, cô là người thân của quân nhân, chúng tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô được an toàn. Muốn vậy đi ra ngoài, một là lỡ như có sơ xuất gì chúng tôi không nổi trách nhiệm, hai là bây giờ tất cả mọi người đều ngủ, một mình cô ở bên ngoài dạo, chỉ bất tiện. Mời cô về đi."

Dáng vẻ sĩ quan này giải quyết công việc làm trong lòng tôi tức giận nhưng lại bất đắc dĩ. Nơi này là doanh trại, không phải nhà khách bình thường, nơi này có bọn họ cho là quy định, không phải chúng ta có khả năng thao túng.

Tôi mỉm cười với anh ấy, miệng nói: "Cám ơn anh, tôi sẽ không đi loạn, chỉ là muốn đi hóng mát bên ngoài một chút, lập tức trở lại."

"Thật xin lỗi, mời thông cảm cho trách nhiệm của tôi, tôi không thể vi phạm kỷ luật."

Lại vi phạm kỷ luật! Vừa nghe là tâm tình của tôi không khỏi phiền não.

Tôi đi lên cầu thang, suy nghĩ một chút, lại quay trở về, hỏi sĩ quan: "Xin hỏi hiện tại mấy giờ rồi?"

Sĩ quan nhìn đồng hồ, trả lời tôi: "Mười hai giờ rồi."

Kéo thân thể mệt mỏi yếu ớt lên lầu, đang móc thẻ mở cửa vào phòng, tôi nghe sát vách có tiếng mở cửa, đồng thời còn có một người đang gọi: "Đồng Diệp. . ."

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Giọng nói ấy hết sức quen tai, nhưng lúc này tôi đã mệt nên không muốn chú ý điều gì, đóng cửa lại, chặn mọi thứ ngoài cửa. Nằm trên giường lớn, nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không có. Mối nửa đêm, thời gian trôi qua chậm như vậy, làm sao có thể nhìn đến trời sáng?

Hỗn loạn, tôi cảm thấy quá mệt, lại cảm thấy lạnh, cuộn thân thể trong chăn. Ngủ không sâu, càng không ngừng mơ, cảnh tượng trong mơ lộn xộn, người cùng vật dây dưa, A Hạo quỳ xuống cầu xin tôi, nói anh ta sai rồi, không nên phản bội tôi, Nha Đầu lập tức chỉ vào mũi A Hạo chửi, nói xấu A Hạo rất nhiều với tôi.

Ở trong mơ, tôi không ngừng khóc, cảm giác đau lòng hành hạ tôi.

Tôi bị tiếng ồn đánh thức, mơ mơ màng màng tỉnh lại, sắc trời bên ngoài vẫn rất tối. Thì ra là thôi còi thức dậy, vậy bây giờ chừng sáu giờ rồi, tôi nhớ bọn họ thôi còi thức dậy lúc sáu giờ.

Mở cửa sổ, bên ngoài đang mưa, tí ta tí tách, nhìn không lớn, nhưng lại rất dày.

Nhà khách doanh trại ở phía tây, bình thường thao trường bọn họ tập bên cạnh chưa tới một trăm mét, mở cửa sổ ra nhìn xuống, vừa đúng có thể thấy cảnh bọn họ thao luyện.

Lúc này bọn họ tập hợp ở thao trường, từng lớp từng lớp đội hình sát nhau, lấy một liên đội làm đơn vị, lấy tiểu đội làm tiểu đơn vị, đang điểm số. Âm thanh vang dội xuyên qua mưa bụi truyền vào lỗ tai của tôi, có cảm giác lạnh lạnh.

Trong đoàn người có bóng người quen, một thân quân trang rằn ri để huấn luyện mặc trên người anh ta, phác họa vóc người hoàn mỹ trắng kiện của anh ta, vẻ mặt nghiêm túc kia rất khác anh ta bình thường.

Cả đại đội điểm số xong thì có một người dẫn đầu chạy chậm ra ngoài, sau đó đứng lại ở trước mặt anh ta, chào một cái, báo cáo tình hình, anh ta làm quân lễ lại. Sau đó cũng chạy chậm lên trước, chào doanh trường một cái, hô: "Báo cáo doanh trường, đại đội ba đã tập hợp xong, xin chỉ thị." Giọng của anh ta không có bất kỳ trở ngại nào truyền vào lỗ tai tôi, đẩy ra một dòng thủy triều làm tôi choáng váng.

Tình cảnh này làm tôi nhớ lại lúc học quân sự (còn gọi là quân huấn) hồi đại học, giáo viên là một người sĩ quan bộ đội hải quân ở gần đó, giống như lão yêu nghiêm nghị và sâu thẳm, vừa đúng ông ấy lại họ Nghiêm, chúng tôi bí mật gọi là Nghiêm lão yêu.

die ndanl eqydo n <3 Mừng sinh nhật 13 của diễn đàn

Nữ sinh đều là được chiều chuộng nên không chịu được cực khổ, theo lý thuyết một đáng này râu nhìn những nữ sinh này nên ít nhiều có chút lo lắng thương yêu, nhưng ngược lại ông ấy nghiêm hơn. Quân huấn vừa đưa ra, tất cả chúng tôi đều cởi bỏ một lớp da. Lúc ấy mọi người đề nghị đi quyền rũ

Nghiêm lão yêu, làm cho ông ấy sợ, kết quả nhất trí chọn cách đó, tôi và Tiểu Ngư được chọn, Tiểu Ngư là mỹ nữ Giang Nam điển hình, khéo léo, thông minh, làn da trắng muốt, mà tôi tương đối cao lớn hơn cô ấy. Lúc ấy tôi rất sợ, không dám đi, nói với Nha Đầu: "Cậu đi đi, nhiệm vụ vinh quang giao cho cậu." Nha Đầu lại cười mắng tôi là tiểu quỷ nhất gan, cuối cùng vẫn tự đi. Chỉ là nhiệm vụ quyến rũ rất thất bại, Nghiêm lão yêu thật sự là một lão yêu quái, thể nhưng không động lòng chút nào với gái đẹp.

Sau đó tôi nói chuyện này với A Hạo, lúc đó câu thứ nhất anh ta hỏi là: "Em đi quyến rũ ông ta?" Tôi nói: "Không có, sau đó Nha Đầu thay em đi." Anh ta thò ra một hơi ờ điện thoại bên, sau đó nói: "Quân huấn chính là phải nghiêm như vậy, lúc anh đi làm giáo viên cũng nghiêm hơn ông ấy ba phần." Tôi vừa nghe đã hung phấn, quần lấy anh ta hỏi có nữ sinh giống chúng tôi quyến rũ anh ta hay không, anh ta cười, nói có. Sau đó lại hỏi anh ta, anh ta không nói.

Lại nhớ có một năm trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao, tôi lại bị chọn thành tuyển thủ chạy cự li dài, muốn đi tìm thầy để thay đổi, nhưng cuối cùng không thành công. Khi đó vừa đúng lúc A Hạo nghỉ phép, anh ta chạy tới thành phố của tôi, mỗi sáng sớm chạy bộ với tôi, mỗi lần tôi mệt mỏi nằm trên mặt đất thở hổn hển, anh ở bên cạnh dịu dàng kéo tôi, để tôi nhất định phải kiên trì đến điểm cuối. Chạy cùng anh ta, cuối cùng đến lúc tranh tài tôi cũng có hạng, mặc dù là hạng ba, nhưng khi anh ta đưa khăn tay cho tôi ở đích, tôi hiểu rõ sớm muộn tôi cũng sẽ rơi vào tay người đàn ông dịu dàng này.

Ngoài cửa sổ, gió mang mưa bụi thổi tới, tạt vào người, hơi lạnh, tôi chịu không nổi nên hắt hơi một cái.

Lạnh lẽo làm tôi tỉnh táo, ánh mắt mê mang nhìn bóng dáng quen thuộc ở thao trường dưới lầu, còn có này âm thanh hô hào, không khỏi cảm thán một tiếng ở trong lòng: tại sao trải qua chuyện ngày hôm qua, tôi đối với anh ta vẫn như cũ. . .

Thờ dài, đóng cửa sổ, không muốn lại nhìn bóng dáng ra về nghiêm trang, tôi bắt đầu sửa soạn đồ đạc.

Nơi này vốn là nơi có một kỷ niệm tốt đẹp lại thành nơi tạo ra vết thương lòng của tôi, ở lại nữa cũng phí công, không bằng sớm về quê nhà, vĩnh viễn không cần nghĩ đến anh ta.

Lúc tôi, một mình, lúc đi vẫn một mình, cảm giác thê lương xót xa tràn đầy ngực của tôi.

Nhìn phòng một cái, trong lòng vô cùng phiền muộn, tôi kéo va li ra mở cửa.

Một hồi chóng mặt, thiếu chút nữa chân tôi đứng không vững, nghiêng người tựa vào cửa, miệng mở to thở gấp. Gỡ thẻ mở cửa từ chỗ ngắt nguồn điện, tôi mở cửa.

Sát vách cũng có người mở cửa, tiếng mở cửa trên hành lang yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang dội. Tôi không chú ý người khác, lặng lẽ đóng cửa, nhưng cảm giác chóng mặt càng dữ.

Tôi vịn tường vách tường đứng lại.

"Đồng Diệp?" Một giọng nói truyền vào lỗ tai của tôi, đồng thời có một đôi tay đỡ tôi.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm.

Gương mặt quen thuộc với tất cả lo lắng và quan tâm, tôi không khỏi ngây dại: "Từ Lỗi?"

"Là tôi." Mặt của anh vẫn cương nghị như vậy, trên mặt không có nụ cười, chỉ có thâm trầm âm đạm.

"Làm sao anh biết chỗ này?" Mặc dù biết hỏi vấn đề có chút ngốc, nhưng tôi vẫn hỏi.

Đây là doanh trại quân đội, không phải người nào cũng có thể tùy tiện đi vào, năm đó tôi lúc tôi đến doanh trại còn bị ngăn ở ngoài cửa, trái kiểm tra phải ghi danh, cuối cùng dưới sự hướng dẫn của A Hạo mới để cho tôi vào. Tôi không tin người thân của anh cũng ở đây, hơn nữa cũng quá đúng dịp, không phải sao?

"Sao tôi không thể ở chỗ này?" Anh hỏi ngược lại.

Lúc này, tôi mới phát hiện trên người của anh có gì không đúng, không phải là bởi vì khuôn mặt căng thẳng không có nụ cười kia mà là trang phục trên người anh, lại là. . . quân trang! Không sai, tôi cũng không có bị hoa mắt, đúng là quân trang kiểu mới năm 2007, trên đó còn có thẻ bằng tên, rõ ràng viết hai chữ "Từ Lỗi", còn có cầu vai, nếu như mà tôi không có đoán sai thì chắc là Trung tá, đổi lại cách gọi ở chỗ chúng tôi là "hai gạch hai sao". Bởi vì là quân phục mùa hè không có tay cho nên cũng không thấy huy chương kinh nghiệm, nhưng quân phục mùa hè mặc trên người anh lại có vẻ. . . Anh tuấn! Mũ nồi (còn gọi là Berets) nghiêng nghiêng gắn trên cầu vai, không rõ cảm giác.

Nhưng sau khi quan sát, lòng tôi có nghi vấn không không chế được phun ra ngoài, sao anh lại là quân nhân?

"Anh. . ." Trong lòng suy nghĩ, cũng muốn hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng lại chóng mặt, chân tôi như nhũn ra, ngã sang bên cạnh.

"Đồng Diệp?"

Tôi chỉ nhấp máy môi, muốn nói, nhưng khô khốc, đầu đầu quá, thân thể rất nóng, trước khi mất đi ý thức bị người nào đó ôm vào ngực.

Thật là ám áp, là A Hạo sao? Trước mắt trắng xóa, bên tai là này tiếng gọi lớn, nếu như có thể vĩnh viễn ngủ mất như vậy, không có phiền não thì tốt biết

bao.

Tối đen, bao phủ toàn bộ thế giới!

Bốn phía rất ồn ào làm cho tôi không cách nào ngủ yên, muốn mở mắt lại cảm thấy mí mắt quá yếu, vẫn nên ngủ tiếp.

"Từ Nhan, người phụ nữ xấu xa, là cô hại Diệp!"

Là ai ? Sao giọng quen tai như vậy? Là A Hạo sao?

"Cô đừng nói nữa, nếu như Diệp có việc gì không hay xảy ra, tôi không tha cho cô!" Vẫn là giọng của A Hạo, anh ta đang quan tâm tôi sao?

Thật ồn ào, có thể yên tĩnh một chút hay không! Tôi muốn nói chuyện, nhưng lại không phát được âm thanh, mắt cũng mở không lên.

"Tên khốn kiếp này!" Hình như nghe được giọng của Từ Lỗi, anh đang mắng người nào?

Bốp! Có tiếng đồ vật nặng bị vỡ.

"Tôi cho là anh sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, nhưng người tổn thương cô ấy nhất là anh! Anh thật đáng chết!"

"Anh là ai? Có quyền gì can thiệp chuyện của tôi và Diệp chứ?"

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, đầu đau như nứt ở bên trong, tôi dùng sức mở mắt, có một lớp sương mù trước mặt. Lớp sương từ từ tan đi, lại thấy hai bóng dáng, chính xác mà nói là hai bóng dáng đang đánh nhau, người đàn ông cao lớn đang níu lấy vạt áo trước của một người khác, đây không phải là Từ Lỗi và A Hạo sao? Bọn họ đánh nhau từ lúc nào?

"Dừng tay!" Tôi muốn rống to, nhưng giọng phát ra lại nhỏ như muỗi kêu, kêu xong, tôi mệt mỏi thờ không ngừng.

Nhưng hai người vẫn nghe được tiếng của tôi, Từ Lỗi phản ứng kịp trước, buông cổ áo A Hạo ra, xông về tôi, vui mừng nói: "Đồng Diệp, em đã tỉnh?"

"Tôi ở đâu? Tôi bị sao?" Giọng khàn khàn khó nghe.

Tại sao một chút hơi sức tôi cũng không có? Tại sao? Chung quanh trắng như tuyết, là bệnh viện sao?

"Đây là bệnh viện quân y, bác sĩ nói khí huyết em không thông, lại bị lạnh, thân thể rất tệ." Dường như Từ Lỗi đang giấu điều gì, ánh mắt né tránh đáng nghi.

A Hạo cũng chạy vội tới, dùng sức đẩy Từ Lỗi ngăn ở trước giường ra, quần áo bởi vì bị Từ Lỗi níu lấy nên có vẻ nhăn.

"Diệp, em dọa chết anh." Trong mắt hình như lóe lên ánh sáng.

Thấy A Hạo, lòng của tôi lại đau, ngực khó chịu như dòi sông lấp biển.

"Diệp, em làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?" A Hạo muốn đỡ tôi, gấp gáp nói: "Anh đi gọi bác sĩ."

Tôi hất tay của anh ta ra, ép buộc mình lạnh lùng với anh ta: "Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh."

"Diệp. . ."

"Anh đi đi." Tôi dùng sức cắn môi, cổ họng muốn tăng hắng một tiếng, bị tôi ép xuống.

"Tiểu Hà, kéo anh ta đi!" Đột nhiên có một tiếng rống to, tôi ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt tức giận của Từ Lỗi, trán nổi gân xanh.

Một sĩ quan tới kéo A Hạo, lại bị anh ta dùng lực đẩy ra, anh ta nói: "Diệp, xin em tin tưởng anh. . . anh không có làm chuyện có lỗi với em, không có. . . Xin tin tưởng anh được không?"

"Đi!" Nói một hơi, tôi dùng sức ho khan.

"Diệp!" A Hạo muốn xông tới lại bị sĩ quan kéo.

Tôi nhìn anh ta, ngực lại bị ép, vọt tới cổ họng, có mùi tanh. Ho khan, ho ra một nhúm máu.

"Đồng Diệp, em làm sao vậy?" Từ Lỗi kêu lên, tay dè lên nút bên giường, một tiếng chuông chói tai vang lên, truyền khắp cả bệnh viện.

"Diệp, em đừng làm anh sợ." A Hạo dùng sức thoát khỏi kiềm chế của sĩ quan, xông lại ôm lấy tôi.

Ngực vẫn còn đang cuộn cuộn. Không nhìn được, tôi lại ho ra máu, phun trên trang phục của A Hạo.

"Hạo, tại sao anh phải gạt tôi?" Hô hấp càng ngày càng gấp, tôi nếm mùi máu tanh.

"Thật xin lỗi, Diệp, là lỗi của anh, là anh sai rồi, tha thứ cho anh, xin em tha thứ cho anh. . ." A Hạo càng không ngừng tự lẩm bầm, nước mắt rơi lên mặt của tôi.

Khóc, anh ta lại khóc, nhưng tại sao tôi không vui? Nhìn anh ta vì tôi mà khóc, tôi không phải nên vui, nên thỏa mãn sao?

"Đồng Diệp, bác sĩ sẽ đến ngay lập tức, em đừng sợ." Từ Lỗi ở bên cạnh vươn tay ra, muốn ôm tôi, nhưng tay ngừng giữa không trung, cũng không có đề xuống.

Nếu như có thể ngủ như vậy thật tốt. Tôi đột nhiên thoải mái, kéo mặt ra muốn cười, nhưng cứng đờ cơ mặt, bóng tôi lần nữa chụp vào tôi.

"Diệp, anh sai rồi, em đừng làm anh sợ, đừng làm anh sợ! Anh sai rồi, Diệp. . ."

Bên tai truyền tới giọng nói tê tâm liệt phế của A Hạo, nhưng tôi đã nghe không được nữa, lần nữa lọt vào bóng tối vô biên. . .

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trong bóng tối, tôi nghe có người đang hỏi: "Cô ấy như thế nào?"

"Không có việc gì, không có gì đáng ngại." Một giọng khác trả lời.

"Không có việc gì sao ói ra máu? Ông có kiểm tra rõ ràng hay không?" Trong giọng nói của người kia lộ ra nóng nảy còn có tức giận.

"Trưởng ban Từ, đại đội trưởng Tô, quả thật không có chuyện gì lớn, chỉ là xuất huyết dạ dày." Giọng kia trả lời.

"Xuất huyết dạ dày mà ông còn nói không nghiêm trọng, ông làm bác sĩ như thế nào vậy?" Giọng nói đó, là A Hạo.

A Hạo! Tôi thở dài một tiếng, trong hỗn loạn có người đang gọi tôi: "Diệp, anh đây, ở đây."

Một giọt chất lỏng rơi lên mặt của tôi, tôi mờ mắt, lại thấy nước mắt của anh ta.

"Anh khóc sao?" Tôi giơ tay lên muốn lau mặt của anh ta, lại bị anh ta nắm tay, anh ta vừa mừng vừa sợ nói: "Em đã tỉnh? Em dọa chết anh, em biết không?"

"Tôi thế nào?" Tôi liếm môi một cái, lại phát hiện miệng rất khô: "Tôi muốn uống nước."

Một ánh mắt nhìn tôi chăm chăm, tôi chậm rãi nhìn sang, lại chạm phải một ánh mắt thâm trầm.

"Em có cảm giác như thế nào? Dạ dày còn khó chịu sao?" Giọng nói anh nhàn nhạt còn có dịu dàng, còn có một cảm giác không dễ phát hiện. . . đau lòng.

Dạ dày quả thật có chút thiêu đốt, nhưng mà dạ dày tôi luôn không tốt, nhớ mẹ từng mắng tôi không chịu ăn cơm, làm hỏng dạ dày, nhưng tôi chưa từng coi là quan trọng. Chỉ là dạ dày của tôi không tốt, làm sao anh biết?

"Diệp, trà." A Hạo bưng nước đến môi tôi. Tôi muốn mình tự cầm lại bị anh ta lắc đầu từ chối: "Để anh cho em uống."

Nước ấm, thông qua luồng chảy từ miệng xuống dạ dày, hòa tan trong dạ dày không khô của tôi.

Di enda nlequ ydo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Nhìn anh ta, nước mắt tôi lại rơi, bao lâu rồi không được anh ta đối xử dịu dàng như thế?

A Hạo, anh ta là chân thật sao? Hôm nay anh ta tràn đầy tình yêu, hay là người gửi những tin nhắn mập mờ đó đi? Chớp mắt một cái, nước mắt rơi xuống luồng, nếm vào cùng nước trong miệng, có chút mặn, cũng có một ít đau khổ.

"Đừng khóc. . ." Anh ta vụng về lau nước mắt cho tôi.

Ánh mắt bên kia có chút lúng túng, ho khan một tiếng nói: "Tôi đi kêu bác sĩ kiểm tra cho em một chút."

Bóng dáng anh tịch mịch, tại sao có một chút thê lương. . . tang thương thế?

Tâm mắt quay lại trên người A Hạo, người đàn ông mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, người đàn ông để cho tôi dùng cả sinh mạng yêu say đắm, thế nhưng làm ra chuyện phản bội tôi, tôi không cách nào tha thứ.

"Diệp, chuyện đó, em nghe anh giải thích được không?"

Trong mắt của anh ta có hốt hoảng, tôi lại nói: "Đừng nói tới chuyện đó, bằng không tôi cũng sẽ đuổi anh đi." Tôi không phải đang hù dọa anh ta, tôi biết rõ tôi nhất định sẽ hạ quyết tâm.

"Không phải vậy, Diệp, anh. . ."

"Đồng Diệp, bác sĩ tôi." Giọng của Từ Lỗi đúng lúc cắt đứt lời A Hạo muốn nói, cũng trả lại cho tôi căn phòng yên tĩnh.

Tôi gạt đầu một cái, nhìn bác sĩ, áo blouse trắng mặc ngoài bộ quân trang, vóc người rất cao, rất khỏe mạnh, tuổi ngoài năm mươi, đôi mắt không to.

Bác sĩ lấy ống nghe, kiểm tra cho tôi một chút, tôi hỏi: "Bác sĩ, sao cháu lại ói ra máu?" Trước kia tôi từng nghe tức đến ói máu, nhưng thật sự xảy ra trên người mình thì vẫn không thể tin, mặc dù thỉnh thoảng thân thể của tôi có vài bệnh nhẹ, nhưng vẫn luôn khỏe mạnh.

"Tiểu Đồng, từ nhỏ con có tiền sử bệnh dạ dày sao?"

Tôi cũng không kinh ngạc, chuyện gì có thể giấu được bác sĩ, tôi gạt đầu: "Đúng, cha con có bệnh dạ dày nghiêm trọng, từ nhỏ con đã có bệnh này, sau lại mẹ con chăm sóc, dạ dày tốt hơn nhiều."

"Vậy gần đây con có buồn nôn hay tình trạng này xảy ra không?" Bác sĩ lại hỏi.

Tôi ngán người, nhớ lại lần say xe đó, nói: "Nếu như say xe cũng tính thì con từng có."

"Nếu như say xe thì dĩ nhiên không có gì, nhưng nếu như là đặc biệt say xe thì không tốt rồi."

Đúng vậy, từng nghe say xe hơi, say sóng, say máy bay, hình như rất ít nghe say xe lửa, chẳng lẽ lần đó tôi buồn nôn không phải thật sự là say xe?

"Bình thường con có buồn bực trong lòng, khó thở không?" Bác sĩ lại hỏi.

"Vâng, từng có." Tôi nhìn A Hạo một cái, tình hình như thế gần đây mãnh liệt hơn, nhưng tôi không nói ra.

Từ Lỗi hỏi: "Chuyện đó có liên quan gì đến việc cô ấy ho ra máu?"

"Trường ban từ, cậu không hiểu rồi, bởi vì bệnh nhân có bệnh tiền sử bệnh dạ dày, nói đúng hơn là đường tiêu hóa làm thay đổi bệnh lý, lại bởi vì sốt cao dẫn đến cơ thể nóng lên, đồng thời tức giận dẫn tới nóng tính, gây ra hiện tượng ói máu, nếu như không tổng hợp những nguyên nhân này, cô ấy sẽ không nghiêm trọng đến mức độ này."

"Vậy có nặng lắm không?" A Hạo vội hỏi.

"Tình huống lúc đó quả thật hơi nguy cấp, nhưng bây giờ đã không sao, chỉ cần không để cho bệnh nhân tức giận, để cảm xúc cô ấy ổn định thì sẽ không có chuyện lớn, mấy ngày nữa là có thể xuất viện."

Thì ra là tự tôi làm thân thể mình xấu đi, ói máu, đây là chuyện nghiêm trọng bao nhiêu, tôi nghĩ tới mẹ. Mẹ đã mất đi cha, nếu như bà ấy mất đi tôi, bà ấy phải sống thế nào? Bà ấy nhất định sẽ điên mất.

Từ Lỗi tiễn bác sĩ đi, tôi vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, luôn nghĩ tới chuyện giữa tôi và A Hạo, tha thứ hay không tha thứ, hai suy nghĩ này vẫn đấu tranh trong đầu tôi. Hôm nay nhìn A Hạo vì tôi bận rộn, thật sự không nhìn thấy mấy hành động xấu xa đó, giống như những chuyện kia là trong mơ vậy.

"Diệp, anh đã sạc đầy điện thoại của em." A Hạo đặt điện thoại tôi ở trên tủ đầu giường.

Từ Lỗi vẫn chần chừ ở ngoài cửa, vẫn không đi vào, tôi thấy trên vẻ mặt trầm mặc của anh đều là đau buồn.

A Hạo vẫn phải đi, bởi vì có nhiệm vụ, là chuẩn bị huấn luyện, anh ta phải tới. Trước khi đi, anh ta hôn lên trán tôi, nói: "Bảo bối, không cho suy nghĩ lung tung, chờ anh trở lại." Tôi dần dần mặc anh ta hôn, trong lòng đã không còn dao động, lòng lạnh như nước, giống như chưa từng tức giận.

Tích tích tích. . . Điện thoại di động đột nhiên có tin nhắn gửi đến.

Tôi lấy, là Tu Đình gọi tới, chỉ có một câu: Chị, em phát hiện anh rẻ mạnh mỗi tìm bạn trăm năm.

Tin này giống như nước lạnh giáng tạt vào người tôi, tôi bàng hoàng, đó là gạt người. Tôi chỉ cảm giác ngực đang phập phồng, cũng không cần nói vòng vo, gọi thẳng qua.

Điện thoại vang lên một tiếng, bên kia nhận, truyền đến giọng của Tu Đình: "Chị Đồng Diệp?"

"Nói cho chị biết, chuyện gì xảy ra?" Giọng của tôi càng không ngừng run rẩy.

"Chị, chị. . . không có sao chứ?"

"Nói cho chị biết." Giọng của tôi chuyển thành nghẹn ngào.

Bên kia còn chưa nói chuyện, điện thoại cũng bị người ta đoạt đi, tôi ngẩng đầu, là Từ Lỗi. Anh nói vào điện thoại: "Tu Đình, chị Đồng Diệp của cô đang ngã bệnh, đừng quá kích động cô ấy."

Giọng của anh rất trầm ổn, nhưng lại làm tôi kinh ngạc chính là làm sao anh biết tên Tu Đình? Những đây chẳng qua là tôi chột kinh ngạc thôi, sau đó liền kêu:

"Đưa điện thoại cho tôi." Tôi đi sang muốn lấy điện thoại lại bị Từ Lỗi bắt được tay, trong ánh mắt của anh có thương yêu cùng không đành lòng, anh nói: "Đồng Diệp, em đừng như vậy, bộ dạng của em làm tôi đau lòng."

"Từ Lỗi, đưa điện thoại cho tôi." Tôi nhìn anh chằm chằm.

Từ Lỗi thở dài: "Bác sĩ nói em không thể không khống chế cảm xúc, thân thể của em. . ."

"Đưa tôi!" Tôi rống lên, bởi vì quá lớn tiếng nên tôi bắt đầu ho khan.

"Được được, tôi đưa cho em. . . em đừng kích động, bình tĩnh, bình tĩnh được không?" Từ Lỗi do dự một chút, vẫn đưa điện thoại cho tôi.

Tôi không ngừng tự nói với mình phải bình tĩnh, hít sâu một hơi, nói với Tu Đình: "Trang web nào, tên người dùng?"

Bên kia trầm mặc, rất lâu mới truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Tu Đình: "Chị Đồng Diệp, người đàn ông vừa nãy là người nào?"

"Em mặc kệ người đó là ai, chị chỉ muốn biết trang web mà A Hạo đăng ký?"

"Chị, chị đừng kích động, có thể là em nhìn lầm, có thể không phải anh ấy, em xác minh một chút được không? Chị chờ tin tức của em, bạn trai em trở lại, tôi cúp trước nhé." Tu Đình không đợi tôi hỏi lại, vội vã cúp điện thoại.

Tôi ngẩn ra, muốn gọi lại, nhưng tay lại bị Từ Lỗi đè lại, anh nói: "Đồng Diệp, ngoan."

"Anh chớ xía vào, đây là chuyện của tôi."

Từ Lỗi ôm tôi, mặc kệ tôi giãy giụa như thế nào anh cũng không buông ra, nhịp tim rất nhanh, rất có lực, sau đó truyền đến giọng nói đau đớn của anh: "Năm năm rồi, anh đợi em năm năm. . . Không, là mười lăm năm, anh cho là. . . thời gian có thể thay đổi tất cả, nhưng. . ."

Tôi kỳ lạ nhìn anh, thậm chí trong mắt anh có nước mắt, nhưng tại sao?

"Anh đang nói gì? Tôi không hiểu, mời anh buông tôi ra."

Anh dùng sức ôm tôi chặt hơn, nói tiếp: "Trước kia em luôn nói sẽ không yêu bất kỳ ai. . . Anh vẫn cho là thành tâm của anh có thể thay đổi. . . Không ngờ em còn trở lại bên cạnh anh ta. . ." Lời anh nói lộn xộn, rối loạn làm tôi không hiểu rõ anh muốn nói gì.

"Đừng vì bất kỳ người nào mà đau lòng, được không? Vì mình sống thật tốt, cho dù là vì tôi được không?" Từ Lỗi đột nhiên buông tôi ra, mắt nhắm chú tôi.

Tôi đột nhiên sợ hãi, cảm giác giống như anh biết tôi muốn làm chuyện điên rồ, giống như anh biết mỗi một bước tôi đi. Nghĩ lúc trên xe lửa anh khiếp sợ lúc nhìn thấy tôi còn có quan tâm bất thường, nghĩ tới anh lại rất khéo xuất hiện ở doanh trại, nghĩ tới anh cũng không giống như kinh ngạc tôi ở nhà khách doanh trại, tất cả đều thật đến khó bề phân biệt.

"Tại sao anh ở trong doanh trại?" Đây là điều tôi muốn hỏi trước, nhưng vẫn không lấy được câu trả lời.

"Nếu như mà anh nói thật ra là anh tới tìm em, em tin không?" Từ Lỗi đột nhiên nở nụ cười, đường cong hàm dụ đi gương mặt anh.

"Anh theo dõi tôi?" Nghĩ đến đây, tôi lại hít một hơi lạnh.

Anh cúi đầu cười: "Anh lừa em thôi. Thật ra thì anh đến công tác, bên đó có chuyện."

"Chuyện gì?" Nghe đáp án thì tôi vẫn không thể nào tin được, cứ có cảm giác người này rất thần bí.

Thế nhưng anh lại trừng mắt nhìn tôi: "Đây là bí mật quân sự, xin lỗi anh không thể nói."

Tôi trầm mặc, không biết nên nói gì.

Không khí đột nhiên căng thẳng, tôi với anh cũng không có ai nói chuyện, vẫn nhìn nhau chẳng nói gì. Nhìn anh như có tâm sự, cuối cùng muốn nói lại thôi, tôi bởi vì đề nên chuyện A Hạo nên cũng không có muốn nói chuyện.

"Có thể nói cho tôi biết, các người đang làm gì không?" Đột nhiên giọng của A Hạo vang lên.

Tôi ngẩng đầu, lại phát hiện A Hạo đứng ở cửa, sắc mặt rất tệ, liều mạng ăn nhấm, trên tay xách một túi trái cây nhưng không đi vào, tầm mắt dừng ở tay Từ Lỗi cầm chặt tay tôi.

Từ Lỗi lúng túng đứng dậy, nói với tôi: "Anh đi dặn bọn họ nấu một ít cháo." Nhưng còn chưa tới cửa liền bị A Hạo ngăn lại, anh ta nói: "Mời về sau không nên tới làm phiền Diệp nữa."

Từ Lỗi lại nói: "Đây là tự do của tôi."

"Cô ấy là bạn gái của tôi." Câu nói của A Hạo nện ra từ trong kẽ răng.

"Mời quản tốt chính mình, Đồng Diệp là em gái tôi. . ." Câu kể tiếp chưa nói xong đã bị một quyền của A Hạo đánh tới mặt, nhưng anh phản ứng rất nhanh, tránh được.

Tôi thấy hai người sắp đánh nhau nên trong lòng càng thêm phiền não, quát: "Các anh làm gì vậy? Muốn đánh nhau phải không, đi ra ngoài đánh!"

"Diệp." A Hạo buông anh ra, chạy tới.

Từ Lỗi lại nhìn tôi thật sâu, thở dài, xoay người đi xuống lầu.

Nhìn A Hạo, trong đầu tôi không biết hiện lên những tin nhắn mập mờ bao nhiêu lần, còn có câu nói "anh ấy tìm bạn trăm năm" của Tu Đình, cắn cắn môi, nói: "A Hạo, chúng ta chia tay thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

"Chúng ta chia tay đi, A Hạo." Mặc dù tôi quyết định một vấn đề tàn nhẫn nhưng mà tôi vẫn nhịn đau nói ra.

"Bịch!" Túi trái cây trong tay anh ta rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh rất lớn, táo trong túi rơi đầy sàn.

Tôi nhìn trộm anh ta, đầu tiên vẻ mặt của anh khiếp sợ, rồi chuyển thành tức giận, sắc mặt đã hoàn toàn trở nên tái xanh, gân xanh trên trán lộ ra, quả đấm nắm chặt.

"Tại sao?" Lần này đổi lại là anh ta hỏi tại sao.

Tôi lại cắn răng, cũng không nói gì, trong lòng cũng rất đau, rõ ràng rất gãy vỡ và đau lòng, nhưng vẫn nhịn không được muốn nói hai chữ "chia tay". Còn nhớ thời đại học, A Hạo kể với tôi một câu chuyện cũ, bạn học anh ta bị bạn gái vứt bỏ, cuối cùng nói: "Diệp, sau này không ai trong chúng ta được phép nói hai chữ chia tay, được không? Đó là từ làm người ta rất đau đớn." Nhưng trước đây không lâu vết thương vì anh ta nói hai chữ đó, hôm nay lại đến lượt tôi nói ra, chẳng lẽ không phải rất châm chọc sao?

"Diệp, em đang nói đùa với anh, đúng không?" A Hạo nở nụ cười, nhưng tôi cảm giác tất cả trong nụ cười đó đều là khổ sở: "Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, em không được lừa anh đó."

Nụ cười thật chường nứt trong mắt tôi, tôi nhìn đau lòng, nhưng mà tôi vẫn tàn nhẫn nói: "Tôi không có lòng đùa giỡn với anh, chúng ta chia tay đi."

"Diệp, bởi vì người đàn ông đó sao?" Nét mặt A Hạo vì tức giận mà vặn vẹo.

"A Hạo, đây là chuyện tôi với anh, đừng kéo người khác vào."

"Vậy lúc này các người ở đây lôi kéo là làm gì?" Ánh mắt A Hạo hiện đầy tia máu.

Tôi tức không nhẹ, giọng nói cũng cao lên: "Tôi Từ Hạo, chính anh lăng nhăng ở bên ngoài, của gái khắp nơi, giờ anh đội cái bô đó lên đầu tôi sao."

"Diệp, em không muốn tin anh sao? Nếu như anh nói anh không có, em sẽ tin không?" A Hạo không khỏi ủy khuất nói, muốn tới ôm tôi.

Tôi đẩy bàn tay hấn đuổi ra, trừng mắt người đàn ông nói dối này, tại sao đến lúc này, anh ta còn muốn gạt tôi? Chẳng lẽ để kẻ thứ ba đứng trước mặt tôi rồi thì anh ta mới nói thật sao?

"Anh cảm thấy anh còn có thể lừa tôi sao? Chẳng lẽ anh nói thật không được sao? Nếu như anh nói cho tôi biết, tất cả mọi chuyện anh làm đều do bị mê muội, tôi sẽ tha thứ cho anh, nhưng đến giờ anh vẫn không chịu thừa nhận."

"Không phải vậy, Diệp, anh chưa từng lừa gạt em, anh yêu em thật lòng mà."

"Yêu? Tô Trữ Hạo, anh không cảm thấy anh nói ra chữ này làm hại anh cũng làm hại tôi, càng đập hồng bét quảng sáng của từ 'yêu' thiêng liêng ấy sao?" Lúc nói ra điều này, tôi nghe cõi lòng mình vỡ nát.

A Hạo tới ôm tôi: "Diệp, em đừng như vậy, dáng vẻ này của em làm anh rất sợ. Chúng tôi không cãi nhau có được hay không?"

Tôi muốn tránh anh ta, nhưng nãy giờ cơ thể còn đang dính trên giường bệnh, hơn nữa sức lực của nam và nữ mãi mãi không thể ngang hàng, cuối cùng tôi cũng không giãy giụa, mặc anh ta ôm như vậy.

"Diệp, đừng tùy hứng được không? Anh chỉ có thể nói cho em biết, anh chưa từng phản bội em, trong lòng vĩnh viễn chỉ có em, chưa từng có bất kỳ một người phụ nữ nào bước qua." Anh ta lau nước mắt trên mặt tôi, đổ dành tôi.

Tôi mở đôi mắt nhắm lệ nhìn anh ta chăm chăm, muốn nhìn xem trong mắt anh có lừa dối hay không dù là một ít, nhưng rất thất bại, tôi cũng không nhìn ra.

"Chị dâu, chị nghi oan cho Đại đội trưởng Tô rồi, những tin nhắn đó không phải anh ấy gửi." Ngoài cửa lộ ra một cái đầu, là một cậu nhóc dễ thương, nhìn thấy chúng tôi ôm, cậu ấy ngớ ngẩn, lại muốn rút về.

"Anh buông tay." Tôi vỗ vào ngực A Hạo, anh ta lúng túng đỏ mặt, buông tôi ra, ngay ngắn ngồi trên ghế cạnh mép giường, sau đó nói ra cửa: "Thằng nhóc kia, vào đi, đừng núp nữa."

Die nda nlequ ydo n <3 <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Bóng dáng lóe lên, một thanh niên gầy nhỏ đi vào, đầu vẫn cúi, vóc dáng không cao, không tới một mét bảy mươi, bởi vì gầy nhỏ nên càng giống như đứa trẻ.

"Có gì mà xấu hổ, nói tất cả đi." A Hạo quát.

Lúc này thiếu niên kia mới ngẩng đầu lên, tôi nhìn một cái lập tức liền nhận ra cậu ấy là một người lính của A Hạo, bình nhất, theo lý năm nay phải giải ngũ chứ? Bởi vì về trẻ con cho nên rất khó làm cho người ta tin tưởng cậu ấy đã hai mươi tuổi rồi. Còn nhớ, cậu ấy nói chuyện bạn gái, là quê ở Sơn Tây, làm nhân viên bán hàng.

"Tiểu Vương, cậu mới vừa nói tin nhắn không phải anh ta gửi là có ý gì?" Trong lòng quỳnh lên, tôi bật thốt lên tên của cậu ấy.

Dĩ nhiên Tiểu Vương giật mình, nói tiếp: "Tin nhắn là do em gửi, em cùng bạn gái em gửi nhắn tin."

"Hả? Thật đúng là trùng hợp?" Tôi cười lạnh một tiếng.

Tiểu Vương vội vàng nói: "Thật mà, chị dâu, em không lừa chị. Chúng em không thể dùng điện thoại di động, em mượn điện thoại di động của Đại đội trưởng Tô dùng một chút, không ngờ sẽ tạo thành hiểu lầm giữa chị và Đại đội trưởng, trong lòng em thật áy náy."

"Cậu cũng trùng hợp tên Hạo Hạo sao? Tôi nhớ tên của cậu phải là Vương Thành, lúc nào thì đổi thành Hạo Hạo rồi?"

"Chị dâu, đó là biệt danh của em, biệt danh của em là Hạo Hạo." Tiểu Vương nắm tay như muốn thề điều gì.

Tôi nhìn sắc mặt đỏ lên vì gấp của Tiểu Vương, còn có A Hạo hơi hài lòng nhưng lại không lộ ra bên ngoài, trong lòng thật là vừa bực mình vừa buồn cười. Tôi có thể hiểu là lòng trung thành của cấp dưới với cấp trên có thể không ngại nói dối?

"Tiểu Vương, cậu thật sự không phải một người nói dối được." Tôi thờ dãi.

"Thật mà, chị dâu, em không có lừa chị, tin nhắn thật đúng là em gửi cho bạn gái."

"Tôi nhớ không lầm bạn gái của cậu tên Tiểu Y mà, đi làm ở một cửa hàng điện thoại di động đúng không? Lúc nào thì bạn gái của cậu thành gái có chồng rồi hả?"

Tiểu Vương lập tức bối rối, cả lăm nói: "Nào có, đó là bọn em đang nói đùa."

"Tiểu Vương, nếu như cậu phải học nói dối, trước tiên cậu nên học chỉ huy của cậu một ít đi." Tôi buồn cười nhìn con người Tiểu Vương kịch liệt co lại, lộ ra vẻ mặt thoải mái.

A Hạo nhíu mày, nói thầm: "Diệp, em nói bậy gì thế."

"Không phải sao? Tô Trữ Hạo, tôi cho là anh đã làm sai, tôi thiếu sẽ thừa nhận, coi như không thừa nhận thì anh cũng sẽ không dạy người khác nói dối,

nhưng không ngờ anh lại vì gạt tôi, dạy một thiếu niên ngây thơ học nói dối, như anh vậy còn có thể trở thành tấm gương của cấp dưới sao?" Tôi không nổi giận anh ta làm chuyện gì sai, nhưng mà tôi lại không cách nào để dàng tha thứ cho việc anh ta lừa gạt, còn có anh ta tùy tiện nói dối.

Đã từng là thiếu niên trong sáng, đã từng là cậu trai có bầu nhiệt huyết, đã từng là người đàn ông mạnh mẽ nói một không hai, hôm nay lại trở nên dối trá còn xấu xa như thế. Đây là A Hạo tôi yêu trước kia sao? Tôi cảm thấy đau lòng, nỗi đau hành hạ tôi, ngực đẩy lên một luồng khí, tôi xoa ngực rên rỉ.

"Diệp, em làm sao vậy? Có phải tìm lại đau hay không?" A Hạo nhào tới muốn đỡ tôi, nhưng bị tôi vung ra, tôi nhìn anh ta chằm chằm "Đừng đụng tôi. . . tôi cảm thấy bản."

"Diệp, thật không phải là. . ." A Hạo còn muốn giải thích.

Tôi cố nén trái tim đau đớn, nhỏ giọng quát: "Tin nhắn có thể là người khác mượn điện thoại anh nhắn, cũng có thể vừa đúng tên là Hạo Hạo, vậy tìm bạn trăm năm thì sao? Tìm bạn trăm năm cũng là người khác giúp anh làm hay sao? Anh không biết gì hết hả?" Tôi không muốn buộc anh ta nói điều gì, bởi vì nghe chính miệng anh ta nói ra sự thật kia còn đau lòng hơn giết chết tôi, có thể nói tôi lừa mình dối người, nhưng mà tôi lại thật sự không muốn anh ta thừa nhận, mặc dù những điều đó đúng là sự thật.

A Hạo giật mình, về mặt anh ta cũng không sót mất điều gì, mở tròn mắt nhìn về mặt anh ta thay đổi. Anh ta giật mình là dĩ nhiên dễ thấy, có lẽ là anh ta cũng không biết, có lẽ là anh ta không có nghĩ đến tôi lại biết tất cả, cũng. . . quá nhiều khả năng, mà cực kỳ rõ ràng trên mặt anh ta chính là sợ hãi! Đúng, sau khi kinh ngạc là sợ hãi, tôi không có bị hoa mắt.

"Tìm bạn trăm năm? Cái gì là tìm bạn trăm năm?" Chỉ là trong nháy mắt, về mặt của anh ta lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Đại đội trưởng Tô anh tìm bạn trăm năm trên mạng." Tôi lạnh lùng nói ra câu nói đó.

Mặt của A Hạo biến thành màu tím đỏ, nói: "Diệp, em nói bậy gì đó? Làm sao anh tìm bạn trăm năm được chứ?"

Tôi nhìn anh ta, về mặt của anh ta là đang thẹn quá thành giận sao?

Tôi không muốn cãi cọ gì với anh ta, cũng lười cãi cọ, nghĩ đến tin tức tìm bạn trăm năm đó, tôi chưa từng nhìn thấy, cho nên là thật hay giả tôi ít nhiều vẫn có chút hoài nghi, vì vậy tôi gọi điện thoại cho Tu Dĩnh trước mặt anh ta.

A Hạo càng lúc càng gấp, luôn đi tới đi lui, Tiểu Vương đang khuyên anh ta điều gì đó.

Tim của tôi cũng bởi vì tiếng "tút tut" của điện thoại mà tăng nhanh, trong lòng tôi vừa hi vọng Tu Dĩnh cho tôi câu trả lời phủ định, nhưng cùng với lúc hi vọng thấy rõ ràng con người thật của A Hạo. Nếu như A Hạo thật sự bị oan uổng, anh ta mắng tôi đánh tôi thì tôi cũng cam tâm, nhưng nếu như anh ta không phải bị oan uổng, đoạn tình cảm này tôi cũng vậy không cần thiết đi tiếp nữa. Tôi là thích tình cảm trong sạch, tôi không hy vọng yêu tôi lại có những phụ nữ khác thừa lúc vắng mặt vào, hoặc là anh ta đang yêu tôi đồng thời lại đang ăn chơi đàng điếm bên ngoài.

Điện thoại di động bên kia vẫn vang, không ai nhận, mãi cho đến tiếng bíp bíp.

"Diệp, em không thể gán cho anh tội danh không có như thế, anh không phải Nhạc Phi." A Hạo xót xa nói, nét mặt sớm vắn vẹo bởi vì đau khổ, tôi chưa từng gặp A Hạo khổ sở như thế.

Tôi nhìn anh, không nói gì, dùng sức cắn môi, cho đến đôi môi rỉ ra máu, tôi nếm mùi máu tanh.

Tôi gõ thật nhanh trên bàn phím, nhấn mấy chữ: Tu Dĩnh, nếu như em còn xem chị là chị thì nói rõ mọi chuyện chị.

Gửi tin đi, đang đợi tin tức nhưng lòng đang cuồng loạn, tôi phát hiện tay của mình lại còn run, nắm chặt điện thoại.

Bên kia im lặng rất lâu, rốt cuộc điện thoại di động vang lên tiếng "tút tut", tôi không kịp chờ đợi mở tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Chị Đồng Diệp, không phải là em không muốn nói cho chị biết, là sợ chị không chịu nổi. Trên màn hình điện thoại di động hiện mấy chữ này.

Nhìn chữ trên điện thoại di động, lại nhìn bộ dạng nóng nảy của A Hạo này, lòng của tôi chìm xuống mức thấp nhất. Gõ nhấn tin vẫn quá chậm, vì vậy tôi lại gọi vào điện thoại Tu Dĩnh lần nữa, lần này bên kia không có vang quá lâu liền nhận.

Điện thoại thông, Tu Dĩnh vẫn luôn thờ, cũng không nói lời nào, chỉ là thỉnh thoảng bên kia truyền tới một giọng nam, đại khái đang nói: "Đừng nói, chị Đồng Diệp của em sẽ không chịu nổi." Đây chính là bạn trai Tu Dĩnh, tôi chưa từng gặp cậu ấy, chỉ từng thấy trong hình, cậu nhóc này cũng từng liên lạc

qua mạng với tôi, nhưng đều là chuyện của kiếp trước.

"Chị Đồng Diệp, trước tiên chị đừng nói chuyện, hãy nghe em nói." Tu Đình thật giống như biết tình cảnh bây giờ của tôi vậy, chậm rãi nói tiếp: "Thật ra thì em sớm muốn nói cho chị biết, nhưng mà em lại không dám, em sợ chị không chịu nổi kích động, chị thương anh ấy như vậy mà. Lúc em vừa tới thành phố X cũng đã phát hiện tin anh rể A Hạo tìm bạn trăm năm ở trên mạng, khi đó em không dám xác định, bởi vì em chỉ thấy qua hình của anh ta, cho nên không xác định chắc chắn. Lần này em lên mạng sửa đổi tư liệu của em và Tiểu Hùng, kể chuyện hạnh phúc hai người lên thì thấy được tin của anh ta. Vì xác định là không phải anh ta, em đã nhờ bạn tốt của em thử dò xét giúp, kết quả. . ."

Tôi lẳng lặng nghe, không có nói một câu nào, nhưng theo những câu nói của Tu Đình vào lỗ tai tôi thì tôi biết rõ không đau là không thể nào.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy được sắp rơi xuống lại bị tôi dùng sức ép trở về.

"Chị Đồng Diệp, chị có khỏe không? Em thật sự do dự đã lâu rồi, Tiểu Hùng nói em không cần nói cho chị, nói chị yếu đuối như vậy, lại tin tưởng vào tình yêu của mình, nhất định sẽ không tiếp nhận nỗi sự thật này, nhưng mà em lại không muốn chị bị tổn thương, thật sự không muốn. Thay vì sau này chị phát hiện anh ta phản bội, không bằng bây giờ để cho chị đau dài không bằng đau ngắn, cho nên em nhất định phải nói cho chị biết. Cho nên, chị Đồng Diệp, nếu như chị khó chịu thì đừng em đi, mặc kệ chị gì em đều tiếp nhận, chỉ cần trong lòng chị có thể dễ chịu hơn."

Die nda nlequ yd on <3 <3 mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Tu Đình luôn nói không dừng, vừa nói vừa nức nở. Cô bé ngốc này cứ mãi thiện lương như vậy, cô ấy nhất định cho là tôi sẽ không chịu nổi sự đã kích này, thật ra thì tôi sớm biết anh ta phản bội, chỉ là bây giờ thêm điều này mà thôi. Thật sự không thể chịu đựng được sao? Tôi biết rõ lòng chính mình đau, nhưng lúc này tim tôi đã chết lớn hơn đau lòng, đối với người đàn ông che dấu vô cùng thâm sâu này, tôi đã không có lời để nói.

"Nói ID và trang web cho chị biết." Tôi liếm môi khô khốc, khó khăn nói ra một câu như vậy.

Thật ra thì không cần hỏi cũng biết là trang web nào, Tu Đình tìm bạn trăm năm chính là trang web tôi đã sớm biết, nhưng vẫn không nhận được được hỏi lần nữa.

Nhưng nhìn qua, tôi lại phát hiện thân thể A Hạo thẳng tắp, dựa vào tôi.

"Chị Đồng Diệp, chị chờ một chút." Bên kia truyền đến tiếng đánh máy.

Còn chưa đợi Tu Đình trả lời, điện thoại di động của tôi cũng đã bị người ta đoạt đi. Đón được chính là gương mặt tức giận của A Hạo, tôi cũng không kinh ngạc vì lửa giận của anh ta, bởi vì tôi quá quen vẻ mặt thẹn quá thành giận của anh ta cùng hành động hai ngày nay.

"Trả điện thoại cho tôi." Tôi duỗi tay về phía anh ta.

"Diệp, em đừng nghe người ta nói hư nói vượn." A Hạo vẫn cắt điện thoại di động.

Bên kia điện thoại di động truyền đến giọng của Tu Đình, mặc dù thông qua ống nói truyền ra tiếng rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe được, cô ấy nói là "Trang web tìm bạn trăm năm XXXX, chờ đợi duyên phận."

Tôi thấy được gương mặt A Hạo nhanh chóng chuyển qua xanh mét, tay ấn phím tắt máy, giọng của Tu Đình bị cắt đứt dưới ngón cái.

"Thế nào, lời của người khác là nói hư nói vượn, nói lời hăm dọa? Mà lời của anh là chân thật có thể tin, tuyệt đối không nửa điểm lừa dối sao?"

Sắc mặt của A Hạo rất khó coi, nói: "Diệp, bây giờ sao em nói chuyện cay nghiệt như vậy? Em chính là Đồng Diệp tôi quen biết trước đây sao?"

"Vậy anh vẫn là anh Tô nhiệt tình, chân thành, một lòng chỉ vì tôi mà tôi quen biết trước đây sao?" Nói xong, tôi khóc lên.

"Diệp, tại sao em nguyên ý tin người khác mà không tin anh? Anh không biết em nói tìm bạn trăm năm là chuyện gì xảy ra, em cũng biết anh ở trong doanh trại không đi được, anh đi đâu lên mạng tìm bạn trăm năm đây? Có thể là cậu anh làm, lúc trước cậu gọi điện thoại cho anh, muốn giới thiệu một nữ cán bộ cho anh, lúc ấy bị anh từ chối rồi, không ngờ ông ấy thật sự giả anh lên mạng giúp anh tìm bạn trăm năm."

Tôi nhìn người đàn ông ăn tươi nuốt sống, nói dối không mang theo bản nháp trước mặt, trong lòng đau. Hôm nay sao anh ta trở nên vô liêm sỉ như thế, trở nên không có chút đạo đức và thành thật nào hết? Chẳng lẽ thừa nhận mình sai khó khăn sao?

"Anh Tô, anh có thể tự bào chữa, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào vô liêm sỉ như vậy!" Một giọng nói nóng nảy vang lên ngoài cửa.

Nghe được giọng nói kia, lòng của tôi bỗng nhiên co rút lại, vì sao cô ấy lại tới đây? Vừa quay đầu lại đã thấy toàn thân đỏ rực chói mắt, còn có đôi giày da cao mười phân, cặp mắt tức giận mở to, lúc này lại bốc lên ngọn lửa tức giận. Đây không phải là Từ Nhan thì là ai?

"Nha Đầu?" Giây phút nhìn thấy cô, tôi hoảng sợ nói không ra lời.

Một bóng dáng lóe lên, bước chân cùng đi vào với Nha Đầu chính là Từ Lỗi. Tôi nhú mào, sao bọn họ đồng thời xuất hiện vậy hả?

"Cô Đồng, sao cậu không chăm sóc tốt chính mình vậy?" Nha Đầu cứ mãi hùng hổ, di chuyển cấp tốc như gió chạy vội tới trước giường tôi, mặc dù đã kiềm chế giọng nói rất nhẹ, nhưng vẫn không khỏi được giọng nói chuyện của cô ấy. "Lúc trước cậu đồng ý với mình thế nào? Mình nói mặc kệ người đàn

ông khốn kiếp này ức hiếp cậu thế nào thì cậu cũng phải trả lại cho mình một Đồng Diệp khỏe mạnh, nhưng cậu làm được chưa?"

"Từ Nhan, miệng cô sạch một chút!" A Hạo bởi vì nha đầu lời nói mà tức giận không nhẹ.

"Thế nào, lời bà đây nói đâm chọt chỗ đau của anh sao?" Nha Đầu xoay người nhìn lại, hất cao cằm

Nha Đầu vốn cao, lúc trước khi học đại học còn đi tham gia cuộc thi người mẫu, đường cong kiêu ngạo, nụ cười mê người, lúc trước vào được vòng trong, thắng vào đấu bán kết, vui sướng hải lòng mang về giải vàng, nếu như không phải mẹ Từ không để cho cô ấy làm nghề người mẫu thì chắc chắn bây giờ cô ấy đã nổi danh. Chiều cao A Hạo vốn là tương đương với cô ấy, hôm nay Nha Đầu lại mang một đôi giày cao gót, dĩ nhiên là cao hơn A Hạo nửa đầu.

"Chưa từng thấy người phụ nữ nào điên như cô." A Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nha Đầu nhìn anh ta từ trên cao xuống, khuôn mặt khinh thường cùng châm chọc: "Cám ơn anh nhắc nhở, không biết là ai đã từng không mở to mắt, quyền rũ cô gái điên điên khùng khùng như tôi vậy."

"Cô. . ." A Hạo tức giận sầm mặt lại.

"Tôi cái gì mà tôi? Tôi đứng đây!"

Hai người bắt đầu không ngừng cãi vã ở trong phòng bệnh nho nhỏ, cuối cùng chỉ thiếu chưa đánh nhau. Lời Nha Đầu nói gõ chuông báo động trong lòng tôi, quyền rũ? Nha Đầu dùng từ này là sao? Cuối cùng giữa bọn họ xảy ra chuyện gì? A Hạo đã từng nói cho tôi biết, nói Nha Đầu quyền rũ anh ta, gọi điện thoại tôi cho anh ta, nhưng hôm nay trong miệng Nha Đầu nghe được hai chữ "quyền rũ" này, chỉ là nhân vật chính thay.

Tôi hơi run rẩy, ngực lại bị ép, tôi muốn dùng sức kiềm chế, nhưng. . .

Đột nhiên, một đôi tay nhẹ nhàng lau mu bàn tay tôi, tôi ngẩng đầu, lại đón nhận ánh mắt đen kịt của Từ Lỗi, bên trong lóe lên một ánh sáng mà tôi không hiểu rõ.

"Đừng khóc." Giọng của anh rất nhẹ, lại như lông vũ xẹt qua khiến lòng tôi run rẩy. "Bác sĩ nói em không thể kích động, không thể bị tức giận, khôi phục tâm tình của mình thật tốt, cho dù là vì anh bảo vệ thân thể của mình, được không?"

Tay, rất mềm rất nhẹ lau đi nước mắt trên mặt tôi, giống như sợ đụng chạm một món bảo vật trân quý dễ vỡ.

A Hạo không phát hiện hành động bên chúng tôi, trong ánh mắt của anh ta chỉ có bức lửa với Nha Đầu, bởi vì câu nói kia của cô ấy mà anh ta hoàn toàn nổ tung.

"Người phụ nữ xấu xa, ở đây nói hươu nói vượn gì vậy!" A Hạo giận đến ác miệng mắng to.

Mất thấy hai người lại sắp cãi vã, tôi bị ồn đến phải phiền lòng, tay che lỗ tai, càng không ngừng thờ hồn hển, hét nhẹ: "Đừng tranh cãi nữa!"

Nhưng mà giọng của tôi lại không lớn, bởi vì thân thể không khỏe, căn bản không có hơi sức lớn tiếng, không cách nào áp đảo tiếng hai người cãi vã âm thanh.

Haizz! Đáy lòng tôi hiện lên một tiếng thở dài.

"Hai người làm gì vậy? Hôm nay Đồng Diệp ngã bệnh trên giường, các người cũng tranh cãi âm ỉ trong phòng bệnh, ảnh hưởng cô ấy nghỉ ngơi, muốn âm ỉ ra bên ngoài âm ỉ đi." Mặc dù giọng Từ Lỗi không quá lớn, nhưng cũng ngăn hai người cãi vã.

Giọng của hai người bởi vì Từ Lỗi la mà dừng lại, xoay mặt nhìn nhau.

"A Hạo, anh đi đi." Tôi quay lưng lại, không muốn nhìn thấy bóng dáng của anh ta. Người đàn ông làm người ta đau lòng, vì vậy trở thành ký ức mà tôi không còn muốn một mồi như vậy.

"Diệp?" Trên mặt A Hạo có vẻ đỏ bừng bởi vì mới vừa cãi nhau.

Tôi lại không muốn để ý anh ta, xoay lưng lại, nức nở đến run run.

"Anh đi đi, đừng phiền Đồng Diệp nữa." Phía sau truyền đến giọng của Nha Đầu, mặc dù tôi không thấy được nét mặt của cô ấy nhưng có thể tưởng tượng được động tác lúc này của cô ấy.

"Diệp!" A Hạo kêu.

Tôi che lỗ tai, cự tuyệt mọi âm thanh mình nghe được.

"Đi ra ngoài! Nếu như anh không muốn làm cho Đồng Diệp đau lòng thêm nữa, mời đi ra!" Đây là tiếng của Từ Lỗi, loáng thoáng truyền vào lỗ tai của tôi.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên ngoài đã không còn âm thanh, lâu đến tôi đã quên lúc này mình đang khóc thút thít.

"Đồng Diệp. . ." Một đôi tay ôm tôi vào trong ngực, thật chặt, áp áp cách chặn truyền vào thân thể của tôi, người rất nóng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, trong phòng bệnh đã không còn bóng dáng A Hạo cùng nha đầu và Nha Đầu, chỉ có anh — Từ Lỗi, lúc này anh ngồi ở mép giường, một đôi mắt thâm tình đang nhìn tôi, lặng lẽ, cũng không nói lời nào.

Trong lòng tôi giật mình, đối với người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, tôi có cảm giác tay chân luống cuống và bị áp bức, anh quá mức thần bí, thần bí đến tôi không rõ ràng bất kỳ chi tiết nào của anh, nhưng anh cho tôi cảm giác biết hết mọi thứ. Từ trong lời anh nói có thể mơ hồ cảm thấy anh biết tôi đã lâu, cảm giác bị rình trộm càng làm cho đáy lòng tôi cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, chuyện của A Hạo lại quấy đến đầu tôi đau muốn nứt ra, không có tâm tình suy đoán tâm tư của người khác, chỉ cần mọi người không tổn thương tôi là được rồi.

Bởi vì sợ, tôi không biết đối mặt Từ Lỗi ra sao, cũng chỉ có thể giả bộ ngủ, nghĩ thầm: chắc là anh sẽ biết điều rồi đi?

Nhưng Từ Lỗi vẫn không rời đi, lẳng lặng chờ tôi. Tôi có thể nghe được anh thỉnh thoảng đứng dậy rót nước, thỉnh thoảng chơi điện thoại di động, lại thỉnh thoảng thở dài, thỉnh thoảng tự mình lẩm bẩm.

"Đồng Diệp, em nói anh phải làm sao với em vậy giờ? Anh nên giành lại em sao? Nhưng em lựa chọn quyền lợi cho em, trước đây anh đã đồng ý với em. . ." Trong giọng nói của anh có đè nén đau khổ, câu kế tiếp cũng không có nói tiếp, nhưng tôi nghe rồi như rơi vào trong sương mù, người đàn ông này thật sự rất lạ.

Die nda neq uydo n <3 Mừng sinh nhật 13 của diễn đàn

Tay nhẹ nhàng xoa mặt của tôi, nhiều lần tôi muốn tỉnh lại hất tay của anh ra, nhưng tôi vẫn chịu đựng, bằng không tôi không biết đối mặt người này như thế nào.

Nha Đầu cùng A Hạo ra ngoài đã lâu như vậy, tại sao còn chưa trở lại? Rốt cuộc bọn họ đang làm gì bên ngoài? Tôi rất ngạc nhiên, nhưng lại phải dè dặt mò xuống, không biểu lộ ra ngoài, tôi hận mình khó chịu như vậy.

Giả bộ ngủ, cuối cùng vẫn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, chỉ là ngủ không sâu, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh rất nhỏ trong phòng bệnh, thế nhưng âm thanh cũng không phải chân thực, hoàn toàn giống như ở trong mơ.

Nha Đầu trở lại, cô ấy còn chưa kịp kêu la liền nghe Từ Lỗi "suyt" một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đồng Diệp ngủ thiếp đi, em đừng đánh thức cô ấy."

"Anh phải đợi đến lúc nào nữa?" Giọng Nha Đầu rất nhỏ, đang dè dặt điều gì đó.

"Tiểu Nhan, anh không muốn dọa cô ấy sợ." Giọng của anh ấy vẫn luôn nhẹ nhàng êm ái như vậy, nhưng là êm ái đó lại làm cho tôi có một cảm giác bị áp bức.

"Nhưng anh đã đợi cô ấy nhiều năm như vậy, chẳng lẽ muốn đợi đến khi cô ấy kết hôn, anh có hối hận không?" Giọng Nha Đầu rất nóng nảy, khi nói chuyện không khỏi lớn lên. "Anh trai, anh ngốc vậy, anh nên giành lại cô ấy đi, anh có quyền yêu."

"Suyt, nhỏ giọng một chút, em đánh thức Đồng Diệp là anh không để yên cho em đâu." Dừng một chút, anh còn nói: "Em cùng Tô Trữ Hạo có chuyện gì? Sao em có quan hệ với anh ta? Có phải là chính phá hồng anh ta và Đồng Diệp. . ."

Tôi nghe Nha Đầu gọi một tiếng "anh. . .", tức giận làm mùi vị. Tại sao Nha Đầu gọi Từ Lỗi là anh trai? Chẳng lẽ anh chính là anh trai thần bí của Nha Đầu?

"Ba năm trước đây em cầu xin anh lấy cho em danh sách người nhập bến, lúc ấy anh thật sự cho rằng em vì Đồng Diệp, không ngờ em lại lợi dụng anh. . ." Giọng Từ Lỗi nghe rất tức giận.

"Anh, anh nói vậy thế? Làm sao em có thể có danh sách tới người đàn ông như vậy? Em có mù cũng sẽ không cùng anh ta. . ." Câu nói kế tiếp, Nha Đầu chưa nói đã bị Từ Lỗi cắt đứt: "Tiểu Nhan, anh cho em biết, em có thể tùy hứng, có thể làm nũng với anh trai này, anh cưng chiều, nhưng không có nghĩa là có thể để em làm bậy. Đồng Diệp là bạn tốt nhất của em, nếu như em dám tổn thương cô ấy thì đừng trách anh lòng dạ ác độc, anh là người đầu tiên không tha cho em"

"Anh, anh có Đồng Diệp liền ném em gái như em rồi hả?" Trong giọng nói của Nha Đầu đậm mùi nũng nịu.

"Ít hi hi ha ha với anh đi, anh không có thời gian rảnh để tán dóc với em. Nếu Đồng Diệp chịu chút uất ức nào, chỉ cần nguyên nhân gây ra là em, từ đó em cũng đừng gọi anh là anh trai."

Nha Đầu tổn thương tôi? Có thật không? Tôi buồn ngủ mà bởi vì câu này mà toàn bộ tiêu tan, tí mĩ nghe bọn họ đối thoại.

"Anh, em thề với anh, em thật sự không có. Đồng Diệp là bạn tốt nhất của em, em tổn thương ai cũng sẽ không tổn thương cô ấy. Cô ấy yếu đuối như vậy, cũng không hi hi ha ha giống như em, đau khổ đi nữa cũng có thể biến mất trong nháy mắt, một khi Đồng Diệp đau lòng sẽ giấu ở trong lòng thật lâu, em thương cô ấy cũng không kịp."

"Vậy mời cậu nói cho mình biết, giữa cậu và A Hạo thì người nào đang nói dối?" Tôi đột nhiên mở mắt, không muốn giả bộ ngủ. Đoạn đối thoại vừa rồi kích thích tôi, nếu như ngay cả Nha Đầu cũng gạt tôi, vậy tôi còn có thể tin tưởng người nào?

Nhìn thấy tôi tỉnh, dĩ nhiên Nha Đầu cùng Từ Lỗi bị dọa sợ, đặc biệt là Nha Đầu, mặt của cô ấy đỏ lên vì câu hỏi của tôi.

"Đồng Diệp, em đều nghe được?"

"Mình chỉ muốn biết sự thật."

Nhưng vừa nói xong, trong lòng tôi lại bắt đầu sợ. Đúng vậy, tôi sợ nghe Nha Đầu khẳng định, sợ cô ấy nói là cô ấy quyến rũ A Hạo, nhưng lại sợ cô ấy nói ra tất cả đều là A Hạo làm. Hai người A Hạo và Nha Đầu, mặc kệ người nào phản bội tôi. . . trong lòng tôi đều khó chịu như kim châm, một là người bạn tôi tin tưởng nhất, một là người đàn ông tôi thích nhất, nhưng tôi cực kỳ không hy vọng nghe được cũng là —— hai người đồng thời phản bội tôi. Tôi không hy vọng sau khi bạn trai phản bội tôi lại nghe được người bạn tốt nhất cũng phản bội tôi.

"Cậu thật sự muốn nghe?" Giọng của Nha Đầu đột nhiên nặng nề.

Muốn sao? Đột nhiên lại không muốn, muốn hay không muốn, tựa như hai con mãnh thú giẫm đạp lòng tôi, hành hạ tôi không thờ ơ nổi.

"Tiểu Nhan, đừng nói." Từ Lỗi ngăn cản Nha Đầu.

"Mình muốn nghe, Nha Đầu, nói cho mình biết." Tôi cắn răng, do dự hồi lâu, mới thò ra những lời này. Đúng, tôi muốn biết, mặc kệ kết quả là như thế nào, sự thật là như thế nào thì tôi đều phải biết, mặc kệ là A Hạo hay là nha đầu phản bội tôi. . . tôi đều có quyền biết rõ chân tướng.

Từ Lỗi đang thờ dài, tay anh nhẹ nhàng ôm chặt eo của tôi, nói: "Khô như vậy sao, Đồng Diệp?"

Tôi không có tránh anh ôm, tôi cảm thấy mệt chết đi được, nếu như có thể một cái ôm ấm áp để cho tôi dựa vào, thật ra thì cũng không phải là một chuyện quá tệ, không phải sao? Mặc dù trong lòng có bài xích, có không nguyện, nhưng vào giờ phút này, tôi đã không có hơi sức giãy vò những chuyện này.

"Đồng Diệp, mình cũng muốn nói cho cậu biết, nhưng bây giờ không phải là lúc, chờ thân thể cậu khỏe mạnh, mình nhất định nói cho cậu biết, được không? Bây giờ mình chỉ có thể nói một việc —— mình chưa từng tổn thương cậu, trước kia không có, bây giờ không có, tương lai cũng sẽ không có, cậu là người bạn mình trân quý nhất, tình bạn của chúng tôi phải vĩnh viễn tiếp tục tồn tại." Giọng nói của Nha Đầu đột nhiên trở nên như nghiêm chỉnh vậy, tôi vẫn thấy lần đầu tiên.

"Được, mình tin tưởng cậu, tin tưởng cậu sẽ không hại mình." Thật ra thì đó cũng là khát vọng nhất trong lòng tôi.

Trong mắt Nha Đầu có nước mắt, ngày thường cô gái này ri rỉ chỉ sợ thiên hạ không loạn, đột nhiên an tĩnh và dịu dàng như vậy, nói thật tôi đặc biệt thấy kỳ cục cùng không thích ứng được. Nhớ Nha Đầu từng nói với tôi từ mười hai tuổi cô ấy đã bắt đầu không chảy nước mắt, lúc ấy tôi còn cười cô ấy là người bạn gái sao không biết rơi nước mắt, nhưng cô ấy quả thật kiên cường làm tôi cảm giác cô không giống một người con gái. Bây giờ đột nhiên thấy cô ấy khóc, thật đúng là dọa tôi sợ không nhẹ.

"Nha Đầu, cậu. . ." Tôi mở mắt mà nhìn, nói không ra lời.

"Nhìn cậu đi, làm người ta cảm động, sau này không thể bị cậu lừa gạt được." Trong chớp mắt, trên mặt cô ấy đã khôi phục vẻ mặt kiên cường hung dữ.

"Nha Đầu, giúp mình đặt vé máy bay, mình muốn trở về sớm một chút." Nếu như có thể nhanh chóng rời đi, có lẽ tôi không cần phải nhìn thấy A Hạo mà đau lòng nữa?

Đột nhiên Nha Đầu trở nên an tĩnh, Từ Lỗi cũng thần bí hơn. Mơ hồ biết được từ lời cô ấy nói, Từ Lỗi vì điều tra chuyện ở thành phố X, hình như vì điều tra, Nha Đầu cũng không biết, ngay cả em gái mình cũng gạt, cho nên tôi cũng không dám quá đoán chuyện này.

Thật ra thì bệnh của tôi sớm khỏe, nhưng bọn họ còn không cho tôi xuất viện, Nha Đầu đáp ứng tôi đặt vé máy bay cũng chậm trễ không có thực hiện.

Ngược lại mấy ngày nay A Hạo biến mất, vẫn không có thấy bóng dáng của anh ta, gần đây Từ Lỗi cũng đột nhiên bận rộn, rất ít thấy anh xuất hiện trong phòng bệnh, nhưng mỗi lần tới cũng thay đổi thức ăn đa dạng cho tôi, anh nói: "Anh tiện thể nuôi cho béo chút, em quá gầy, một trận gió cũng có thể thổi em bay." Nha Đầu cũng ở bên cạnh nói: "Nếu như thổi bay, anh cũng đuổi theo thôi." Đối với lời nói đùa của Nha Đầu, tôi không biết trả lời như thế nào, chỉ coi như không nghe được, nhưng ánh mắt thâm tình Từ Lỗi, mỗi lần đều làm cho tôi có cảm giác lúng túng, không biết trả lời thế nào.

Lúc Từ Lỗi không có ở đây, cũng chỉ có Nha Đầu làm bạn với tôi, kể chuyện cho tôi cười, nói chuyện phiếm, trong lòng ít nhiều vẫn cảm kích cô ấy.

"Nha Đầu, cậu bỏ công việc theo mình, lãnh đạo không nói sao?"

"Này, mình rất vất vả mới có thể mượn có tranh thủ thời gian, cậu còn đuổi mình trở về đi làm à?" Nha Đầu phồng mặt dữ tợn.

Tôi bị nét mặt của cô ấy chọc cười, nếu như không có cô ấy ở bên cạnh, tôi sẽ có thể chịu đựng qua thất tình hay không? Đáp án dĩ nhiên là không biết.

"Nghe nói, có một Đại đội trưởng của doanh trại XX xảy ra vấn đề." Một âm thanh như gió chui vào lỗ tai của tôi, làm lòng của tôi đột nhiên nín lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Lúc Nha Đầu đi vào, tôi đang nằm trên giường nghĩ chuyện này.

Trong đầu tất cả đều là lời hai y tá nói —

"Nghe nói là tác phong sinh hoạt vấn đề, ở bên ngoài chơi gái bị đội duy trì trật tự bắt được. Haizz, một người có tương lai tốt vậy, hôm nay bị cưỡng chế quân tịch, nghe nói lấy giải ngũ làm tiêu chuẩn đuổi về nhà, đối xử tốt cũng không có." Lúc ấy họ trả lời tôi như vậy đấy.

Họ chưa nói với tôi là ai, nhưng nghe được mấy chữ "Tam Đại đội trưởng", đầu tiên tôi nghĩ tới anh ta.

"Sao thế? Mặt ừ mày ê, ai chọc giận cậu?" Nha Đầu đặt một bình thủy trên tủ đầu giường, nghiêng đầu hỏi tôi.

Tôi lắc đầu một cái, ở trong lòng thờ dài một tiếng.

Nha Đầu cũng không coi là quan trọng, đồ đồ trong bình thủy ra, một mùi thơm chui vào lỗ mũi của tôi, tôi nhìn một cái, là cháo Bát Bảo.

"Đồng Diệp, cậu ném thử một chút, đây là anh mình tự tay làm, nhưng thơm lắm." Nha Đầu múc cho tôi một chén.

"Cậu ăn đi, mình không có khẩu vị." Tôi đẩy chén ra.

Nha Đầu dứt khoát đặt chén trên tủ, sau đó ngồi lên giường, ánh mắt chăm chăm tôi, nhìn chăm chú làm tôi lo sợ, tôi sờ sờ mặt của mình, hỏi cô ấy: "Cậu làm gì đấy? Trên mặt mình có hoa sao?"

"Mặt cậu rất lạ." Nha Đầu nắm chặt lấy mặt của tôi, nghiêm túc nói: "Nói cho mình biết, vì sao mà phiền não? Có phải lại tên đàn ông khốn kiếp đó hay không?"

Tôi bị nói trúng tâm tình nên lúng túng, muốn phủ nhận, nhưng suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái.

"Lại là anh ta. Chẳng nào cậu có thể quên anh ta? Bây giờ anh ta có thể lập tức coi là con rết quân trường, cậu còn ở đây đau lòng rơi nước mắt vì anh ta." Không biết là Nha Đầu đang có ý kích động tôi hay là nói thật tình.

Cái gì? Không phải là anh ta bị bắt lại sao? Không phải sắp sửa bị trục xuất về nhà sao? Tôi suy nghĩ nên hỏi vấn đề này.

"Chơi gái? Trục xuất về nhà?" Nha Đầu đưa tay sợ trán tôi: "Tôi nói cô Đồng này, cô phát sốt còn chưa khỏe hay đang nằm mơ?"

"Sao thế?" Tôi kỳ lạ hỏi, nhìn nét mặt cô ấy giống như tôi nói một chuyện đáng cười, nhưng lúc này rõ ràng tôi nghe y tá nói anh ta bị tịch thu quân tịch.

"Quả thật có một Đại đội trưởng bị tịch thu quân tịch, nhưng không phải anh ta. Mới vừa rồi mình còn thấy anh ta nói chuyện cùng quân trưởng kia mà, đáng về hăm hờ." Nha Đầu tròn trĩnh trắng mắt.

Quân trưởng? Con rết? Thì ra là anh ta hướng đến chức lớn như thế, tôi nên cảm thấy vui mừng cho anh ta sao? Tôi cười khò, đột nhiên cảm thấy mình thật là ngu.

Nhớ lại ngày đó, sau khi A Hạo đi, tôi nghe đoạn đối thoại của Nha Đầu và Từ Lỗi, Nha Đầu từng nói cho tôi biết một chuyện, sự thật của chuyện đó. Trong đầu xuất hiện đêm hôm đó, tôi cùng Nha Đầu cùng nhau nằm ở trên giường nói chuyện trời đất. . .

Trò chuyện một chút, chúng tôi nhớ lại từ lúc đi học biến thành công việc sau này, sau đó nói chuyện tới chuyện của A Hạo.

"Nha Đầu, bây giờ có thể nói cho mình biết rốt cuộc giữa cậu và A Hạo đã xảy ra chuyện gì không?" Tôi hỏi Nha Đầu vấn đề này rất nhiều lần, cô ấy vẫn không nói cho tôi biết.

Trên mặt Nha Đầu đã không còn cợt nhả mà trở nên nặng nề, cô ấy nói: "Trong lòng cậu có vẫn phủ nhận chuyện A Hạo phản bội cậu phải không?"

"Không, chuyện anh ta phản bội mình đã là sự thật chắc chắn rồi, bây giờ mình quan tâm là. . ."

Tôi không có nói ra, Nha Đầu lại nói thay tôi: "Sợ mình cũng lừa cậu sao?" Thấy tôi không phủ nhận, cô ấy tiếp tục nói: "Đồng Diệp, mình sẽ không lừa cậu, cũng sẽ không làm tổn thương cậu, nhưng cậu biết lúc trước tên khốn kiếp Tô Trữ Hạo này làm như thế nào không? Còn nhớ năm chúng ta tốt nghiệp, khi đó Tô Trữ Hạo đã đến doanh trại này."

Tôi nhớ chuyện năm ấy, khi đó đột nhiên A Hạo nói với tôi, lãnh đạo muốn anh ta xuất ngoại, mặc dù lúc ấy tôi không bỏ được, còn vì chuyện này âm ỉ với anh ta, bởi vì tôi nghe người ta nói một khi đến đó, người sẽ thay đổi, tôi sợ anh ta thay lòng cho nên đã từng lấy chuyện chia tay uy hiếp, cuối cùng anh ta không có đi, tôi cho là vì tôi đòi chia tay nên có hiệu quả.

"Tất cả chúng ta đều cho rằng quân nhân đi Hong Kong là chuyện vinh dự bao nhiêu, đây cũng là may mắn mà rất nhiều người muốn có lại không có được đúng không?" Nha Đầu chậm rãi nói, tôi chưa bao giờ thấy nét mặt cô ấy nghiêm túc như vậy.

Tôi gật đầu một cái, quả thật, lúc ấy tôi cho là A Hạo quá ưu tú cho nên lãnh đạo kỳ vọng ở anh ta mới để anh ta vào danh sách, mà lúc đó anh ta nói với tôi là như vậy, chẳng lẽ không đúng sao?

Nha Đầu phủ nhận suy nghĩ của tôi: "Dĩ nhiên không. Trước kia mình cũng cho là Hong Kong chính là biểu hiện ưu tú, sau đó anh mình nói cho mình biết, một khi một người lính bị Hong Kong chính là đại biểu cho kiếp quân nhân chấm dứt."

"Tại sao? Mình còn nhớ năm 1997, vì chọn lựa quân nhân đi Hong Kong phải trải qua bao nhiêu chọn lựa tàn khốc." Nhớ có một bộ phim trên TV miêu tả như vậy, phản ứng tình hình xuất ngoại ngay lúc đó.

"Năm đó khác bây giờ. Hong Kong có thể chuyển nghề dễ dàng, cho nên người bình thường qua đó chính là vì chuẩn bị chuyển nghề, nhưng đồng thời nếu như ở Hong Kong tròn một năm thì trở về vẫn từ chức vị lúc trước làm lên, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ. Cậu nghĩ đi, đột nhiên một người rời khỏi đơn vị cũ ba bốn năm, trở về thì còn chức vụ chờ cậu sao? Nhân sự cũng thay đổi." Nha Đầu giải thích.

Tôi nhú mày: "Thế nhưng chuyện này liên quan gì đến chuyện anh ta phản bội?"

Nha Đầu nhìn tôi, đột nhiên lại cười: "Đồng Diệp, có lúc mình phát hiện cậu thật sự rất đơn thuần. Nếu như Tô Trữ Hạo đi Hong Kong, anh ta sẽ phải gặp phải hai vấn đề, một là sau khi đi Hong Kong trở lại phải chuyển nghề, hai là quay trở về đơn vị cũ, mà hai vấn đề mà nói đều là hai chuyện cực kỳ quan trọng với đường tương lai của anh ta, mặc kệ kết quả, nếu như không có đài phía sau thật cứng thì anh ta sẽ không có tương lai tốt."

"Nếu như quân đội thật sự tiến hành tiếp tục nữa, anh ta có thể chuyển nghề trở lại, mình không tin với thực lực của anh ta sẽ không làm được." Lúc ấy tôi từng thảo luận chuyện chuyển nghề với anh ta, nhưng trong ấn tượng của tôi, anh ta không muốn chuyển nghề.

"Chuyển nghề có hai lựa chọn, một là tự trở lại quê hương, hai là sau khi kết hôn trở về quê vợ. Cậu và anh ta đang ở cùng một chỗ, cho nên kết quả giống nhau, mặc kệ về nhà hay là về nhà người kia, anh ta cũng trở lại thành phố N."

"Nha Đầu, rốt cuộc cậu muốn nói gì với mình?" Tôi nóng nảy.

Nha Đầu thờ dãi một cái, nói: "Năm chúng ta tốt nghiệp, năm mà anh ta đi Hong Kong, đột nhiên anh ta thân thiện với mình, lúc ấy mình không nghĩ quá nhiều, bởi vì anh ta là bạn trai của cậu, trước đó ấn tượng của mình đối với anh ta không tệ, cho nên không có coi là quan trọng."

Chuyện Nha Đầu muốn nói phía sau cũng làm lòng tôi thất lại, tôi đã nghĩ tới nguyên nhân tại sao đột nhiên anh ta thân thiện cùng Nha Đầu. Không tệ, vì tương lai! Anh ta muốn mượn lợi thế của cha Từ, đạt mục đích của anh ta. Quan hệ của cha Từ ở tỉnh thành, nếu như A Hạo thật sự dính dáng với Nha Đầu, đối với anh ta có lợi chứ không có hại.

"Anh ta muốn lui tới với cậu?" Tôi lăm bầm hỏi mặc dù sớm biết kết quả, nhưng hôm nay chân tướng bày ra trước mặt, tôi vẫn không tiếp thu nổi.

Nha Đầu nắm tay của tôi, trong mắt cũng có nước mắt, cô ấy nghẹn ngào nói: "Đồng Diệp, mình thật sự là không nhẫn tâm nói cho cậu biết, cho nên mỗi lần lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, nhìn cậu yêu anh ta như vậy, mình thật sự không đành lòng đã kích cậu, cho nên mình liền xa lánh anh ta. Sau đó anh ta thấy đuổi không kịp mình nên cũng bỏ qua việc theo đuổi mình, nhưng mình vẫn trợ giúp anh ta để sắp xếp danh sách đi Hong Kong cho người khác."

"Nha Đầu, tại sao cậu lại giúp anh ta?" Thật ra thì tôi muốn hỏi, cậu thật sự chưa từng động lòng với anh ta sao? Nhưng tôi hỏi không được.

"Cậu cho rằng mình động lòng với anh ta? Đồng Diệp ngốc, tất cả đều chỉ vì cậu thôi, chỉ cần anh ta không bị điều đi, như vậy lòng anh ta cũng sẽ không thay đổi nữa, anh ta sẽ thật lòng đối xử tốt với cậu. Cho nên mình đi cầu xin anh mình để anh ấy giúp đỡ, giải quyết giúp mình danh sách đó."

"Là anh Từ?"

Tôi nhớ tình cảnh gặp được anh ở bên ngoài nhà khách, còn nhớ rõ cấp bậc trên quân trang, anh thật sự có năng lực lớn như vậy, làm A Hạo không hề đi Hong Kong nữa sao? Tôi vẫn cho là tôi lấy chia tay uy hiếp mới làm cho anh ta bỏ đi ý nghĩ kia, thì ra là chuyện cũng không phải như tôi muốn đơn

giản như vậy.

"Làm như mình vừa nhắc tới chuyện này với anh mình, anh ấy còn gấp hơn mình, anh ấy nói: 'Chuyện của Đồng Diệp chính là chuyện của anh, anh không giúp cô ấy thì còn có ai có thể giúp cô ấy', lúc ấy mình biết thật ra thì anh đã sớm bắt tay vào làm chuyện này rồi. Sau đó Tô Trữ Hạo như cá gặp nước ở đơn vị, tất cả mọi người cho là thực lực của anh ta, nhưng chỉ có mình biết, tất cả đều là vì anh mình. . ."

Là Từ Lỗi? Thật sự là anh vẫn luôn yên lặng giúp đỡ A Hạo sau lưng sao? Nhưng tại sao? A Hạo cùng Từ Lỗi cũng không có bất kỳ quan hệ gì, tại sao anh muốn trợ giúp anh ta?

"Mình vẫn không hiểu tại sao anh mình làm như vậy, giống như mười năm trước anh ấy khấn cầu mình một chuyện, sau đó cuối cùng mình cũng hiểu rõ, tất cả đều chỉ vì cậu." Nha Đầu rung rung nói.

"Vì mình?" Vừa nghe thấy thì mình lại mơ hồ.

"Đúng, anh mình không muốn cậu chịu khổ, cho nên giúp đỡ A Hạo thì đồng nghĩa với giúp cậu, chỉ là. . ." Nha Đầu nuốt nước mắt, nói tiếp: "Chỉ là không ngờ tên khốn kiếp Tô Trữ Hạo này, anh ta không có tương lai như vậy, anh ta lại nhẫn tâm tổn thương cậu, cho nên anh hấn nổi giận. . ."

Nghe những điều này, tôi chấp vả được một vài chuyện từ lời nói của Nha. Ba năm trước đây — chính xác mà nói, chính là năm 2005, tôi tốt nghiệp, bởi vì A Hạo phải đi Hong Kong, cho nên để theo đuổi sự nghiệp, anh ta nghĩ biện pháp đến gần Nha Đầu, một là muốn lợi dụng quan hệ của cha Từ để vì tương lai mình tạo một mảnh trời đất, hai là muốn lợi dụng anh trai Nha Đầu cũng chính là Từ Lỗi, tạo một nôi dựa tốt cho mình ở quân đội, cho nên dù không thương anh ta cũng vì mục đích của mình đến gần Nha Đầu, nhưng cô ấy cũng không có bị lừa. Là A Hạo đánh giá quá thấp tình bạn của tôi và Nha Đầu hay là anh ta đánh giá quá cao sức quyến rũ của mình?

Nha Đầu hỏi tôi vẫn thích anh ta sao? Yêu sao? Có lẽ đã không yêu, chỉ có hận, nhưng nhiều hơn có phải là cảm thấy thật đáng buồn vì anh ta không?

"Đồng Diệp, cậu đang nghĩ gì? Nhập tâm như vậy?" Giọng Nha Đầu kéo tôi về thực tế.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới một vài chuyện cũ." Tôi cười với cô ấy, sau đó đổi chủ đề: "Nha Đầu, vé máy bay của mình cậu đã mua xong chưa? Nếu như còn chưa mua xong vé máy bay, ngày mai mình đi xe lửa."

Tôi đã quyết định rời khỏi nơi này, chỗ này lưu luyến nữa chỉ tăng thêm đau lòng. Hơn nữa, ban đầu xin nghỉ tới thăm anh ta, lãnh đạo rất vất vả cho tôi mười ngày, hôm nay cũng gần tới rồi, không trở về có thể phải bị xào mực rồi.

"Đã mua, là chuyến bay bốn giờ chiều nay, sáu giờ có thể tới thành phố N." Nha Đầu thở dài một tiếng, lấy vé máy bay ra.

Cầm vé máy bay, trong lòng tôi vừa chua vừa đắng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Từ Lỗi biết tin tôi muốn đi rất nhanh, thật ra thì tôi không kinh ngạc, anh là anh trai của Nha Đầu nên dĩ nhiên có thể biết tất cả mọi chuyện từ trong miệng Nha Đầu.

Mỗi ngày đều vui trong phòng bệnh nhỏ nhỏ này, tôi sắp nổi mốc rồi, vì vậy dưới sự đề nghị của Nha Đầu, ba người chúng tôi đến vườn hoa bệnh viện tản bộ. Trên đường, Nha Đầu mượn cớ rời đi, thật ra thì tôi hiểu rõ tâm tư của cô ấy, cô ấy muốn tạo không gian cho tôi cùng Từ Lỗi, đi cùng anh, tôi có cảm giác lúng túng.

"Tôi cũng cần phải trở về." Nha Đầu vừa đi, tôi cũng muốn mượn cớ trở về.

Đột nhiên Từ Lỗi nắm tay của tôi, hỏi: "Chẳng lẽ đi cùng với anh thật sự làm cho em khó chịu vậy sao?" Giọng nói rất gấp, trong đôi mắt có đau thương.

"Không có, chỉ là tôi cảm giác đột nhiên lạnh, cho nên muốn trở về." Tôi tìm một lý do.

Nhưng tiếng nói vừa dứt lại cảm thấy trên người ấm áp, thì ra là anh cởi ra áo khoác quân trang choàng trên người của tôi. Lúc này chỉ một cái áo sơ mi, mặc dù thời tiết tháng mười không lạnh, nhưng mà buổi tối ở thành phố X đủ lạnh, không giống thành phố N đang nóng muốn nổi điên. Nơi này có sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn.

"Anh cũng sẽ lạnh, chúng ta trở về đi." Khoác trên người áo của anh, tôi cảm thấy ngượng ngùng.

"Anh là đàn ông, chênh lệch một ít nhiệt độ trong ngày thì sợ cái gì, hơn nữa thân thể của anh khỏe mạnh lắm."

Tôi với anh đi dưới bóng cây, bệnh nhân còn có người thân tản bộ xung quanh rất nhiều, cũng có bác sĩ mặc quân phục đi tới đi lui, nhưng mà tôi với anh thì không có ai nói chuyện, vô cùng im lặng.

"Nghe Tiểu Nhan nói ngày mai em phải trở về?" Một lúc lâu sau, anh tìm một đề tài hỏi tôi.

"Dạ, ra ngoài bảy tám ngày rồi, ngày nghỉ sắp kết thúc, không trở về lãnh đạo sẽ mắng tôi mất."

"Em nói với anh ta sao?" Đột nhiên Từ Lỗi phun ra một câu nói không đầu không đuôi như vậy.

Đầu của tôi mơ hồ một chút, về mặt lập tức trầm xuống. Tại sao lại muốn nhắc tới anh ta, tôi đã quên mất anh ta, vừa nhắc tới liền nghĩ tới những vết

thương lòng.

"Thật xin lỗi, anh lại chọc em tức giận." Dĩ nhiên Từ Lỗi phát hiện tôi trộm mặc, cười cười với tôi: "Qua một thời gian nữa, anh cũng phải về đơn vị rồi, nhiệm vụ ở đây cũng sắp hoàn thành rồi." Anh muốn đổi chủ đề.

"Rốt cuộc anh đến đây để làm gì? Thấy anh thần thần bí bí, giống như đang điều tra chuyện gì đó." Trong lúc lơ đãng tôi hỏi.

"Xin thứ cho anh không thể nói." Anh xin lỗi.

Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi, chưa từng nghĩ anh sẽ trả lời, thấy vẻ mặt anh giữ bí mật như vậy, đột nhiên tôi lại cười: "Tôi biết rõ, đây là cơ mật quân sự, anh từng nói với tôi."

Anh ngậy ngẩn cả người, nhìn nụ cười trên mặt tôi, bật thốt lên: "Em cười lên thật đẹp."

Một câu nói chọc cho mặt của tôi đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tôi với anh ngồi trên bang đá dưới bóng cây, bệnh nhân cùng bác sĩ đi qua đi lại đều tò mò nhìn chúng tôi một cái, tôi cảm thấy kỳ lạ, không biết vì nguyên nhân gì làm bọn họ nhìn chăm chú như vậy.

Gió đêm từ từ thổi xuống lá cây, thổi tung mái tóc của tôi. Trời chiều rất đẹp, nhuộm mây bốn phía đỏ au, ửng hồng hết sức mỹ lệ.

Đột nhiên anh đưa tay qua xoa đầu tôi, tôi sợ hết hồn, thân thể cứng đờ, không biết anh muốn làm gì.

"Là lá rơi trên đầu em." Anh mở tay ra, trên bàn tay có một phiến lá đỏ rực rơi xuống.

Không khí ngọt ngào tràn ra bốn phía.

Tôi ho nhẹ một tiếng, thuận miệng hỏi anh: "Anh Từ, anh chính là trưởng ban Từ ở quân khu xuống sao?" Bởi vì lúng túng cho nên tôi bắt đầu tìm đề tài hỏi anh.

Anh giật mình hỏi: "Làm sao em biết? Anh ta nói sao?"

"Ngày đó tôi gặp anh ngồi xe của Chính ủy đi vào, bọn họ nói người ở trên xuống, vừa đứng anh lại họ Từ, cho nên tôi liền suy đoán như vậy."

"Đúng, anh chính là người đó."

Câu trả lời của anh xác minh ý nghĩ của tôi, lại nhớ tới lúc ấy A Hạo nói chuyện cùng chính trị viên, tôi liền hỏi: "Anh xuống thật sự là vì điều tra. . ."

"Suyt, chúng ta không nói chuyện này." Hấn hướng tôi trừng mắt nhìn.

Tôi lại nhớ lúc ấy anh nói cơ mật quân sự, chuyện quân nhân đều thần bí như nhau, có một số việc rõ ràng rất đơn giản nhưng bọn họ cũng phải giữ bí mật. Cười cười, tôi lại hỏi: "Sao anh Từ lại muốn làm quân nhân?"

"Vì người nào đó." Lúc nói lời này, ánh mắt của hấn vẫn nhìn chăm chăm vào tôi.

"Người đó thật hạnh phúc, có thể làm người ưu tú như anh Từ từ bỏ giấc mơ của mình vì cô ấy." Tôi cảm thán từ trong lòng.

Tôi nhớ Nha Đầu từng nói anh trai cô ấy cảm thấy hứng thú với buôn bán, nhưng kết quả lại lựa chọn trường quân đội, đây là chuyện mà nhà họ Từ không hiểu nhất, hôm nay đáp án lại hiện lên trước mặt của tôi, nếu tôi là người kia thì sẽ cảm thấy hạnh phúc.

"Em cũng rất hạnh phúc." Anh cười nhẹ nói.

Tôi? Trước kia tôi cũng cho rằng tôi là người con gái hạnh phúc nhất trên đời, nhưng sau khi trải qua chuyện này, tôi lại cảm thấy trời quên mất tôi.

"Đồng Diệp, tuổi thanh xuân rất ngắn ngủi, giống như mặt trời, chớp mắt là gần tới hoàng hôn rồi, vì vậy nên quên thì quên, bắt đầu lần nữa mới là quan trọng nhất."

Tôi hiểu rõ anh muốn nói gì nên đổi chủ đề: "Anh Từ, có thể nói một chút chuyện cũ của anh không?" Thật ra thì tôi thật sự rất hiếu kỳ, một người đàn

ông chất lượng như vậy phải có rất nhiều chuyện xưa chứ?

"Anh?" Từ Lỗi trầm mặc, thật lâu mới nói: "Anh là người đàn ông thô kệch thì có chuyện cũ gì chứ?" Hình như đang thờ dãi.

Dừng một chút, lúc tôi cho là anh sẽ không nói, thế nhưng anh lại chậm rãi nói: "Anh đã từng có yêu một cô gái, cô ấy rất đẹp cũng rất lương thiện, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là tiệc sinh nhật em gái anh, bóng dáng cô ấy diễm tình mà xinh đẹp in sâu trong lòng anh. Đàn ông đều thích đẹp, dĩ nhiên anh cũng không tránh được điều tâm thường đó, cho nên anh bắt đầu theo đuổi cô ấy, nhưng khi đó cô ấy đã có bạn trai, lúc nghe tin này, trong lòng anh bị đá kích rất lớn. . ."

"Vậy sau đó anh có theo đuổi được cô ấy không?" Tôi bị chuyện của anh hấp dẫn.

"Vì vậy anh bắt đầu điều tra bọn họ, điều tra người đàn ông đó, nếu như bọn họ thật sự yêu nhau, rất xứng đôi, tôi sẽ chúc phúc bọn họ, nhưng. . . Sự thật bày ra trước mặt, lúc anh nhìn thấy báo cáo điều tra, anh đột nhiên quyết định anh nhất định phải giành lại cô ấy từ tay anh ta, dù là không từ thủ đoạn nào cũng phải giành được cô ấy. Lúc anh sử dụng một chút thủ đoạn thì cuối cùng cũng nhét cô ấy vào trong lòng anh, anh cũng thấy được hận thù trong mắt cô ấy, hận đến trong lòng anh không ngừng run lên. Cô ấy nói với anh: 'Tôi có thể gả cho anh, nhưng anh vĩnh viễn cũng không thể lấy được lòng của tôi.' Nghe tới câu nói đó, anh hiểu anh thua rồi."

"Anh Từ, cuối cùng anh đã làm gì khiến cô ấy đau lòng mà hận anh đến vậy?"

"Anh lợi dụng quan hệ dồn ép bạn trai cô ấy và cô ấy, làm anh ta không có năng lực bảo vệ được cô ấy." Sau khi nói đến đây, Từ Lỗi khổ sở siết chặt quả đấm.

"Yêu một người cũng không sai, chỉ là tham muốn giữ lấy của anh tương đối mạnh mẽ thôi." Tôi thông thả nói, trong lòng nghĩ: nếu như mà tôi năng lực đó, tôi có làm như vậy?

Từ Lỗi mở cặp mắt khổ sở nhìn về tôi hỏi: "Đồng Diệp, nếu như em là cô gái kia, em sẽ hận anh không?"

Tôi không hiểu tại sao anh hỏi vậy nhưng vẫn trả lời anh: "Có lẽ sẽ hận, bởi vì khi mình bị ép rồi khỏi người trong lòng thì tức giận đó không cách nào áp chế được."

"Cô ấy vẫn cho rằng là anh tách cô ấy với người yêu ra, cho nên vẫn luôn hận anh, chỉ là cô ấy không biết. . ." Từ Lỗi đang dùng sức hít thở sâu: "Nếu như giữa bọn họ không có khe hở để chui, tôi có thể tách bọn họ như thế nào? Anh vẫn không nói cho cô ấy biết sự thật, thật ra thì bạn trai cô ấy lừa cô ấy, anh thì không có cách nào dễ dàng tha thứ cho việc người mình yêu bị lừa gạt như thế, cho nên anh mới không tiếc tất cả giành cô ấy trở lại."

"Giữa bọn họ có lừa dối? Cô ấy vẫn không biết sao?" Tôi nghĩ tới A Hạo, nếu như mà tôi không biết việc làm của A Hạo, có lẽ tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ra.

Từ Lỗi lắc đầu: "Thật ra thì bạn trai cô ấy đã sớm phản bội cô ấy, chỉ là cô ấy không biết, mà tôi vừa đúng lợi dụng cơ hội này, nghĩ biện pháp lấy được cô ấy mà thôi. Nhưng mà anh lại không nghĩ cô ấy hận anh sâu như thế, cô ấy chết ở trước mặt của anh, trước khi chết còn tố cáo nỗi hận với anh, tiếng cô ấy ôm hận vẫn vang vọng trong lòng anh, anh vẫn muốn đền bù, nhưng. . ." Anh khổ sở nói không được nữa.

Lòng của tôi cũng thất lại, cảm thấy tiếc hận cho chuyện cũ của anh, một người đàn ông thâm tình lại bị người con gái mình yêu sâu đậm hận, trong lòng sẽ có rất nhiều khổ sở.

"Biết không, nếu như người đàn ông đó không dối trá lừa gạt cô ấy thì anh thật sự sẽ chúc phúc bọn họ, bởi vì yêu, cho nên hi vọng cô ấy hạnh phúc, nhưng sự thật rất tàn khốc xuất hiện trước mặt của anh thì anh biết anh không thể để mặc cho cô ấy khổ sở sau này, cho nên. . ." Anh mở to đôi mắt đau buồn, tựa như đang cố nén thống khổ trong lòng.

"Thật xin lỗi, anh Từ, tôi không nên gọi lại chuyện đau lòng của anh."

Thế nhưng anh lại lắc đầu một cái, hít sâu một hơi, trầm mặc thật lâu rồi nói: "Không có việc gì, chuyện này để ở lòng của anh rất nhiều năm, vẫn không có cơ hội nói ra ngoài, bây giờ nói ra rồi thì trong lòng anh cũng dễ chịu hơn nhiều." Nhìn tôi, anh còn nói: "Đồng Diệp, em nói xem, anh thật sự làm sai sao?"

"Anh Từ, anh không có sai, chỉ là anh quá yêu cô gái đó, hơn nữa tôi không cảm thấy anh giành lại cô ấy là có lỗi gì, vốn chính là bạn trai cô ấy phụ cô ấy."

Đúng, kéo người mình yêu từ trong hồ lừa ra cũng không sai, cô gái đó hận anh là không có đạo lý.

Khi vết thương trong lòng bị xé toạt ra đau đớn như thế nào, tôi nếm qua rồi, cho nên tôi càng hiểu cảm nhận của Từ Lỗi hơn. Lúc trở lại phòng bệnh thì tôi vẫn tự hỏi vấn đề này, cho tới khi Nha Đầu đi vào thì tôi cũng không có phát hiện được. Lúc cởi áo xuống thì tôi mới phát hiện áo Từ Lỗi khoác trên người, quên trả lại cho anh rồi.

"Sao trở về nhanh vậy? Không trò chuyện với anh mình nhiều một lát." Nha Đầu liếc tôi một cái, cầm dao để gọt trái cây.

"Không có chuyện gì nói, ngược lại gọi lên chuyện đau lòng." Tôi tự thờ dãi.

Nha Đầu gọt được nửa trái, đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi, thần bí chớp mắt mấy cái: "Nói một chút xem, cậu và anh mình nói chuyện gì?"

"Nha Đầu, về mặt cậu là gì?" Trên mặt cô ấy là nụ cười xấu xa, làm cả người tôi nổi hết da gà.

"Không có, mình chỉ tò mò mà thôi, hai người nói chuyện gì?"

Tôi liếc cô ấy một cái: "Tại sao mình có cảm giác cậu hung phấn hơn vậy?"

"Mình có hung phấn gì đâu, mình là vì cậu, hi vọng cậu sớm thoát khỏi ám ảnh thất tình." Nha Đầu nói chuyện đương nhiên.

Tôi cũng không cảm thấy chuyện này có gì hào hứng. Nha Đầu vẫn còn đang riu ra riu rít nói chuyện, tôi lại lấy áo khoác trên người xuống, xếp thật chỉnh tề.

"À, đây không phải là quân trang của anh mình sao?" Nha Đầu gọt xong trái cây, đưa cho tôi, lại đứng dịp thấy tôi xếp áo.

Tôi lúng túng nói: "Lúc ấy hơi lạnh, anh cậu cởi áo khoác cho mình, quên trả lại cho anh ấy rồi, cậu giúp mình đưa lại. . ."

"Phải trả thì cậu trả, tôi không có thời gian rảnh rồi." Nha Đầu không đợi tôi nói hết câu liền chặn câu phía sau của tôi.

Tôi đang muốn nói gì thì đột nhiên điện thoại Nha Đầu lại vang lên rồi, cô ấy để dao gọt trái cây đi nhận điện thoại.

Bên đầu điện thoại kia không biết nói gì, Nha Đầu nói: "Được, em nhất định hoàn thành nhiệm vụ." Cúp điện thoại, đột nhiên cô ấy cười lên rồi, tôi không giải thích được, hỏi: "Sao thế? Chuyện gì làm cậu cười như hoa si vậy?"

"Đồng Diệp, anh mình mới vừa gọi điện thoại tới, nói buổi tối mời chúng ta ăn cơm."

"Mình không đi, cậu đi đi." Tôi không quá để chuyện này trong lòng, thuận miệng từ chối cô ấy.

Nha Đầu kéo tay của tôi, rất kiên định nói: "Đồng Diệp, tối nay cậu phải có mặt, không đi thì mình cũng sẽ kéo cậu đi."

"Mình không muốn đi, cậu đừng ép mình." Tôi giận tái mặt.

Nha Đầu tức giận nên không ngừng đi qua lại, cuối cùng nói: "Cậu cầm áo của người ta, không có ý định trả sao? Đi đi, đi đi, trả lại áo nữa, được không?"

Nhìn áo khoác trên giường, tôi thở dài một tiếng, gặt đầu một cái.

Địa điểm ăn cơm là khách sạn hạng sang duy nhất ở vùng ngoại ô, Từ Lỗi không để tài xế tới đón mà tự mình lái xe tới đón, nhìn chiếc Audi, tôi không khỏi nghĩ tới chiếc xe của Chính ủy lúc vừa tới bộ đội, chắc là nó?

Từ Lỗi dừng xe ở lầu dưới khu nội trú, khi chúng tôi đi ra, anh đang dựa vào bên cạnh cửa xe hút thuốc, gương mặt ẩn hiện trong sương khói, có cảm giác thần bí.

Vừa thấy chúng tôi xuống, anh bóp tắt tàn thuốc, mở cửa xe ngồi kế bên tài xế, nói: "Mời lên xe."

Tôi nhìn anh một cái, lui về chỗ ngồi phía sau, nói: "Tôi ngồi phía sau được rồi."

Nhưng Nha Đầu lại nhanh hơn tôi một bước, mở chỗ ngồi phía sau, bá đạo chiếm tất cả chỗ ngồi phía sau, nằm dài trên ghế, không để cho tôi có cơ hội ngồi vào.

"Đây là của mình, cậu đừng có giành với mình." Nha Đầu tuyên bố quyền sở hữu của cô ấy.

"Lên đây đi." Từ Lỗi cười.

Không có cách nào, tôi chỉ phải ngồi vào ghế lái phụ.

"Anh Từ, áo của anh." Tôi lấy áo quân trang từ trong túi xách, đưa cho anh.

Từ Lỗi mặc áo, nói tiếp: "Thắt dây an toàn vào."

Tôi còn chưa kịp phản ứng, anh đã nghiêng người sang giúp tôi thắt dây an toàn. Hơi thở đàn ông phớt qua mặt tôi, có mùi vị say lòng người, tay của anh phủ lên eo tôi, không biết anh cố ý hay vô tình, thân thể tôi cứng đờ, không dám lộn xộn.

"Được rồi." Anh cười yếu ớt ngồi thẳng người.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng không chú ý phản ứng nín cười của Nha Đầu trong kính, tôi lờm cô ấy một cái.

"Cậu cười gì?"

Nha Đầu có ý hỏi: "Sao vậy? Cậu nói gì?"

"Nha Đầu!" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi hét lên một tiếng.

Nha Đầu cười lớn tiếng hơn: "Minh không nghe gì hết, cũng không trông thấy, các người tiếp tục, xin tiếp tục, xin xem tôi là người tàng hình."

Tôi bị cô ấy cười đến đỏ mặt, Từ Lỗi quay đầu lại nói: "Tiểu Nhan, im miệng của em lại, nghe tiếng cười của em nữa là anh ném em xuống."

Quả nhiên Nha Đầu im miệng không cười, tôi thấy cô ấy ngồi thẳng người, móc tai nghe nhét vào tai, nghe MP3, nhắm mắt lại, để mọi chuyện ngoài tai.

Từ Lỗi mở máy phát nhạc.

Bài hát rất êm tai, một bài hát cũ đúng chất, tên là "Tiếng sóng vẫn như cũ", nhịp điệu tuyệt vời phiêu đảng ở trong xe nhỏ nhỏ, hóa giải phần nào lúng túng.

Tôi và Từ Lỗi cũng không có ai nói chuyện, anh chuyên chú lái xe, có câu nói người đàn ông lái xe đẹp trai nhất, lúc này gò má của anh rõ ràng giống như tượng đá, khề cau mày, không biết đang nghĩ gì.

Anh lái rất nhanh, mười phút đã đến khách sạn, dừng xe xong, anh vì tôi xuống xe mở cửa ra.

Đây là một khách sạn rất xa hoa, cửa thủy tinh tự động, phòng ốc xây dựng theo phong cách Châu Âu, cửa có bảo vệ còn có nhân viên lễ tân. Bỗng chữ "khách sạn Thiên An" trên bảng lóe lên, chuyển động sáng theo đèn nê ông.

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, chúng tôi tiến vào phòng đặt trước, đầu tiên là Từ Lỗi hỏi tôi cần gì, tôi nói sao cũng được, anh liền bắt đầu gọi thức ăn, chỉ là kỳ lạ, anh gọi món ăn đều là món bình thường tôi thích ăn.

"Anh, anh thiên vị, tại sao không gọi món em thích ăn chứ?" Nha Đầu kêu la.

"Muốn ăn, tự mình gọi." Từ Lỗi ném thực đơn cho Nha Đầu.

Nha Đầu chép miệng, tùy ý gọi vài món ăn rồi đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ.

"Xin hỏi cần uống chút gì không?" Nhân viên phục vụ hỏi.

Từ Lỗi nhẹ giọng hỏi tôi: "Muốn uống ít rượu đỏ không? Cái đó có thể làm đẹp, uống ít mới có lợi cho da."

"Tôi không muốn rượu đỏ, tôi muốn uống nước." Nha Đầu lại kêu gào.

Từ Lỗi nói: "Anh không có hỏi em."

Nhìn dáng vẻ anh em bọn họ cãi nhau thì tôi không kiềm được nụ cười, vừa quay đầu lại thì thấy đôi mắt đen như mực của Từ Lỗi lóe sáng.

Món ăn đưa lên tới rất nhanh, bày đầy bàn, chỉ có ba người chúng tôi mà ăn nhiều đồ ăn như vậy sao ăn hết? Ánh mắt nghi ngờ của tôi quét về phía Từ Lỗi.

"Đồng Diệp, anh biết em sợ mùi cá tanh nên toàn bộ dùng hải sản. Thịt bò bít tết là món ăn độc quyền của khách sạn này, nhưng anh biết em nghe mùi thịt bò sẽ ói nên từ bỏ, em thấy như thế nào?"

Anh nói những món tôi thích ăn, những món tôi không thể ăn như lòng bàn tay, quả thật làm cho tôi tròn mắt hốc mồm, làm sao anh biết? Tôi nhìn Nha Đầu bên cạnh nở nụ cười ngây ngô, chẳng lẽ là Nha Đầu nói? Nghĩ tới đây nên không quá để ý, chỉ là bởi vì anh sẵn sàng mà hơi cảm động, nhiều hơn chính là kinh ngạc cùng nghi ngờ.

Bình thường tôi chỉ uống chút rượu nhưng mà hôm nay không biết vì sao tôi muốn uống rượu. Rượu đúng là tốt, nó có thể khiến người ta quên mất ưu sầu. Mấy ngày nay uất ức cùng đau lòng làm tôi có kích động mượn rượu giải sầu.

Lúc này, Nha Đầu không có ở đây, cô ấy mượn cơ đi vệ sinh, nói lập tức trở về nhưng "lập tức" qua rất lâu, vẫn chưa trở về. Nhưng tôi đã không thêm để ý, mấy ngày liên tiếp đau khổ, mượn rượu phát tán ra ngoài.

"Đồng Diệp, đừng uống rồi, mặc dù đồ còn trong rượu đỏ không cao, nhưng tác dụng chậm, uống nhiều sẽ tổn hại sức khỏe." Có người đoạt lấy ly rượu của tôi.

Tôi mở mắt say lơ lơ mộng lung nhìn về người đoạt ly rượu của tôi, lúc này đầu của tôi đã nặng như cục tạ nên đã sớm tối tăm rồi. Bóng người kia chổng chất lên nhau, tôi dùng sức lấy lại bình tĩnh, bóng người mơ hồ lại trở thành A Hạo. A Hạo? Tôi giật mình đổ ly rượu, rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã phun ra ngoài, làm ướt gương mặt mơ hồ đối diện.

"Sao thế? Sặc sao?" A Hạo không hề lau đi rượu trên mặt mà là quan tâm đỡ tôi.

"Anh còn tới làm gì? Không phải tôi không cho anh tới tìm tôi sao?" Tôi đẩy tay anh ra, nhưng bởi vì hai chân nhũn ra mà đứng không yên, cứ như vậy té

xuống.

Đột nhiên, một cánh tay duỗi đến, ôm tôi vào vòm ngực ấm áp, gương mặt đó cũng là A Hạo.

"Tại sao còn muốn tìm tôi?" Tôi kêu gào.

"Đồng Diệp. . ." Âm thanh sốt ruột và lo lắng, tựa như xa rồi lại gần trong gang tấc.

"A Hạo, tôi hận anh!" Tôi dùng sức đánh vào ngực của anh: "Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" Bởi vì rượu mồi, tôi khóc lên cho tất cả những khổ sở của tôi.

"Đồng Diệp, em mở mắt nhìn rõ đi, anh là ai."

"Hạo. . . ." Tôi dùng sức cắn bờ vai của anh, anh bị đau nên rên rỉ một tiếng.

Đôi tay kia dùng sức xoay mặt của tôi, để cho tôi nhìn thẳng anh, sau đó giọng nói như từ giữa kẽ răng nện ra: "Đồng Diệp, em nhìn cho rõ, bây giờ hôn em là ai! Là anh, Từ Lỗi!" Vừa dứt lời, đôi môi ấm áp liền đồ ập xuống, hung hăng trên đôi môi ướt át lạnh như băng.

Tôi tròn to hai mắt, trong một giây đó, hình như tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đầu tôi đau muốn vỡ tung, tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Hơi mở mắt, tôi phát hiện mình nằm ở một nơi xa lạ, nhìn thiết bị lắp đặt phải là căn phòng khách sạn nào đó, rất ấm áp.

Khô miệng khô lưỡi, tôi đứng lên rót nước, lại ngoài ý muốn phát hiện trên người mình đã bị đổi áo ngủ của khách sạn từ lúc nào, mà quần áo tôi lại bị ném tán loạn trên đất, có vẻ rất lộn xộn.

Là ai đổi? Nha Đầu sao? Phản ứng đầu tiên của tôi chính là nghĩ tới Nha Đầu.

Một chút nước sôi cũng không có, tôi lấy bình nấu nước đi vào phòng vệ sinh, lúc đang hứng nước vô tình phát hiện những vết đỏ trên cổ trong gương, chẳng chịt, hiện đầy cả cổ. Khách sạn có muỗi sao? Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện đó cũng không phải là dấu muỗi chích, giống như là vết hôn thân thiết lưu lại.

Hoảng sợ không nhỏ. Tôi vội vàng kéo áo ngủ ra, trên da thịt trắng nõn có đầy vết như sâu tây, từ cổ tràn đến ngực, trên nơi tròn trịa cũng không tránh khỏi những vết đỏ.

Đùng một tiếng! Đầu của tôi nổ tung, rồi một nù.

Tôi dùng sức nhớ lại tất cả sau khi say rượu ngày hôm qua, nhưng trong đầu toàn bột nhão nên không có gì hết, chỉ có một chút mơ hồ ngất ngưởng, giống như có bóng dáng Từ Lỗi, có anh ôm lấy tôi hôn, hình như còn có cảnh anh ôm lấy tôi, nhưng sau đó liền nhớ không rõ lắm, những cảnh ngất ngưởng quá mơ hồ, nhanh chóng xẹt qua đầu, muốn bắt lại cũng bắt không được.

Cốc cốc cốc! Lúc này vang lên một tràng tiếng gõ cửa, rất gấp.

Là ai ? Là Từ Lỗi sao? Vừa nghĩ tới anh thì tôi không khỏi hoảng hốt, không biết nên đối mặt ra sao với anh.

Lòng của tôi căng thẳng bởi vì tiếng gõ cửa, tôi đi về phía cửa, nghiêng người sát cánh cửa, nhịp tim như nai con đi loạn, chỉ lát nữa là treo tới cổ họng.

"Đồng Diệp! Đồng Diệp!" Theo tiếng gõ cửa vang lên là giọng của Nha Đầu.

Nha Đầu? Tôi thờ phào nhẹ nhõm, lo lắng treo ngược trong lòng cũng đặt xuống, nghiêng người, mở cửa.

"Đồng Diệp, cậu thật sự ở đây." Nha Đầu kéo cửa đứng ở ngoài.

"Nha Đầu, sao cậu lại tới đây?" Nhìn thấy cô ấy, không biết là thất vọng hay là vui vẻ.

Nha Đầu đưa tay ôm eo, nói: "Thế nào? Không hoan nghênh mình tới? Có phải không thấy anh mình rất thất vọng hay không?" Cô ấy nháy nháy mắt với tôi.

Tôi tức giận, cau mày nói: "Nha Đầu, cậu nói gì vậy!"

"Ha ha, thẹn quá thành giận? Hay là thẹn thùng rồi? Mình nói tiếng người, tiếng người rất chánh tông." Nha Đầu đùa giỡn, trên mặt hồng hồng bởi vì hưng phấn.

Tôi im lặng nhường đường, đầu tiên Nha Đầu cảm thán một tiếng, trong miệng nói: "Có người quan tâm thật tốt", sau đó tựa như ảo thuật một hộp đồ từ phía sau lưng, không biết là gì.

"Cho nè, đây là bánh bao Cầu Bút Lý anh mình xếp hàng đi mua, cậu ném thử một chút đi." Nha Đầu mở hộp ra, một mùi thơm bay vào lỗ mũi của tôi, thì ra là bánh bao hấp.

Tôi đặt bánh bao trên tủ đầu giường, suy nghĩ thật lâu mới nói: "Nha Đầu, ngày hôm qua mình không có ới chứ?"

"Ói? Mình không biết, cậu phải hỏi anh mình, anh ấy mới là người trong cuộc?"

Tôi nhảy lên, kinh ngạc nói: "Không phải cậu đưa mình tới đây sao? Cậu . . . còn. . ." Cậu còn giúp mình đổi áo ngủ. Nhưng câu nói sau đó tôi không có nói ra.

Một dự cảm không lành xuất hiện trong đầu của tôi, chẳng lẽ. . .

"Mình đưa cậu tới đây? Hôm qua mình trực tiếp về nhà ngủ, ai biết ngày hôm qua hai người các cậu đi ăn như thế nào. Sáng sớm hôm nay anh mình gọi điện thoại tới làm mình tỉnh ngủ, bảo mình đến xem cậu thế nào, mình còn nghi ngờ, nghĩ thầm sao anh ấy không trực tiếp đưa cậu về bệnh viện, nhưng vừa gõ cửa thì cậu thật sự ở đây. Mình còn muốn hỏi, ngày hôm qua hai người thế nào đây?"

Là Từ Lỗi? Thật sự là Từ Lỗi đưa tôi đến đây sao? Vậy áo ngủ trên người tôi cũng là anh thay đổi? Sắt mặt tôi trắng bệch, trong đầu có điều gì ngắt quãng thoáng qua, nhưng không có bắt được.

"Cổ của cậu?" Nha Đầu kêu lên như phát hiện vùng đất mới: "Cổ cậu làm sao thế? Sao có nhiều. . ."

Tôi vội vàng kéo cổ áo ngủ lên, che cổ lại, ngắt lời cô ấy nói: "Chỉ là bị muỗi cắn, cậu ngạc nhiên làm gì?"

Nha Đầu lại đưa tới một ánh mắt mập mờ, hì hì mà nói: "Đây không phải là muỗi cắn, là anh mình cắn? Thành thực khai báo, ngày hôm qua cậu cùng anh mình thế nào?"

Tôi lại hít một hơi, lời nói Nha Đầu kích động ra những mơ hồ ngắt quãng trong đầu, từ từ rõ ràng, cuối cùng từ từ khua ra một màn ảnh liên tục ——

Từ Lỗi hưng hăng hôn lên moi tôi, lời nói truyền ra từ giữa cánh môi: "Đồng Diệp, em nhìn cho rõ, bây giờ hôn em chính là ai. Là anh, Từ Lỗi!"

Đầu tôi như bột nhào, hình như bị một chậu nước lạnh tạt tỉnh. Đôi mắt từ từ tròn to, nhìn người đàn ông dán chặt vào tôi, gương mặt đẹp trai mơ hồ, lúc này lại bị hơi thở mập mờ che giấu.

"Anh. . ."

Tôi giùng giàng muốn đẩy anh ra, lại bị đầu lưỡi anh trượt vào che kín. Hai cánh tay giống như cái kềm kiềm chặt đầu của tôi, không để cho tôi giấy giụa.

"Từ Lỗi, anh buông tôi ra!" Miệng bị chặn, câu nói phát ra cũng mơ hồ không rõ.

Kích tình, cứ như vậy tràn ra trong rượu còn làm cho người ta không thờ nổi. . .

Lúc nào thì chúng tôi rời khỏi đó, tôi không biết, đầu của tôi đã bắt đầu hỗn loạn, lúc nào thì đến phòng khách sạn, tôi cũng không biết, tác dụng của rượu đỏ bắt đầu chậm rãi phát tác, đánh thẳng vào lý trí trong đầu tôi không sót lại chút nào.

Nóng bỏng bên trong, tôi chỉ cảm giác người kia còn nóng bỏng hơn da tôi nhanh chóng dán vào người tôi, quần áo trên người đã bị lột bỏ từ lúc nào, chỉ có tiếng tim đập nặng nề của hai người, còn có hơi thở.

"Đồng Diệp, anh yêu em!" Anh cứ hôn mãnh liệt như vậy.

Tôi đã mơ hồ, đầu cũng không chấp vả được lý trí, rượu còn trong cơ thể tôi và tất cả dục vọng cũng phát tán ra ngoài.

"Ừm. . ." Không kiềm được, miệng phát ra một tiếng rên.

Âm thanh kia tựa như rên rỉ, lại tựa như tiếng rên khổ sở, Từ Lỗi thấy hình như còn kích thích anh nhiệt tình hơn.

"Đồng Diệp, anh yêu em!" Anh nói mỗi một câu thì một nụ hôn rơi xuống.

Đôi tay kia giống như thi triển ma pháp, đốt một ngọn lửa ở trên người tôi.

Lửa dục bên trong thân thể giống như nham thạch nóng chảy núi lửa phun trào, kích thích tôi rên rỉ.

"Đồng Diệp, em thật là đẹp." Anh thờ dài, từ cổ hôn đến bộ ngực tròn, màu sắc trong ánh mắt thay đổi, trở nên thâm trầm.

Sau đó, anh ngâm vào điểm hồng trên ngực trắng, nhẹ nhàng gặm cắn.

Tôi lại hít một hơi, muốn ngăn cản, nhưng cả người xụi lơ như một bãi bùn, hơi sức gì cũng không dùng được, lý trí còn sót trong đầu cũng bị tê dại trên ngực truyền tới mà mất đi không còn lại gì.

Nhờ nhóp ở bên trong, tôi chỉ cảm thấy rằng đang nhẹ nhàng cắn lên quả nho, mỗi lần cắn thì tê dại từ đỉnh truyền vào đầu óc của tôi, tôi không tự chủ được rên rỉ một tiếng. Cảm thấy anh đang dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ vài vòng, giống như đang thưởng thức món ngon, lại làm cho lòng tôi ngứa ngáy khó nhịn.

Đôi môi, từ từ nơi rất tròn dôi đến rón, sau đó đôi tay nhẹ nhàng chuyển động, tách bắp đùi của tôi.

"Đừng. . ." Tôi ngượng ngùng muốn khép chặt đùi, lại bị hai tay của anh ngăn cản.

"Đừng động đây, Đồng Diệp, để cho anh nhìn em thật kỹ." Tay của anh không để cho tôi khép chân lại, tôi cảm thấy ánh mắt nóng bỏng đang nhìn giữa đùi của tôi.

Mặc dù rượu còn làm đầu tôi xoay vòng, thế nhưng ngượng ngùng làm mặt của tôi nóng lên.

"Đồng Diệp, em thật đẹp." Anh nói xong, đôi môi ấm áp đặt lên nhụy hoa của tôi.

"Ừm. . ." Tôi lại hít một hơi, nhưng sau khi thoải mái lại thành công làm lòng tôi run rẩy.

Anh lại lần nữa hôn lên môi của tôi, cơ thể nóng bỏng lần nữa đè lên tôi, hai cánh tay giống như kèm ôm lấy thân thể của tôi, cứng rắn nóng rực cứ chia vào nơi mềm mại của tôi làm tôi không khỏi rên rỉ. . .

"Đồng Diệp, rốt cuộc cậu có nghe mình nói hay không?" Giọng nói của Nha Đầu kéo tôi về thực tế.

Tôi mê mang nhìn về mặt tức giận của Nha Đầu, không hiểu vì sao cô ấy tức giận.

"Nói mau, cuối cùng cậu và anh mình thế nào?" Giọng Nha Đầu rất gấp.

Tôi lắc đầu, rất lâu sau mới nói: "Giữa bọn mình chưa phát sinh chuyện gì hết."

"Làm sao có thể, người đẹp trong ngực, anh mình không thể nào không động tâm."

Tôi vẫn lắc đầu, mặc dù tối hôm qua tôi uống say rồi, ý thức rất mơ hồ, không nhớ quá rõ ràng tình cảnh lúc đó, nhưng tôi lại loáng thoáng nhớ rõ anh buông tôi ra trong lúc mấu chốt nhất. Lúc ấy anh ôm tôi, không ngừng thở, phát hiện tất cả trong mắt anh đều là dục vọng, mồ hôi trên mặt như mưa trượt xuống, cắn răng, tựa như đang nhẫn nhịn khổ sở rất lớn.

Tôi còn nhớ anh nói thầm bên tai tôi: "Đồng Diệp, thật xin lỗi, anh quá kích động rồi, lúc này anh không thể lợi dụng người gặp khó khăn, anh muốn chính là lòng của em, muốn chân thực lấy được tất cả của em chứ không chỉ là thân thể của em."

Lúc ấy tôi say rượu, không thể giải thích vì sao anh nhẫn nhịn khổ sở, sau khi tỉnh táo nhớ lại tình cảnh lúc ấy, tôi không cảm kích anh dừng cương trước bờ vực không được. Nếu như mà tôi thật sự xảy ra chuyện gì cùng anh, cả đời này tôi cũng không dám gặp anh rồi, thật ra thì hiện tại tôi cũng không dám gặp anh.

"Anh mình thật là vô dụng." Nha Đầu nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

"Sao thế? Cậu hi vọng mình bị anh cậu ăn mất sao? Như vậy cậu rất vui sao?" Tôi tròn mắt trắng mắt trừng cô ấy, nhìn xem cô ấy đang nói gì, giống như ước gì tôi cùng Từ Lỗi xảy ra chuyện gì đó.

Nha Đầu rất dùng sức gật đầu một cái, giống như nói nghiêm túc: "Ừ, đây chính là suy nghĩ của mình." Nhìn về mặt phản bội đang co giật của cô ấy, người này nín cười bao lâu rồi?

Tôi tức giận nhắc gối đầu trên giường ném cô ấy, nghiêng răng nghiêng lợi kêu: "Nha Đầu, cậu không phải bạn bè của Đồng Diệp mình!"

Nha Đầu đưa tay tiếp nhận gói đầu ném qua, hi hi cười một tiếng: "Cũng bởi vì cậu là bạn của mình, bạn tốt nhất nên mình mới hy vọng như vậy, bằng không người khác cầu xin mình nghĩ như vậy thì mình còn khinh thường !" Nói xong còn nhứ mày, làm bộ như giống như nể mặt tôi lắm.

Tôi đã không có tâm tình cãi nhau với cô ấy, trong lòng nghĩ tất cả đều là chuyện say rượu tối hôm qua. Tôi không nên say rượu, không nên mượn rượu giải sầu, trái lại còn gặp phải rất nhiều tai họa. Điều này làm sao tôi đối mặt với Từ Lỗi, lần tới hai người gặp mặt sẽ là tình cảnh lung tung cỡ nào, coi như người đứng, từ đó hai người không gặp gỡ? Hay là...? Trong lòng tôi hoang mang.

Nha Đầu còn đang riu ra riu rít nói chuyện, nhưng tôi không có nghe lọt một câu, trong đầu tất cả đều là hốt hoảng, còn có những chuyện bông người tối hôm qua.

Suy nghĩ rất nhiều thì lòng lại càng loạn, dưới tình huống tâm phiền ý loạn, tôi đứng dậy đi tắm, muốn tắm rửa cho tỉnh, định xóa buồn bực trong người, còn có những hoảng hốt đó.

Xả hết nước ra ngoài, Nha Đầu không có ở đây, cô ấy nhận một cuộc điện thoại liền đi ra ngoài, chỉ nói lập tức trở lại, nhưng rất lâu cũng không có thấy cô ấy trở lại, không biết đang làm gì.

Nước tạt vào người, ầm ập, nhưng tất cả trong đầu của tôi chỉ có cảnh tượng Từ Lỗi hôn tôi tối hôm qua, làm sao cũng xóa không được. Tôi dùng sức chà xát da thịt trên người, muốn quên mất tất cả tối hôm qua, cũng muốn chà rửa đi mùi anh lưu lại trên người. Tất cả mọi người nói sau khi say rượu sẽ quên mất tất cả, không nhớ gì, tại sao trong đầu tôi lại nhớ mỗi một chi tiết nhỏ xảy ra tối hôm qua, nhớ đôi môi nóng bỏng của anh xẹt qua thân thể run rẩy của tôi.

Tôi ép mình quên những chuyện kia đi, mở nước lạnh ra, khi nước lạnh như băng xối lên người, tôi kim lòng không được rung mình một cái, đầu óc cũng thanh tỉnh, bắt đầu suy nghĩ chuyện sau này.

Gặp lại anh, tôi phải nên làm bộ như không từng có chuyện gì xảy ra sao? Giả bộ ngốc là biện pháp tốt nhất, tránh gặp nhau lúng túng.

Nhưng trên thế giới thường thường không có nhiều giả vờ ngốc như vậy, khi muốn quên hết mọi thứ, một ít chuyện cũng làm nhớ lại bọn họ. Chuyện đã phát sinh, tất cả động tác Từ Lỗi khiến cho tôi không giả ngốc được.

Cốc cốc cốc! Một tràng gõ cửa cắt đứt tất cả suy nghĩ trầm tư của tôi, kéo suy nghĩ của tôi về hiện thực! Ai vậy? Là Nha Đầu trở lại? Trực giác đầu tiên của tôi không phải là Nha Đầu trở lại. Suy nghĩ lại một chút, cô ấy cũng nên trở lại, lâu như vậy rồi.

"Tối đây, đợi xú!" Tôi vội vàng tắt vòi nước, loạn xạ lấy khăn tắm trùm lên rồi đi ra ngoài.

Nhưng vừa mở cửa ra, lúc bóng người ngoài cửa đập vào mắt thì tôi bắt đầu hối hận, vội vàng muốn đóng cửa.

"Đồng Diệp!" Người ngoài cửa lấy tay chống vào cửa, không để cho tôi đóng.

Sức lực của nam và nữ không thể so sánh, bị anh dùng sức đẩy ra, "ầm" đóng lại.

Trong lòng tôi hoảng hốt, không biết nên đối mặt anh ra sao, tôi còn chưa chuẩn bị tốt để gặp anh, anh cứ đi vào như vậy, không chút phòng bị nào.

"Đồng Diệp!" Anh tới ôm lấy tôi.

Tôi dùng sức giằng giằng, gào lên với anh: "Từ Lỗi, anh buông tôi ra!"

"Không buông, vĩnh viễn không buông!" Anh đột nhiên lại xấu xa.

Tôi nóng giận, tại sao hán anh như âm hồn bất tán thế? Giống như ghét con ruồi, đuổi cũng không đi.

Bị anh ôm như vậy, chỉ cảm thấy cơ thể của anh rất nóng, mặc dù cách lớp quần áo, nhưng vẫn truyền vào trong cơ thể của tôi, làm tôi run rẩy. Tôi dùng hết toàn lực muốn đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay của anh rất có lực, kim chặt tôi, làm thế nào cũng đẩy không ra.

Đột nhiên, hô hấp của anh dồn dập, tôi phát hiện có gì đó không đúng, ngẩng đầu trông thấy ánh mắt của anh, lại thấy trong mắt của anh tất cả đều là màu sắc thâm trầm, bên trong có một ngọn lửa thiêu đốt, tựa như có thể cắn nuốt hết người khác!

"Anh... " Tôi liếm môi khô khốc, muốn nói, lại nghe trong cổ họng anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên cúi đầu lướt qua môi của tôi.

Cảm giác qua lại trở về, nhưng lúc này tôi không có uống say rượu, không khí mập mờ càng thêm mãnh liệt, ma sát giữa bốn cánh môi, chân thực đánh thẳng vào đầu của tôi.

Một khoảnh khắc ngạc nhiên, sau đó tôi giận dữ, dùng sức đẩy anh, muốn giãy giụa thoát khỏi ách của anh lại bị anh siết càng chặt hơn.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, mắt mờ thật to, ánh mắt ép buộc nhìn thẳng anh, nhìn gương mặt say mê của anh, rất nghiêm túc, rất nhiệt tình hôn tôi.

"Anh... buông ra... " Tôi muốn gào thét, nhưng bởi vì miệng bị anh chặn lại, phát ra cũng là tiếng tương tự rên rỉ ưm ưm.

Nhưng mà tôi vừa nói chuyện cũng là cho anh cơ hội rất tốt, lưỡi của anh trơn tru đi vào, giống như công chiếm trận địa, tiến công mỗi một tác thịt trong cổ họng tôi.

Cảm giác tê liệt lại trở về rồi, lý trí còn lại, nhưng thân thể lại có phản ứng, tôi ghét phản ứng bản năng của thân thể này.

Die nda nle quydo n <3 Mừng diễn đàn tròn 13 tuổi

"Buông . ." Tôi dùng sức đánh, làm thế nào cũng đẩy không ra thân thể nóng bỏng đó.

Tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Tôi ngưng giãy giụa, nước mắt trượt xuống, trượt vào cánh môi hai người đang hôn, mặn mặn, lúc này hốt hoảng trong lòng tôi làm cả người đều run lên.

Anh đột nhiên tỉnh táo, thấy nước mắt tôi thì giật mình. Nhẹ nhàng buông tôi ra, anh gọi: "Đồng Diệp!"

"Bốp!" Không chút nghĩ ngợi, tôi giơ tay lên tát vào mặt của anh, thân thể bởi vì tức giận mà không ngừng run rẩy.

"Đồng Diệp, đừng khóc, là anh không tốt." Anh hốt hoảng muốn lau nước mắt cho tôi, lại bị tôi đẩy ra.

Trên người chột buông lỏng, ngực lạnh lẽo, tôi còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, thế nhưng anh lại đã hít vào một hơi, hô hấp cũng gấp lên.

Tôi cúi đầu nhìn, lại phát hiện khăn tắm trên người không biết đã tuột xuống đất khi nào, chắc là lúc mới vừa giãy giụa khiến nó tuột xuống. Lúc này, cơ thể trơn bóng nhẵn nhụi giống như lúc vừa ra đời thân nhiên, cứ như vậy bại lộ ở hân trước mắt.

Rầm! Đỉnh đầu của tôi nổ tung một tiếng sấm, mặt đột nhiên nóng lên.

"Đừng nhìn!" Tay vội chân loạn muốn che kín, tay tại run, thế nào cũng che không được.

Từ Lỗi thở dài một tiếng, tôi cảm khăn tắm trên tay, giữ rồi quấn tôi lại. Trong phần nộ của tôi mà anh lại ôm tôi thật chặt, ngăn cản tôi giãy giụa, đầu chống cổ tôi, nói: "Để cho anh ôm một chút sẽ buông." Tim anh đập rất nhanh, hồi lâu anh mới tỉnh táo lại, nhẹ nhàng buông ra tôi.

Lửa giận trong lòng tôi đã không thể dè xuống, anh vừa buông ra tôi liền nắm cổ tay của anh dùng sức cắn xuống. Anh bị đau nhưng cũng không có hất tôi ra, mặc tôi hung dữ cắn. Ánh mắt tôi theo dõi anh, nhìn lông mày anh nhíu chặt, đang cố gắng nhịn đau, nhưng không có rên lên một tiếng.

Máu theo môi của tôi chảy xuống, miệng tôi thả ra, không dám cắn nữa.

"Bớt giận chưa?" Anh không có che mu bàn tay bị thương mà quan tâm hỏi tôi còn tức giận không.

Tôi lại bắt đầu đẩy anh: "Đi ra ngoài!" Mắt tận lực không nhìn tới vết răng trên mu bàn tay của anh.

Thế nhưng anh lại đứng bất động, mặc kệ tôi dùng sức đẩy ra sao vẫn không thể động đậy, tôi đột nhiên tức giận mình nhu nhược, càng hận sự chênh lệch sức lực nam nữ.

Bởi vì dùng sức quá nhiều nên bị anh kéo là tôi lại ngã vào trong ngực của anh, đang muốn nói gì thì đột nhiên cửa bị người ta đẩy vào, tôi cùng Từ Lỗi cũng ngã ra. Ngoài cửa Nha Đầu cũng ngã ra, sững sờ nhìn tôi cùng Từ Lỗi ôm nhau, miệng mở rộng kinh ngạc nhìn tất cả.

"Minh . ." Nha Đầu mấp máy môi, lại nói không ra được.

Mặt của tôi đỏ lên, trong lòng nghĩ: không phải cửa đóng sao? Nha Đầu đẩy mạnh vậy sao? Để cho cô ấy nhìn thấy tình huống lung tung như vậy, sao sau này tôi đi ra ngoài gặp người, mặt mặt chết!

Từ Lỗi buông tôi, sắc mặt không có chút mất tự nhiên nào, bình tĩnh nói: "Sao em trở lại?"

"Em . . Em trở lại nói với Đồng Diệp. . . Vậy hai người tiếp tục, em đi đây." Nha Đầu lúng túng một hồi, quay đầu bước đi.

"Nha Đầu, cậu quay trở lại!" Nha Đầu xuất hiện không khác gì cứu tinh phá giải không khí lúng túng, sao tôi có thể để cho cô ấy chạy đây? Kéo cô ấy lại, tôi nói với Từ Lỗi: "Anh đi ra ngoài!"

Từ Lỗi lo lắng, nhưng không có hành động.

"Đi ra đi, tôi muốn thay quần áo!" Tôi đẩy anh ra khỏi phòng, kéo Nha Đầu lại, "à", dùng sức đóng cửa lại.

Nha Đầu nhìn tôi quần khăn tắm, vẻ khiếp sợ từ từ tản ra, nhỏ giọng hỏi tôi: "Hai người các người. . . ?"

"Không có, tuyệt đối không có, cậu đừng suy nghĩ lung tung!" Tôi vội vàng cắt đứt lời của cô ấy, không thể bỏ mặc cô ấy suy đoán như vậy, dù đây là sự thật tôi cũng không cho phép cô ấy nghĩ tới chuyện kia.

Nha Đầu chớp mắt vài cái, cười nói: "Yên tâm đi, mình sẽ không nghĩ bậy, mình rất nghiêm chỉnh nghĩ, trước khi mình tới nhất định là một cuộc đất rung núi chuyển."

"Nha Đầu, cậu còn nói chuyện không đứng đắn nữa thì sau này mình sẽ không để ý đến cậu." Tôi cố làm tức giận, còn nói: "Lúc này cậu đi ra ngoài làm gì?" Tôi chuyển đề tài, cứ bàn luận đề tài này thì sớm muộn tôi cũng sẽ mất thể diện chết.

"Mình giúp cậu đi làm thủ tục xuất viện, xế chiều hôm nay chúng ta sẽ phải ngồi máy bay về nhà, bệnh viện phải giải quyết xong." Nha Đầu chỉ va li còn có túi nhỏ, nói: "Nhìn đi, mình còn đồ đạc của cậu tới tới, bằng không cậu nôn bần cả quần áo thì sao có quần áo sạch thay?"

Tôi thay quần áo ra ngoài, Nha Đầu đang chơi điện thoại di động, gặp tôi ra ngoài, nói: "Đi thôi, không còn sớm, nên trả phòng."

Mở cửa, lại thấy Từ Lỗi còn đứng ở ngoài cửa, trên người món đồ quần áo khoác đã cởi ra, cầm ở trong tay, vẻ mặt nặng nề, không biết đang suy nghĩ sâu xa điều gì.

"Xong rồi?" Từ Lỗi ánh mắt hỏi thăm nhìn về tôi.

Tôi cũng không nhìn thẳng ánh mắt của anh, cứ có cảm giác ánh mắt của anh sẽ ăn thịt người, làm cho người ta có một ít lúng túng.

Anh tới giúp cầm đồ, tôi lấy thẻ mở cửa phòng đóng cửa, lúc vào thang máy, Nha Đầu cố ý đứng ở góc để cho tôi cùng Từ Lỗi đứng gần. Từ Lỗi vẫn không lên tiếng, chỉ là ánh mắt rất nóng, tôi lúng túng ho khan một tiếng.

Trả phòng đã là gần trưa rồi. Từ Lỗi nói: "Anh ở khách sạn bên cạnh sân bay, chúng ta đi qua đó đi."

Nơi này dường như đã không cho tôi phát biểu ý kiến, mặc kệ tôi phản kháng thế nào, kết quả đều là vô hiệu. Từ Lỗi không có lái xe ra ngoài, anh đón một chiếc tắc xi, đặt đồ vào cốp phía sau. Lúc này Nha Đầu lại tranh chỗ ngồi kế bên tài xế trước, tôi cùng Từ Lỗi ngồi phía sau, lần trả lời này cũng là: "Mình không muốn ngồi nhồi nhét chung một chỗ." Cô ấy vĩnh viễn có lý do hợp lý, luôn có thể khiến người ta không phản bác được.

Thật ra thì tôi hiểu rõ dụng ý của cô ấy cũng chỉ là muốn cho tôi cùng Từ Lỗi có nhiều chung đụng, nhưng cô ấy không biết tâm tư của tôi, tôi không muốn cùng Từ Lỗi có liên quan gì nhau, tôi không suy nghĩ tiếp chuyện sau khi kích tình thì liên quan về tình ái, rất mệt.

Lần này ăn cơm, tôi cũng không dám đụng rượu, say rượu mất lý trí, nói một ít cũng không sao, lần đầu tiên uống rượu, thiếu chút nữa tôi đã bị ăn. Trong lòng ít nhiều cảm kích Từ Lỗi cuối cùng dừng cương trước bờ vực, không có chính thức xuống tay với tôi, bằng không này đời này tôi sẽ hận chết mình. Hôm nay gặp lại rượu giống như gặp được rắn độc mãnh thú, tôi sợ đến liên tiếp đẩy ra. Rượu, tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, có vài người còn coi nó như báu vật, trừ có thể mượn rượu giải sầu, tôi không thấy nó có công dụng gì lớn.

Bữa cơm này, tôi ăn rất im lặng. Từ Lỗi vẫn muốn nói chuyện với tôi, nhưng mà tôi lại không có bao nhiêu hứng thú, chỉ là thuận miệng nói mấy câu, anh cũng không nói chuyện nữa. Chỉ có Nha Đầu vẫn còn đang riu ra riu rít nói, nói chuyện cười, hoặc là kể một ít chuyện thật người thật, cố gắng điều chỉnh không khí ngột ngạt, nhưng mà tôi và Từ Lỗi cũng không có ai tiếp lời, cuối cùng cô ấy cũng không nói nữa.

Từ Lỗi mua cho tôi rất nhiều món ăn ngon, tôi cũng không có nhận lấy, toàn bộ để Nha Đầu cầm. Nha Đầu từng kháng nghị, đại khái là nói cô ấy trở thành gánh đồ thuê, mặc dù ngoài miệng oán giận như vậy nhưng trên mặt lại treo nụ cười, một chút cũng không nhìn ra có bao nhiêu không tình nguyện, về mặt cùng giọng nói hoàn toàn không phối hợp.

Đến đại sảnh sân bay, Từ Lỗi đi qua giúp chúng tôi đổi thẻ đăng ký, cách thời gian lên máy bay còn một giờ, chúng tôi ngồi trên ghế dài ở phòng chờ.

"Đồng Diệp, em có triệu chứng say máy bay, đến lúc đó nhớ ngậm xí muối, ăn kẹo cao su cũng được, có thể ít nhiều giảm bớt." Từ Lỗi lao thao dặn dò.

Tôi gật đầu một cái, trong lòng lặng lẽ nhớ, lúc tôi cực kỳ say xe, say máy bay sẽ buồn nôn khó chịu, nếu như có thể kiềm chế cảm giác buồn nôn, muốn tôi làm gì cũng được.

Nha Đầu bên cạnh cũng đang trợn mắt một cái, bất mãn la ầm lên: "Anh, lúc nào thì thấy anh quan tâm đến em? Em cũng hoài nghi anh không phải là anh trai em."

"Tiểu Nhan, đừng làm loạn." Từ Lỗi trầm giọng quát.

Tôi cũng không cảm thấy quan tâm này có gì tốt, ngược lại cảm thấy cả người cũng không được tự nhiên, sự quan tâm này làm tôi có một cảm giác hít thở không thông, ép tôi không thở nổi, tôi chỉ muốn thoát khỏi chỗ này nhanh một chút, sau này cũng không muốn nhìn thấy người này.

"Các vị hành khách, chuyến bay XXX sẽ phải cất cánh, xin mời hành khách lên máy bay để chuẩn bị thật tốt. . ." Trong không khí bay tới tiếng nói thúc giục không biết bao nhiêu lần, tiếng Trung rồi sau đó bắt đầu dùng tiếng Anh kêu một lần nữa.

Tôi cùng Nha Đầu bắt đầu đi về phía đám người, bắt đầu xếp hàng lên máy bay. Quay đầu lại thì thấy Từ Lỗi còn đứng đó, trong mắt có ánh sáng đang nhấp nháy.

Đột nhiên, anh chạy vội tới, dùng sức ôm lấy tôi làm tôi giật cả mình, thân thể của tôi bị anh ôm một cái, cứng lại, không dám lộn xộn.

"Anh sẽ qua đó gặp em." Từ Lỗi nói không biết bao nhiêu lần, hôn vành tai của tôi, trong giọng nói đều là tình cảm.

Thân thể của tôi càng cứng ngắc, phát hiện hành khách lui có người dừng lại nhìn về chúng tôi, trong ánh mắt có tò mò còn có cười chầm chầm.

Mặt đỏ lên, tôi dùng sức đẩy anh ra, nói tiếng: "Tôi phải đi." Sau đó liền chạy về phía cửa lên máy bay.

"Hết bận nhiệm vụ, anh sẽ qua gặp em!" Sau lưng truyền đến giọng của Từ Lỗi.

Ánh mắt đỏ vẫn nhìn chăm chăm vào lưng của tôi, nhiều lần tôi muốn quay đầu lại mà nhìn, nhưng tôi nhẫn nhẹn, tôi thở dài một tiếng, đi theo đám người đi chuyển.

"Cô chủ, điện thoại tới! Cô chủ, điện thoại tới!" Điện thoại di động đột nhiên reo to, mặc dù đại sảnh ồn ào cũng không vang dội, nhưng cũng làm tôi ngẩn người.

Lấy điện thoại di động ra, tên in trên màn hình lại làm cho lòng của tôi nín chặt. Là anh ta? A Hạo! Sao anh ta lại gọi điện thoại tới? Rất rồi không có tin của anh ta, bây giờ đột nhiên nhận được điện thoại của anh ta, tôi không biết làm sao, lòng cũng không khỏi luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Trên màn hình điện thoại vẫn đang chớp tên đó, kích thích hô hấp của tôi, tôi nhận hay không nhận, trong lòng mâu thuẫn.

"Đồng Diệp, cậu đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy?" Nha Đầu ngoắc tôi, kêu lớn.

Tôi cho là cái tên A Hạo này có thể vĩnh viễn biến mất, nhưng vừa thấy điện thoại của anh ta, lòng của tôi vẫn không khỏi rung động.

Thở dài một tiếng, tôi bấm tắt điện thoại, để lại túi, kéo va li đến cửa lên máy bay. Điện thoại im lặng một hồi lại điên cuồng kêu lên, chỉ là âm thanh bị ồn ào náo động lấn át, cũng không rõ ràng, nhưng cảm giác chấn động kích thích lòng tôi vốn đang hoảng loạn.

Cửa lên máy bay kiểm tra rất nghiêm, kiểm tra từ trên xuống dưới, nhân viên kiểm an cầm dụng cụ đối với thân thể bắt đầu kiểm soát, ngay cả giấy vớ cũng không bỏ qua.

"Cô gái, xin tắt điện thoại di động của cô để kiểm tra." Giọng của nhân viên kiểm an kéo suy nghĩ của tôi về, tôi tắt điện thoại vẫn còn đang vang âm lên, sau đó đặt ở trong một túi nhỏ, bị kiểm an mang tới một góc bắt đầu kiểm tra. Đối với trình tự kiểm tra lên máy bay, tôi biết, nhưng lúc này tôi không hiểu sao lại bực bội, không biết bao nhiêu lần đề xuống phiến muộn trong lòng.

Vừa mới qua cửa lên máy bay, tôi mở điện thoại di động, trên điện thoại có hai tin nhắn chưa đọc, vừa nhìn tên, là A Hạo. Tôi do dự có nên mở ra hay không.

Nha Đầu lại gần hỏi: "Sao thế, Đồng Diệp? Điện thoại của ai?"

"Không có gì." Tôi lặng lẽ để điện thoại di động vào túi, cùng Nha Đầu cùng đi tới khoang máy bay.

Nha Đầu mua khoang phổ thông, chỗ ngồi của chúng tôi ở chính giữa máy bay, mua ngay cả số, cho nên tôi với cô ấy ngồi cùng hàng. Cách thời gian máy bay cất cánh còn gần mười phút cho nên tôi lấy ra điện thoại ra vuốt vuốt. Do dự một lát, tôi vẫn mở hai tin A Hạo nhắn ra, tin thứ nhất rất ngắn, trên đó viết: Diệp, sao em đi?

Chỉ có mấy chữ ngắn nhưng vẫn làm lòng tôi rơi lệ. Có phải anh ta phát hiện tôi xuất viện, có phải đang điên cuồng tìm tôi hay không? Nhưng tất cả đều kết thúc, cho dù tôi không cam lòng đến đâu thì cuối cùng cùng anh ta cũng sẽ không có tương lai. Trước kia anh từng nói, nói tình tình tôi rất buồn bực, nhưng thật ra là tôi ghét bị người ta lừa gạt, chỉ cần có người lừa gạt tôi, mặc kệ như thế nào tôi cũng sẽ không tha thứ. Tôi hiểu rõ chính mình tính tình của mình không được, nhưng mà tôi lại không cách nào thay đổi mình, bởi vì tôi sợ bị lừa gạt, sau đó thì tôi không có cách nào tin tưởng nữa.

Die nda nl equ ydo nn <3 Mừng sinh nhật lần thứ 13 của diễn đàn

Tin nhắn thứ hai viết rất nhiều, đầy cả màn hình, trên đó viết: Diệp, khi anh chạy tới bệnh viện, bọn họ nói cho anh biết em đã làm thủ tục xuất viện, anh không tìm được em, điện thoại em lại không nhận, em biết tâm tình lúc này của anh không? Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh, chuyển đi này em sẽ biến mất trong sinh mệnh của anh, nhưng mà anh lại không muốn rời khỏi em, anh đã từng nói, em là cô gái mà cả đời này anh yêu nhất. Khi em tức giận chất vấn anh sao làm như vậy thì em biết không, lòng của anh đau đớn hơn ai hết, khi thấy em vì chuyện này tức giận đến nôn ra máu thì anh tự trách hỏi chính mình là vì điều gì? Tôn thương em là điều anh không muốn thấy nhất, nhưng có một số việc, không phải chúng ta có thể không chế được, biết rõ sự quật cường của em, tha thứ cho anh là không thể nào, nhưng mà anh vẫn muốn cầu xin sự tha thứ của em.

Nước mắt rơi trên màn hình điện thoại di động, màn ảnh chớp chớp, gần như tắt đi.

"Sao thế? Tại sao lại khóc? Là ai kích động em?" Trong lúc vô tình Nha Đầu quay đầu lại, thấy tôi nước mắt, cuống quýt hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, lấy tay lau loạn xạ nước mắt nhỏ xuống trên màn hình điện thoại, nhưng lòng quặn đau vì tin nhắn của A Hạo. Mặc dù trong tin nhắn không có nói rõ tất cả, nhưng gián tiếp thừa nhận tất cả, chẳng lẽ tương lai còn quan trọng hơn tình yêu sao?

"Là anh ta, có đúng hay không?" Nha Đầu hỏi tôi.

Tôi vẫn lắc đầu, nói: "Không phải." Tôi không muốn nói cho cô ấy biết, Nha Đầu hận A Hạo như vậy, nhất định cô ấy sẽ làm ra hành động quá khích.

Không phải đã chết tâm sao? Tại sao thấy tin nhắn, trong lòng vẫn sẽ đau?

"Thưa quý cô, vì không để tín hiệu trên máy bay bị nhiễu, xin cô tắt điện thoại của cô." Bên cạnh có một vị nữ tiếp viên hàng không mỉm cười nói với tôi.

Tôi để chế độ trên máy bay, đóng tín hiệu. Không bao lâu, cơ trưởng lại bắt đầu kêu truyền thanh, nhắc nhở mọi người tắt tất cả các tín hiệu của thiết bị điện tử, tôi suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tắt điện thoại di động, không phải là bởi vì sợ nhiễu tín hiệu của chuyến bay, chỉ đơn giản không muốn nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại mà thôi.

Máy bay cất cánh, cảm giác khó chịu lơ lửng trên không đánh úp về phía tôi, vị chua trong dạ dày lại bắt đầu lan ra.

"Ăn một ít xí muội đi." Nha Đầu đưa một viên xí muội đến miệng tôi.

Ăn xí muội, tôi nhớ tới Từ Lỗi, còn có những lời quan tâm hết lần này đến lần khác, trong lòng đột nhiên ấm lên.

"Anh sẽ không buông tay." Bên tai quanh quẩn giọng của Từ Lỗi.

Lời này, người kia cũng đã từng nói, cũng từng dịu dàng, từng quan tâm, nhưng kết quả như thế nào? Phán bội giống như vết dao nhọn xẹt qua trái tim của tôi, đối với đàn ông, tôi đã mất tin tưởng.

"Đồng Diệp, còn nhớ cảnh lần đầu tiên chúng ta đi chơi xuân hồi đại học không?" Nha Đầu lên tiếng kéo suy nghĩ của tôi.

"Nhớ, đó là lần đầu tiên mình ngồi máy bay, lúc đó cũng không hiểu, không biết mua vé máy bay còn phải đi đổi thẻ lên máy bay, lúc ấy còn bị họ cười nhạo." Nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, tôi cảm giác mình ngốc quá.

"Lúc ấy cậu thật đáng yêu, thất hai đuôi sam, bộ dạng trong sáng lúc ấy vẫn còn lại trong đầu tôi đấy." Hình như Nha Đầu đắm chìm trong ký ức.

Nha Đầu vừa nói làm tôi nhớ tới dáng vẻ ngốc nghếch của mình năm đó. Thất tóc, giống như cô gái quê, ăn mặc vừa già lại quê, càng không trang điểm, tôi bị Nha Đầu hun đúc mới chậm rãi bắt đầu học trang điểm. Đối với Nha Đầu, tôi ít nhiều tò mò, nhà cô ấy có điều kiện tốt như vậy, còn nhớ lúc ấy cô ấy đã nói với tôi là cô ấy đã từng đi Hong Kong, nhưng tại sao lại trở về đây học đại học? Đến nay còn nhớ lúc nhìn thấy cô ấy ở trong phòng ngủ, cao quý như vậy, xinh đẹp như vậy, so sánh với tôi, một là vịt con xấu xí, mà cô ấy lại là thiên nga cao quý.

"Nha Đầu, mình vẫn không hiểu, sao cậu trở về nước? Không phải cậu ở nước ngoài. . ." Nghi vấn này ở trong lòng đã lâu rồi, lần này nói đến chuyện hồi đại học cũng tùy tiện nhắc tới.

"Là vì cậu, Đồng Diệp." Nha Đầu nói làm cho người ta kinh ngạc.

Tôi? Tôi kinh ngạc, tại sao là vì tôi? Tôi khẳng định trước lúc học đại học chưa từng gặp Nha Đầu, ba năm học phổ thông, tôi có rất ít bạn bè, bởi vì tình cảnh gia đình đặc biệt nên cũng rất ít đi kết giao bạn bè, mãi cho đến khi học đại học, Nha Đầu trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

"Ồ, là người nào đó khẩn cấp gọi mình về từ nước ngoài, còn uy hiếp mình, nếu như mà mình không trở lại, sau này không được gọi anh ấy là anh trai nữa."

"Từ Lỗi?" Tại sao lại là anh, hèn chi cảm giác anh là lạ, giống như đã xuất hiện trong sinh mệnh của tôi ngay từ sớm, nhưng mà lúc trên xe lửa tôi thật sự không biết anh.

Sau đó, Nha Đầu nói cho tôi biết một bí mật, bí mật động trời, nói xong tôi toát mồ hôi. Cô ấy nói: "Lúc ấy mình ở nước ngoài, cậu cũng biết bối cảnh nhà mình, cha mình vẫn hi vọng anh em chúng mình đều học ở nước ngoài, nhưng mà anh mình vẫn không đồng ý, lúc ấy anh mình vốn hứng thú với buôn bán nhưng không biết vì sao lại lựa chọn quân đội, vào trường quân đội."

"Chuyện này mình biết, lúc ấy mình cũng đã hỏi Từ Lỗi, hỏi anh tại sao lựa chọn làm quân nhân, anh nói là vì một người. Thật hâm mộ cô gái kia, được yêu sâu sắc như vậy." Nhớ tới ngày nói chuyện dưới bóng cây, tôi vẫn cảm thấy Từ Lỗi rất thần bí, cả người đều kỳ lạ.

"Mình cũng không biết cô gái anh ấy yêu lúc ấy là ai, nhưng mình ít nhiều vẫn đoán được một chút." Mắt Nha Đầu nhìn tôi, thần bí cười, còn nói: "Khi đó mình ở nước ngoài, đã năm thứ hai đại học rồi, kết quả anh gọi một cuộc điện thoại gọi tôi trở lại. Anh ấy nói tôi đến đại học XX ở cạnh một người, làm bạn cô ấy để vượt qua bốn năm đại học, nói đến người khác thì anh không yên lòng, chỉ có giao cho cô em gái là mình thôi. Lúc ấy mình hỏi tại sao anh ấy không tự đến làm bạn, anh nói anh đang ở bộ đội, chuyện gì anh ấy cũng không làm được. Mình mơ hồ cảm thấy cô gái ấy rất quan trọng với anh, còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh."

"Cậu nói là mình sao?" Tôi kinh ngạc đến phải trợn mắt há mồm, ngay sau đó lắc đầu một cái nói: "Không thể nào, mình từng nghe anh ấy kể câu chuyện đó, anh đã từng yêu một cô gái, rất yêu rất yêu, nhưng sau đó cô gái ấy chết rồi, anh ấy không có được tình yêu của cô ấy cho nên anh ấy vẫn không quên được cô gái ấy. Có thể là anh ấy cảm thấy mình rất giống cô gái ấy thôi." Đây cũng là nguyên nhân tại sao anh nhiệt tình với tôi như vậy thì phải?

"Cũng phải. Mình cũng có cảm giác anh mình gần đây là lạ, từ khi anh thi đại học thì cả người kỳ lạ, không nói được tại sao, nếu như không phải là cùng anh ấy lớn lên từ nhỏ thì mình sẽ hoài nghi anh ấy không phải anh trai mình." Nha Đầu nói ra nghi vấn trong lòng.

Hai giờ, một thoáng đã trôi qua, lần này tôi không có quá nhiều buồn nôn cùng khó chịu, không biết là bởi vì nói chuyện phiếm phân tán chú ý hay bởi vì vị xì muối hòa tan trong miệng. Gặp xì muối, tôi lại nghĩ tới Từ Lỗi, rốt cuộc anh là người thế nào? Đối với anh, tôi ít nhiều cũng tò mò, muốn tìm hiểu, nhưng lại sợ hiểu, trong mâu thuẫn tâm lý, máy bay đáp xuống sân bay thành phố N.

Vừa xuống máy bay, tôi vội vàng mở điện thoại di động, mới mở máy là điện thoại liên reo to, vừa nhìn số điện thoại, rất xa lạ, là một số điện thoại nhà, tôi nghĩ ngờ nhưng vẫn nhận điện thoại.

"Đồng Diệp, em đã tới chưa?" Bên kia đầu dây vang lên giọng nói đầy truyền cảm của Từ Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Nghe được giọng nói bên kia truyền ra, tôi có một giây mờ mịt, cầm điện thoại di động nhưng không biết trả lời như thế nào.

"Đồng Diệp, em có đang nghe không?" Trong giọng nói của Từ Lỗi có lo lắng.

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng để cho giọng nói mình bình thản, thì thảo nói: "Tôi đang nghe, anh có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, chỉ hỏi em đến chưa." Bên kia Từ Lỗi đang cười ngây ngô, còn nói, "Một không? Có không thoải mái hay không?"

"Cũng tốt, có Nha Đầu ở bên cạnh, say máy bay không đặc biệt nghiêm trọng, còn có. . ." Tôi ngăn người, vẫn không nói lời muốn nói ra.

"Còn có gì?" Bên kia rất vội hỏi.

Tôi do dự hồi lâu, mới nói: "Không có gì."

Có lúc cảm giác mình không phải một người thích nói chuyện, có chuyện gì cũng sẽ giấu ở trong lòng, mẹ không chỉ một lần từng nói để tôi sửa đổi tính tình im lìm một chút, nhưng vẫn không đổi được bao nhiêu. Lúc chơi chung với Nha Đầu, tính tình tôi hoạt bát hơn trước một chút, nhưng không biết vì sao vừa nói chuyện cùng Từ Lỗi thì tôi lại không biết nói gì.

"Là điện thoại của ai thế?" Nha Đầu bước đến gần.

Tôi lắc đầu một cái, khoát tay với Nha Đầu, bên kia lại bắt đầu hỏi: "Là nhỏ nhTiểu Nhan ăn hiếp em sao? Nha Đầu này, xem anh trừng trị con bé như thế nào!"

"Không có, không có, anh đừng nghĩ vậy, Nha Đầu với tôi tốt lắm." Tôi ngăn cản anh suy đoán lung tung.

Nếu như vì vậy mà chọc cho anh em bọn họ không vui, vậy thì tôi là tội nhân rồi. Tôi còn muốn giải thích nữa thì nghe Từ Lỗi nói: "Tiểu Nhan ở bên cạnh em sao? Để cho con bé nghe điện thoại."

Tôi ngăn người, nhưng vẫn đưa điện thoại cho Nha Đầu. Cô ấy cầm điện thoại a lô một tiếng, sau đó tiếng gọi "anh", không biết bên kia nói gì, mặt Nha Đầu rất thú vị, nói: "Anh, anh nói vậy gì đó! Em vẫn là em gái của anh!" Hình như hai người cãi vã, giọng Nha Đầu luôn lớn, làm hành khách trên sân bay ríu rít nhìn chăm chú.

Tôi cảm giác bọn họ gây gổ bởi vì tôi, trong lòng hết sức không thoải mái. Tôi không thích trở thành tiêu điểm mâu thuẫn, hết sức không thích.

"Được rồi anh, đừng nói chuyện này, em phiền!" Nha Đầu hét lên một tiếng rồi giận dỗi đóng cửa điện thoại cho tôi.

Tôi thấy điện thoại di động còn giữ nên đặt bên tai, nghe tiếng thở của Từ Lỗi ở bên kia, tôi thì thảo nói một câu: "Các người không nên vì tôi cãi nhau có được hay không?" Như vậy sau này tôi cũng không dám nói chuyện với anh.

Bên kia dừng một chút rồi truyền đến giọng của Từ Lỗi: "Đồng Diệp, em nghĩ nhiều rồi, chuyện không liên quan em."

"Nhưng. . ." Tôi nhìn Nha Đầu một chút, hình như cô ấy đang lau nước mắt, khóc? Tôi chưa bao giờ thấy Nha Đầu rơi nước mắt, lúc này thấy đáng vẻ cô ấy khóc thầm, đột nhiên tôi luống cuống.

Từ Lỗi vẫn còn đang nói: "Đồng Diệp, bên này anh cũng sắp hoàn thành nhiệm vụ, ngày mai sẽ phải trở về đơn vị rồi, đến lúc đó xin nghỉ trở về gặp em."

"Không cần Từ Lỗi . ." Tôi rất muốn nói tôi không cần anh tới gặp tôi, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, lời tuyệt tình như vậy tôi nói không ra.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy, anh nghĩ phép sẽ tới gặp em." Tôi ngó ngàng, đang muốn từ chối thì bên anh lại nói: "Được rồi, anh có chuyện rồi, hôm nào lại gọi điện thoại cho em."

Bảo là muốn cúp điện thoại, nhưng bên tai cũng không có truyền đến tiếng "tút tut", chỉ là trong điện thoại di động có một hồi yên lặng.

Không phải anh nói có chuyện sao? Sao không cúp điện thoại?

Đang muốn hỏi thì bên kia lại nói: "Đồng Diệp, em tắt đi, anh muốn nghe em tắt điện thoại treo xong."

Câu nói đó không khỏi làm tôi nhớ tới mấy câu nói trên diễn đàn của các quần tẩu trước kia, nói chồng của họ đều sẽ chờ họ cúp điện thoại, nói đây là một biểu hiện yêu một người, nhưng chuyện như vậy tôi chưa từng thấy ở A Hạo. Mỗi lần A Hạo nói chuyện điện thoại xong sẽ vội vã cắt đứt, trước kia đã từng vì thế giận anh ta, thế nhưng anh ta lại luôn nói: "Anh là quân nhân, quan niệm thời gian rất mạnh, gọi cùng cúp điện thoại trước là có thể thể hiện một người yêu tôi đâu sao?" Sau đó lại từ từ quen nên cũng không coi là quan trọng, hôm nay nghe được câu này trong miệng Từ Lỗi, tôi kinh ngạc không nhỏ.

"Anh có thói quen bị cúp điện thoại sao?" Đã từng không có được đáp án làm tôi kim lòng không được hỏi.

Từ Lỗi cười khê: "Cô bé ngốc, nếu như mà anh cúp điện thoại, em sẽ nghe được tiếng ‘tút tut’, làm anh cảm nhận được sự mờ mịt và mất mát thôi."

Lời của anh tựa như một dòng nước ấm chảy vào lòng của tôi, thế nhưng chỉ là trong nháy mắt tôi đã ngăn cản cảm động ở ngoài buồng tim.

Die nda nlequ ydo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Sau khi nhận điện thoại, Nha Đầu im lặng, Nha Đầu riu rít giống chim nhỏ như không tồn tại. Rốt cuộc anh em họ nói gì trong điện thoại, có thể để cho Nha Đầu đau lòng thành ra như vậy?

"Sao thế? Có phải bởi vì mình nên bị anh cậu mắng hay không?" Trừ chuyện này thì tôi thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân gì rồi.

"Không phải cậu, cậu đừng suy nghĩ nhiều, chuyện không liên quan đến cậu." Nha Đầu nở nụ cười với tôi, nhưng mà tôi lại cảm giác nụ cười này rất chói mắt, cô ấy đang miễn cưỡng cười.

Tôi đặt tay lên người cô ấy, rất nghiêm túc nói: "Nha Đầu, tình bạn của chúng ta là kiên cố nhất, cho nên không bởi vì bất cứ chuyện gì tách tình cảm của chúng ta ra."

"Thật sự không phải là cậu, anh mình sẽ không vì điều này nổi giận với mình, anh ấy là vì . ." Nha Đầu máy máy môi, thờ dài một tiếng, nói: "Bây giờ mình không có tâm tình nói chuyện này, sau này nói với cậu."

Nha Đầu vẫn luôn trầm mặc như vậy, lên tắc xi cũng không thấy cô ấy vui vẻ, cho đến khi tôi về đến nhà, cô ấy vẫn lặng lẽ nói tạm biệt với tôi, hỏi cô ấy có lên nhà tôi hay không, cô ấy cũng lắc đầu từ chối. Cuối cùng tôi cảm thấy sau khi Nha Đầu nhận điện thoại thì lạ lạ, giống như xảy ra chuyện gì, nhưng hỏi cô ấy lại không nói.

"Diệp, trở về rồi sao? Sao không gọi điện thoại báo sẽ về trước?" Mẹ nhìn tôi, kinh ngạc không ít.

Thấy mẹ, đột nhiên tất cả uất ức đều như nham thạch núi lửa phun trào, không khống chế kích động, tôi ôm lấy mẹ khóc rống lên.

"Sao vậy, bảo bối?" Mẹ vỗ nhẹ lưng của tôi hỏi.

Mang đôi mắt đầm nước mắt, lại thấy được lo lắng trong mắt mẹ, tôi ép tất cả uất ức trong tim xuống. Không thể để cho mẹ biết chuyện này, cho tới bây giờ mẹ cũng phản đối tôi với A Hạo ở chung một chỗ, nếu như lần này mà biết A Hạo phản bội tôi, bà ấy nhất định sẽ tức chết.

"Nói đi, không phải Tô Trữ Hạo ức hiếp con đó chứ?"

Tôi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định gạt không nói. Từ lúc tôi bắt đầu yêu A Hạo, mẹ vẫn giữ thái độ phản đối, nói tôi có thể gả cho bất kỳ người nào cũng không thể gả cho Tô Trữ Hạo. Lúc ấy tôi từng thắc mắc, nhưng mẹ vẫn không chịu nói, bây giờ rốt cuộc tôi và A Hạo đã chia tay, mẹ có thể vì vậy mà vui vẻ hay không? Tôi không biết.

"Bảo bối, con làm mẹ gấp đến chết mất?" Trong giọng nói của mẹ đều là run rẩy bởi vì gấp.

"Mẹ, con chỉ muốn hỏi mẹ một chuyện, lúc trước khi con yêu A Hạo, tại sao mẹ vẫn phản đối?" Một lần cuối cùng, tôi muốn hỏi rõ chuyện này.

Cuối cùng tôi cảm giác mẹ có chuyện gì gạt tôi, mỗi lần hỏi thì bà đều luôn thờ dài, luôn nói: "Mẹ vì tốt cho con, đừng trách mẹ." Nhưng mỗi lần đều không có nói ra nguyên nhân. Tôi cùng A Hạo yêu sáu năm, trong sáu năm đó mẹ luôn nghĩ hết tất cả các biện pháp muốn chia rẽ tôi và A Hạo, nhưng cũng không thành công, cuối cùng bà bắt đầu dĩ chỉ đành phải đồng ý cho tôi và A Hạo lui tới, nhưng mà ban đêm tôi lại luôn có thể nghe thấy mẹ khóc thầm.

"Diệp, cấp trên của con gọi điện thoại tới, nhắn con về thì gọi lại cho cậu ấy." Mẹ chuyển đề tài, dĩ nhiên đã không muốn bàn về chuyện này nữa, điều này làm cho tôi không thoải mái.

Đầu? Anh ấy tìm tôi tại sao không gọi điện thoại di động cho tôi? Mặc dù nghĩ là nghĩ như vậy nhưng tôi vẫn gọi lại, vừa thông là bên kia anh ấy lại nói: "Đồng Diệp, em nghỉ ngơi thôi mà, định biến mất luôn phải không?"

"Đầu?" Tôi mấp máy môi nhưng cũng không phản bác, lại nghe anh ấy nói: "Gọi điện thoại cho em mấy lần cũng không được, em đang làm gì vậy hả?"

"Đầu, điện thoại di động hết pin, cho nên. . ." Tôi vội vã muốn giải thích, Đầu lại cắt ngang lời tôi: "Ít kiểm soát dùm anh! Ngày mai em mau trở lại cơ quan cho anh!" Tắt cúp điện thoại.

Nghe tiếng "tút tut" bên kia, tôi không biết làm sao.

Hôm nay Đầu làm sao thế? Tức giận giống như ăn thuốc nổ vậy. Mặc dù bình thường Đầu giải quyết công việc chung rất nghiêm túc, nhưng coi như chừng chặc, tôi theo anh ấy bảy năm, anh ấy trong ấn tượng của tôi vẫn là một cấp trên thật tốt, mãi cho đến trước khi sống lại, tôi không hề rời khỏi nhóm, cũng chưa bao giờ thấy anh ấy mắng tôi. Nhưng hôm nay, vì sao khác thường như thế?

Ở trên máy bay, bởi vì buồn nôn do say máy bay nên tôi vẫn chưa ăn cơm, lúc này lại đột nhiên cảm thấy đói rồi. Vẫn luôn đi linh tinh ở ngoại, rốt cuộc lại được mẹ làm cơm cho ăn, cảm giác đặc biệt thơm, thức ăn rơi vào trong dạ dày, thoải mái.

"Ăn chậm một chút, như quỷ chết đói đầu thai, đừng nghẹn." Mẹ ôn hòa nhìn tôi, tất cả trong mắt đều là cưng chiều.

Trong miệng tôi nhét lấy thức ăn, dùng sức gặm đầu, mơ hồ không rõ nói: "Rất lâu rồi không có được mẹ làm cơm ăn nên đặc biệt tham." Ăn quá nhanh nên thật sự nghẹn, trợn trắng mắt muốn nuốt thức ăn chặn ngang ngực xuống, nhưng không được, khó chịu đến thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Uống canh nhanh, xem con ăn gấp đây." Mẹ vội vàng múc cho tôi một chén canh đặt vào trong tay.

Tôi dùng sức uống một hớp, rốt cuộc cũng nuốt được thức ăn xuống, trôi tuột vào miệng, tôi mới nói: "Nghẹn chết con."

"Bảo con ăn chậm một chút, con giống như chưa bao giờ ăn cơm vậy, sao nghẹn?" Mẹ lại múc cho tôi một chén canh.

Tôi vội vàng uống hai ngụm, miệng nói: "Mẹ, ai bảo mẹ nấu ăn ngon như vậy? Cả đời con ăn cũng không chán."

"Nhìn cái miệng con ngọt này." Mẹ cũng vui vẻ không ngậm miệng được.

Tích tích tích, đột nhiên một tiếng báo có tin nhắn vang lên, cắt đứt chuyện tôi cùng mẹ nói.

Tôi mở điện thoại di động lên, một số điện thoại quen thuộc đập vào mắt, Nha Đầu?

"Tin nhắn của ai thế?" Hình như mẹ còn quan tâm hơn cả tôi.

"Mẹ, là Từ Nhan."

Số điện thoại của Nha Đầu vẫn có trong điện thoại di động, nhưng tại sao không có tên? Nhưng nhìn số kia, đúng là Nha Đầu mà.

Mở tin nhắn, một hàng chữ xuất hiện trên màn hình: Đồng Diệp, anh nhớ em lắm.

Tôi cẩn thận nhìn số điện thoại, còn có tin nhắn, sao Nha Đầu nói mấy lời kỳ lạ như vậy? Đây không phải là cô ấy, tôi lại chú ý vào số kia lần nữa, lại phát hiện mặc dù số giống số điện thoại của Nha Đầu nhưng lại ít hơn một con số, số đuôi không giống nhau, cũng khó nói sẽ nhìn lầm.

Đây là ai? Tại sao biết tên của tôi, còn có giọng điệu này cũng quá mức kỳ lạ. Trong lòng tôi lại buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Trong lòng như lửa đốt, tôi vọt ra khỏi cửa nhà, phía sau truyền đến giọng của mẹ: "Diệp, điểm tâm!"

Tôi không quay đầu lại nói: "Không còn kịp rồi, không ăn điểm tâm."

Vội vàng cầm xe tắc xi, tôi khiến tài xế chạy bằng tốc độ nhanh nhất tới tòa soạn báo. Nhưng lúc này, chính là giờ đi làm cao điểm, kẹt xe rất dữ, lòng tôi như lửa đốt, ý muốn tài xế chạy nhanh lên.

"Cô gái, tôi cũng muốn nhanh, cô nhìn hàng dài trước mặt kia."

Hàng người dài, kéo dài mấy trăm mét, tốc độ còn chậm hơn ốc sên. Tôi ngẩng đầu nhìn thời gian, còn có mười phút. Tôi cắn răng một cái, trả tiền xe rồi mở cửa tắc xi, chạy tới cơ quan.

Đều là Từ Lỗi, tôi qua không phải nhấn tin chính là điện thoại khủng bố, đến hai giờ sáng mới để cho tôi ngủ. Trong đầu kim lòng không được xuất hiện tình cảnh tồi qua. . .

Nhìn tin nhắn điện thoại di động, nghi vấn đầu tiên chính là người này không phải Nha Đầu, vậy là ai? Tôi nhanh chóng nhớ lại: Người này là ai? Tại sao giả mạo Nha Đầu?

Mấy câu như tiếng sấm đập tới, hình như bên kia ngây ngẩn cả người, rất lâu cũng không có tin tức, một hồi lâu, chuông điện thoại di động đột nhiên reo lên, là số đó, tôi không chút do dự nhận máy, vẫn hỏi câu nói kia: "Rốt cuộc bạn là ai? Tại sao muốn giả mạo Nha Đầu đến gần tôi?"

Bên kia thờ dài một tiếng, là giọng của một người đàn ông, nói tiếp: "Đồng Diệp, em ăn trúng thuốc nổ rồi hả?"

Giọng nói kia quen thuộc làm tôi lú lờ không nói nên lời, tôi bật thốt lên: "Từ Lỗi?"

"Sao thế, bao nhiêu giờ không thấy, cô bé đã quên tôi rồi hả?" Bên kia cười khẽ.

Tôi không kịp phản ứng: "Tôi cho là. . . Số của anh giống số Nha Đầu quá, tôi vẫn cho là. . ."

"Cho là Tiểu Nhan? Lúc mưa là mưa liền số của Tiểu Nhan, anh tưởng em biết."

Số liền? Nhớ tới bọn họ là anh em, mã số tương tự cũng không kỳ lạ, nhưng tại sao trong lòng tôi có cảm giác là lạ.

"Đồng Diệp, anh muốn treo về đó, em có chào đón anh không?" Đột nhiên Từ Lỗi hỏi, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

Tôi ngơ ngẩn, hỏi ngược lại anh: "Không phải anh đang ở thành phố X sao? Không phải nói ngày mai mới trở về đơn vị sao? Không phải nói nghỉ phép mới có thể trở về sao?"

"Đồng Diệp nhà ta có trí nhớ rất tốt, nhớ mỗi câu anh nói luôn." Trong giọng nói có hưng phấn.

Tôi tròn trố mắt, hừ lạnh: "Khi nào thì tôi thành người nhà anh rồi? Hơn nữa anh vừa nói hôm qua, không thể nào mới vài tiếng mà tôi quên chứ?"

"Em hôn cũng để anh hôn, ôm cũng ôm, nên nhìn và không nên nhìn anh cũng nhìn thấy hết, em còn chưa trở thành người nhà anh sao?"

Đột nhiên anh nói chuyện mập mờ làm cho tôi hít vào một hơi, thì thào nói không ra nửa câu. Cầm điện thoại, cắn môi, muốn nói cũng nói không ra.

"Sao vậy? Tại sao không nói chuyện? Có phải tức giận hay không? Anh giận, Đồng Diệp em đừng tức giận. . ." Bên kia dĩ nhiên luống cuống, nói chuyện cũng nói không mạch lạc.

Tôi lắc đầu một cái lại nghĩ tới bên anh không thấy được nên nói: "Không có, tôi cũng không phải là con cóc, lấy ở đâu nhiều tức như vậy."

Đối với việc Từ Lỗi nói đùa, nói thật tôi không có tức giận chút nào, chỉ có lúng túng, may nhờ chỉ là nói trong điện thoại, bằng không tôi chắc chắn xấu hổ đến muốn đào lỗ chui xuống đất. Tiếp xúc với Từ Lỗi là tôi không nghĩ tới, càng không nghĩ đến giữa tôi và anh sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, không nghĩ tới lòng chúng tôi chưa hợp nhất, thân thể cũng đã tiến thêm một bước, nếu như mà tôi biết say rượu sẽ có nhiều phiền toái như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đụng tới rượu.

"Anh sợ nhất là em tức giận, mỗi lần tức giận luôn không nói lời nào, buồn bực ở đâu, như vậy còn khó chịu hơn là mắng anh." Giọng Từ Lỗi rất gấp.

Tôi hít sâu một hơi, hỏi anh: "Có chuyện gì tìm tôi sao?"

"Không có việc gì anh không thể gọi cho em sao?" Anh hỏi ngược lại làm tôi á khẩu không trả lời được.

Tối hôm qua, anh nói chuyện với tôi rất lâu, tôi mượn cơ cớ cúp điện thoại, anh còn gửi tin nhắn, lại gọi điện thoại tới, bộ dạng hưng phấn rất lâu, mặc dù tôi không nói lời nào vẫn nghe bên anh nói chuyện đơn vị bọn họ, cứ như vậy đến rạng sáng cũng không biết.

Đối với Từ Lỗi, tôi không có ghét, bởi vì không ghét nổi, nhưng cũng vui không nổi. Tôi cảm thấy anh cố ý đối với tôi, có lẽ là tôi làm anh nhớ lại mối tình đầu của anh? Mặc dù Nha Đầu phủ nhận ý nghĩ này, nhưng tôi vẫn cảm giác anh coi tôi như mối tình đầu của anh, ngày nói đến mối tình đầu của anh thì ánh mắt kia nhìn tôi rất tha thiết, rõ ràng đang nói với tôi cô gái kia là tôi, nhưng mà tôi lại dám khẳng định, cô ấy không phải là tôi. Nguyên nhân có hai, một là cô gái kia đã chết, anh vẫn nhớ mãi không quên, hai là tôi không có chút ấn tượng với anh cho nên tôi mới khẳng định tôi không phải cô ấy. Có lẽ là tương mạo của tôi với tình đầu của anh giống nhau?

Người đàn ông sâu nặng như vậy làm người ta cảm thấy rất hiếm thấy, được anh yêu nhất định rất hạnh phúc, nhưng lại sẽ không phải là tôi, tôi chưa bao giờ hy vọng xa vời, đồng thời cũng không muốn so đo với tình đầu của anh, càng không muốn mới trải qua một lần yêu mãnh liệt lại yêu người khác. Một người, cả đời yêu một lần là đủ rồi, yêu nhiều hơn nữa thì tình cảm cũng sẽ phai mờ, đối với đàn ông, tôi đã không tin có thâm tình. Mặc dù Từ Lỗi rất ưu

tú, nhưng anh đã sớm yêu mỗi tình đầu rồi, tôi không phải cô ấy, càng không muốn nhận được tình yêu của anh.

Bị anh đẩy đưa đến nửa đêm mới mê man ngủ, nhưng vừa ngủ thì tôi lại ngủ quên, vừa mở mắt thì thấy đã cách giờ làm việc chỉ có mười mấy phút.

Lòng tôi rối bời nhưng cũng không có bước chậm lại, tôi nhớ năm đó chạy cự li dài nên dùng hết toàn lực chạy bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong đầu lại xuất hiện lời Từ Lỗi nói tôi hôm qua lúc sắp cúp điện thoại: "Đồng Diệp, anh sẽ không buông tay, cả đời này, em chỉ có thể là của anh."

Rùng mình một cái, những lời này rất quen thuộc, trong khoảng thời gian nào đấy cũng có người nói vậy với tôi, nhưng vật đổi sao dời, nên phản bội vẫn sẽ phản bội, cho nên lời đàn ông nói không thể tin. Không phải có câu nói: "Nếu lời đàn ông nói có thể tin, heo mẹ cũng có thể lên cây!"

Trong kinh ngạc của đồng nghiệp, tôi chạy đến cơ quan, lúc này tôi đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Vừa nhìn đồng hồ, tôi tới trễ năm phút ồ, vừa nghĩ về mặt Diêm Vương của Đầu, tôi hiểu hôm nay tất nhiên chạy không khỏi bị mắng.

Vừa mới ngồi vào chỗ ngồi là nhận được điện thoại của Đầu: "Đến phòng làm việc của tôi!" Nghe giọng điệu rất không vui, tôi đã nghĩ tới sau đây anh ấy có thể sẽ dạy bảo.

Trong ánh mắt quan tâm của đồng nghiệp, tôi đi vào phòng làm việc của Đầu, mặt của anh ấy rất thú vị, xem ra anh ấy đã biết chuyện tôi bị trễ. Quả nhiên, tôi vừa vào phòng, anh ta liền hỏi: "Sao tới trễ?"

Tôi âm thầm lè lưỡi, cúi đầu nói: "Đầu, thật xin lỗi, tôi ngủ quên."

Đầu không có nói gì, chỉ ném một tài liệu cho tôi, tôi ngẩng đầu nghi ngờ: "Đầu, đây là gì?"

"Đây là nhiệm vụ phỏng vấn, em đi chuẩn bị một chút đi."

Cầm nhiệm vụ phỏng vấn nhưng tôi vẫn hỏi: "Đầu, tôi chỉ là hậu cần. . . . ."

"Bắt đầu từ hôm nay, em phụ trách nhiệm vụ phỏng vấn phía ngoài, người này là đối tượng đầu tiên em phải phỏng vấn."

"Nhưng, Đầu. . . . ."

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy, em làm hay không làm?" Tổng biên tập đột nhiên nổi giận.

Từ phòng tổng biên tập đi ra, tôi vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân trong đó, tại sao trong một đêm thái độ của Đầu thay đổi vậy? Tôi đột nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra lúc này trước khi sống lại, nhớ là trong lúc này sẽ có một nhà đầu tư xí nghiệp đến thành phố N, nhớ đến lúc ấy tòa soạn báo có một nhiệm vụ phỏng vấn ông ta, tôi rất muốn nhận nhiệm vụ này, nhưng cuối cùng lại giao nhiệm vụ này cho Tiểu Trương, lúc ấy tôi còn vì chuyện này buồn lâu lắm, sau lại đó kiên trì làm hậu cần, không bao giờ muốn trông nom nhiệm vụ phỏng vấn.

"Đồng Diệp, em rất may mắn, em biết không?"

"Rất may mắn? Tôi sao?" Tôi chưa từng có được may mắn, may mắn duy nhất chính là tôi được sống nhiều hơn người khác một lần, nhưng là nhờ vào lần sống lại này làm cho tôi ném được mùi vị phản bội.

"Đúng vậy, đây chính là người ta chỉ mặt gọi tên để cho em phỏng vấn, Đầu mới vội vàng gọi em trở lại, kết quả nhiều lần không liên lạc được với em nên Đầu mới gấp."

Cuộc phỏng vấn lần này là đối tượng chỉ mặt gọi tên để cho tôi phỏng vấn? Chuyện này sao thoát khỏi quỹ đạo rồi hả ?

Ngồi trở lại chỗ của mình, tôi bắt đầu nhìn kỹ tài liệu phỏng vấn, lại phát hiện một chuyện, trong tài liệu phỏng vấn cũng không có tên họ, hơn nữa cũng không có bất kỳ tài liệu về thân phận, chỉ đại khái viết người đó là con trai một cán bộ cao cấp của tỉnh thành, tới thành phố N vì nghỉ phép.

Trong đầu tôi bắt đầu quên chuyện lúc trước, nhớ nhà đầu tư xí nghiệp chính là con trai một cán bộ cao cấp, tới thành phố N vì đầu tư, lúc ấy lãnh đạo rất coi trọng chuyện này, nhiều lần muốn đi phỏng vấn anh, kết quả cũng đều bị anh từ chối, anh nói không tiếp nhận bất kỳ truyền thông phỏng vấn nào. Cho nên mặc dù lần đó nhường nhiệm vụ cho Tiểu Trương, nhưng cậu ấy cũng không tiếp cận được người đó, sau đó chuyện này vẫn là tiếc nuối lớn nhất.

"Đồng Diệp, nhiệm vụ phỏng vấn ngày mai, tôi làm chụp ảnh cho chị." Giọng của đồng nghiệp Tiểu Trương kéo suy nghĩ của tôi về.

Nhìn cậu ấy, tôi cảm giác chuyện này không còn châm chọc nữa, kiếp trước cậu ta là ký giả phỏng vấn, kiếp này cậu ấy lại thành chụp ảnh cho tôi, nhiệm vụ vẫn có cậu ấy tham dự, chỉ là thân phận không giống nhau.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng mà tôi lại không có quên mất nhiệm vụ phỏng vấn lần này, sau đó bắt đầu khẩn trương trong công tác chuẩn bị.

Trong lúc đó, Đầu lại tìm tôi đến nói một vài chuyện, đại khái chính là muốn tôi nắm bắt cơ hội lần này, đừng làm hỏng buổi phỏng vấn.

Nhìn dáng vẻ Đầu thận trọng, cảm giác có phải Đầu hơi quá khẩn trương hay không? Không phải chỉ là một phỏng vấn sao? Có cần khẩn trương như

vậy không? Đường như đối phương là một nhân vật lớn, không phải chỉ là một nhà đầu tư có bối cảnh cán bộ cao cấp sao? Nhưng tôi không dám phản bác, chỉ gật đầu thật mạnh phụ họa, vừa về tới chỗ ngồi, tôi liền mệt mỏi dựa vào trên lưng ghế, nhừ đầu đến không chịu được.

Reng reng reng! Điện thoại đột nhiên vang lên, làm tôi giật cả mình, nhưng vẫn nhận, hạ quyết tâm nói: "Chào bạn, đây là tòa soạn báo Kim Hải, xin hỏi bạn có chuyện gì?"

"Diệp. . ." Bên kia truyền tới một giọng nói quen thuộc làm tôi đau lòng.

"A Hạo?" Tôi khiếp sợ thiếu chút nữa hét âm lên, đồng nghiệp bên cạnh đều kinh ngạc nhìn sang.

Sao lại là anh ta? Anh ta còn gọi điện thoại tới làm gì? Tôi vẫn cho là anh ta sẽ như vậy mà xa rời cuộc sống của tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không quấy rầy tôi, nhưng không nghĩ đến anh ta vẫn có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Tôi đột nhiên hoảng loạn, làm sao anh ta gọi điện thoại vào tòa soạn? Trong lúc hoảng hốt, tôi vội vã muốn cúp điện thoại.

"Diệp, đừng cúp!" Giọng của anh ta kịp thời ngăn cản tôi.

"Tôi phải làm việc, thật xin lỗi." Tôi vừa nói vừa không để ý anh ta gào thét, cúp điện thoại.

Điện thoại vừa mới cúp liền vang lên.

Nhìn điện thoại, tôi không có tâm tình nhận, tôi biết rõ là anh ta gọi, nhưng lúc này tôi không muốn nghe đến bất kỳ âm thanh nào của anh ta, coi như người này đã chết rồi.

Tiếng chuông biến mất, ngay sau đó lại vang lên như đòi mạng.

"Tiểu Đồng, sao không nhận?" Chị Cố ở bên cạnh kêu.

Tiếng điện thoại vẫn còn đang reo, lòng của tôi cũng rất hốt hoảng.

"Chị cố, giúp em nhận điện thoại, em đi vệ sinh, nếu như tìm em thì nói em không có ở đây, giúp em từ chối." Nói xong tôi cũng mặc kệ chị Cố đồng ý hay không, chạy trốn chết xông về nhà vệ sinh.

Nhẹ nhàng tựa vào bồn rửa tay, miệng tôi mở to thở gấp, vừa ngẩng đầu lại bị bóng người trong gương xuất hiện làm sợ hết hồn.

Trong gương, người tiều tụy mà bộ mặt đầy nước mắt thật sự chính là tôi sao? Đôi mắt sáng ngời, lúc này đã sưng đỏ không còn hình dáng, chảy nước mắt khi nào? Tại sao anh ta vẫn không chịu buông tha tôi? Tôi chỉ muốn thật yên lặng trải qua cuộc sống của tôi, yêu cầu như vậy là xa vời với anh ta sao? Vừa nghĩ tới anh ta thì tôi càng thêm phiền.

Tôi mở vòi nước, nước tạt vào mặt, làm đầu óc như bột nhào tinh tảo một chút. Nước lạnh lẽo tạt vào mặt, tôi bắt đầu tỉnh táo lại.

"Cô chủ, điện thoại tới! Cô chủ, điện thoại tới!" Điện thoại di động đột nhiên lại reo lên.

Tôi nổi giận, cũng không nhận được ông quấy rầy như vậy, hít sâu một hơi, tôi nhấn phím nghe rồi quát: "Ô Trữ Hạo, cuối cùng anh muốn làm gì?"

Bên kia hiển nhiên ngây ngẩn cả người, thật lâu, một giọng nói truyền vào lỗ tai của tôi: "Đồng Diệp?"

Giọng nói quen thuộc kia làm cho trái tim nóng nảy của tôi yên lặng trở lại, tôi kinh ngạc không thôi, sao lại là anh?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Từ Lôi? Sao lại là anh?" Tôi lăm bầm hỏi.

Tôi tưởng là A Hạo, rống giận vào điện thoại, bây giờ nhớ lại, trong lòng không không biết xấu hổ.

"Tại sao không thể là anh? Em làm sao vậy? Phát lửa lớn như vậy, có phải gặp chuyện phiền não hay không?" Đầu tiên bên kia ngẩn ra, sau đó quan tâm hỏi tôi.

"Không có, không có gì." Tôi lên tiếng phủ nhận.

Đối với chuyện A Hạo, tôi không muốn nói cho bất kỳ ai, thậm chí tôi còn không muốn nhắc tới anh ta, mỗi lần nhớ tới anh ta tới tôi sẽ cảm thấy mình

ngu xuẩn thật sâu, bị lừa dối sáu năm, thế nhưng trong sáu năm không hề phát giác, một lòng chỉ muốn đi cứu văn tình yêu, khi sự thật hiện ra ở trước mặt mình thì thật châm chọc.

"Nói cho anh biết, ai chọc Đồng Diệp tức giận? Lúc này gọi điện thoại đến tòa soạn của em, gọi vài lần em đều không nhận, nói cho anh biết, có phải Tô Trữ Hạo lại quấy rầy em hay không?" Nghe giọng của anh hình như rất tức giận.

Tôi ngạc nhiên, hai cuộc gọi lúc này là anh gọi? Tôi cho là A Hạo, chỉ là sao anh ấy biết số của tòa soạn? Trong lòng có nghi vấn, không quản được suy nghĩ, bật thốt lên hỏi anh: "Làm sao anh biết số điện thoại tòa soạn của tôi?"

Bên kia ngán người, sau đó nhẹ nhàng cười, nói: "Còn có chuyện gì là anh không làm được. Đồng Diệp, anh không hy vọng em không vui vẻ, em không vui chính là anh không vui. Lúc này em bật thốt lên ‘Tô Trữ Hạo’, có phải tên đó làm gì em hay không?"

Giọng anh dịu dàng làm tôi muốn chảy nước mắt, đối mặt với anh, không biết vì sao tôi thậm chí có một kích động muốn tìm anh bày tỏ, có lẽ là giấu tâm sự quá lâu, muốn tìm một người để nói. Nhắc tới A Hạo, tất cả mà nói đều không giấu được, tôi cũng không có phủ nhận, đối với anh, tôi đã không có đề phòng, không suy nghĩ, tôi nói: "Đúng, anh ta nghĩ cứu văn với tôi."

"Tô Trữ Hạo? Thật sự là tên nhóc này?" Giọng nói bên kia có thể thấy anh rất kinh ngạc. "Cậu ta còn dám tìm em?" Có âm thanh nghiến răng nghiến lợi. "Thằng nhóc này, rốt cuộc muốn làm sao?"

Ở trong điện thoại, tôi nói với Từ Lỗi rất nhiều, nghe được anh rất tức giận, bởi vì A Hạo, cả người anh tức đến bốc lửa. Tôi có thể tưởng tượng được tại sao Từ Lỗi tức giận, thật ra thì từ tôi cũng rất kinh ngạc, cách xa anh nhưng nhận được điện thoại của anh vẫn có thể làm lòng tôi rung động. Có thể Từ Lỗi cảm thấy tôi không vui, anh không ngừng dỗ dành tôi, kể chuyện cười cho tôi, nhưng anh không phải một người kể chuyện cười, cho nên nói ra chuyện cười sẽ không buồn cười, nhưng trong lòng tôi ít nhiều vẫn cảm kích anh, lúc tôi khó chịu nhất có anh cùng với tôi.

Bởi vì là giờ làm việc cho nên tôi không dám nói điện thoại quá lâu, trong lúc sắp cúp điện thoại, giọng nói của anh truyền tới: "Đồng Diệp, bắt đầu từ hôm nay, không cho em không vui, cũng không cho em còn nghĩ những chuyện không vui, em phải mãi mãi vui vẻ, trở về là em trước kia."

Tôi không nghĩ quá nhiều, cúp điện thoại. Lại trở lại phòng làm việc, nhiều đồng nghiệp vây quanh hỏi tôi thế nào? Tôi lắc đầu cười nhẹ nói không có việc gì, đuổi bọn họ đi. Mặc dù quan hệ đồng nghiệp không tệ, tôi không phải là một người thích đùa, nhưng từ trước đến giờ mọi người thích nhiều chuyện, cho nên có một số việc tốt nhất đừng để cho bọn họ biết tốt hơn.

Hôm nay bởi vì phải chuẩn bị kế hoạch phỏng vấn, bận đến rất tan việc, về đến nhà đã là hơn bảy giờ, mẹ đợi, nhìn bộ dáng tiêu tụy của bà, lòng tôi rất đau.

Die nda nlequ ydo n<3 Mừng diễn đàn tròn 13 tuổi

"Mẹ, sao mẹ không ăn trước?"

"Con chưa tan làm, một mình mẹ ăn cơm không ngon. Thức ăn đã lạnh, mẹ đi hâm nóng."

Tôi ngán căn bà, nói: "Mẹ, mẹ ngồi đi, con đi hâm."

"Để mẹ đi cho, con tan làm về mệt mỏi, ngồi một lát đi." Mẹ đề tôi xuống ghế sa lon, tự vào phòng bếp.

Nhìn mẹ bận rộn ở trong phòng bếp, từ trong đáy lòng tôi cảm thấy hạnh phúc, cảm giác ấm áp đầy trong lòng, sắp thành bọt biển rồi.

"Diệp, nghe nói con chia tay rồi?" Lúc ăn cơm, trong khi lơ đãng mẹ hỏi.

Tôi ngán người, làm bộ như thuận miệng hỏi lại: "Mẹ nghe ai nói lung tung vậy?"

"Là Từ Nhan nói cho mẹ biết. Con thật sự đã chia tay Tô Trữ Hạo?" Mẹ không xác định hỏi lần nữa.

Nha Đầu? Sao cô ấy có thể nói chuyện này với mẹ tôi? Cô ấy cũng không thể giấu giếm sao? Đối với Nha Đầu, đột nhiên tôi nóng giận, lúc ấy dặn đi dặn lại, muốn cô ấy đừng nói với mẹ tôi, kết quả còn chưa được một ngày thì cô ấy đã nói ra rồi.

"Là mẹ gọi điện thoại ép hỏi nó, lúc đầu đứa nhỏ Từ Nhan này còn không muốn nói cho mẹ biết, mẹ tức giận con bé mới nói, đừng trách nó." Mẹ giải thích.

Haizz! Tôi thờ dài, đã không còn khẩu vị rồi.

"Tại sao không nói với mẹ chuyện con và Tô Trữ Hạo chia tay?" Mẹ lại hỏi.

Tôi không có lên tiếng, bới cơm.

"Mẹ nói thằng nhóc này không đáng tin cậy, hơn nữa gả cho quân nhân con sẽ chịu khổ, vẫn là một đứa trẻ bình thường được rồi, mấy ngày trước chú Vương của con nói với mẹ. . ."

Tôi buông bát xuống, nói một câu: "Mẹ, con ăn no rồi."

"Diệp!" Mẹ kêu.

"Mẹ, ngày mai con còn có một buổi phỏng vấn, con phải đi chuẩn bị, chuyện này sau này hãy nói." Không đợi mẹ nói nữa, tôi chạy về phòng của mình.

Tại sao tất cả mọi người đều nhắc tới A Hạo, tôi đã quyết định quên anh ta, nhưng cố tình nhắc đến anh ta bên tai tôi! Tôi hít sâu một hơi, nằm trên giường, cầm tài liệu phỏng vấn xem lại.

Tích tích tích. . . Tiếng báo tin nhắn vang lên, tôi nhấc điện thoại di động liếc một cái, là Từ Lỗi gọi tới: heo đại công đã ăn cơm xong, gọi heo mẹ nhỏ ăn rồi chưa? (heo đại công = heo lớn; heo nhỏ = Tiểu Trư)

Vừa nhìn thấy tin nhắn, tôi không nhịn được cười ra tiếng, rất khó tưởng tượng một người nghiêm túc đứng đắn lại gửi tin nhắn dễ thương như vậy.

Tôi trả lời lại: Tiểu Trư muốn ngủ, mời heo lớn tránh ra.

Trong chốc lát, anh trả lời tin nhắn: Tiểu Trư ngủ sớm như vậy sao? Heo lớn vẫn đợi heo mẹ nhỏ nói chuyện đây.

Cách nói chuyện tội nghiệp nhất thời làm tôi quên mất phiền não, trả lời: ngày mai còn phải đi làm, không nói chuyện với heo lớn nữa.

Ngày hôm qua ngủ quá muộn, hôm nay đi làm cả ngày cũng không có tinh thần, hôm nay tôi tính toán xem tài liệu xong rồi đi ngủ, con gái ngủ sớm để đường nhan.

Nhưng nghênh đón tôi cũng là điện thoại, không cần suy nghĩ tôi cũng biết rõ là Từ Lỗi, trong lòng nghĩ hay là thôi đi, nhưng cuối cùng vẫn nhận: "Không phải tôi nói là phải ngủ sớm để xinh đẹp sao?"

"Nhưng anh không nghe được giọng của em thì không ngủ được, bây giờ giọng nói của em chính là chúc anh ngủ ngon rồi."

"Lúc nào thì anh học nói lái nhại vậy?" Có thể tưởng tượng được lúc này vẻ mặt của anh đáng thương như thế nào.

"Anh đây là lời thật lòng, Từ Lỗi anh chưa bao giờ nói dối." Dừng một chút, anh còn nói: "Đồng Diệp, ngày mai là có thể nhìn thấy em, em sẽ chào đón anh như thế nào đây?"

"Ngày mai? Không phải anh nói chờ khoảng mấy ngày nữa sao?"

"Chính là ngày mai, em tới đón anh có được hay không? Chiều mai ba giờ."

Chiều mai ba giờ? Đây không phải là thời gian tôi phỏng vấn thời gian sao?

Tôi lập tức từ chối anh: "Không được, ngày mai tôi có một buổi phỏng vấn, tôi không có thời gian tới đón anh."

"Không được, không được, em xin nghỉ đi, tới đón anh, anh muốn gặp em đầu tiên." Anh ăn vạ.

"Từ Lỗi, tôi làm công việc, anh đừng tùy hứng như vậy có được hay không? Anh còn nói vậy thì sau này tôi sẽ mãi mãi không gặp anh." Tôi cố ý trầm giọng xuống nói.

Bây giờ sao tính tình Từ Lỗi như đứa trẻ vậy, bình thường nhìn anh có bộ mặt chững chạc, nghiêm mặt rất nghiêm túc, không ngờ đùa giỡn lại giống như đứa trẻ muốn ăn kẹo vậy.

"Được rồi được rồi, vậy anh qua gặp em." Anh suy nghĩ rồi sau đó lui một bước.

"Không được, tôi nói ngày mai tôi có việc, ba giờ bắt đầu phỏng vấn, người ta là người có tiếng, không đổi được thời gian."

"Anh không làm phiền em, anh ở bên cạnh nhìn em, như vậy được không?" Anh lại nói điều kiện cùng tôi.

Tôi rất là bất đắc dĩ, nhưng vẫn nói: "Tôi là công việc, cho phép anh làm càn sao?"

Nửa đồ dành nửa nói chuyện, rốt cuộc làm anh bỏ suy nghĩ đó, nhưng cũng là sau nửa giờ chuyện, chúng tôi lại nói chuyện đến gần một giờ, lúc cúp điện thoại anh còn nói: "Đồng Diệp, trong mơ anh cũng sẽ nghĩ tới em."

Sau khi cúp điện thoại, trong nháy mắt tôi mờ mịt. Đối với nhiệt tình của Từ Lỗi, tôi mâu thuẫn, có lúc anh giống như anh trai lớn quan tâm rồi tôi lại khát vọng, mâu thuẫn cùng khát vọng trong mâu thuẫn, tôi không biết đối mặt anh thế nào. Muốn từ chối anh để sau này anh đừng nữa quấy rầy cuộc sống của tôi, nhưng mỗi lần câu nói đó đến khóe miệng lại nuốt trở vào, tôi không mở miệng được. Từ Lỗi vô tội, anh chỉ là theo đuổi điều anh muốn, chỉ là tôi khép kín trái tim, đối với anh ngoại trừ cảm kích của em gái đối với anh thì không có gì nữa.

Tôi cho là mình có thể ngủ, nhưng một đêm này tôi cũng không ngủ, ngày hôm sau tôi mệt mỏi đi làm.

Cùng người thân bí nhân kia hẹn phỏng vấn ở khách sạn Đồng Thịnh trong trung tâm thành phố, tôi cùng Tiểu Trương chuẩn bị dụng cụ và tài liệu, lái xe tới Đồng Thịnh. Tiểu Trương lái xe, một chàng trai trẻ tuổi rất ưa thích nói chuyện, dọc theo đường đi cũng không yên tĩnh.

Lúc chúng tôi tới Đông Thịnh, người thần bí còn chưa tới, nghe nhân viên khách sạn nói còn ba mươi phút nữa anh mới tới. Ba mươi phút nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng mà đối với tôi cùng Tiểu Trương mà nói giống như qua một thế kỷ. Một lần đợi là đợi chừng một giờ, đang lúc chúng tôi cho là anh sẽ không tới thì người bí ẩn đó đột nhiên tới.

"Tới rồi." Tiểu Trương hưng phấn nói.

Tôi đứng dậy chào đón nhân vật thần bí kia, khi thấy rõ tướng mạo của người đó thì tôi sợ ngây người.

"Là anh!" Tôi ngạc nhiên đến không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Cảm giác quen thuộc đập vào mặt, tôi lại hít một hơi.

Người ở trước mắt mặc toàn thân tây trang màu đen, ăn mặc giống như nghỉ ngơi nhàn nhã, trên mắt đeo kính râm, ngăn trở đôi mắt sắc bén vốn nghiêm túc của anh.

Không tệ, tôi biết người ở trước mắt này, chẳng những biết, hơn nữa quen thuộc đến làm cho người ta muốn quên cũng quên không nổi! Bạn trai năm đó cùng đi học với tôi mười mấy năm, mặc kệ gió mưa vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh tôi, hôm nay đã trưởng thành, tướng mạo đã thay đổi không ít, nhưng dù thế nào thì tôi vẫn nhận ngay ra anh ấy rồi!

"Trịnh Duệ, tại sao là anh?" Tôi kinh ngạc đến thiếu chút nữa cảm rơi xuống đất.

Kể từ mười năm trước, cả nhà bọn họ dời về phía nam rồi chưa từng gặp lại anh ấy, hôm nay gặp lại không thể không khiến tôi giật mình.

Trịnh Duệ gỡ mắt kính xuống, đôi mắt biết nói chuyện chớp chớp với tôi, trong mắt vẫn còn vẻ nghịch ngợm như năm đó, cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của tôi, nam sinh nhỏ cơ trí lại trở về rồi, hôm nay còn nhiều thêm một phần trưởng thành.

"Đồng Diệp, mọi người quen nhau?" Tiểu Trương làm bầm hỏi.

"Chúng tôi đâu chỉ biết, còn là thanh mai trúc mã đấy." Trịnh Duệ nói xong thì mắt kính móc vào cổ áo tây trang, sau đó ngồi vào ghế sa lon bằng da thật, vỗ tay phát ra tiếng, nói: "Đại ký giả Đồng, bây giờ bắt đầu thôi."

Lời của cậu ấy chẳng những giải đáp nghi vấn của Tiểu Trương, đồng thời còn trên tạo thêm mập mờ. Bỗng nhiên thấy vẻ mặt Tiểu Trương tỉnh ngộ, tôi biết nhất định cậu ấy hiểu lắm.

"Tôi với Trịnh tiên sinh từng là bạn học cấp hai." Tôi giải thích.

"Đồng Diệp, chúng ta không chỉ là bạn học trung học đó chứ? Chúng ta là hàng xóm lúc nhỏ, cùng lúc lên tiểu học, trung học, thậm chí là một năm phổ thông, chúng ta không phải thanh mai trúc mã, vậy là gì?"

"Đừng có ba hoa, doanh nhân Trịnh, chúng ta bắt đầu phỏng vấn thôi." Tôi kịp thời cắt đứt câu nói của Trịnh Duệ, không kịp ngăn cản chỉ sợ cậu ấy sẽ thao thao bất tuyệt, chuyện lúc hai người đi học cũng sẽ nói ra, chỉ sợ đến lúc đó cả tòa soạn báo cũng sẽ biết chuyện tôi và anh ấy.

Đối với phỏng vấn Trịnh Duệ rất thuận lợi đã kết thúc, một giờ phỏng vấn, mọi ra không ít tình hình các mối quan hệ hiện tại của Trịnh Duệ.

Die nda nlequ ydo n <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Sau khi Trịnh Duệ tốt nghiệp đại học, tự gây dựng sự nghiệp, đã từng có kinh nghiệm thất bại nhưng may mắn sau đó lại thành công, từ một người chỉ có xí nghiệp nhỏ với mười mấy người phát triển đến bây giờ thành nhiều một công ty lớn có nhiều chi nhánh, ở các tỉnh đều có công ty con của anh ấy. Hỏi anh ấy tại sao tới thành phố N đầu tư, anh ấy nói có hai nguyên nhân, một là thành phố N là của quê của anh ấy, về quê đầu tư mở xưởng vẫn luôn là ý nghĩ trong lòng anh ấy, còn một nguyên nhân, anh ấy nói là không dễ dàng tiết lộ, sau này khi đến lúc tự nhiên sẽ sáng tỏ. Lúc nói lời này thì ánh mắt của anh ấy cười híp lại nhìn tôi. Lại hỏi anh ấy về kế hoạch đầu tư cụ thể ở thành phố N, anh ấy nói rất nhiều, ý chính là xây dựng quê hương mới quan trọng nhất, mặc kệ tha phương bên ngoài nhiều cảnh náo nhiệt, cuối cùng vẫn phải trở về quê hương, đây cũng là khát vọng lớn nhất trong lòng cha anh ấy. Đối với hoạch định đầu tư, phương án cụ thể không tiện tiết lộ ở chỗ này, nhưng nghe ý của anh sẽ dời tổng công ty về thành phố N.

Trịnh Duệ vẫn như trước kia, kết quả phỏng vấn là tôi không nghĩ tới. Phỏng vấn kết thúc, Trịnh Duệ nói muốn mời tôi ăn cơm, tôi lại nói cho anh ấy biết tôi còn chưa tan việc, trở về còn phải sửa sang lại bản thảo phỏng vấn lần này. Từ khách sạn ra ngoài, tôi nói tạm biệt với Trịnh Duệ, ngồi lên xe tòa soạn thì lại thấy Trịnh Duệ còn đang đứng gốc đăng kia, không biết đang nghĩ gì.

Vừa về tới tòa soạn, tôi bắt đầu sửa sang lại nội dung phỏng vấn hôm nay, bởi vì là nội dung suu tầm, ngày mai sẽ xuất hiện ở trang đầu, sẽ có một trang báo riêng, cho nên yêu cầu trình độ nghiêm khắc có thể hiểu. Thời gian đang vội đầu viết nhanh chóng trôi đi, lập tức tới giờ tan làm. Có đồng nghiệp tới gọi tôi cùng tan việc, tôi nhìn bản thảo một chút liền nói với cô ấy: "Tôi chưa viết xong bản thảo, cô đi trước đi, tôi bận một lát."

Đồng nghiệp lục tục đi được, lúc này Đầu tôi nói: "Đồng Diệp, tan việc thôi."

"Còn chưa hoàn thành." Tôi cười với anh ấy.

Đầu nói: "Đi thôi, bản thảo về nhà chỉnh sửa, em cũng mệt mỏi cả ngày."

Đầu bất thành linh quan tâm làm tôi thụ sủng nhược kinh.

Bỏ tài liệu vào ba lô, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ về cuộc phỏng vấn hôm nay thì nhìn thấy Trịnh Duệ vui mừng, lúc đi ra cửa, tôi bị kêu gào một tiếng dừng bước: "Đồng Diệp!"

Tiếng gào làm cho tôi ngẩng đầu, lại nhìn thấy bóng dáng thon dài, còn có chiếc xe Ferrari màu trắng.

"Trịnh Duệ? Sao anh lại tới đây?" Đối với việc anh xuất hiện, tôi rất ngoài ý muốn.

"Muốn mời em ăn một bữa cơm." Trong mắt của anh có nụ cười.

Tôi sửng sốt, sau đó cười nói: "Không cần, về nhà tôi còn phải sửa sang lại nội dung phỏng vấn hôm nay."

"Chúng ta không gặp mặt vài chục năm rồi, đã sớm muốn mời em ăn một bữa cơm rồi, không thể không nể mặt người bạn này đó chứ?"

Đối với anh ấy nhiệt tình mời, tôi không từ chối được, giống như anh nói, vài chục năm chúng tôi không gặp mặt rồi, nếu như không nể mặt thì quả thật không nói nổi nên đồng ý.

"Mời lên xe, người đẹp." Anh mở cửa xe, làm một kiểu mời của quý ông ga lăng.

Trịnh Duệ không có thay đổi, mặc dù trở nên trưởng thành nhưng mà trước mặt vẫn hay nói, giống nhau đã từng là thiếu niên cơ trí. Nói chuyện năm đó đi học, chúng tôi lại có chuyện nói không hết rồi.

"Em vẫn như năm đi học, hướng nội, ít nói, cũng không có bởi vì làm ký giả mà trở nên hướng ngoại vui vẻ." Trịnh Duệ không giấu được nụ cười khoe miệng.

"Nghề ký giả nhất định có thể thay đổi tính tình một người sao?" Tôi nhàn nhạt hỏi.

Người khác nói hoàn cảnh có thể thay đổi tính tình một người, nhưng tham gia làm truyền thông lâu như vậy, tôi phát hiện mình cũng không có thay đổi bao nhiêu. Lúc phỏng vấn, tôi có thể cười nói gió mây, nhưng sau khi tan việc tôi thích là một người im lặng suy tư. Trước sau đi làm, tôi khác biệt rất lớn, nhưng tôi cũng không thừa nhận mâu thuẫn này.

"Đúng vậy, tính tình em an tĩnh, mặc dù có người không thích, nhưng quả thật em thật hấp dẫn." Ánh mắt của Trịnh Duệ rất sáng, bên trong lóe một mũi nhọn.

"Nhưng khi còn bé, mọi người thích ức hiếp tôi, khi đó anh đều sẽ lặng lẽ ở bên cạnh trông, giúp tôi ngăn cản bọn họ, không để cho mọi người ức hiếp." Nghĩ tới thời gian đã từng, cảm thấy tất cả đều không trở lại, chỉ có thể nhớ lại.

Hình như Trịnh Duệ cũng đắm chìm trong ký ức, nói: "Đúng vậy, lúc ấy tất cả mọi người nói em là bạn gái nhỏ của anh."

Vừa nghe thì mặt của tôi vẫn hơi đỏ một chút, tăng hắng một cái: "Lời mấy đứa trẻ không thể coi là thật."

"Nhưng mà anh lại có thể biến lời này thành thật." Lúc nói lời này, ánh mắt của Trịnh Duệ tỏa sáng lấp lánh.

Tôi ho nhẹ một tiếng, sau đó đổi đề tài: "Năm đó sao anh không nói một tiếng đã đi?"

"La đột nhiên cha anh bị điều đến tỉnh thành, lúc ấy đi vội vàng cho nên không có kịp tới nói với em."

Suy nghĩ một chút cũng đúng, chú Trịnh vốn chính là công an công an phân cục ở tỉnh thành, sau đó điều đến cơ sở, nghe nói là chú Trịnh tự yêu cầu, lúc ấy cho là không mấy năm mà có thể trở về đơn vị cũ, không ngờ làm việc gần vài chục năm. Sau đó lại bởi vì công việc đột xuất của chú Trịnh, sự nghiệp không tệ, lúc ấy nghe mẹ nói chú Trịnh có thể bị điều về tỉnh thành, không ngờ thật sự bị điều đi.

Năm đó sau khi Trịnh Duệ đi liền mất đi liên lạc, sau đó chúng tôi cũng từ nông thôn dời đến trong thành phố thì càng mất đi tin tức của bọn họ, mãi cho đến lần này Trịnh Duệ về quê cũ, nhưng tất cả đều thay đổi quá lớn, người và vật đã sớm không còn rồi.

Chúng tôi vẫn trò chuyện như lúc tuổi thơ, nhiều lần Trịnh Duệ muốn nói điều gì nhưng đều bị tôi chuyển đi đề tài khác, giữa bạn bè gặp nhau, có một số việc không cần làm rõ cũng đừng làm rõ, tránh lúng túng với nhau, những tình cảm năm đó như có như không, coi như hạt cát, theo gió phiêu tán.

Chúng tôi ăn cơm xong ra ngoài đã là hơn tám giờ, Trịnh Duệ tự mình đưa tôi trở về nhà, lúc xuống xe, đột nhiên Trịnh Duệ gọi lại tôi: "Đồng Diệp!"

Tôi kéo cửa xe dừng một chút, quay đầu lại nhìn anh ấy: "Có chuyện gì sao? Trịnh Duệ?"

"Không có, không có gì, hôm nào sẽ nói cho em biết. Ngày mai anh đón em đi làm."

"Không cần, ngày mai tôi biết tự đi làm." Tôi cũng không cần nghĩ ngợi liền từ chối.

Nhưng Trịnh Duệ cũng rất kiên trì: "Ngày mai cho phép anh đến đón em." Trong lời nói có kiên định không cho từ chối.

"Tôi cũng nói rồi, ngày mai tôi sẽ tự mình đón xe đi làm." Anh ấy có kiên định của anh ấy, tôi cũng có kiên trì của tôi.

Trịnh Duệ gần như đang than thở, thật lâu mới nói: "Rất lâu rồi không gặp mẹ Đồng, không mời anh lên ngồi một chút sao?"

"Không cần, bây giờ quá muộn, ngày khác đi." Tôi từ chối anh ấy lại thấy ánh mắt của anh ấy ảm đạm hơn.

Nhìn cảnh anh ấy lái xe rời đi, tôi thấy buồn cười, đi về phía cửa chung cư nhưng không biết sau lưng có một bóng dáng đang đứng xa xa dưới tầng cây đối diện, kinh ngạc nhìn ngẩn người.

Mở cửa vào nhà, lại thấy mẹ nằm trên ghế sofa xem tivi, trên bàn vẫn để thức ăn, không có dấu vết động tít, tôi ngẩn người.

"Mẹ, sao mẹ không ăn cơm trước?" Tôi kinh ngạc vì trẻ như vậy mẹ lại vẫn không ăn, chờ tôi trở về.

"Thói quen đợi con về ăn." Mẹ đứng lên, bởi vì ngồi lâu nên thân thể của bà có chút cứng ngắc.

"Con đã... ." Tôi nuốt lời nói trở vào, sau đó nói: "Mẹ, mẹ ngồi một lát, con đi hâm thức ăn."

Tôi không dám nói mình đã ăn, mẹ đợi tôi hai giờ, tôi lại quên gọi điện thoại về nhà, cảm giác mình thật là một đứa con gái không hiếu thảo, vẫn ngồi xuống ăn cơm cùng mẹ, dù bây giờ bụng đã rất no.

"Diệp, sáng nay gặp bác Trịnh nói Trịnh Duệ trở về." Mẹ làm như lơ đãng nói một câu.

Bác Trịnh là đồng nghiệp của mẹ, cũng là cha của Trịnh Duệ, Trịnh Duệ trở về dĩ nhiên ông ấy biết, nhưng có thể mẹ không biết tôi đã cùng Trịnh Duệ gặp mặt, còn cùng anh ấy ăn cơm.

"Con còn nhớ Trịnh Duệ không? Chính là con trai nhà lão Trịnh, vốn là hàng xóm của chúng ta, năm đó đi học chung với con, đứa trẻ rất khéo léo." Mẹ lại bắt đầu cảm râm.

"Vâng, con còn nhớ, làm sao có thể quên." Vài chục năm tình bạn không phải nói quên là có thể quên.

"Đúng vậy, Trịnh Duệ lớn hơn con một tuổi, đúng không? Đứa nhỏ này, từ nhỏ mẹ đã thấy thích, bác Trịnh lại là chiến hữu cũ của cha năm đó... ." Nói chuyện tới Trịnh Duệ, hình như mẹ tôi đề tài.

Tôi biết rõ mẹ thích Trịnh Duệ, hồi nhỏ đã thích, không chỉ là bởi vì bác Trịnh là chiến hữu của cha mà cũng bởi vì từ nhỏ miệng Trịnh Duệ đã ngọt. Đứa trẻ miệng ngọt ngào làm người khác thích, không giống tôi từ nhỏ đã là một hũ nút, gặp người khác cũng không thích nói chuyện, mặc dù mọi người vẫn rất thích tôi.

"Bác Trịnh nói hôm nào liên lạc với Trịnh Duệ, để cho các con... ."

Tôi đột nhiên cắt đứt lời của mẹ: "Mẹ, con ăn no rồi, còn có một bản thảo chưa sửa lại, con vào phòng."

Tôi biết rõ mẹ muốn nói gì tiếp theo, lúc mẹ còn chưa có câu nhàu ra câu nói kia thì tôi chạy trốn chết rời khỏi phòng khách, về phòng của mình.

Lúc này, tôi không muốn bàn về bất kỳ chuyện gì có liên quan đến tình cảm, mặc dù tôi đã gặp mặt Trịnh Duệ nhưng tôi cũng không muốn để mẹ biết, bằng không với sự quý mến của mẹ đối với Trịnh Duệ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp tác hợp tôi và Trịnh Duệ, tôi không muốn sinh thêm chuyện.

Vào phòng, đột nhiên một tin nhắn vang lên, cắt đứt tôi trầm tư suy nghĩ, làm tôi giật cả mình.

Lấy điện thoại di động ra, là Từ Lỗi gọi tới, trên màn hình điện thoại in một câu: em không đến trạm xe đón anh, anh đợi em một chút, đợi em rất lâu.

Lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua tôi đồng ý với Từ Lỗi khi phỏng vấn xong sẽ đến trạm xe đón anh, nhưng Trịnh Duệ mời khách ăn cơm, tôi quên mất chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nhìn tin nhắn, trong đầu không khỏi xuất hiện tình cảnh ngày hôm qua nói điện thoại cùng anh ——

"Được rồi, anh không đến tìm em, nhưng em nhất định phải tới trạm xe đón anh."

"Nhưng tôi phải đi làm, tôi không thể tự mình ra ngoài."

Từ Lỗi ăn vạ ở bên kia: "Không được, anh nhất định phải chờ em tới."

Tôi cười vào điện thoại, bình thường Từ Lỗi có bộ mặt nghiêm túc, bây giờ lại giống như một đứa trẻ, bị anh dây dưa như thế, tôi lại không thể từ chối.

Mừng diễn đàn tròn 13 tuổi

Bất đắc dĩ, tôi thờ dài một cái: "Được rồi, tôi đồng ý tới đón anh, nhưng nhất định là sau khi tôi tan làm, tôi không tiện rời khỏi vị trí lúc đang làm việc."

"Mặc kệ em đến lúc nào thì anh cũng chờ em, không gặp không về."

Lời tôi hôm qua còn vang ở bên tai, nhưng tôi lại nuốt lời. Anh từng nói không gặp không về, bây giờ sẽ không còn đang ở trạm xe ngay góc chờ tôi đó chứ?

Nghĩ tới đây tôi vội vàng trả lời tin nhắn: Bạn công việc, quên mất. Bây giờ anh ở đâu?

Cho tới bây giờ em chưa từng quan tâm đến anh. Giọng điệu trong tin nhắn rất đáng thương.

Đột nhiên đau lòng, rốt cuộc tôi không hạ được quyết tâm, lần đầu tiên tôi gọi điện thoại đi, reo lên hai tiếng, đối phương không kịp chờ đợi nhận, nhưng không nói gì.

"Từ Lỗi?" Tôi cẩn thận từng li từng tí gọi một tiếng.

Cẩn thận nghe âm thanh, bên kia có tiếng xe hơi còn có hành khách ồn ào, xem ra anh thật sự vẫn ở trạm xe không hề rời đi. Tên góc Từ Lỗi này, sao anh lại không linh hoạt đây? Đợi không được người thì nên rời đi trước.

"Anh vẫn còn ở trạm xe sao?" Đột nhiên đau lòng cho anh tràn đầy cả tim phổi của tôi.

"Chúng ta từng nói không gặp không về." Bên kia giống như đang ho khan.

"Nhưng anh không chờ được tôi thì nên tự trở về, sao. . ."

Từ Lỗi lại nói: "Anh không thể đi, lỡ như em đến đây không tìm được anh thì làm thế nào?"

"Anh chờ chút, tôi lập tức tới đây." Nói xong, tôi bắt đầu mặc áo khoác vào.

Trong điện thoại anh luôn ho khan, lòng của tôi cũng vì vậy bị níu lại. Bởi vì áy náy chuyện này làm trong lòng tôi không thể không coi trọng anh, nhưng tôi không biết là chuyện này ảnh hưởng quá lớn đối với tình cảm của tôi sau này.

Lúc đeo ba lô sau lưng lao ra khỏi phòng, tôi còn không chưa tắt điện thoại, quan tâm trong lòng dành cho anh đã làm cho tôi quên mất tất cả.

"Diệp, khuya rồi còn đi ra ngoài?" Mẹ nhìn thấy tôi mở cửa đi ra ngoài, ngăn ra.

"Có chuyện ạ, lập tức trở về ngay." Miệng tôi ứng phó mẹ, bắt đầu mang giày, lại nghĩ một chút nên nói với mẹ, "Mẹ, tối mẹ không cần đợi cửa, đi ngủ sớm một chút, gần đây giấc ngủ của mẹ không tốt."

Không nghe được tiếng mẹ cầu nhàu thì tôi đã vọt ra khỏi cửa nhà, vội vã cấn xe tắc xi, bắt đầu chạy về phía trạm xe.

Ngày hôm qua anh nói cho tôi biết anh sẽ ngồi xe lớn trở về, từ tỉnh đến thành phố N mất không đến ba tiếng, cho nên lúc đó anh nói ba giờ có thể tới trạm xe, lúc đó tôi còn nghĩ vậy không phải anh lên xe buổi trưa sao?

Cầm điện thoại di động, tôi vẫn không có tắt máy, nghe bên kia ho khan một tiếng lại một tiếng, tôi đau lòng càng ngày dữ. Nếu như lúc ấy tôi không có đi theo Trịnh Duệ ăn cơm, nếu như mà tôi tan làm sớm để đi đón Từ Lỗi, anh cũng sẽ không chờ ở trạm xe lâu như vậy. Lúc này còn có một trận mưa, không biết anh mắc mưa không? Từ Lỗi này lớn như vậy mà sao giống một đứa trẻ, đợi không được người nên mau đi về nhà, nói sợ tôi qua không tìm được anh. Nếu trẻ như vậy tôi chưa đi đón anh, dĩ nhiên là quên chứ sao. Nhưng nhiều hơn là đau lòng, chẳng biết lúc nào, đáng về anh bị bệnh đã tràn đầy trong suy nghĩ của tôi, mặc dù toàn là tưởng tượng của tôi.

"Tôi sắp đến rồi, anh chờ một lát nữa." Tôi dấn vào điện thoại, lại bắt đầu thúc giục tài xế: "Nhanh lên một chút, có thể nhanh bao nhiêu thì nhanh vậy, tôi rất gấp."

Tài xế nói: "Không thể mau hơn nữa, nhanh hơn nữa sẽ bị phạt."

Vừa nhìn tốc độ xe đã kéo cao nhất, chẳng lẽ là lòng tôi như lửa đốt mới cảm giác xe chậm sao? Tôi trách mình, tại sao quên vụ này cơ chứ? Không đi ăn cơm không phải là không có chuyện gì sao? Chữ tín, thế nhưng lần đầu tiên tôi làm thất hứa, mặc dù bây giờ còn chưa kịp đền bù.

Một giây như một năm, dài giống như qua một thế kỷ, cuối cùng xe đã tới trạm xe phía Bắc.

Quân phục màu xanh lá còn đứng thẳng ở lối ra, rất dễ thấy.

Tôi trả tiền, không còn kịp lấy hóa đơn đã vội vàng nhảy xuống xe, chạy về phía bộ quân phục xanh lá.

"Từ Lỗi!" Tôi kêu, lại nhìn thấy quân trang anh hình như bị ướt, chẳng lẽ mắc mưa?

"Đồng Diệp, cuối cùng em đã tới?" Đột nhiên Từ Lỗi ôm lấy tôi.

Cơ thể ẩm ướt đang không ngừng run rẩy, không biết là lạnh hay bởi vì nguyên nhân gì. Vòng tay ôm rất chặt như muốn tan tôi trong thân thể của anh, đôi môi ướt át xẹt qua mặt tôi.

Hành khách ở trạm xe đã ít đi rất nhiều, cuối cùng một chuyến xe nữa cũng đã đến, hành khách lục tục tràn xuống lối ra, thấy Từ Lỗi ôm chặt tôi cũng nhìn chằm chằm.

"Từ Lỗi, anh buông tay." Tôi đỏ mặt, muốn đẩy anh ra.

"Để cho anh ôm một lát, chỉ một lát." Từ Lỗi chẳng những không có buông ra, ngược lại ôm chặt hơn, bị chèn ép làm tôi không thở nổi.

Từ Lỗi ngẩng đầu lên, ánh mắt kia sáng lên, bên trong có một ngọn lửa thiêu đốt mà tôi nhìn không hiểu, đột nhiên môi ập xuống, hung hăng đè trên bờ môi của tôi, tiếng thở dốc từ trong môi tràn ra: "Em là của anh, là của một mình anh, ai cũng không được giành."

Lời của anh quá kỳ lạ, nhưng không để tôi suy nghĩ, nụ hôn của anh vừa vội vừa nóng bỏng, giống như muốn hòa tan tôi.

Tôi dùng sức đẩy anh ra, càng không ngừng thở, nói tiếp: "Anh sốt rồi, tôi đưa anh đến bệnh viện."

"Không, anh không đi, anh chỉ muốn ở cùng Đồng Diệp của anh." Đột nhiên anh lại ăn vạ.

Gương mặt nghiêm chỉnh của anh, lúc này lại treo vẻ mặt như đứa trẻ, tôi cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng dỗ dành anh: "Nhưng anh ngã bệnh, ngã bệnh thì phải đi bệnh viện."

"Không, anh không đi bệnh viện, không đi đâu cả." Anh vẫn kiên trì suy nghĩ của mình.

"Được rồi, tôi đưa anh về nhà trước." Tôi dỗ dành anh, lại suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Nha Đâu: "Anh cậu trở về, cậu lái xe tới đón bọn mình." Lời còn chưa nói hết thì điện thoại đã bị Từ Lỗi đoạt mất, anh trầm giọng nói: "Em không cần đến, tự bọn anh có thể về."

Anh thỉnh thoảng nghiêm túc thỉnh thoảng lại bày trò, cũng không biết người nào mới thật sự là anh.

Hành lý Từ Lỗi không nhiều lắm, chỉ có một ba lô quân dụng, chỉ là mặt của anh rất nóng, sốt không nhẹ.

Tôi để tài xế lái nhanh một chút, lúc đi ngang qua một tiệm thuốc, tôi xuống xe mua thuốc hạ sốt còn có thuốc ho khan, khi lên xe lại thấy Từ Lỗi đã ngủ rồi.

Trước kia không dám quá cẩn thận nhìn anh, bởi vì ánh mắt sắc bén của anh sẽ làm người ta cảm thấy lòng không được tránh đi, nhưng lúc này anh ngủ thiếp đi lại có vẻ rất an tĩnh, mặt mũi cũng nhu hòa. Lông mi của anh rất dài, đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai của tôi, tay gấu gao ôm lấy tôi, miệng đang thấp giọng lầm bầm "Đồng Diệp, đừng xa cách anh, anh không bao giờ cho phép người rời khỏi anh nữa." Giọng nói rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe được.

Trên người Từ Lỗi là một câu đố, toàn thân cũng lộ ra một sự thần bí khiến người ta nhìn không thấu, nhưng từ mức độ nhiệt tình anh đối với tôi cho thấy hình như anh yêu tôi rất sâu rất thật. Nhiều lần tôi muốn giả bộ ngược đãi tránh nhiệt tình của anh, nhưng anh luôn có biện pháp để cho tôi tránh không được, luôn có cách làm tôi chú ý đến anh.

"Đồng Diệp, đừng hận anh, anh không thể mất em." Anh nói mơ.

Hận? Vì sao lại nói thế? Nhưng nhìn dáng vẻ anh ngủ thì chắc hẳn nằm mộng thấy gì đó?

Lặng lặng nghe tiếng tim đập của anh, còn có âm thanh gào thét ngoài cửa sổ, lúc này cảm giác đặc biệt ấm áp, sự ấm áp tôi đã từng muốn, nhưng sau đó phản bội lại phá vỡ ấm áp mà tôi muốn, hôm nay xuất hiện lại trên người Từ Lỗi, tôi nên cảm kích anh sao?

Xe đến nhà họ Từ rất nhanh. Nhà họ Từ ở một khu biệt thự, căn biệt thự này là biệt thự hạng sang ở thành phố N, các gia đình rất khó mua được nhà ở

chỗ này, nhưng điều kiện của nhà họ Từ cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

Với chức vụ của cha Từ ở tỉnh không nói đi, công ty của mẹ Từ có trụ sở chính nằm ở thành phố N, ở khu biệt thự cũng có một nhà khác của họ, nghe Nha Đầu nói biệt thự ở đây mua cho anh em bọn họ, mỗi người một nhà. Trước kia, tôi thường xuyên đến nhà Nha Đầu chơi, có lúc cô ấy ở một mình cũng sẽ gọi tôi tới ở lại một thời gian. Nghe Nha Đầu nói, biệt thự của anh cô ấy ở phía sau cô ấy, bởi vì anh đang ở bộ đội, bình thường cũng rất ít về nhà ở, cho nên trước khi sống lại tôi vẫn chưa từng gặp Từ Lỗi, nếu như không phải là lần này biết anh trên xe lửa, có lẽ cả đời tôi sẽ không quen biết anh?

Nha Đầu đứng ở biệt thự phía trước, đang lo lắng chờ.

Lúc xuống xe, Từ Lỗi cũng tỉnh dậy, lúc này Nha Đầu vội vàng chạy tới.

"Anh, anh về cũng không nói cho em biết một tiếng." Trong giọng nói có ý trách cứ.

"Sao anh phải nói cho em biết?" Từ Lỗi chẳng thèm ngó tới.

Nha Đầu tức giận, nói: "Em là em gái của anh, tại sao anh về không thể nói cho em biết?"

"Anh muốn về thì về." Giọng của Từ Lỗi rất tệ.

Tôi đứng lúng túng, nhìn anh em bọn họ cãi vã, không khỏi cảm thán, có một anh trai thật tốt, có lúc cãi vã cũng là một niềm hạnh phúc, chỉ là hạnh phúc đó tôi lại vĩnh viễn sẽ không có, đây chính là nỗi buồn của con gái độc nhất phải không?

"Nha Đầu, mình đưa anh cậu về nhà an toàn, mình cũng cần phải trở về." Tôi cười tạm biệt.

Đột nhiên Từ Lỗi tới kéo tôi, nói: "Em không thể đi, anh ngã bệnh, em phải chăm sóc anh."

"Từ Lỗi, anh có Nha Đầu rồi còn gì?" Tôi muốn kéo anh ra.

"Em đã đồng ý với anh là em sẽ chăm sóc anh." Từ Lỗi lại bắt đầu nhõng nhẽo.

"Nhưng..." Tôi không biết từ chối thế nào, lời lắm bầm ở trong miệng cũng không nói ra.

Đột nhiên Từ Lỗi tức giận, buông tôi ra, đưa lưng về phía tôi nói: "Biết sẽ không quan tâm anh, em đi đi."

Tấm lưng ấy rất tội thân, bỗng chốc tôi đau lòng.

"Em quan tâm anh, ai nói em không quan tâm anh." Bật thốt lên, vừa nói ra, tôi liền ngắc ngứ cả người.

"Thật lòng quan tâm anh thì không cần đi, nếu không anh không muốn quan tâm bố thí." Từ Lỗi quay người lại, ánh mắt có ánh sáng đáng thương đang nhấp nháy.

Tôi phát hiện mình rất dễ mềm lòng, không biết vì sao tôi không từ chối anh được, có lẽ là tôi quá khát vọng có một anh trai?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đối với một người bệnh, tôi còn so đo làm gì? Lúc ngã bệnh sẽ có một vài hành động bất bình thường nhưng mà bình thường, không phải người xưa có câu người ngã bệnh yếu ớt nhất sao? Lúc yếu ớt, yếu cầu xa vời là người khác quan tâm, đây là chuyện thường tình.

Từ Lỗi bị bệnh đặc biệt không ngoan, tất cả trầm ổn trước kia cũng mất rồi, đặc biệt giống như một đứa trẻ, nghĩ hết tất cả biện pháp quán lấy tôi ở bên cạnh anh, không để cho tôi rời khỏi chút nào.

Dưới sự giúp đỡ của Nha Đầu, thật vất vả mới đưa anh cứ lần lần đến phòng, tôi đã mệt thở hổn hển. Một người lớn như vậy, nặng hơn năm mươi kí lô gam, anh lại rất thích quán ở bên cạnh tôi, muốn dụ dỗ anh lên lầu rất không dễ dàng, mặc dù có Nha Đầu trợ giúp nhưng vẫn mệt mỏi.

Nhiệt độ của người anh rất nóng, lúc tôi vừa ôm lấy anh cũng cảm thấy, làn da nóng hực dán chặt tôi, làm tôi không nhịn được một run lên.

"Anh chờ chút, em đi lấy nhiệt kế cho anh." Tôi giúp anh đắp kín mền, đang muốn rời đi.

"Không cần đi, đừng rời khỏi anh, Đồng Diệp." Đột nhiên anh kéo tay của tôi lại, đáng thương nói.

"Em không đi, chỉ tìm nhiệt kế cho anh đo." Tôi dỗ dành anh như dỗ đứa trẻ.

Cơ thể anh nóng như vậy nhất định là nóng sốt rồi, nếu như nhiệt độ quá cao thì phải nghĩ biện pháp đưa anh đến bệnh viện, nếu như bị sốt đến hôn mê thì làm thế nào?

"Nha Đầu, nhà cậu có nhiệt kế không?" Tôi quay đầu lại hỏi Nha Đầu.

Nha Đầu gật đầu một cái, nói: "Cậu chăm sóc anh mình trước, mình đi tìm một chút." Sau đó đi xuống lầu thật nhanh.

Cô ấy vừa đi thì nhiệt độ trong phòng bắt đầu tăng nhanh, tôi lúng túng muốn đứng dậy, đi tìm thuốc mua ở tiệm thuốc trong túi trước.

"Đồng Diệp, em thích anh rồi sao? Anh yêu em." Từ Lỗi có thể sốt không nhẹ, ý vị nói tuyên bố yêu.

"Từ Lỗi, anh bị bệnh, ngoan ngoãn nằm, đừng nghĩ gì hết, ngủ một giấc, ngày mai dậy sẽ tốt." Chưa bao giờ dỗ dành trẻ con, cảm giác dỗ dành người lớn bị bệnh như một đứa trẻ còn mệt hơn.

Nhưng Từ Lỗi vẫn mãi không nghe lời, hình như ngã bệnh thì tất cả nhiệt tình trong anh cũng thoát ra.

Vừa lật người đè tôi ở dưới người, thân thể nóng bỏng dán chặt tôi, mặc dù cách với nhau một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm thấy cơ thể nóng bỏng của anh. Cặp mắt kia càng lúc càng sáng, một đốm lửa thiêu đốt bên trong, ngọn lửa không biết tên nhưng cũng khiến cho tôi hoảng hốt, khiến tôi run rẩy.

Die nda nequyd on <3 Mừng sinh nhật diễn đàn lần thứ 13

Tim đang đập nhanh hơn, như nai con đi loạn, chỉ lát nữa là treo lên cuống họng.

"Từ Lỗi, anh mau buông em ra, Nha Đầu ở đây." Tôi vừa xấu hổ vừa gấp, muốn đẩy sự đè ép của anh, nhưng hai tay lại bị anh giữ chặt, không động dậy được.

Mặc dù Nha Đầu biết tất cả, nhưng ở trước mặt cô ấy bị Từ Lỗi đè như vậy, ngượng ngùng đã vọt lên suy nghĩ của tôi.

"Con bé đi rồi." Tiếng thở của Từ Lỗi càng lúc càng nặng nề.

Anh vừa nói câu này tôi mới nhớ tới Nha Đầu mới vừa xuống lầu tìm nhiệt kế rồi, không biết có thể trở về lúc nào. Trong lòng cô ấy đang suy nghĩ gì, không có người nào hiểu cô ấy hơn tôi, tạo cơ hội cho tôi cùng Từ Lỗi, hành động này tôi rất không thích, cứ có cảm giác giống như cô ấy đang bán tình bạn của chúng tôi, nhưng mà hôm nay coi như là ngoại lệ, xem như nể mặt Từ Lỗi bị bệnh, tôi không so đo.

Nhưng sau khi Nha Đầu đi, trong phòng tràn ra sự mập mờ lại làm cho tôi cảm giác tiếp đó sẽ xảy ra điều gì đó, tôi muốn ngăn cản.

"Từ Lỗi, em đi lấy thuốc cho anh, anh. . ." Tôi giằng giằng muốn bò dậy.

"Không cần, anh không muốn em đi, anh vừa buông ra, em sẽ rời khỏi anh, để người khác ôm mắt." Từ Lỗi như đứa bé bị người ta đoạt đi món đồ chơi yêu thích, nhất quyết không buông.

Tôi lại hít một hơi, trách mắng: "Từ Lỗi, anh nói bậy gì thế!"

Trong lòng đang suy nghĩ là anh biết rồi sao? Biết tôi gặp mặt Trịnh Duệ? Nhưng không thể nào, anh vẫn ở trạm xe, không phải là không rời đi sao? Suy nghĩ một chút, không thể nào, tôi bỏ ý nghĩ buồn cười trong đầu. Lại nghĩ, cho dù anh biết chuyện tôi cùng Trịnh Duệ gặp mặt thì thế nào? Nhỏ tôi cùng Trịnh Duệ là bạn, chúng tôi gặp mặt cũng không có gì. Tôi và Từ Lỗi cũng không phải quan hệ tình nhân, tôi gặp mặt ai thì anh quản gì chứ, không phải sao? Nhưng tại sao trong lòng tôi hốt hoảng? Tôi sợ điều gì? Lại đang lo lắng điều gì?

Từ Lỗi ôm tôi càng chặt hơn, môi bắt đầu nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt tôi, bá đạo nói: "Anh không nói bậy, em xinh đẹp thế này nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi, mặc kệ là ai cũng mơ tưởng muốn cướp em đi từ trong tay anh, ai gấp hơn anh!"

Từ Lỗi bá đạo hay là trước đây tôi quen biết chính là trung tá ôn tồn nho nhã? Trước kia anh chừng chặc mà làm cho người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân lướt nhẹ, nhưng lúc này anh uy hiếp như con sói, còn là một con sói háo sắc đang đói.

"Không có ai theo đuổi em, anh mau buông em ra, anh ép em chặt như thế, em sắp không thở được rồi." Tôi rút tay ra ngoài đẩy thân thể của anh, nhưng nặng nề, thế nào tôi cũng đẩy không ra.

Tôi nói là thật, hôm nay, trừ anh ra hình như không có ai để ý tôi. Trịnh Duệ? Lắc đầu một cái, anh ấy chỉ cũng chỉ là coi tôi như bạn bè, không phải sao?

Từ Lỗi không nói lời nào, anh trực tiếp sử dụng hành động tuyên bố anh giữ lấy còn có bá đạo. Mỗi bắt đầu đẩy tôi, đè ép môi của tôi, bắt đầu trườn

miên. Đầu tiên là giống như thương thức cao lương mỹ vị, dùng môi khẽ chạm môi của tôi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hình dáng môi tôi, tê dại nhột nhột từ đôi môi truyền vào đầu óc của tôi, thành công bức ra tôi rên rỉ một tiếng: "Ừm. . ."

Một tiếng rên rỉ đã tạo ra ranh giới cuối cùng của dục vọng, khi núi lửa phun trào, tất cả đều không cần nổi.

"Đồng Diệp, em thật đẹp." Trong cổ họng Từ Lỗi phát ra tiếng gầm nhẹ, hôn môi dịu dàng ban đầu đã chuyển thành lửa nóng.

Tôi không phải là chưa từng cùng người khác trải qua nóng bỏng như vậy A Hạo đã từng rất nhiều lần muốn có tôi, nhưng lý trí làm cho tôi ngăn cản anh ta, mặc dù thân thể khỏe mạnh mấy lần đã từng phản bội ý nghĩ của tôi. Tôi đã từng nói với anh ta, không phải tân hôn thì anh ta không thể đụng vào tôi. Nhưng nhịp nhàng hôn cùng vuốt ve, anh ta chưa từng gián đoạn, thể nhưng chỉ giới hạn ở hôn còn sờ nhẹ, sâu hơn đều sẽ bị tôi từ chối. Anh ta hôn cũng sẽ không giống Từ Lỗi, một nụ hôn là có thể đánh tan lý trí của người khác, nụ hôn của anh ta vụng về, mặc dù sau đó kỹ thuật càng ngày càng tốt nhưng vẫn không mang cho tôi rung động giống như Từ Lỗi.

Từ Lỗi như một nhà ảo thuật, tay, môi, còn có này thân thể nóng bỏng cũng mang theo điện, có thể đốt toàn thân người khác, làm cho thân thể người khác cũng không chịu nổi những đau khổ đó.

Không biết quần áo đã lẳng lẳng bị cởi hết từ lúc nào.

Hôn, lần nữa, lại có thêm chút dịu dàng.

Tay dường như có điện, lúc nhanh lúc chậm lúc mạnh lúc nhẹ xẹt qua, lòng tôi hạnh phúc tựa như bọt sóng bắt đầu tràn ra, bắt đầu không ngừng toát ra từ trong tim, xông về đại não.

Thả tung, thật ra là suy nghĩ hiện tại. Chỉ là thả tung rồi thì cuối cùng có thể biến thành thâm tình hay không, có vài người thả tung rồi sẽ sa đọa, rồi, nhưng có vài người ngược lại, thu hoạch đồng thời cả thân thể cùng tình cảm.

Tất cả cũng chỉ là tâm trạng, tâm tính biến chuyển, có thể ảnh hưởng tới lý giải của một người đối với tình yêu.

Lý trí, có lúc cũng không bị người khống chế, khi thân thể bị dục vọng đốt cháy thì thật ra lý trí đã không khống chế được nhiều như vậy.

"Đồng Diệp, anh muốn em." Anh thì thào nói, đôi mắt sắc bén đã trở nên càng thêm thâm trầm.

Dường như dục vọng đang thăng hoa cấp tốc giữa hai người, sai đó là nhiệt độ, xác định mọi người làm sao khống chế nó.

Lý trí bị rút sạch bắt đầu từ từ khôi phục.

"Từ Lỗi, dừng!" Tôi kêu, nhưng không ngăn cản được hành động của anh.

Đàn ông có lúc sẽ biến thành một mãnh thú, lại là một người đàn ông dịu dàng lịch sự thì lúc muốn bùng nổ cũng sẽ từ dê biến thành sói, vậy thì không ai thay đổi được.

Tôi bắt đầu sợ, tại sao mình dễ dàng đắm chìm như vậy? Tôi cũng không yêu anh, nhưng tại sao anh vuốt ve một cái thì tôi lại phản ứng chứ?

Tôi bắt đầu giãy giụa, hai tay càng không ngừng đẩy cơ thể của anh, nhưng mà sức lực tôi lại yếu ớt thì có thể đẩy người đàn ông đang bị dục vọng giày vò đây?

Chỉ là tôi không biết tôi giãy giụa, ma sát chính là khiến đàn ông vốn còn một tia lý trí biến thành ma quỷ bị dục vọng khống chế. Trong lúc thân thể vô tình ma sát là gọi tình tốt nhất, đột nhiên anh cuồng nhiệt lên.

"Dừng động đây, Đồng Diệp." Anh gầm nhẹ, ý muốn khống chế sự giãy dụa của tôi.

Nhưng mà tôi sao nghe lọt, một lòng muốn tránh thoát anh, muốn thoát khỏi anh, rồi đi ngọn nguồn lửa nóng nên càng giằng co dữ hơn, thân thể ma sát nhiều hơn.

"Là em quyến rũ anh đấy." Anh ném xuống một câu nói như vậy rồi lại hôn phù lên đôi môi tôi.

Lần này hôn trở nên cuồng nhiệt như núi lửa.

"Dừng. . ." Tôi bắt đầu sợ hãi.

"Còn nói dừng, em nhìn em đi, cũng ướt đầm, anh biết em cũng muốn anh." Anh gian tà nói, ngón tay vẫn không có dừng lại, anh thăm dò cùng đi tới.

Thân thể của tôi nhạy cảm, chịu không nổi giày vò như vậy, giống như hoa hải đường trong gió, cả người run rẩy.

Một trận đau đớn, hình như tôi cảm thấy có đồ vật gì đó xâm lấn. Tôi tròn to hai mắt, là tay của anh sao? Hay là. . . ? Đầu tôi nổ tung.

"Cút ngay!" Tôi đánh anh, nhưng người phía trên gần như đã điên cuồng.

Anh cũng không có dừng lại, hình như đã bị lửa nóng thiêu đốt mất đi lý trí.

Mới vừa sợ hãi khiến tôi không nhìn được khẽ nấc lên.

Anh ngăn ra, có lẽ là tiếng khóc của tôi tưới tỉnh đại não vẫn đục của anh, kéo lý trí của anh lại, anh bị nước mắt của tôi làm cho sợ hãi. Cuối cùng anh cũng ngừng lại, nhìn tôi khóc thầm, đột nhiên ôm chặt tôi, càng không ngừng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . ."

Anh từng tiếng "Thật xin lỗi" làm tôi càng thêm uất ức, lúc này anh thật đáng sợ, giống như mãnh thú muốn ăn thịt người, chỉ thiếu chút nữa tôi liền bị anh ăn sống xuống bụng.

"Đừng khóc, bảo bối, lúc này là lỗi của anh, anh không nên ép em." Anh hôn nước mắt rơi trên mặt tôi, đau lòng nói.

Anh vừa nói thì càng bức ra nước mắt của tôi, lúc này cũng chỉ thiếu một chút xíu, tôi sẽ không còn hoàn mỹ nữa.

Tôi nên cảm ơn anh lắm trận rút lui sao? Cuối cùng anh cũng không muốn tôi, đây đã là nhẫn nhịn lớn nhất của anh sao? Nhưng mà tôi lại đau hơn, hận bản thân mình lại bị vuốt ve của anh, bị nhiệt tình của anh mê hoặc, thế nhưng lại để mình không cách nào tự kiềm chế, thậm chí đắm chìm trong nụ hôn của anh. Nghĩ đến đây, tôi liền xấu hổ hận không thể đào một cái lỗ chui xuống dưới đất. Nghĩ đến đây, nước mắt tôi lại chảy điên cuồng hơn.

"Đừng khóc, bảo bối Đồng Diệp, anh sẽ không ép em nữa, anh sẽ từ từ để cho em tiếp nhận anh, yêu anh." Tay chân anh luống cuống mà dùng đôi môi lau nước mắt trên mặt tôi, mỗi một câu nói thì hôn tôi một cái.

Trong nụ hôn của anh, lòng của tôi từ từ bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng vừa nghĩ tới hành động vừa rồi của anh, tôi vẫn không nhìn được rừng mình một cái.

"Làm sao anh có thể như vậy? Tôi thấy anh ngã bệnh, muốn chăm sóc anh, nhưng anh lại chiếm hết tiện nghi của tôi, anh là người xấu." Tôi vừa khóc vừa đánh anh, muốn đem toàn bộ lửa giận phát tiết trên người của anh.

Anh mặc cho tôi đánh, cũng không có ngăn cản, nói: "Đúng, anh là đồ tồi, một người tồi bị em mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Em có thể tha thứ cho anh không?" Ánh mắt kia đáng thương mà nhìn tôi.

"Tôi ghét anh, anh ức hiếp tôi." Vẫn không cách nào tha thứ kích động của anh.

"Đừng ghét, anh muốn em thích, khát vọng em thích, em thích anh không?" Anh ôm tôi, làm nũng hỏi.

"Ghét, rất đáng ghét. Tôi phải đi, anh buông tôi ra." Tôi vừa nói vừa đẩy anh.

Lần này lại đẩy được, tôi kinh ngạc nhìn anh một cái. Đẩy ra, tôi liền nhảy xuống, muốn cách xa anh, không để cho anh có cơ hội xâm phạm đến tôi.

Nhưng thỉnh linh lạnh lẽo, tôi cúi đầu, lại phát hiện lúc này mình giống như lúc vừa ra đời, trần trụi, tôi bị kinh ngạc, hít vào một ngụm khí lạnh. Tôi bây giờ dĩ nhiên rất kích thích, nhìn thấy con người một người đàn ông căng lên, hô hấp cũng gấp rút.

"Á?" Tôi kêu lên, mặt như bị phỏng, nắm ga giường muốn trùm cơ thể lại, tuy nhiên nó không che nổi ánh mắt dục vọng của sói.

Nhưng động tác của người ta còn nhanh hơn tôi, hiển nhiên là bị thân thể trần trụi của tôi hấp dẫn, đột nhiên nhào tới, bắt tôi vào trong ngực, sau đó núi lớn đè ép, té nhào trên giường, đôi môi lại như dòi núi lấp biển đè lên.

Tôi cứng lại, đây là chuyện gì xảy ra? Thế nào, lại thân nữa hả?

"Em là tiểu yêu tinh, vì điều gì cứ thích quyến rũ anh?" Rất lâu sau, anh mới buông tôi ra, nhưng một bộ phận trên người cao ngạo ngẩng lên, dường như đang gào thét muốn giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đêm nay, Từ Lỗi chưa thả tôi về, mặc kệ tôi yêu cầu thế nào anh cũng không chịu buông tôi ra, ôm thật chặt, thân thể cũng dán thật chặt tôi.

Anh nói: "Em đã đồng ý với anh phải chăm sóc anh, làm sao lại lật lọng? Buối tối đừng đi, lưu lại, anh bảo đảm mình sẽ không làm ầu." "

Trong lúc đó, mẹ gọi điện thoại tới, tôi giằng giằng muốn xuống giường nhận điện thoại, Từ Lỗi lại nói: "Túi xách của em đang ở trên tủ đầu giường, đưa tay là có thể tới, tại sao phải xuống giường?" Anh không chịu buông tôi ra, tôi không có cách nào, chỉ có thể ở trong ngực của anh nhận điện thoại. Mẹ hỏi

tôi tại sao vẫn chưa về nhà, tôi ấp úng không nói ra nguyên nhân, chỉ đành phải nói: "Con ở nhà Từ Nhan, Nha Đầu, cô ấy. . . Dạ. . . bệnh. . ." Tôi rất muốn nói anh trai Nha Đầu bị bệnh, nhưng tôi nói không ra được, bởi vì sợ mẹ hiểu lầm.

"Nếu Từ Nhan ngã bệnh, con ở đó chăm sóc đi." Nói xong thì mẹ cúp điện thoại.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn điện thoại, sao mẹ lại hiểu lầm? Không để cho tôi trở về, nói là để cho tôi ở chỗ đây sao? Tôi nhìn Từ Lỗi lại thấy anh đang cười, cười như tên trộm.

"Mẹ em cũng nói em ở lại, em còn muốn đi?"

Tôi á khẩu, không biết làm sao phản bác anh. Anh nói không sai, mẹ nói tôi ở lại, nhưng đó là bởi vì mẹ hiểu sai, cho là Nha Đầu ngã bệnh, tôi lại không thể nói rõ với bà.

"Ở lại có được hay không? Em xem anh cũng ngã bệnh, là bởi vì em mà bị bệnh, lỡ như em không ở đây, nửa đêm anh lại sốt cao, không ai chăm sóc, sau này đầu óc bị sốt ngốc thì làm thế nào? Anh đồng ý với em, anh tuyệt đối không đụng em, có được hay không?" Ánh mắt anh đang nhấp nháy.

Bị anh ôm như vậy, tôi cũng không đi được, mặc kệ là tôi mắng hay là đánh anh thì anh đều kiên quyết không buông tay. Anh cười hi hi nói: "Thân thể em trần truồng, em có thể đi đâu sao?"

Nhìn nét mặt hài hước, tôi vừa giận vừa tức vừa xấu hổ, mắng: "Sao càng ngày anh càng không đứng đắn như vậy hả? Anh buông tay, tôi có thể đi được rồi."

"Đối với vợ mình, phải nghiêm chỉnh làm gì?" Đầu tựa vào cổ của tôi, giọng anh buồn buồn truyền tới: "Không buông tay, cả đời này anh cũng sẽ không buông tay, em là của vợ anh, là người con gái cả đời này anh trân quý nhất."

Giỡn dựa mãi, tôi cũng dần dần mệt mỏi, cuối cùng bất đắc dĩ bỏ qua tất cả tray nghĩ thoát ra. Từ Lỗi cũng thực hiện lời hứa của anh, quả thật không tiếp tục chạm vào tôi, hôn một cái cũng không có, chỉ là hai tay ôm thật chặt lấy tôi mà thôi.

Mừng sinh nhật Dien da nle quyd on lần thứ 13

DaTiếp xúc thân mật như song triều nóng hổi, ôm nhau qua cả đêm

Nha Đầu nói đi lấy nhiệt kế lại không thấy cô ấy lên tới, cứ biến mất như vậy, không biết là cố ý hay là vô tình.

Ánh nắng sáng sớm từ từ trải vào phòng.

Tôi có cảm giác mơ màng, có một vật thể ẩm ướt ấm áp đang khẽ vuốt bộ ngực của tôi, có cảm giác ngứa ngáy. Tôi phát phát tay, muốn phui thử đang làm phiền ra, nhưng vật thể ướt át bắt đầu dòi xuống, dừng ở nụ hoa của tôi.

Cảm giác ẩm áp từ nụ hoa xông lên đầu của tôi, làm đầu óc tôi tỉnh táo. Tôi mở mắt, lại thấy đến một cái đầu nằm ở phía dưới tôi, khẽ chậm chậm liếm.

Thân thể nhạy cảm sao chịu được giày vò như vậy, thân thể của tôi co lại.

Hận phản ứng tự nhiên của mình, cũng cực hận người lật lọng, tôi đánh một đánh vào cái đầu, mắng: "Cút ngay!"

Anh ngẩng đầu, đôi môi kia rất ướt át, sáng bóng hiện ra một sự mập mờ, cặp mắt kia rất sáng, nụ cười cứ giắt trên mặt của anh.

"Em đã dậy?" Anh nháy mắt với tôi.

"Anh vừa làm gì?" Vừa nghĩ tới hành động lúc nãy của anh thì tôi liền hít vào một ngụm khí lạnh.

"Gọi em dậy." Anh nói rất vô tội.

"Gọi tôi rời giường, anh cũng không cần phải như vậy." Người đàn ông này thật đáng giận.

"Nhưng em ngủ rất ngon, anh tưởng bất tỉnh, nếu không đánh thức em em sẽ bị trễ." Về mặt anh nói chuyện đương nhiên.

Vừa nhắc tới điều này, tôi mới nhớ tới hôm nay còn có một bản thảo phải nộp, ngày hôm qua chỉ lo lắng bệnh của anh, quên vụ này rồi.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Tôi vừa hỏi vừa tìm kiếm quần áo của tôi.

"Gần tám giờ." Anh ôm lấy tôi, lại hôn tôi một cái.

Gần tám giờ? Lại sắp tới trễ rồi! Tôi vội vã muốn mặc quần áo, lại phát hiện anh vẫn ôm chặt tôi.

"Buông ra, tôi phải đi làm." Tôi nhìn anh chằm chằm.

Từ Lỗi lại nhún vai, thờ ơ nói: "Hôm nay xin nghỉ đi, chúng ta lại ngủ một lát."

Đàn ông đều đáng sợ, mặc kệ đàn ông dịu dàng thì đều là động vật ăn thịt. Lúc tôi đá lại trứng, anh buông tôi ra, tôi chạy trời chết thoát khỏi người anh để mặc quần áo vào, lần này anh không chụp tôi vào ngực nữa, chỉ là cười sang sảng làm mặt của tôi đỏ hồng đến cả cổ.

Ở dưới lầu, gặp được Nha Đầu, cô ấy lại chớp một đôi mắt nghi ngờ nhìn chăm chú về phía tôi, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Sao dậy sớm như vậy? Ngủ không ngon sao?"

Nhìn về mặt nghi vấn của cô ấy, tôi nghĩ tới một chuyện — tuyệt đối Nha Đầu cố ý! Cố ý để cho tôi cùng anh cô ấy ở chung một phòng, cố ý nói là đi tìm nhiệt kế để cho tôi buông lỏng cảnh giác đối với tất cả, không phải là cô ấy rất hi vọng tôi và anh trai cô ấy xảy ra chuyện đó chứ?

"Nha Đầu, cậu rất đáng ghét." Đối với cô ấy, tôi cũng thất vọng.

Người này ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng bán tôi cho anh cô ấy.

"Mình rất vui lòng để cậu trở thành chị dâu của mình." Nha Đầu cười càng thêm đáng ghét.

Cuối cùng Nha Đầu lái xe đưa tôi đi, đây là kết quả tôi kiên trì phải về nhà.

Lúc tôi với Nha Đầu nói chuyện, Từ Lỗi đã xuống lầu, tinh thần rất sung mãn, tựa như căn bản chưa từng bệnh. Người đàn ông này khôi phục rất nhanh, đây là kết quả rèn luyện hàng năm sao?

"Anh đưa em đi." Từ Lỗi vừa mặc áo sơ mi vừa nói.

Mắt khẽ nhìn, trong lúc lơ đãng thấy được cơ bụng sáu múi của anh, lập tức đỏ mặt.

"Tự tôi sẽ đi." Anh em hai người này, bây giờ ở trong mắt tôi đều không phải là "người tốt".

"Đồng Diệp, đừng tùy hứng, một mình em đi anh không yên lòng." Anh lại khôi phục là người đàn ông tỉnh táo bá đạo, cùng đáng về bị bệnh lúc trước tưởng như hai người.

Cuối cùng là Nha Đầu đưa tôi, đây là kết quả tôi cùng Từ Lỗi đều lùi một bước. Trên mặt Từ Lỗi có thất vọng, nhưng che giấu rất nhanh, lập tức liền khôi phục yên tĩnh. Nha Đầu bĩu môi, thật ra thì cô ấy không muốn đưa tôi, tôi hiểu rõ, trong lòng Nha Đầu đang tính toán gì, tôi còn không biết sao?

Trên xe, Nha Đầu ríu ra ríu rít nói không ngừng, đơn giản chính là anh trai cô ấy tốt như thế nào, đáng giá kết giao như thế nào, tôi vẫn duy trì im lặng, không muốn đáp lại cô ấy, nhưng trong đầu lại kim lòng không được xuất hiện tất cả đêm qua, không biết bao nhiêu lần nhớ lại hành động lớn gan làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai, mặt không khỏi nóng lên.

Trước cửa nhà có dừng một chiếc xe Ferrari màu trắng, bóng dáng cường tráng dựa vào cửa xe, nhìn quanh.

Nhìn thấy anh ấy, tôi không khỏi nhú mày, không phải nói anh ấy không cần đến đón tôi sao?

Kết! Hiển nhiên Nha Đầu không nhìn thấy bóng dáng bên chiếc xe, khi phát hiện, cô ấy đạp thắng xe khẩn cấp. Xe đang di chuyển thì ngừng lại, đầu xe dề lên phía sau xe thể thao, còn kém một xen – ti – mét là đụng vào.

Nha Đầu nhảy xuống, gõ sườn xe thể thao, gọi Trịnh Duệ: "Này, anh dừng xe lung tung vậy hả?"

Hiện nhiên Trịnh Duệ thấy tôi, đẩy Nha Đầu ra, muốn đi lên trước, gọi tôi: "Đồng Diệp!"

Tôi rõ ràng thấy Nha Đầu vì tiếng gọi mà híp mắt lại, dùng sức đỡ lại, chắn giữa tôi và Trịnh Duệ.

Tinh khí Nha Đầu nóng nảy, tôi sớm biết, nhưng tôi biết Nha Đầu chưa bao giờ có tình gây sự, cho nên tôi cũng không coi trọng chuyện này. Hiện tại quan trọng là nhanh lên phòng lấy bài viết, nhanh chóng đến tòa soạn, tôi không muốn trễ giống như lần trước.

Mẹ đã sớm rời giường, giống như phải ra khỏi cửa, nhìn thấy tôi mở cửa đi vào cũng sững sờ, hỏi: "Diệp, con về rồi sao?"

"Dạ. Mẹ, mẹ phải đi ra ngoài sao?" Tôi ngẩn ra, sau đó phản ứng hỏi.

"Không có, mẹ nghe bên ngoài có tiếng cãi vã, hình như là giọng của Từ Nhan, cho nên muốn đi ra xem một chút."

Tôi nhớ tới Trịnh Duệ đang ở bên ngoài, nếu để cho mẹ thấy Trịnh Duệ, đoán chừng bà lại không thể thiếu cảm râm nên ngăn cản nói: "Là Nha Đầu, lúc này xe cô ấy thiếu chút nữa va quệt với xe của người khác rồi, cho nên hơi nóng nảy. Không có chuyện gì, mẹ, mẹ mau vào đi thôi, con lấy sẽ lập tức đi ngay."

"Vậy con lại không ăn sáng? Con có bệnh bao tử, không được chịu đói."

"Mẹ, con biết, tôi đã ăn sáng ở nhà Nha Đầu." Sợ mẹ lo lắng, tôi bắt đầu bịa chuyện.

Cầm tài liệu ra ngoài, mẹ vẫn còn đứng ở cửa, không di chuyển, hiển nhiên cũng không có đi ra ngoài nhìn, tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ, con đi làm đây."

Mẹ nhìn tôi, dường như đang nghĩ điều gì, muốn nói lại thôi, nỗ lực rất lâu lại thở dài một cái.

Lúc tôi đi ra ngoài, Nha Đầu cùng Trịnh Duệ vẫn còn đang cãi.

Trịnh Duệ dựa vào cửa xe, mắt lạnh lùng nhìn Nha Đầu, không biết nói gì, đột nhiên Nha Đầu nổi trận lôi đình, hình như có khuynh hướng bùng nổ.

"Các người đang ồn ào gì vậy?" Tôi kịp thời ngăn cản cuộc chiến tranh bộc phát.

"Người đàn ông này lại mắng mình là phụ nữ điên." Nha Đầu nghĩ tới lời anh ấy mới vừa nói, lửa giận lại nổi lên.

Tôi cười khẽ, trong lòng đang nói: quả thật cậu hơi điên khùng. Nhưng nghĩ thì nghĩ, ngoài miệng lại nói: "Nha Đầu, Trịnh Duệ là bạn tốt của mình, người ta rất tốt, cậu đừng quá chú ý. . ."

"Mình không để yên cho anh ta đâu." Đột nhiên Nha Đầu hung dữ nói.

Tôi hơi ngần ra, không hiểu tại sao Nha Đầu nổi giận như vậy, trước đây cũng nghe người khác nói Nha Đầu điên khùng, cô ấy chưa bao giờ tức giận, nhưng hôm nay tại sao lại giận như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Nha Đầu cùng Trịnh Duệ đang chiến tranh, lâu lắm chưa xong, không lâu sau tôi mới biết được. Nha Đầu tựa như một chiến sĩ anh dũng, dụng phải kinh địch đã lâu không gặp, cả người lộ ra vẻ hưng phấn. Miệng bộc phát lửa giận cùng ánh mắt cũng có thể thấy được, Nha Đầu cảm thấy hứng thú đối với Trịnh Duệ, lúc ấy tôi chỉ có thể cho là như vậy.

Lúc tiếng cãi vã làm mẹ sắp đi ra thì hai người vội vã kết thúc chiến tranh, Trịnh Duệ trở lại xe anh ấy, ánh mắt hỏi thăm vẫn nhìn tôi, lại bị người Nha Đầu che lại giữa tôi và Trịnh Duệ, giọng nói giảm thấp xuống nhưng vẫn truyền vào lỗ tai của tôi: "Anh ít đến trừu chọc Đồng Diệp nhà tôi, cô ấy không phải đối tượng anh có thể trừu chọc."

Trịnh Duệ lại nói: "Đây là chuyện giữa tôi và Đồng Diệp, không chút quan hệ nào với cô." Lời khiêu chiến đó, tôi có thể tưởng tượng được lúc này vẻ mặt anh ấy thế nào, chắc là chau lông mày áy cười.

Nha Đầu cùng anh ấy lại nói mấy câu nói, đó là mở đầu của chiến tranh, lúc trở lại xe, cả người cô ấy đều tỏa ra vui sướng vì sắp tiến vào khiêu chiến, tôi cho là như vậy, bằng không sao cô ấy tức giận như vậy? Có lẽ là thật vất vả mới gặp được một người có thể đối chọi gay gắt, tâm lý muốn chiến thắng làm cô ấy nhao nhao muốn thử?

"Đừng nói anh mình là có người theo đuổi cậu." Nha Đầu cắn môi, tay cầm tay lái đến đốt ngón tay có chút trắng bệch.

"Anh ấy không có theo đuổi mình." Tôi cười yếu ớt bác bỏ lời của cô ấy.

"Cậu đầu heo sao? Người sáng suốt liếc mắt liềm nhìn ra người đó thích cậu, cậu còn giả vờ với mình! Lúc nào thì đầu cậu có thể thông minh một chút!" Giọng điệu Nha Đầu rất thẳng, giống như lúc đùa A Hạo theo đuổi tôi lúc trước.

Tôi bình tĩnh lại, Trịnh Duệ thích tôi sao? Tôi lắc đầu một cái, tôi và anh ấy chỉ là bạn chơi cùng lúc nhỏ mà thôi, cũng không có tình cảm gì đặc biệt, nếu như nói năm đó có lẽ có một chút tình cảm nhỏ nhỏ, khi anh ấy đột nhiên bỏ đi thì không còn lại gì.

"Nếu như anh ấy không thích cậu, anh ấy tới tìm cậu làm gì? Nếu như không thích cậu, buổi sáng tỉnh mơ chờ ở dưới lầu nhà cậu làm gì?" Nha Đầu liếc mắt cho tôi.

Tôi ngần ra, lẩm bẩm nói: "Mình với anh ấy là bạn tốt, lúc đó là bạn, lần này anh ấy tới thành phố N làm việc nên hẹn mình ra gặp mặt mà thôi, chúng tôi cũng không có gì." Tôi vội vã giải thích, không biết vì nguyên nhân gì.

"Được rồi, mình không muốn biết phong hoa tuyết nguyệt giữa hai người, mình chỉ biết một chuyện, không thể để cho anh mình biết, bằng không với tính khí của anh mình thì sẽ đi làm thịt người đó. Còn có anh mình yêu cậu nhiều năm như vậy, không thể để cho anh ấy đau lòng." Nha Đầu càng nói càng biến thành suy nghĩ sâu xa.

Mừng sinh nhật diễn đàn Lê Quý Đôn lần thứ 13

Tôi rất khó tưởng tượng ra được, bình thường Từ Lỗi ôn tồn nho nhã sẽ làm ra hành động gì lúc nóng nảy, làm thịt Trịnh Duệ? Tôi đột nhiên cười, đây là cách Nha Đầu nói khoa trương, tôi không tin Từ Lỗi thực sự sẽ đi tìm Trịnh Duệ gây phiền phức.

"Cậu còn cười! Nói cho cậu biết, Đồng Diệp, nếu như cậu dám có lỗi với anh mình, mình. . . Sau này cậu đừng tới tìm mình nữa." Nha Đầu hung dữ nói.

"Nha Đầu, cậu đang uy hiếp mình?" Tôi tròn to hai mắt, thấy vẻ mặt cô ấy tức giận, lại đột nhiên cảm thấy cô ấy thật đáng yêu, tôi đặc ý nói: "Mình cũng đâu là gì của anh cậu, mình làm chuyện gì có lỗi với anh ấy rồi hả?"

Tôi không có khoa trương, vốn chính là quan hệ giữa tôi cùng Từ Lỗi cũng không có gì, nếu như cố gắng nói cho ra quan hệ thì đó chính là anh ấy là anh trai của Nha Đầu, có lúc còn có thể đâm đương góc độ là tên háo sắc, ăn đậu hũ của tôi, nhưng đối với anh lại không có biện pháp. Nói thật, tôi thật sự không ghét nổi anh, mỗi lần anh đều dùng ánh mắt vô tội chỉ trích nhìn tôi nên khiến tôi không hạ được quyết tâm giận anh.

Nha Đầu nghe tôi nói thì tròn to hai mắt, "kết" một tiếng, dừng xe ở ven đường nghe rang tròn mắt làm bộ dạng hung dữ: "Đồng Diệp, cậu nói mấy lời khôn kiếp gì đó! Cậu cũng trở thành người của anh mình rồi mà lại vẫn nói quan hệ gì cũng không có? Nói không chừng trong bụng cũng có Tiểu Từ Lỗi rồi, cậu còn muốn bác bỏ anh mình?" Nói xong, tầm mắt của cô ấy càng không ngừng nhìn vào bụng của tôi, ánh mắt mập mờ khiến trong lòng tôi hết sức không thoải mái.

"Mình và anh cậu không xảy ra chuyện gì hết." Tôi phủ nhận mập mờ trong lời nói của Nha Đầu.

"Cậu còn muốn lừa! Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, một người còn là nhiệt tình dâng cao, không bị ăn sạch mới là lạ, nếu như lúc này anh mình còn không như thế, vậy anh mình chính là đũa ngọc, không cứu được." Nha Đầu phân tích tình cảnh lúc ấy.

Nhìn đáng vẻ đương nhiên đó, tôi thật sự muốn cho cô ấy hai quyền, khá lắm Nha Đầu, thì ra là cô ấy thật sự có ý! Nói gì đi lấy nhiệt kế, thì ra là kiểm có chạy ra, tạo cơ hội tốt cho tôi cùng anh cô ấy. Mặc dù sớm nghĩ đến cô ấy có mục đích, nhưng chính miệng cô ấy nói ra lại là cảm giác khác, mùi vị bị lừa gạt cũng không hơn gì.

"Từ Nhan, mình hối hận vì quen biết cậu." Tôi hận nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hối hận không còn kịp rồi, cậu chờ trở thành chị dâu mình đi." Gương mặt Nha Đầu ngông nghênh, tôi nhìn mà thật sự muốn đi lên cắn cô ấy hai cái.

Một ngày công việc khẩn trương, triển khai trong bận rộn. Bận một chút tôi đã quên mất mấy lời đùa giỡn giống như khiêu chiến của Nha Đầu. Bài báo đó xuất hiện trên trang đầu báo chiều, tiêu đề bắt mắt, còn có tám ảnh Tiểu Trương bắt tốt góc độ của Trịnh Duệ, in trên báo, có vẻ đẹp trai như vậy.

Tôi vẫn cho là Tiểu Trương sẽ là một người kín miệng, không ngờ mới một ngày, chuyện tôi cùng Trịnh Duệ là thanh mai trúc mã truyền ra khắp tòa soạn, ánh mắt các đồng nghiệp nhìn tôi đều không giống nhau, thái độ của Đầu đối với tôi cũng là thay đổi một trăm tám mươi độ, không la to nói lớn với tôi nữa.

"Đồng Diệp, các người đang yêu nhau đúng không?" Một cô gái hưng phấn hỏi tôi.

"Cô nghe ai nói?" Tôi hỏi ngược lại.

"Còn phải nghe nói sao? Trịnh thiếu gia chỉ vì cô tới thành phố N đầu tư, chuyện này đã sớm truyền ra, anh ấy lại chỉ đích danh muốn cô phỏng vấn, còn không rõ ràng sao?"

Sắc mặt của tôi cũng không phải dễ nhìn, bị người ta hiểu lầm như thế, tôi cũng không sao, nhưng nếu như ảnh hưởng Trịnh Duệ cũng không tốt nên mới nói: "Vương Tiểu Đường, com có thể ăn lung tung, lời không thể nói lung tung, nếu như cô không muốn trở thành nhân vật tâm điểm tin tức ngày mai thì cô đừng nhiều chuyện như vậy, cậu nên biết công ty nhà họ Trịnh có sức mạnh như thế nào mà."

Tôi không phải đang hù dọa cô ấy, nếu như mà Trịnh Duệ biết có người truyền tin bậy như vậy, đến lúc đó thì trùng trị cũng không thể biết thế nào, công ty nhà sẽ có người đối phó, cho nên tôi bóp chết toàn bộ động tĩnh ở tình thế phát triển trong trứng nước.

Nhưng nhiều đồng nghiệp lại qua hỏi thăm, cuối cùng tôi quyết định không phản ứng với các vấn đề có liên quan, không đáp lại bọn họ, coi bọn họ như không làm nhảm chuyện này.

Đối với sự thay đổi thái độ của các đồng nghiệp cùng các lãnh đạo, tôi cũng không coi là quan trọng, chỉ có tôi hiểu rõ giữa tôi và Trịnh Duệ chẳng có gì cả, bọn họ nói yêu thì để bọn họ đi yêu. Lúc này tôi liền nghĩ tới Từ Lỗi, người đàn ông tạo nên biến thành quân vương gắt gỏng trong nháy mắt, còn nhớ xé chiều hôm nay, tôi vẫn tan việc như thường ngày, cũng nhìn thấy một bóng người nho nhã dưới tầng hầm bãi đậu xe, áo sơ mi trắng làm cho anh càng gọn gàng, có một giây lát mờ mờ, cảm giác trời chiều chiều rọi xuống làm anh đột nhiên trở nên anh tuấn.

"Diệp." Một giọng nói khác xuất hiện không đúng lúc bên trái, truyền vào đầu óc của tôi, đột nhiên tôi như đầu.

Quả nhiên, sắc mặt của Từ Lỗi thay đổi lớn, áp suất đè nén từ trên người anh truyền tới, đánh úp tới đầu của tôi, đột nhiên lòng của tôi luống cuống.

Hai người đàn ông này cứ nhìn thẳng vào mắt nhau, trong ánh mắt phun ra ý đối nghịch làm cho sắc mặt của hai người rất khó coi, mà người trong cuộc là tôi cảm thấy đặc biệt bất lực.

"Đồng Diệp!"

"Diệp!"

Tiếng gọi của hai người đồng thời vang lên.

Tôi cảm thấy rất nhứt đầu, chưa từng trải qua chuyện này, mà kết quả có thể nghĩ được, tôi làm con rùa đen rút đầu, giấu mình. Kết quả là chạy trốn chết, hai người đàn ông ra sức đuổi theo.

Cô nương tôi không chọc nổi, tôi còn không trốn thoát sao? Nói tôi nhất gan cũng được, nói tôi không dám đối mặt với tình cảm cũng được, lần đó tổn thương như vậy, tôi vốn không tin tưởng vào tình cảm nữa, hôm nay đột nhiên lại xuất hiện hai người đàn ông nhiệt tình như lửa, mình trở thành đối tượng tranh giành của hai người bọn họ, tôi lựa chọn quên đi, lựa chọn trốn tránh, lựa chọn làm bộ như không biết, nếu như muốn nói đả tặc tôi, như vậy hai phe đều không đả tặc tôi được.

"Đồng Diệp, em trốn không thoát đâu." Sau lưng hình như truyền tới một tiếng rống giận.

Tôi lắc đầu, không để mình suy nghĩ lung tung, tiếng gào đó chỉ có thể là Từ Lỗi, nhưng hôm nay tôi về nhà sớm, sao có thể nghe được giọng của anh chứ?

"Diệp, dưới lầu có người tìm." Giọng của mẹ truyền qua cửa.

"Mẹ, đừng để ý đến anh ấy, anh ấy là người điên." Tôi trả lời mẹ như vậy.

Quả nhiên là anh, tôi còn tưởng rằng là ảo giác của tôi, không ngờ anh lại đuổi tới cửa nhà tôi, chỉ là sao anh biết địa chỉ nhà tôi? Lại nhớ tới anh là anh trai của Nha Đầu, dĩ nhiên là từ trong miệng Nha Đầu biết tất cả chứ sao. Tôi mắng thầm mình ngốc, quả thật rất ngốc.

"Đồng Diệp, em cho rằng em trốn là có thể tránh được sao?" Giọng nói đó lại loáng thoáng truyền đến.

Thật là phiền! Tại sao không để cho tôi yên tĩnh? Tôi che lỗ tai của mình, không muốn để giọng nói kia truyền đến làm hỗn loạn đầu óc.

"Đồng Diệp, anh yêu em!" Giọng nói kia lại tới, không che lại được, nó đều có thể xuyên qua bàn tay truyền vào màng nhĩ của tôi.

Anh chịu mất mặt, tôi còn mất mặt hơn, ở dưới lầu nhà tôi kêu lớn như vậy, các hàng xóm sẽ nghĩ như thế nào? Tôi nổi nóng buông tay bịt tai ra.

"Diệp, con đi xuống xem một chút đi, ảnh hưởng hàng xóm nghỉ ngơi sẽ không tốt." Mẹ gõ cửa, giọng nói truyền vào khe cửa: "Đứa nhỏ này nhìn rất buồn cười, hình như rất thích con, con đi xuống xem một chút đi."

Tôi mở cửa, lại thấy mẹ chỉ ra ngoài cửa sổ, tính tình tôi dễ nóng nhưng cũng dễ hết, ra cửa sổ nhìn xuống, quả thật nhìn thấy áo sơ mi trắng đang quơ ở lầu dưới.

"Đi xem một chút đi, có lời gì nói ngay mặt cho rõ ràng cũng tốt." Mẹ khuyên tôi.

Người vẫn còn đang kêu ở dưới lầu, lúc tôi chạy xuống lầu, anh đang dùng tay khép lại đặt ở khoe miệng muốn kêu, tôi nhỏ giọng quát: "Anh la bậy gì vậy?"

Từ Lỗi dừng một chút, mắt liếc về phía tôi, không nói một lời nào, nhưng đôi mắt sắc bén càng lúc càng thâm trầm, hơi thở đè ép người khác đánh úp về phía tôi, làm tôi kim lòng không được rung mình một cái, run rẩy.

Đột nhiên anh ôm lấy tôi, kéo tôi đến góc khuất bên cạnh, đè tôi vào, ép tôi trên vách tường lạnh như băng, nhiệt độ nóng bức liền ép tới.

"Cô gái nhỏ này, anh quá nhẫn nhịn rồi, để em càng ngày càng coi trời bằng vung." Ngọn lửa tức giận của anh tràn ra bốn phía, giọng nói sắc nhọn làm tôi cảm thấy sợ.

"Anh... anh muốn làm gì?" Tôi run rẩy.

"Em nói anh muốn làm gì?" Ánh mắt của anh không hề dịu dàng nữa, ngược lại lóe lên sự tàn nhẫn, đây là Từ Lỗi tôi biết sao?

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, liếm môi khô khốc nói: "Đây là chung cư, anh không thể làm gì tôi?"

Đúng, nơi này là chung cư, tôi hét lên là mọi người tới đây, anh sẽ không ngốc như vậy.

"Vậy em thử một chút xem." Nói xong, đôi môi nóng bỏng đè lên, hung hăng nện trên bờ môi của tôi, nụ hôn thay đổi không còn dịu dàng nữa.

Tôi tròn to hai mắt, bất lực chấp nhận anh hôn cuồng nhiệt, nghĩ thầm: tại sao lại hôn? Ở nơi công cộng, cuối cùng anh muốn làm sao? Không biết nơi này có người đến người đi, lúc nào cũng sẽ có người xuất hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Từ Lỗi hôn vừa vội vừa mãnh liệt, tôi bị anh dùng sức ép ở góc tường, căn bản không thể động đậy.

Đầu lưỡi của anh vòng quanh lưỡi của tôi, dùng sức mút, hơi thở bao phủ tôi, làm cho tôi cảm thấy choáng váng đầu.

Tại sao lại tôi tắm? Tại sao mỗi lần bị anh hôn, đầu lại thiếu ô xi, nhịp tim tăng nhanh? Tôi dùng sức cắn môi anh rồi thò đầu ra, lại thấy một đôi mắt sắc bén càng ngày càng đậm, như con báo nhỏ trong bóng tối, phát ra ánh sáng quỷ quyệt.

Có nói giọng nói truyền đến, nghe giọng nói hình như là hai vợ chồng di Chu ở sát vách, đã trễ thế này bọn họ mới trở về.

Thật ra thì nói đến muộn thì không muộn, lúc tôi ra khỏi nhà vừa qua khỏi bảy giờ, chỉ là không phải người lớn thường ngủ sớm sao?

Tôi mới nhớ lại hai vợ chồng di Chu đều đến công viên nhảy vũ điệu của người già mỗi tối, vì rèn luyện thân thể, chỉ là bây giờ mới về tối sao?

Giọng nói này hiển nhiên khiến Từ Lỗi dùng động tác lại, thân thể của tôi cũng cứng lại, ngừng thở, chúng tôi cũng không ai dám nói chuyện.

Đôi môi Từ Lỗi còn dán tôi, chỉ là không có hôn, nhưng cặp mắt tỏa sáng bởi vì hưng phấn, cánh tay càng vòng thật chặt eo của tôi, cũng không vì giọng nói mà buông tôi ra.

Lúc này, chỉ cần tôi hô một tiếng, nhất định hai vợ chồng di Chu sẽ tới đây cứu tôi, nhưng một tiếng là lên cứ cầm lại trong cổ họng, sao không phát ra âm thanh nào.

Tôi đang sợ, sợ sau khi bị phát hiện bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào? Hay là thật ra thì tôi không muốn kêu? Trăm vị cùng xuất hiện, tôi cắn môi, tiếng gì cũng không phát ra.

"Từ Lỗi, anh buông tôi ra." Tôi thở hổn hển nhỏ giọng nói, sợ giọng nói lớn sẽ khiến cho hai vợ chồng di Chu phát hiện.

Từ Lỗi không có lên tiếng, di chuyển nụ hôn từ trên môi xuống tới cổ của tôi. Dùng sức cắn nhẹ, tựa như đang trừng phạt cũng rất giống không có không chế sức lực, tôi nhẹ nhàng "a" một tiếng, có đau một chút, nhưng nhiều hơn là nhột. Nhưng vừa ra tiếng thì tôi liền sợ ngây người, nhanh chóng im lặng, ánh mắt lại nhìn về di Chu bên kia.

Từ Lỗi cũng đang cười đến nghẹn, tôi hưng hăng trừng anh nhưng lại không dám chỉ trích anh.

Dĩ nhiên tiếng la của tôi hình như đã dẫn tới sự chú ý của di Chu, bọn họ nhìn sang bên này, có giọng của chồng di Chu: "Lúc này là tiếng gì?"

Tôi không dám thở mạnh, chỉ sợ bị phát hiện, bị Từ Lỗi ôm hôn như vậy mà truyền đi thì tôi không làm người nữa, dứt khoát đào một cái lỗ chui xuống đất.

Từ Lỗi vẫn không ngừng lại vẫn còn đang hôn vành tai của tôi, khoái cảm tê tê đại đại làm cho tôi nhiều lần muốn la lên một tiếng, nhưng đều bị tôi cắn răng nhịn.

Lúc này, tôi không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dĩ nhiên di Chu không nhìn thấy gì, tôi cùng Từ Lỗi nép ở trong góc, ánh sáng lại tối như vậy, nếu như bọn họ không đi vào trong là không thấy được tôi và Từ Lỗi.

"Có lẽ là mèo, chúng tôi đừng động tới nhiều như vậy, lên lầu thôi." Đây là giọng của di Chu.

Tiếng bước chân của hai người từ từ đi trên cầu thang, cuối cùng biến mất ở cửa cầu thang.

"Lúc này sao không kêu lên?" Từ Lỗi thổi hơi vào tai tôi, hơi thở ấm áp, mập mờ từ vành tai truyền đến.

"Đừng cho là tôi không dám kêu, mới vừa rồi chỉ là không muốn để hàng xóm cười. Từ Lỗi, đây là chung cư, chỉ cần tôi kêu lên là anh xong đời." Tôi hù dọa anh nhưng thật sự sẽ để vậy sao? Nhưng chỉ có tôi hiểu rõ, tôi nhất định sẽ không kêu, nếu như muốn kêu thì lúc này đã kêu cứu rồi.

Từ Lỗi hôn dừng ở nơi trắng như tuyết của tôi, giọng trầm trầm từ nơi đó truyền tới: "Kêu đi, không phải em sợ hàng xóm biết được mập mờ của chúng ta sao, vậy thì kêu đi."

Anh thật ác độc! Biết rõ tôi sợ mất thể diện, sợ bị hàng xóm biết chuyện của tôi với anh, thật không ngờ lại công khai uy hiếp, nhưng mà tôi lại không có cách nào bắt anh.

"Đừng để tôi hận anh." Tôi cắn môi nhỏ giọng nói.

Anh dừng lại, dường như đang nghĩ điều gì, cuối cùng ngẩng đầu lên, giống như đã quyết định, nói: "Hận đi, cũng không phải là lần đầu tiên em hận anh, thay vì nhìn em bị người đàn ông khác cướp đi, anh tình nguyện bị em hận."

Trên mặt của anh có đau xót, có cảm giác bị thương làm tôi cảm thấy có phải mình quá mức tàn nhẫn hay không? Một người đàn ông yêu mình cũng không sai, sai là sai thời điểm chúng tôi gặp nhau quen biết không đúng. Không phải có câu: "Vào thời điểm sai gặp đúng người, đó cũng là một sai lầm" sao? Từ Lỗi là một người đàn ông tốt, tôi hiểu rõ, chỉ là bởi vì lần bị thương đó, tôi đã định đời này không nói yêu nữa, tình yêu quá đau đớn, một khi bỏ ra tình cảm mà không nhận được cũng là một chuyện rất khổ sở.

"Anh sẽ khiến em yêu anh, cả đời này, em chỉ có thể yêu một mình anh." Anh nói xong, hình như nhớ ra điều gì đó, chỉ là giọng nói làm cho người ta có một cảm giác đau lòng.

Anh ôm ngang lấy tôi, đi tới chiếc xe hơi màu đen, sắc trời quá mờ, không thấy rõ biển số chiếc xe kia, nhưng phải là một biển số đẹp. Lúc này lòng của tôi lại rối loạn, có thể nghĩ đến sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, đối mặt với một người đàn ông đang phẫn nộ, cứng đối cứng hiển nhiên không được, lúc này chỉ có thể cúi người, cầu xin anh: "Từ Lỗi, anh Từ, anh Từ, xin anh thả tôi ra."

"Anh sẽ không làm gì em." Bước chân của anh cũng không có ý dừng.

Anh sẽ không làm gì tôi, sẽ không làm chuyện giết người phóng hỏa, nhưng anh nhất định sẽ làm chuyện đáng sợ. Hôm nay trừ kế hoãn binh thì không có khác biện pháp khả thi rồi, vì vậy tôi tiếp tục cầu xin: "Anh Từ, mẹ tôi vẫn chờ tôi trở về. Tôi đồng ý với anh, sau này sẽ không tránh né anh, có được hay không?"

"Không được." Câu nói của anh nện ra từ trong kẽ răng.

Con đường duy nhất cũng bị anh che kín, nhưng tôi không chết tâm, tiếp tục cầu xin: "Tôi đồng ý thử lui tới với anh, có được hay không?"

"Được!" Nhưng bước chân của anh cũng không có vì vậy mà dừng lại.

Đã đồng ý như vậy, tại sao còn không buông tôi xuống? Tôi lại cầu xin: "Vậy bây giờ anh buông tôi ra, có được hay không?"

"Không được!" Anh lại như một cái búa tạ lấp kín con đường của tôi.

Nổi giận, tức giận! Tôi nhỏ giọng quát: "Cái này cũng không được, kia cũng không được, vậy anh muốn như thế nào?" Không dám la lớn, sợ làm hàng xóm còn có người trong chung cư chú ý.

Anh không nói chuyện, nhưng lúc này đã đến bên cạnh chiếc xe hơi màu đen, tôi đã không rảnh đi xem là biển số gì, trong lòng đã bị hốt hoảng lấp đầy, tôi dự cảm được anh sẽ làm gì tiếp theo.

Anh ném tôi ở trên ghế sau, không biết tay nhấn gì, chỗ ngồi phía sau từ từ ngã nằm ngang, biến thành ghế sa lon nhỏ hẹp, mà cửa sổ xe cũng có thứ gì đó kéo lên.

Anh ném đồ trên tay xuống, nhào tới thân thể của tôi, vừa vuốt ve tôi vừa nói: "Để em trở thành người của anh, sau này em cũng sẽ không dám lật lọng nữa."

Trở thành người của anh? Tôi kinh hoàng ngẩng đầu, anh muốn làm gì? Thật sự muốn ăn tôi sao? Đàn ông nổi giận thật sự rất đáng sợ, một người lịch sự lại bị ghen tỵ nhuộm đỏ cặp mắt, táo bạo như vậy. Có lúc đàn ông thật sự không thể kích động, kích động sẽ biến thành một con thú hoang.

"Anh Từ, em đồng ý qua lại với anh, bây giờ anh thả em có được hay không?" Vừa nghĩ tới chuyện có thể xảy ra sau đó thì tôi liền run rẩy cả người.

"Em cũng đồng ý làm bạn gái của anh rồi, giữa người tình nóng bỏng một chút là chuyện bình thường."

Anh phản bác, lấp kín những giây dựa của tôi.

Anh nói không sai, giữa người tình thân thiết là phải, nhưng mà tôi lại bị ép? Đó là vì kế né tránh anh, nhưng hình như anh sớm đoán được ý nghĩ của tôi, không để cho tôi có bất kỳ cơ hội chạy trốn.

"Tin, tin, tin. . ." Tiếng kèn xe hơi đặc biệt vang dội ở chung cư yên tĩnh.

Một chiếc xe thể thao màu trắng lái vào chung cư, đèn xe kia sáng rõ, bắn ra một ánh sáng chói mắt, xuyên thấu qua màn mỏng chiếu vào bên trong xe, kích thích ánh mắt của tôi cùng Từ Lỗi.

Mắt của tôi phát hiện người trên xe xuống rất quen thuộc. Là Trịnh Duệ, anh nhìn sang bên này, dừng lại, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đi lên lầu.

Vì sao anh ấy lại tới? Anh ấy lên lầu làm gì? Tìm tôi sao? Rốt cuộc anh ấy muốn làm gì?

Đĩ nhiên Từ Lỗi cũng phát hiện bóng người đó, anh hung hăng hôn tôi, nói: "Vật nhỏ này, lúc thân thiết còn phân tâm, xem ra anh còn chưa đủ cố gắng."

Anh lại thô bạo, có lẽ là bởi vì Trịnh Duệ xuất hiện lại kích thích anh.

"Tối nay, em nhất định là của anh." Hình như anh đã hạ quyết tâm, hôn càng kịch liệt.

Vành tai là mẫn cảm nhất, khi anh hà hơi vào, dùng đầu lưỡi vẽ hình đang lở tai thì cả người tôi bắt đầu run rẩy.

"Từ Lỗi, thật là nhột." Tôi thở nhẹ ra.

"Nhột hơn vẫn còn ở phía sau." Anh đưa đầu lưỡi vào trong tai của tôi, càng không ngừng liếm, cảm giác từ bên tai chui lên đầu, bên trong giống như có bướm bướm bay ra ngoài, kích động phiêu tán.

Hôn, từ vành tai xuống cổ.

Trọng lượng nặng nề ép tôi không thở nổi, không gian nhỏ hẹp làm tay chân cũng không mở rộng ra được.

Anh nâng mặt của tôi, nhẹ nhàng hôn, cuồng nộ lúc này đã không thấy nữa, ngược lại là dịu dàng đối xử.

"Đồng Diệp, bảo bối của anh, em yêu em!" Mỗi lần nói một tiếng là anh hôn tôi, tay cũng không dừng lại, bắt đầu vuốt ve từ mặt của tôi, thẳng tắp chuyển đến cổ rồi chuyển qua tuyết trắng.

"Em là của anh, em chỉ có thể là của anh, cả đời này em chỉ có thể thuộc về anh." Anh ngậm lấy điểm phàn hồng.

Nước mắt trào hòa tan trong miệng anh.

Tôi hiểu rõ lần này tôi cũng không trốn thoát, tối nay nhất định sẽ biến thành người của anh, giây phút cùng chống cự ban đầu cũng từ từ biến mất, thân thể nhạy cảm, một tầng lại một tầng đỏ ửng, lòng ngứa ngáy khó nhịn làm tôi một lần lại một lần khó không chế độ mặt rên rỉ.

"Anh biết rõ em cũng yêu anh, trong lòng em vẫn nguyện ý tiếp nhận anh." Anh nói xong, từ tuyết trắng dời xuống, ngậm rốn, hôn hoặc sâu hoặc cạn, dùng đầu lưỡi liếm.

"A. . ." Một tiếng rên rỉ không kiềm chế được.

"Đồng Diệp, thả lỏng. . ." Giọng nói mờ ảo, hình như rất xa, nhưng cũng cảm giác gần trong gang tấc.

Đầu óc tối tăm, lúc này hình như có chút tỉnh táo, nhưng ngay sau đó lại động đậy lại làm cho tôi hít một hơi.

Anh ấy nằm sấp, dán môi lên nhị hoa phàn hồng.

"Đừng. . ." Tôi co người, cả người bởi vì hành động của anh mà nhạy cảm.

Anh dùng lực liếm nhụy hoa của tôi, đầu lưỡi nhẹ nhàng dò vào trong. . .

"Ừm. . . . ."

Thân thể bởi vì hưng phấn, hô hấp càng ngày càng gấp.

Hôn, lần nữa đề lên môi của tôi. Tôi biết giờ lúc này, tôi như bị hòa tan, bị nhiệt tình của Từ Lỗi hòa tan.

Có lúc thân thể thức tỉnh sớm hơn lý trí, lý trí thì không cách nào khống chế thân thể nhạy cảm, trước kia tôi không hiểu, nhưng bây giờ tôi lại chân thật có cảm giác được thân thể của mình như núi lửa vậy, lúc nào cũng có thể phun ra.

Bởi vì mặc váy nên anh rất dễ dàng vén váy lên, từ từ cởi chướng ngại váy ra.

Quần áo đang từ từ rơi xuống, thân thể nóng bỏng đề lên tôi lần nữa, làm trái tim cả hai run rẩy: "A. . ."

Cứng rắn nóng bỏng cứ chống đỡ giữa nhị hoa, chỉ cần đi lên trước nữa là chen vào rồi.

Từ Lỗi đang dùng lực thử, bày ra vẻ mặt khổ sở, giống như khó chịu, đag nhăn nhó cực lớn.

"Đồng Diệp, chuẩn bị xong chưa?" Anh nhẹ giọng hỏi, dục vọng ẩn nhẫn đang nhảy nhót.

Lúc anh hỏi câu này, tay cũng không có dừng lại, không biết vuốt ve thân thể của tôi bao nhiêu lần, từ tuyết trắng, từ đỉnh phàn hồng, rồi đến bụng còn có nhị hoa ướt át phía dưới, mỗi một tác da đều lưu lại chứng minh tình yêu của anh.

Nộ long đang gầm thét, chân thật chống đỡ ở nhị hoa, không có đi tới cũng không có lui về phía sau, cảm giác nóng bỏng còn có kịch liệt khác sâu.

Con đau từ nơi cứng rắn làm đầu óc tôi tỉnh táo lại. Mở đôi mắt mê mang lại thấy trên mặt anh đều là mồ hôi, ánh sáng ở nơi này yếu ớt nên sáng bóng.

"Đồng Diệp, anh muốn em, em có thể cho anh không?" Không giống gấp gáp lúc này, bây giờ anh cũng nhẫn nại hỏi tôi, tôi hiểu rõ lúc này anh rất muốn, nhưng mạnh mẽ từ trước biến thành khiêm nhường.

Nếu như lúc này tôi kêu anh buông tay, anh sẽ đồng ý không? Nghĩ như vậy, tôi cũng đã hỏi ra ngoài, thế nhưng anh lại cắn răng nói: "Anh dừng lại không được, lúc này để anh dừng lại, em biết rất khó."

Tôi biết rõ, một khi đỉnh cứng rắn đi vào, vậy hậu quả như thế nào, nhưng cơ thể hưng phấn rồi lại đầu óc không thể khống chế.

Dục vọng bị khiêu khích, không biết là tôi nguyện ý hay là tôi bài xích. Khi cơ thể không khống chế được dục vọng thì có phải đại biểu trong lòng cũng đang yên lặng đón nhận hay không?

Tôi không biết, tôi chỉ biết cơ thể trống rỗng, muốn được giải phóng, sau khi giải phóng mới hoàn toàn thoải mái.

"Anh không thể đối với tôi như vậy." Tôi thở hắt ra, nhưng cánh tay cũng đang vòng thật chặt cổ của anh, áp vào cơ thể của anh.

"Là em buộc anh, anh chưa bao giờ nghĩ vội vã chiếm lấy em gấp vậy, nhưng nếu mà anh không nhanh, em sẽ bị người khác đoạt đi."

Cứng rắn của anh từ từ chui vào thân thể của tôi, hình như rất khó khăn, anh liều mạng cắn răng, cuối cùng giống như thở đủ hơi, cử động một cái xuyên qua chướng ngại thật mỏng bên trong thân thể.

Con đau sắc bén chạy thẳng lên đầu của tôi, làm tôi cảm nhận được đau đớn, trong một giây đó, tôi kim lòng không được kêu lên: "A. . . Đau. . ."

Anh dừng lại, hôn lên môi của tôi, anh thở hắt ra nói: "Nhịn một chút, nhịn một chút sẽ hết đau."

"Anh đi ra ngoài, cút ngay, a. . ." Tôi khóc, bởi vì đau, nước mắt đã không khống chế được.

Người khác đều nói làm chuyện đó rất thoải mái, nhưng ai có thể nói cho tôi biết thật ra thì rất đau! Con đau tê tâm liệt phế, gần như muốn tước mạng của tôi.

Đau từ nhị hoa bắt đầu tràn ra toàn thân, từ từ chui lên đại não.

Bên trong buồng xe cũng không sáng, nhưng bởi vì bên ngoài chung cư này có vài đèn đường, xuyên qua màn mỏng ở cửa sổ xe, chiếu vào bên trong xe, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mặt của anh.

Trong hoàn cảnh mờ tối, con đau càng mãnh liệt, nhiều hơn còn có sợ hãi bất lực, sợ hãi bị tước đoạt làm tôi càng cảm nhận được đau đớn đó.

"Anh là người xấu, anh cũng chỉ biết ức hiếp tôi." Dùng răng cắn bờ vai của anh, nếu muốn đau thì cùng đau.

Từ Lỗi cũng giật mình, dĩ nhiên anh không ngờ tôi sẽ đau như vậy, đứng ở đó không dám làm một cử động nhỏ nào, sợ lại làm tôi phản ứng kịch liệt.

"Rất đau, thật sự rất đau." Tôi rót nước mắt nhìn anh rất lâu, giọng nói đáng thương.

"Anh biết, đều là anh không tốt, nhưng mà anh lại không lui được rồi. Đừng khóc, bảo bối, chờ một chút sẽ hết đau." Từ Lỗi nói xong thì mi mắt tôi, tay từ từ bỏ tới nơi hai người tiếp hợp chặt chẽ, xoa nhẹ nhàng.

Khi anh xoa khẽ hờ, tôi cảm thấy nộ long của anh đang động đậy, nhẹ nhàng di chuyển, theo chuyển động của anh có chất lỏng trượt xuống bắp đùi của tôi.

"Đừng động!" Hung hăng nắm cánh tay của anh, tôi muốn anh cũng cảm nhận được con đau.

"Anh chỉ lui ra ngoài, không phải em muốn anh đi ra ngoài sao?" Lúc anh nói lời này có chút mùi tà ác.

Tôi mới yên lòng to gan để cho anh lui ra ngoài, nhưng lui ra ngoài kéo theo cảm giác tê dại, cũng giảm bớt đau đớn.

Đau nhưng vui vẻ, chắc hẳn nói chuyện này sao?

Đau đớn từ từ ở tan mất, cảm giác tê dại đang từ từ dâng lên.

Khi anh sắp rời khỏi miệng nhị hoa, tôi cho là anh đi ra ngoài như vậy, nào biết anh lại ép người xuống, nộ long đang từ từ chui vào bên trong.

"Không phải anh nói ra sao? Tại sao lại. . ." Tôi giật mình không nhỏ, nhưng bởi vì anh co rúm mạng đến khoái cảm lại làm tôi rên rỉ ra tiếng, muốn hỏi phía sau toàn bộ ngăn lại trong cổ họng.

Anh bỗng nhẹ nhàng di chuyển làm tôi rên rỉ một tiếng: "Ừm. . ."

"Bảo bối, bảo bối của anh. . ." Từ Lỗi ôm thật chặt tôi, bắt đầu vận động.

Cảm giác đầy áp, tràn đầy nhị hoa của tôi, cảm giác căng kín ấy thật tuyệt vời.

"A, bảo bối, em thật là đẹp." Từ Lỗi lại hôn đánh úp môi của tôi.

Đầu lưỡi giống như rỗng cạn nghịch nước, liếm ở trong miệng.

Mà nộ long của anh cũng không chịu yếu thế, lần này đến lần khác ngay ngắn chui vào.

Đau đón bắt đầu biến mất, ngay sau đó là khoái cảm.

Lúc song biển được đẩy lên hết lần này đến lần khác, tình triều cuộn cuộn, bao trùm cả người tôi.

"Bảo bối, em thật chặt!" Giọng nói của anh giống như chén nhỏ, từ từ rạch ra một vết rách, chui vào cũng là một sự đau đón.

Cảm giác thiên đường chính là bình thường trong đầu trống rỗng, thân thể rung động điên cuồng, không tự chủ được co rúc lại, tôi hung hăng cắn bờ vai của anh.

Sau khi căng kín chính là buông thả, anh buông thả làm tôi lại một lần bò lên Thiên đường. Sóng triều chậm rãi rơi xuống, từ trên cao đổ ào xuống dưới, cảm giác đó rất tuyệt vời, tuyệt vời đến khiến tôi run rẩy cùng rên rỉ.

"Bảo bối. . . ." Anh hôn tôi, cũng không có bởi vì Thiên đường mà đẩy tôi ra, sử dụng trọng lượng cơ thể anh cho tôi một cảm giác bị áp bức, làm cho tôi từ từ hạ xuống.

Thờ dốt, từ từ bình phục lại, sau đó cũng là suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tôi tên là Từ Lỗi, rất nhiều người nói tôi ngậm thìa vàng ra đời, quyền uy của cha, cơ ngơi của mẹ làm đường đi của tôi vô cùng thuận lợi. Nhưng bọn họ không biết, tất cả tôi có, tất cả đều là tự tôi từng bước từng bước có được. Ở trường, không ai biết tôi là con trai của thư ký bí thư Tỉnh ủy, cũng không ai biết mẹ tôi là bà chủ công ty Hoa Thịnh, ở trường học tôi vẫn mãi là người khiêm tốn, không tham dự những bữa tiệc nói khoác.

Từ nhỏ cảm thấy hứng thú đối với buôn bán, vốn là tôi không muốn người ta biết thân phận, nhưng cũng không dám bày ra bí mật cho người khác biết. Nhưng tôi vẫn buông thả cơ hội du học Mỹ, ở lại thành phố N, một thành thị cũng không phải rất phát triển, có thể len lén nhìn nữ thần trong lòng tôi.

Đúng, nữ thần chính là Đồng Diệp, người phụ nữ khiến cho tôi yêu hai đời, cô ấy cũng không biết tôi làm tất cả cho cô ấy.

Tôi sớm đã vượt qua lứa tuổi mộng mơ, nhưng chung quy lại trong lòng có một giấc mơ, trong mơ chính là cô gái đó để tôi như mẹ như cuồng. Vừa mới bắt đầu nhìn thấy cô ấy là ở trong tiệc sinh nhật của em gái, cô gái mặc bộ váy liền màu trắng ấy động lòng tôi. Nhiều năm lẫn lộn trên thương trường, không có tiền bạc của mẹ giúp đỡ, công ty nhỏ do tôi làm bây giờ đã là công ty đa quốc gia, tất cả đều là tự tôi bén nhạy với buôn bán, bọn họ chỉ có thấy được tôi huy hoàng, cũng không ai biết sau lưng tôi cô độc. Không phải là không có phụ nữ, mà ngày nay phụ nữ lợi dụng quá nhiều, các cô ấy chỉ nhìn thấy tiền bạc sau lưng, điều này làm cho tôi rất thất vọng. Nhưng chính là cô ấy, tôi yêu Đồng Diệp sâu đậm, sự xuất hiện của cô ấy tạo nên sóng biển trong lòng tôi. Cô ấy ngược ngược mà dịu dàng ít nói, không tham dự điên cuồng như mọi người, bộ dạng ngọt ngào thanh thuần, tôi vẫn theo đuổi.

Đúng, tôi bị bề ngoài của cô ấy hấp dẫn, tôi là đàn ông, là đàn ông sẽ thích đẹp, thế nhưng chỉ là hấp dẫn, còn chưa nói tôi yêu, mà càng theo đuổi càng làm tôi yêu cô ấy càng lúc càng sâu. Sau khi điều tra, biết cô ấy có bạn trai, một tên nhóc quân nhân, cùng tuổi với tôi, là sinh viên học viện pháo binh, cũng sắp tốt nghiệp. Nhìn nam sinh anh tuấn trong tài liệu, mặc toàn thân quân trang rằn ri, lòng của tôi bị níu lại, anh ta chính là bạn trai của Đồng Diệp?

Đàn ông mà, đều không chiếm được lại càng muốn lấy được, Đồng Diệp là một người ngốc nghếch như thỏ nhỏ đã khiến tôi nổi lên dục vọng muốn chinh phục, chỉ cần có thể lấy được cô ấy, tôi vận dụng tất cả quan hệ. Nhưng kết quả rất thất vọng.

Tôi vẫn cho rằng không có gì tôi không có được, bao gồm phụ nữ, mà phụ nữ tham lam vật chất nên cũng cho tôi cảm giác khinh thường với phụ nữ. Tôi thừa nhận mình có lúc rất ti tiện, tôi đã từng dùng tiền bạc cố gắng làm rung động cô ấy, dĩ nhiên tôi không có tự mình ra mặt mà để cho thư ký tôi vì tôi làm chuyện này, nhưng là kết quả có thể nghĩ.

Cô gái này cũng không vì tiền mà rung động, trong mắt cô ấy thì tiền không có địa vị như bạn trai, ngày nay cô gái không vì tiền rất hiếm, cũng bởi vì một ít kiêu ngạo, tôi quyết định bất luận như thế nào cũng phải lấy được cô ấy, dù cô ấy không yêu tôi.

Từ từ, tôi bắt đầu tiếp xúc với bạn trai cô ấy, nếu muốn đánh bại tình địch thì phải hiểu rõ tất cả hành động của đối phương, gọi là biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, tôi trở thành bạn bè của anh ta. Từ từ tiếp xúc, hiểu rõ, trong vòng điều tra thì tôi mới phát hiện, người đạo mạo nghiêm trang, thế nhưng sau lưng làm chuyện có lỗi với Đồng Diệp, nhưng nhìn bộ dáng hạnh phúc của Đồng Diệp, tôi có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tôi đánh giá mọi chuyện, tôi phát hiện mình đã không còn thương thức cô ấy hoặc chỉ là muốn có được cô ấy, mà là từ từ yêu cô ấy, tôi không nhìn nổi cô ấy đau lòng, càng không hy vọng cô ấy không hạnh phúc.

"Anh yêu bạn gái anh sao?" Tôi đã từng hỏi người đàn ông đó như vậy.

"Yêu, nhưng mà tôi lại không làm cô ấy hạnh phúc."

"Chỉ cần anh yêu cô ấy là được, đây chính là hạnh phúc lớn nhất rồi." Tôi an ủi anh như vậy, đồng thời cũng khuyên mình buông tha.

"Không, những thứ này còn thiếu rất nhiều. Xã hội này quá đua tranh, đều phải dựa vào quan hệ, không có quan hệ, tình yêu cũng sẽ biến thành bi tình."

Đột nhiên tôi đọc hiểu anh ta, cái gọi là anh ta không cho cô ấy hạnh phúc chắc là cô ấy không cho anh ta được các quan hệ? Anh ta cần thành công, thắng được tình yêu của anh ta, người như vậy rất nhiều, tôi không cảm thấy anh ta thật đáng buồn, lại cảm thấy đau lòng vì Đồng Diệp. Co bé ngốc này có thể nghĩ tới người đàn ông cô ấy yêu nhất đang làm chuyện đáng xấu hổ hay không?

"Tôi có thể trợ giúp anh, tôi biết rất nhiều con cán bộ."

Tôi biết rõ mình có lòng riêng, trợ giúp anh ta cũng tương đương với đẩy anh ta ra khỏi Đồng Diệp. Chỉ cần có thể lấy được người con gái mình yêu, làm chút chuyện này có gì thua thiệt chứ?

Mùng diễn đàn tròn 13 tuổi (25/6/2016)

Khi anh ta cùng con gái cán bộ cao cấp bén lửa, nhìn Đồng Diệp bởi vì chia tay bị thương tích khắp người, đột nhiên tôi phát hiện mình sai rồi, thì ra là trong lúc vô tình tôi đã yêu cô ấy sâu như vậy.

Tôi cảm giác mình là một thiên tài diễn trò, khi tôi bắt đầu sắp đặt quen biết với cô ấy, bắt đầu bày ra yêu nhau cùng cô ấy — thật ra thì vẫn luôn có mình tôi nhiệt tình, là bởi vì đam cưới mà kết hôn. Lấy được cô ấy cũng không có lấy được lòng của cô ấy, cô ấy đã từng nói rất rõ ràng cho tôi biết, tình yêu của cô ấy đã sớm tan vỡ.

Tôi vẫn cho là tôi có thể theo nàng mãi cho đến tận cùng trời đất, dù là cô ấy không yêu tôi, chỉ cần tôi yêu cô ấy là đủ rồi, nhưng mà tôi lại phát hiện mình sai rồi.

Lấy được cô ấy, lại mất đi cô ấy, tôi biết rõ đây không phải là chuyện tôi theo đuổi.

"Tên khốn kiếp anh lại dùng thủ đoạn hèn hạ chia cắt chúng tôi." Gương mặt xinh đẹp lúc này lại tức giận như thiêu đốt.

Tôi kinh ngạc vì tại sao cô ấy nói ra lời kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ cô ấy biết chuyện tôi là người giới thiệu cán bộ cao cấp cho bạn trai cô ấy?

"Anh dùng quyền lực ép A Hạo chia tay với tôi, anh cho rằng như vậy thì có thể tách được chúng tôi sao?"

Cô ấy hiểu lầm, cô ấy lại hiểu lầm tôi! Nhưng chút hiểu lầm của cô ấy lại từ đâu mà đến? Chẳng lẽ là người đàn ông kia coi đây là có?

"Là anh ta nói với em?" Lòng của tôi bị cô ấy tổn thương, người phụ nữ đáng chết cứ như vậy hận tôi?

"A Hạo không xấu xa và hèn hạ như anh, là tôi tự tìm ra đáp án." Cô ấy cắn hận nói.

Lời của nàng tựa như một cây dao cắt trái tim của tôi, tôi nhẫn nhịn đau lòng hỏi cô ấy: "Em vẫn cứ khẳng định anh ta không phản bội em sao?"

Nhưng trả lời tôi chính là một ít tài liệu tôi đã từng điều tra cô ấy và bạn trai cũ của cô ấy, chỉ là tại sao ở trên tay cô ấy? Rõ ràng tôi đã. . . Tôi cảm thấy có cảm giác khủng hoảng.

Đồng Diệp bắt đầu lạnh lùng đối với tôi, thậm chí đã dời khỏi phòng ngủ, nếu như không phải là bị tôi ngăn cản, thậm chí cô ấy còn muốn rời khỏi nhà. Cô ấy nói: "Tôi vừa nhìn thấy gương mặt anh đã cảm thấy ghê tởm, người chia rẽ giết chết tình yêu người khác."

Cô ấy lại hận tôi sâu như thế, tôi không có nghĩ tới điều đó. Tôi vẫn cho rằng, dù cô ấy không yêu tôi, đối với trách nhiệm làm vợ cũng tận hết, nhưng kết quả lại cảm thấy quyết liệt như thế.

Khi cô ấy chết ở trước mặt của tôi thì tôi mới biết, mình tổn thương cô ấy sâu như thế.

Nhớ tới năm đó, tôi đến nơi cô ấy bày ra tất cả mọi chuyện, đến nay còn thoáng như hôm qua.

Đứng bên biển rộng, đây là nơi tôi sắp đặt quen biết cô ấy mà đặc biệt tạo ra cơ hội, ở chỗ này tôi làm bộ biết cô ấy, mà cô ấy hoàn toàn không biết điều gì về tôi cả. Cô ấy đã từng chỉ vào biển nói với tôi: "Thấy không, biển lớn nhìn rất mãnh liệt, thật ra thì có lúc có thể cho người ta một sinh mạng nữa."

Lúc ấy tôi cho là cô ấy muốn coi thường mạng sống của mình, cô ấy lại nói cho tôi biết cô ấy sẽ không coi thường mạng sống của mình, chỉ là trong lòng rất buồn bực, nhìn biển rộng có thể làm cho lòng cô ấy bình tĩnh.

"Chết có thể quên sao? Đây chẳng qua là biểu hiện hèn nhát." Năm đó cô ấy trả lời tôi như vậy đấy. Năm đó cô ấy không coi thường mạng sống của mình ở trước mặt của tôi, nhưng mà tôi lại không nghĩ đến bao nhiêu năm sau cô ấy sẽ chết ở trong lòng của tôi, rốt cuộc cô ấy thất vọng đối với tôi như

thế nào mới làm cô ấy hận tôi như vậy?

Đĩ nhiên lúc tôi làm hoàn toàn không nghĩ kết quả đáng sợ này, nếu như người đều có năng lực biết trước, như vậy tất cả đều sẽ không xảy ra, lúc ấy tôi chỉ biết một chuyện, cả đời này tôi không thể để cho cô ấy khổ sở như vậy.

Cuối cùng Đồng Diệp đón nhận tôi, chỉ là không ngờ kết hôn vài năm sau, cô ấy lại lấy phương thức kịch liệt như vậy rời khỏi tôi, vĩnh viễn thoát khỏi tôi.

Trước khi chết, cô ấy nói với tôi: "Tại sao anh phải tiêu diệt kỳ vọng của tôi, tại sao phải để tôi hi vọng rồi lại tan ra như bọt sóng? Tôi hận anh, cả đời này người hận nhất chính là anh."

Một tiếng "hận anh" xé rách lòng của tôi, thì ra là cô ấy hận thù tôi như vậy, yêu, mãi mãi chỉ là hy vọng xa vời của tôi.

Bên tai vĩnh viễn vang giọng nói của cô ấy: "Lòng của tôi đã chết một lần, tại sao anh muốn lòng của tôi lại chết thêm một lần nữa?" Cô ấy đã từng yêu tôi một chút xíu sao? Một chút xíu thôi thì tôi cũng vui vẻ, nhưng mà tôi lại biết đó là không thể nào. Trong lòng người phụ nữ này mãi mãi chỉ yêu Tô Trữ Hạo của cô ấy, làm sao có thể sẽ bị tôi cảm động, sau đó yêu tôi?

Nếu như cô ấy thật sự có yêu tôi cũng sẽ không hận tôi như thế, thậm chí chết ở trước mặt của tôi.

Khi tôi biết một người có thể sống lại, tôi mừng rỡ như điên, dùng tiền mua phù thủy có thể ảo thuật, hi vọng ông ta có thể trợ giúp tôi sống lại mấy năm trước. Nhưng cuối cùng tôi lại thất vọng, người giả mạo đạo hạnh cao thâm lại là một tên lừa gạt.

Tôi và Đồng Diệp thật sự kết thúc sao? Một hi vọng nhỏ cũng không cho tôi sao? Tôi bắt đầu tìm kiếm người tài ba, có thể biết được chuyện đã qua, thậm chí có thể trợ giúp người ta trở lại quá khứ, nhưng một lần lại một lần thất vọng.

Nếu như ông trời thật sự có thể để cho tôi sống lại một lần, tôi nguyện ý bỏ cả tài sản của tôi, thậm chí tính mạng của tôi, chỉ cần để cho tôi yêu một lần nữa!

Lúc thời cơ thật sự tới, tôi muốn cảm ơn cao tăng đó, ông ta nói có thể giúp tôi, nhưng mà tôi lại phải đồng ý với ông ta một điều kiện — không thể thay đổi những không gian vốn có. Nói cách khác, tôi có thể trở lại quá khứ, nhưng tôi không thể lợi dụng năng lực đoán trước của tôi thay đổi quá khứ, quá khứ vẫn phải đi qua tất cả xảy ra.

Nếu như lịch sử không thể thay đổi, vậy tôi trở về thì có ích lợi gì? Cao tăng lại trả lời tôi: "Lúc sự việc sắp phát sinh vẫn sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn, thuận theo ý trời mới là quan trọng nhất."

Tôi đồng ý với ông ta, chỉ cần có thể cho tôi một cơ hội nữa, tôi không muốn buông tha.

Nhỏ lên giữa từ trường đang chuyển động, tất cả thật ra thì cũng đều đang thay đổi.

Khi vừa mở mắt ra, phát hiện mình trở lại đêm trước kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, tôi vui sướng kích động cỡ nào.

Tôi biết rõ Đồng Diệp có cảm tình đặc biệt với quân nhân từ nhỏ, vốn là do cha cô ấy, cho nên tôi muốn thay đổi tất cả trước kia.

Chuyện đầu tiên cần làm chính là tôi đã từ bỏ chí hướng, bỏ qua chuyên ngành quản lý kinh tế ban đầu, lựa chọn chuyên ngành tôi đã từng căm ghét, vì cô ấy tôi mặc vào bộ quân trang màu xanh lá.

Tôi bắt đầu đến gần Đồng Diệp, đầu tiên để em gái trở thành bạn tốt của cô ấy, tất cả án kế hoạch ban đầu để tiếp cận cô ấy. Tôi bất chấp không gian từ trường thay đổi hay không thay đổi, chỉ cần có thể yêu Đồng Diệp, tôi mặc kệ không để ý. Nhưng là quá khứ vẫn sẽ lặp lại, thậm chí còn sớm hơn. Cô ấy vẫn trở thành bạn của Tô Trữ Hạo, thậm chí trở thành người yêu, mà tôi lại thành anh trai trong miệng cô ấy. Tôi cho là tất cả đều có thể thay đổi, thật ra thì mọi thứ đều không thay đổi được, chỉ là để cho chúng tôi biết trước thời gian gặp nhau quen biết mà thôi.

"Anh Từ, anh phải tìm cho tôi một chị dâu tốt được không?" Cô ấy có biết khi cô ấy nói ra những lời này, lòng của tôi đau bao nhiêu?

Tôi giả vờ vô tình gặp được cô ấy trên xe lửa, nhưng thật ra là tôi không yên lòng, không yên lòng một mình cô ấy ngàn dặm xa xôi ngồi xe lửa đi gặp Tô Trữ Hạo, thật ra thì nhiều hơn chính là đồ kị.

Nhưng mà tôi lại tuyệt đối không ngờ rằng, Đồng Diệp lại mất trí nhớ, cô ấy nhớ mọi người lại chỉ có quên tôi. Khi ánh mắt cô ấy nhìn tôi như xa lạ, tôi phát hiện tôi sắp nổi điên.

Tại sao cô ấy có thể quên tôi? Tôi cố gắng tạo cơ hội được yêu với cô ấy, cô ấy lại có thể tôi quên mất không còn sót lại gì.

Rốt cuộc, tôi hiểu lời người cao tăng nói: "Đừng cố gắng thay đổi quá khứ, nếu không quá khứ sẽ dùng cách thức anh nghĩ tôi thay đổi anh."

Có vài thứ không thay đổi được, như vậy tôi chỉ có thể nỗ lực làm cô ấy nhớ lại tôi, nhớ lại đáng về cô ấy đã từng bị Tô Trữ Hạo lạnh nhạt sau đó nằm ở trong lòng tôi khóc thầm, nhớ lại sự thật cô ấy đã từng đồng ý thử cùng tôi chung sống. Nhưng rất thất vọng, cô ấy không có nhớ gì, lòng tràn đầy vui mừng nghênh đón cảnh tượng bọn họ gặp mặt, tuy nhiên có lúc chính tôi thấy được một chút mê mang trên mặt cô ấy.

Đồng Diệp có tâm sự nặng nề hơn nhiều so với trước kia, giống như trong lòng cô ấy có áp lực, muốn hỏi cô ấy, cô ấy lại đột nhiên lạnh lùng với tôi.

Tôi biết rõ lần này tôi đi công tác là cố ý, cố ý đến đơn vị của Tô Trữ Hạo, nhưng thật ra là đi gặp người bạn cũ của tôi. Lại một lần nữa gặp Tô Trữ Hạo, tôi phát hiện mình kích động muốn xé nát anh ta ra, người đàn ông dối trá, trước mặt yêu Đồng Diệp, sau lưng lại làm chuyện xấu xa người ta không biết.

Tôi kích động muốn đoạt lấy Đồng Diệp, nhưng mà tôi lại sợ, sợ tôi thay quá khứ thì quá khứ cũng thay đổi tôi, sợ Đồng Diệp lại giống như lúc trên xe lửa, hoàn toàn mất trí nhớ đối với tôi.

Khi trong điện thoại xuất hiện tin nhắn của Đồng Diệp, lúc cô ấy coi tôi Tiểu Nhan, tôi nên cảm ơn nàng sợ ý, còn cảm tạ ông trời cho tôi cơ hội lần này?

Khi Đồng Diệp phát hiện Tô Trữ Hạo phản bội, khi Đồng Diệp đau lòng ói máu muốn chết, tôi cảm thấy tôi không thể chờ đợi như vậy, dù sau này cô ấy lại mất trí nhớ một lần nữa, lại quên tôi một lần nữa thì tôi không thể mặc cho cô ấy đau lòng được. Tôi lựa chọn chủ động xuất kích, lúc cô ấy đau lòng nhất cho cô ấy cái ôm ấm áp trong ngực.

Lúc phụ nữ yếu đuối nhất, dễ dàng tiếp nhận cảm tình nhất, cho nên trước đây cạn tài ráo mán với tôi, rõ ràng Đồng Diệp có khuynh hướng mềm hoá.

Muốn cô ấy không quên được tôi thì phải để cho cô ấy từ từ thích ứng với tôi, thói quen của tôi, lần đó say rượu, tôi hiểu là ông trời cho tôi cơ hội, nhưng nhìn cô ấy say như chết, tôi vẫn không hạ được quyết tâm tổn thương cô ấy, trong lúc máu chót nhất, tôi vẫn buông cô ấy ra.

Đồng Diệp, cả đời này, em cũng chạy không thoát anh, mặc kệ là phía trước còn sống hay là kiếp sau, anh cũng sẽ đuổi theo em.

Tôi vẫn cho là lần này Đồng Diệp sẽ thuộc về tôi, nếu ông trời để cho tôi có một cơ hội sống lại, dĩ nhiên là nhường toàn bộ chỗ tốt cho tôi, cho nên đối với cô ấy thì tôi không dám quá nóng vội nhưng không lui về phía sau, tôi muốn từ từ làm trái tim cô ấy tiếp nhận tôi, trước khi cô ấy tiếp nhận tôi thì tôi tuyệt không đụng cô ấy.

Nhưng ông trời cũng không để cho tôi có cơ hội làm quân tử, khi người đàn ông tên Trịnh Duệ xuất hiện, tôi phát hiện mình tất cả nhả lại bị lừa ghen che mắt. Lúc bọn họ ăn cơm, hai người chuyện trò vui vẻ, còn có đáng về thân mật của bọn họ bước chậm ở trên đường cũng làm cho lửa giận của tôi đang thiêu đốt. Lúc cô ấy và Tô Trữ Hạo yêu nhau, tôi không có tức giận như vậy, hôm nay thấy người đàn ông tên Trịnh Duệ đến đón cô ấy đi làm, tôi hiểu là đã đến lúc tôi chủ động xuất kích rồi.

Thì ra là lừa ghen có thể che khuất một người lý trí.

Cô gái nhỏ này lại muốn trốn tránh, chẳng lẽ cả đời này ngoại trừ trốn tránh thì cô ấy cũng không biết làm gì sao? Lần đó ngã bệnh tôi biết rõ mình cố ý, lần đó tiếp xúc thân mật tôi cũng biết rõ tôi có thể hoàn toàn muốn cô ấy, nhưng nước mắt của cô ấy tưới tắt tất cả dục vọng của tôi, nhưng lần này cô ấy trốn tránh vì trong lòng còn có người đàn ông kia theo đuổi khiến tôi hạ quyết tâm, tôi muốn cô ấy, tôi muốn cô ấy trở thành người của tôi, không thể để cho người đàn ông khác có bất kỳ cơ hội nào.

Khi Đồng Diệp khóc gọi tôi buông tay, tôi biết rõ mình không thể lui nữa, tôi không thể tiếp tục để xuống dục vọng của mình như lần trước, để cô ấy trên ghế sau. Dù là giống như kiếp trước bị cô ấy hận, tôi cũng phải có được cô ấy, lấy được thân thể của cô ấy, cô ấy mới có thể ngoan ngoãn không hề trốn tránh tôi nữa, mới có thể nhìn thẳng vào tình cảm của tôi và cô ấy. Khi lần nữa có được cô ấy tôi phát hiện cô ấy vẫn khiến tôi phát điên như trước kia, một lần lại một lần muốn cô ấy.

Có được một lần, còn thiếu rất nhiều, cả đời này tôi cứ muốn ôm thật chặt cô ấy, kể cả lòng của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Tôi cho là anh lấy được thì sẽ thả tôi ra, không phải đàn ông lấy được cũng sẽ không quý trọng sao? Nhưng mà tôi lại sai rồi, toàn bộ ba tiếng, anh vẫn hành hạ tôi, vẫn không ngừng muốn tôi, một lần lại một lần, không để ý tôi phản kháng, cũng không để ý tôi mới ném thử trái cấm nên không thoải mái. Trong lúc đó, chuông điện thoại di động reo lên, tôi giằng giằng muốn đi lấy điện thoại nhưng tay lại bị Từ Lỗi đè xuống, đầu lưỡi của anh vẫn liếm tôi, phân tán lực chú ý của tôi.

"Từ Lỗi, mẹ tôi điện thoại, để tôi nhận. . ." Lời của tôi bị anh ngăn ở trong miệng.

Đôi tay kia vẫn như có ma thuật, đốt lửa toàn thân tôi, ý thức bị anh hôn của anh nuốt lấy, dục vọng lần nữa bị thiêu đốt.

Hôm nay Từ Lỗi cực kỳ giống một con sói hoang, khi anh nắm được vị ngọt kích, yêu cầu vô độ, vẫn muốn tôi, thân thể nóng bỏng dán chặt tôi, hơi thở của anh phả ra trên mặt của tôi, rất ấm cũng rất nhột, chọc cho tôi run rẩy, anh xấu xa nói: "Thân mật với anh mà em còn nhận điện thoại gì? Đừng quan tâm đến nó."

Điện thoại lại bắt đầu điên cuồng kêu lên, vang lên một tiếng lại một tiếng, cuối cùng Từ Lỗi bị phiền, nhấn tắt máy.

"Bảo bối, bảo bối của anh, anh yêu em!" Anh nhẹ nhàng hôn, nặng nề đụng chạm lấy.

Trong lòng nở hoa, tạo nên một đợt sóng triều cũng không biết.

Lúc đến gần thiên đường, tôi nhanh mắt phát hiện, Trịnh Duệ từ trên lầu đi xuống, còn có mẹ. Tôi thở hổn hển, bị anh dùng sức đụng chạm, khoanh khắc leo lên thiên đường, miệng của tôi bị Từ Lỗi hôn.

"Cô gái nhỏ này, đến nước này rồi còn phân tâm, xem ra anh còn muốn chưa đủ."

Anh dùng lực hôn tôi, tay lại xoa rất nhẹ rất nhẹ, giống như là đang vuốt ve búp bê gốm sứ dễ vỡ. Nộ long của anh còn để ở trong cơ thể tôi, phun ra mầm móng nóng vào vách tường non của tôi, lần nữa đưa tôi lên thiên đường. Anh vẫn không rời được thân thể của tôi, vẫn ở lại bên trong, càng không ngừng vuốt ve tôi.

"Đủ chưa?" Tôi lăm bầm hỏi, nằm ở không gian chật hẹp là một việc rất mệt mỏi.

"Không đủ." Anh nhàn nhạt cười.

Vừa dứt lời, nộ long phía dưới giống như quả cầu thổi phồng to tướng, lấp đầy nhị hoa của tôi, nhịp đập lên xuống kích thích vách tường non của tôi, ép dục vọng trong cơ thể ra ngoài, cảm giác tê dại ở nhị hoa lại xuất hiện.

Tôi rên rỉ ra tiếng: "Anh . . ."

Tôi trừng to mắt nhìn anh, đòi tôi ba lượt rồi, sao vẫn còn? Thế nhưng anh lại vừa làm vận động, vừa rên rỉ nói: "Muốn không đủ, vĩnh viễn cũng muốn em không đủ, cả đời này em đều là của tôi."

Giằng co hồi lâu, rốt cuộc anh hài lòng buông tôi ra, quần áo nhăn, lúc xuống xe, hai chân tôi càng không ngừng run rẩy, Từ Lỗi thật sự là một con sói đói bụng, sao lại không muốn bỏ qua cho tôi? Tôi điều chỉnh cảm xúc, sợ đến lúc đó mẹ nhìn ra có gì không đúng, dùng sức nhịn để hai chân không run, chậm rãi leo lên cầu thang. Mở cửa, thấy mẹ đang dùng ánh mắt quái lạ nhìn tôi chằm chằm, cuối cùng tôi cảm giác mẹ như phát hiện tình huống của tôi, trên mặt lại nóng lên.

"Sao giờ mới trở về? Gọi điện thoại cho con cũng không nhận, thật không biết nói thế nào với con." Mẹ bất mãn nói một tiếng.

"Dạ, nói chuyện một lát nên trở lại chậm. Điện thoại ở trong túi, không nghe thấy, sau đó hết pin tắt máy." Tôi làm bộ như lơ đãng trả lời, thật ra thì trong lòng rất hoảng loạn, chỉ sợ mẹ nhìn thấu gì đó.

"Cậu ấy là ai vậy?" Thái độ của mẹ thay đổi, trước đó khích lệ tôi đi tìm anh, nhưng bây giờ ra vẻ như tôi bị thua thiệt.

Tôi vừa đổi dép, vừa trả lời: "Là anh trai Từ Nhan, nói chuyện một lát, sau đó Từ Nhan tới, chúng con cùng đi ra ngoài ăn khuya." Tôi không nói dối không chớp mắt, chủ yếu là sợ mẹ lo lắng.

Mừng diễn đàn Lê Quý Đôn mười ba tuổi

Mẹ "a" một tiếng, nói tiếp: "Tiểu Duệ trở lại, các con đã gặp mặt, sao không nói cho mẹ biết?"

Tôi dừng một chút, lạnh nhạt nói: "Con cảm thấy được chuyện này không có gì đáng nói, con với anh chỉ ăn bữa cơm, bạn bè cũ gặp mặt ôn chuyện một chút mà thôi." Cũng không muốn bàn luận quá nhiều chuyện có liên quan Trịnh Duệ.

"Đứa nhỏ này, Tiểu Duệ là đứa nhỏ tốt biết bao nhiêu, nó nói cho mẹ biết hiện tại sự nghiệp thành công, đặc biệt trở lại tìm cơm, ấn tượng với con vẫn nhớ mãi không quên. . ."

"Mẹ, chuyện chúng con là chuyện của tuổi trẻ, mẹ đừng trộn lẫn có được hay không?" Tôi nhanh chóng cắt đứt lời của mẹ.

"Con nhìn con đi, nổi giận làm gì? Mẹ cảm thấy Tiểu Duệ. . ."

Tôi vội vã để lại một câu: "Mẹ, hiện tại con không có thời gian nói điều này, con phải đi chuẩn bị bản thảo rồi, ngày mai phải dùng." Chạy trốn chết vào phòng, khóa cửa, dựa vào cánh cửa, tôi không ngừng thở.

Mẹ vẫn còn đang cầu nhàu ở bên ngoài, đại khái là tôi lại bắt đầu trốn tránh, nói tôi lớn đủ tuổi rồi nên kết hôn sớm, đứa trẻ ít tuổi đã có thể mua nước tương, nói rất nhiều, cầu nhàu làm lở tai tôi sắp chai rồi. Tại sao tất cả mọi người ép tôi? Tại sao cũng không cho tôi một chút thời gian để cho tôi yên tĩnh một chút?

Nằm ở trên giường, tất cả trong đầu đều là cảnh tượng Từ Lỗi ôm tôi thân mật, tiếng thở của anh, tiếng gào của anh, còn có anh hôn anh vuốt ve, anh đang nói nhỏ bên tai tôi, từng câu nói tôi là người của anh, hành hạ lòng của tôi, làm tôi không tỉnh táo được. Anh từng nói, anh sẽ không buông tay nữa, đòi đòi kiếp kiếp tôi đều là người của anh, bá đạo này, tranh giành này làm tôi muốn trốn tránh cũng khó khăn.

"Đồng Diệp, em cũng yêu anh, em đừng mạnh miệng, em nhìn em một chút đi, thân thể ấy với anh như vậy, chúng ta là trời sinh một đôi." Lời của anh bên tai.

Tôi liều mạng lắc đầu, không phải vậy, không phải như anh nói, thân thể phản ứng chẳng qua là phản ứng tự nhiên nhất, nguyên thủy nhất, phản ứng sinh lý thì tôi không cách nào không chế. Nhưng vừa nghĩ tới lúc này nóng bỏng như vậy còn có lúc bật thốt lên tiếng rên rỉ, tôi thật sự muốn cho mình mấy bạt tai, chẳng lẽ khát vọng một người đàn ông vuốt ve như vậy sao? Được người đàn ông muốn có, thân thể liền phản bội mình, sau này làm sao tôi đối mặt với Từ Lỗi đây?

Lúc đang suy nghĩ lung tung, "tít tít tít", tiếng tin nhắn cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi lấy điện thoại di động vội vã liếc mắt một cái, là Tu Dĩnh gửi tin nhắn, chỉ có mấy chữ: Chị Đồng Diệp, gần đây sao không thấy chị lên mạng?

Nhìn tin nhắn Tu Dĩnh, tôi sững sờ mấy phút. Cô ấy trở về sao? Nhớ tới thời gian, cô ấy quả thật nên trở về, về nhà sớm hơn tôi, bởi vì chuyện công tác còn có chuyện tình cảm, trong khoảng thời gian này tôi vẫn không rảnh lên mạng, mặc dù biết tình hình cụ thể của Tu Dĩnh, nhưng vẫn không khỏi tò mò, cô ấy giục tôi lên mạng làm gì?

Mọi người có lòng hiếu kỳ, cũng bởi vì hôm nay quả thật rất buồn bực, rất phiền, bị chuyện Từ Lỗi quấy đến có không tâm tư nghĩ chuyện đi làm, liền mở máy vì tính ra, lên QQ, đồng thời cũng không kiểm chế được leo lên diễn đàn.

Bởi vì thói quen ăn tài khoản QQ, nhưng vẫn có rất nhiều người tìm tôi, trong đó có bạn học chung thời đại học của tôi, tất cả mọi người tranh nhau hỏi tôi gần đây như thế nào? Nhưng mà tôi không có ý định nói chuyện trời đất với họ đã khiến cho bọn họ tưởng tôi không lên mạng. Đi lên diễn đàn, kiểm tra bài đăng của các quân tàu các bạn bè, lại kinh ngạc phát hiện rất nhiều bài đăng hỏi thăm tôi, tất cả mọi người đang tìm tôi.

Tôi mở một bài viết, trả lời bài đăng, nói cho mọi người tôi đã trở về.

Kết quả này bài vừa đăng, không có nhiều thời gian trả lời lại, thế nhưng đạt tới ba trang, toàn bộ hỏi: Không Hồi Úc (tài khoản của tôi) cậu đi đâu rồi? Gần đây không thấy cậu, có phải rơi trong ngực bạn trai không ra được hay không?

Nhìn những câu bình luận giống như vui đùa lại như quan tâm gọi tôi nhớ lại vô cùng, tôi không biết trả lời bọn họ thế nào, chỉ có thể trả lời qua loa "hắc hắc", nói cho họ biết tôi đang bận công việc, không có thời gian đi lên diễn đàn.

Chuyển bài đăng, một bài viết lại một bài viết đều là của chị em quân tàu hoặc vui vẻ hoặc bi thương hoặc làm nũng hoặc oán trách, trong khoảnh khắc lại tìm về khoái cảm đi dạo diễn đàn.

Diễn đàn quân tàu vốn là một trang web tìm bạn trăm năm của quân nhân, bên trong có rất nhiều quân nhân, đồng thời cũng có rất nhiều chuyện hạnh phúc, trước kia tôi thích xem bài đăng hạnh phúc của bọn họ.

Lúc này, tít tít tít vang lên, vừa nhìn là ảnh đại diện của Tu Dĩnh, mở ra, lại thấy cô ấy nhắn tới mấy chữ: Chị Đồng Diệp, chị có khỏe không?

Chị rất khỏe. Tôi gửi lại mấy chữ này.

Hai người thật sự chia tay sao? Tu Dĩnh gửi tới.

Tôi trầm mặc, không biết trả lời cô ấy như thế nào. Lời của cô ấy làm tôi nhớ tới A Hạo, người đàn ông làm tôi vừa yêu vừa hận, nhớ tới ngày Tu Dĩnh nói cho tôi biết chuyện anh ta đang tìm bạn trăm năm trên web, tôi đã từng dùng di động lên xem qua. Rõ ràng khuyên mình không nên xem, nhưng kết quả vẫn không nhin được, thấy anh ta đăng thông báo trên web tìm bạn trăm năm, nói rất rõ ràng cũng rất dễ hiểu, anh ta cần đối tượng quan hệ. Nhớ đến lúc ấy anh ta gọi điện thoại tới giải thích với tôi, nói không phải anh ta gửi, là cậu anh ta, anh ta hoàn toàn không biết, nhưng vài tấm hình phía trên rõ ràng chính là đi tắm anh ta gửi cho tôi trước khi tới thành phố X, đó là hình mới tinh, là sau khi đã ngoại huấn luyện trở về cổ tình chụp, người rất tuấn tú, rất hấp dẫn, lúc ấy tôi còn cười hỏi hình này quyến rũ biết bao cô gái, thế nhưng anh lại trả lời tôi, chỉ có một mình tôi mới có thể nhìn thấy hình này. Khi nhìn thấy hình của anh ta trên mạng thì tôi hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, sau đó cũng cảm thấy nhục nhã, thì ra là thân phận của tôi lại ngang hàng với những người trên mạng, thậm chí còn không bằng.

Cuối cùng anh nói trong điện thoại: "Đồng Diệp, em thật là một người cố chấp, tại sao em cũng không nghe lọt lời giải thích của anh chứ?"

Tôi biết rõ mình có chút cố chấp, quả thật mười đầu bò cũng kéo không lại, quyết định chuyện gì rồi thì ít người có thể thay đổi, nhưng mà đối với anh ta, tôi quá nhiều ngoại lệ, đã từng bao nhiêu lần anh lấy cớ bận tôi đều tha thứ cho anh ta? Tôi hoàn toàn tin tưởng anh ta, khi niềm tin bị hoàn toàn sụp đổ, còn dư lại chính là tổn thương vô cùng. Tôi sợ bị tổn thương, cũng sợ bị phản bội, khổ sở bị người yêu nhất tổn thương cùng phản bội là không thể chịu được.

Chị Đồng Diệp, sao thế? Tại sao không nói chuyện? Thật xin lỗi, là em không đúng, em không nên nói với chị chuyện anh ta tìm bạn trăm năm, là em hại các người. Tu Dĩnh mãi nói xin lỗi bên kia, tôi có thể tưởng tượng lúc này nhất định cô ấy đang nén nước mắt.

Không có gì, em không cần tự trách, trước khi em nói thì chúng tôi đã chia tay rồi. Đánh xong mấy hàng chữ này, đột nhiên tôi đăng xuất QQ, cũng tắt máy tính.

Tại sao phải suy nghĩ những chuyện không vui? Biết rõ nhớ tới anh ta, lòng của tôi sẽ rất đau, nhưng không khỏi phải suy nghĩ về anh ta, anh ta giống như độc dược, hạ độc lòng của tôi.

Suy nghĩ một chút, tôi gửi một tin nhắn cho Tu Dĩnh: chuyện này cũng qua rồi, sau này không nên nhắc lại những chuyện không vui này, chúng ta là chị em tốt.

Mới vừa gửi xong tin nhắn, tôi đang muốn tắt máy ngủ, chỉ có ngủ mới có thể không nghĩ nữa những chuyện không vui kia. Điện thoại di động lại đột

nhiền reo to: "Cô chủ, điện thoại tới! Cô chủ, điện thoại tới!" Tôi ngẩn ra, cho là Tu Dĩnh gọi tới, đứa nhỏ này nghiêm túc như vậy, thiện lương như vậy, không nhìn nổi tôi đau lòng. Nhưng cúi đầu lại thấy số điện thoại quen thuộc nằm ở trên màn ảnh, tim của tôi đột nhiên tăng nhanh, tại sao là anh? Sao anh gọi điện thoại tới? Hoảng loạn, tôi không biết đối mặt anh ra sao, trải qua lần này, tôi đã không cách nào làm bộ như không biết anh. Hít sâu một hơi, tôi đưa tay nhấn tắt máy. Điện thoại di động im lặng một hồi lại bắt đầu reo lên, tôi lại hoảng hốt nhấn tắt. Lòng vòng như vậy nhiều lần, ngay cả tôi cũng cảm thấy phiền, đang chuẩn bị tắt máy, không muốn anh lại phiền tôi thì lại đột nhiên vang lên tin nhắn.

Nhận! Tin nhắn gửi tới, chỉ có một chữ.

Tôi cắn môi, quyết định không để ý anh nữa.

Nghe điện thoại, nếu không anh tìm tới cửa, nói cho mẹ em biết tất cả chuyện vừa mới xảy ra! Tin nhắn lại gửi tới, giống như ném ra một quả bom hẹn giờ.

Tôi liều mạng cắn môi, không biết trả lời anh thế nào. Tôi biết rõ tính cách của anh, nhất định sẽ nói được là làm được, nếu như anh thật sự tìm tới cửa, nói cho mẹ tôi biết chuyện vừa mới xảy ra giữa tôi và anh, vậy không bằng trực tiếp đối mặt. Mặc dù rất không cam tâm nhưng vẫn quyết định trả lời anh, vừa mới lấy điện thoại di động, điện thoại của anh lại thúc dục.

Nhìn số đó, tôi khẽ thở dài, bất đắc dĩ bấm nút nghe, lên tiếng: "A lô!"

"Bà xã, rốt cuộc em đã nhận, anh định tới cửa chào hỏi đây." Giọng nói bên kia lười biếng, giống như trong lúc lơ đãng nói ra, làm cho tôi hận nghiền răng nghiền lợi.

Từ Lỗi đáng chết, bình thường nhìn rất nghiêm chỉnh, thế nhưng cũng sẽ làm mấy thủ đoạn hèn hạ, ức hiếp tôi lại còn uy hiếp tôi.

"Ai cho anh gọi như vậy?" Tôi nhún nhún lông mày trong lòng, găm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tôi cảm giác bây giờ tính tình Từ Lỗi thay đổi hoàn toàn, trở nên dím người, cũng có cảm giác chững chạc trong quá khứ. Mặc dù bây giờ anh làm cho người ta cảm thấy gần gũi không ít, không giống trước đây có cảm giác xa lánh, nhưng vô cùng gần gũi ngược lại làm tôi cảm thấy sợ.

"Em là vợ của anh, tại sao tôi không thể gọi em như vậy?" Trong điện thoại anh vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến.

Đêm nay, Từ Lỗi lại khôi phục tính trẻ con như lúc mới ngã bệnh, càng không ngừng tìm tôi nói chuyện, nhiều lần tôi muốn tắt điện thoại, nhưng đều bị anh đe dọa. Tôi thật sự sợ người đàn ông này rồi, không ô thì thôi, một người đàn ông kinh người, luôn có thể bắt được nhược điểm của tôi, làm cho tôi bị đá kích trầm trọng.

Mừng diễn đàn Lê Quý Đôn 13 tuổi

Trong lúc đó, mẹ tôi gõ cửa, tôi bị sợ đến vội cúp điện thoại, mẹ cứ đứng ở ngoài cửa, hoài nghi nhìn vào trong, hỏi tôi: "Đang nói chuyện với ai?" Bà như một trinh thám, giống như mọi hành động của tôi có thể làm bà chú ý.

"Mẹ, con gọi điện thoại mẹ cũng muốn quản sao?" Thật không chịu nổi sự quản lý của mẹ.

Mẹ lại đi vào, liếc mắt nhìn điện thoại tôi ném lên giường, muốn lấy điện thoại di động của tôi, nhưng tôi nhanh hơn bà một bước. Bà ngồi lên giường, mắt nhìn chằm chằm tôi, thờ dài một hơi: "Mẹ nói đứa trẻ này, con. . . khản trương làm gì?"

"Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ? Mẹ ngủ không ngon, buổi tối phải ngủ sớm, bác sĩ từng nói. . ." Tôi muốn khuyên bà đi ngủ lại bị bà cắt đứt: "Mẹ chỉ muốn nói với con một chuyện."

Tôi nhìn mẹ, lại len lén nhìn điện thoại di động một chút, lúc này Từ Lỗi không thể gọi điện thoại tới đây, nếu không. . . sẽ rất lung tung. Nhưng mà tôi vẫn lặng lẽ đổi chế độ âm thanh sang im lặng, cho dù Từ Lỗi gọi điện thoại tới thì mẹ cũng sẽ không nghe được tiếng chuông. Lúc này mới yên tâm cắt đi động vào trong tủ, an tâm nói chuyện cùng mẹ.

"Mẹ, mẹ muốn nói gì với con?" Mấy ngày nay mẹ rất kỳ lạ, luôn thần bí, giống như có chuyện gì gạt tôi.

"Đến ngồi cạnh mẹ này." Mẹ ngoắc tôi, kéo tôi ngồi cạnh bà, sau đó mắt càng không ngừng nhìn tôi, nhìn đến tôi ngượng ngùng, tôi hỏi: "Mẹ, mẹ. . ."

Mẹ đưa tay xoa mặt của tôi, vén tóc tôi ra sau tai, nói: "Tiểu Diệp của mẹ, chớp mắt đã trưởng thành, nên lập gia đình."

Vừa nghe thấy là tôi biết ngay mẹ lại muốn bắt đầu cảm râm, trong lòng suy nghĩ như thế nên trốn tránh, nhưng sau đó nghe bà nói: "Còn nhớ rõ lúc cha con mất, con mới lớn một chút." Mẹ nói về chiều cao.

Lời của mẹ làm tôi nhớ tới cha. Bóng dáng của cha, tôi dừng lại năm đó lúc tôi năm sáu tuổi nhìn thấy, khi đó cha luôn dùng ria mép ôm tôi, vẫn luôn ôm tôi, để tôi trên lưng ông cười ngửa. Còn nhớ rõ năm đó, cha một đi không trở lại, thấy mẹ cầm hình cha lau nước mắt, mỗi lần hỏi tôi chuyện này, mẹ đều không nói cho tôi biết. Cho nên tôi vẫn cho rằng mình không có cha, không ngờ hôm nay mẹ lại tự động nhắc tới cha, điều này làm cho tôi rất kinh ngạc.

"Cha, ông ấy. . . Tại sao vứt bỏ chúng ta?" Tôi biết rõ vấn đề này sẽ chọc cho mẹ đau lòng, nhưng vẫn hỏi.

"Ai nói cha con vứt bỏ chúng ta, cha người là vì nước. . ." Mẹ rất kích động, phản bác tôi, dùng một chút, thở dài: "Mẹ vẫn không nói cho con biết chuyện liên quan đến cha người, cũng luôn giấu diếm chuyện này. Con biết tại sao lúc trước mẹ phản đối con và Tô Trữ Hạo ở cùng nhau?"

Tôi lắc đầu, ý của mẹ làm sao tôi có thể biết, chẳng qua là cảm thấy lúc trước mẹ phản đối quá kịch liệt, cũng phản đối đến không giải thích được, mặc dù hôm nay biết A Hạo lừa dối tình yêu này. Hôm nay mẹ nhắc đến chuyện cũ, chẳng lẽ bà nguyện ý nói cho tôi biết?

"Mẹ phản đối các con không phải là bởi vì mẹ không thích Tô Trữ Hạo, mẹ chỉ gặp qua nó một hai lần thì sao không thích nó như vậy? Mẹ phản đối là có nguyên nhân khác." Mẹ nói đến lúc này thì ánh mắt mờ đi rất rõ ràng.

Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi vẫn cho là mẹ quyết liệt phản đối như vậy là bởi vì không thích A Hạo, từ lần thứ hai A Hạo mặc quân trang tới gặp tôi, mẹ vẫn phản đối đến bây giờ, lúc ấy còn gắt gỏng với tôi, nhất định phải vì anh ta mà bỏ mẹ của mình sao? Tôi biết rõ mình không thể vì một người đàn ông mà bỏ mẹ, nhưng sẽ không bởi vì mẹ phản đối mà không qua lại với A Hạo nữa, tôi sẽ dùng hành động thực tế hóa giải quan hệ giữa mẹ cùng A Hạo, nhưng dĩ nhiên là tôi không làm được, bởi vì mẹ vẫn luôn không thích A Hạo.

Đang suy nghĩ, trên người có cảm giác rung, là điện thoại di động trong túi phát ra, tôi lấy tay đỡ điện thoại di động, không cần nhìn cũng biết nhất định là Từ Lỗi gọi tôi, anh vẫn nhện không được. May mắn là tôi để phòng trước, chuyển tiếng chuông điện thoại di động thành rung, bằng không vào lúc này vang lên này làm mất vui, nhất định sẽ làm mẹ kinh ngạc.

"Tại sao mẹ phản đối con và A Hạo qua lại?" Lại nhớ tới A Hạo, trong lòng vẫn không khỏi đau một cái.

"Còn nhớ lần đầu tiên nó tới nhà, mẹ vừa thấy nó đã cảm thấy rất vui mừng, người hiền lành lại chịu khó, lúc ấy đang suy nghĩ, con gái tìm được bạn trai tốt như vậy, thậm chí mẹ thì như vậy còn gì chưa đủ? Nhưng lần thứ hai, Tô Trữ Hạo mặc quân trang, khi đó quân trang đó làm mất mẹ giảm dần, cũng bắt đầu từ lúc đó, mẹ không thích nó, bởi vì con gái mẹ không thể gả cho quân nhân."

"Tại sao vậy mẹ? Con nhớ cha cũng là một quân nhân, hơn nữa mẹ cũng nói cho con biết, đời này có thể gả cho cha con là hạnh phúc, nhưng tại sao phản đối gả con gái cho quân nhân?" Tôi không hiểu.

Tôi rất quý mến bộ đồng phục này cũng bởi vì cha, trong trí nhớ lúc tôi còn nhỏ, ba mặc bộ đồ ấy trên người rất đẹp trai, còn có hình của cha, bộ đồ màu ô - lư khiến tôi âm thầm hạ quyết tâm, sau khi lớn lên tôi cũng phải gả cho một quân nhân, gả cho quân nhân trở thành mơ ước lúc nhỏ của tôi. Nhưng tại sao bây giờ mẹ lại phản đối?

"Bởi vì quân nhân đều có thể vì nước hi sinh bất kỳ lúc nào." Đột nhiên mẹ lên giọng làm tôi giật cả mình.

"Mẹ. . ." Nhìn nước mắt của mẹ, đột nhiên tôi đau lòng, muốn ôm bà an ủi.

Mẹ cũng ôm ngược lại tôi, cơ thể run rẩy: "Mẹ vẫn không nói cho con biết, năm đó cha con xảy ra chuyện gì, mẹ sợ con còn nhỏ sẽ không chịu đựng được đã kích, cho nên vẫn lừa con nói cha con không trở về, thật ra thì cha con. . ."

"Thật ra thì cha mất rồi, thật sao?" Tôi tiếp theo lời của mẹ.

Chuyện tình yêu của cha và mẹ cũng coi như tình yêu đẹp nhất lúc đó, năm đó cha là Đại đội trưởng một đại đội việt chiến lúc chiến tranh, mẹ là một y tá bệnh viện hậu cần, lúc cha bị thương được đồng đội khiêng xuống là chính mẹ băng bó. Trong lửa đạn chiến tranh, hai người trẻ tuổi mến nhau, sau đó chiến tranh kết thúc, hai người kết hôn, tình cảm sau cưới vẫn làm người khác hâm mộ. Một năm kia, bởi vì chiến công, cha được đề thăng làm doanh trưởng, sau đó lại thăng chức làm đoàn trưởng, mà mẹ cũng thành y tá trưởng, lúc ấy đây là chuyện làm cho người ta tự hào cỡ nào. Nhưng sau đó lại không có chuyện tiếp theo, lúc ấy mẹ dời nhà, tất cả người bên cạnh đều không biết một chút về chúng tôi, cho nên cũng không thể biết sau đó cha mẹ có chuyện gì, hỏi mẹ thì bà luôn khóc, luôn không nói với tôi. Sau đó tôi cũng từng điều tra, đến đơn vị của cha để điều tra, lấy được kết quả là đơn vị của cha đã sớm bị điều đi, sau đó đi đâu, không ai biết, chỉ là mơ hồ đoán được có thể là hy sinh.

"Sao con biết?" Trên mặt mẹ có kinh ngạc.

"Mẹ, mẹ còn xem con là đứa trẻ sao? Năm đó có thể tôi không hiểu rõ, nhưng trưởng thành cũng có thể hiểu rõ một vài chuyện, mỗi lần thấy mẹ cầm hình cha chảy nước mắt, con biết ngay bên trong nhất định có điều bí ẩn rồi."

Mẹ gật đầu một cái, tựa như đắm chìm trong ký ức, nói: "Năm đó, lũ lụt xảy ra, đơn vị của cha con nhận được mệnh lệnh đến đó giải nguy cứu tế, nhưng sẽ ở đó một năm, cha con không trở lại nữa. Khi mẹ nhận được điện thoại của doanh trại và chạy tới đó thì nhìn thấy cũng là di thể lạnh lẽo của cha con." Sau khi nói đến đây, mẹ khóc đến khóc không thành tiếng.

"Mẹ. . ." Tôi cũng khóc, tôi chưa bao giờ biết mẹ chịu áp lực cùng bị thương lớn như vậy, mỗi lần nhìn hình của cha thì trong lòng mẹ nhất định là đau

đón tới cực điểm?

"Cho nên mẹ vừa nhìn thấy bạn trai con cũng là một quân nhân, trong lòng mẹ lại không tiếp nhận được, cho nên mới hết sức phản đối." Rốt cuộc mẹ nói ra nguyên nhân không thích A Hạo.

Tôi vẫn cho là chân chính ghét, lại thì ra là bởi vì mẹ sợ tôi đi con đường như bà, cho nên mới kịch liệt phản đối như vậy, trước kia tôi trách lầm mẹ.

"Khi mẹ biết con và A Hạo chia tay, trong lòng mẹ vui vẻ biết bao, bởi vì rốt cuộc con gái mẹ không cần đi con đường của mẹ nữa, nhưng lúc đó mẹ lại cảm thấy chia rẽ một đôi có tình như vậy là nguoiif có tội." Trong mắt mẹ rất là đau lòng.

Tôi ôm mẹ, vùi đầu vào ngực bà, nức nở nói: "Mẹ, không trách mẹ, con và A Hạo chia tay không phải là bởi vì mẹ, thật sự không phải là vì mẹ."

"Diệp, đồng ý với mẹ, Tiểu Duệ tốt, chỉ có thằng bé mới đáng giá để con giao phó suốt đời người." Mẹ mong mỏi nhìn tôi.

Lòng của tôi loạn như một cuộn dây rối, không tỉnh táo được, tôi loạn xạ đồng ý: "Mẹ, mẹ để cho con suy nghĩ một chút, để cho con suy nghĩ một chút được không? Mấy ngày nữa sẽ trả lời chắc chắn với mẹ."

Mẹ đi, nhưng tôi vẫn đắm chìm trong chuyện mẹ vừa kể với tôi, tôi biết mẹ chắc là sẽ không đồng ý cho tôi yêu quân nhân yêu, Từ Lỗi phải làm thế nào? Từ Lỗi cũng là một quân nhân, mặc dù giữa tôi và Từ Lỗi không có gì, nhưng... . . . Đột nhiên tôi luống cuống, rối loạn, cảm thấy trời sắp sập xuống.

Lúc này, điện thoại di động lại bắt đầu rung lên, tôi lấy điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên là Từ Lỗi gọi tôi, tôi không biết có nên nhận hay không? Nhìn màn hình, đã có mười điện thoại chưa nhận rồi, vậy cũng là anh gọi thôi. Tôi nên đối mặt với anh như thế nào đây?

Tôi cúp điện thoại, sau đó gửi một tin nhắn qua: Từ Lỗi, sau này anh đừng tới tìm tôi nữa. Soạn xong tin nhắn thì tôi liền hối hận, tôi có thể linh cảm được Từ Lỗi nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng sẽ vội vàng tìm đến nhà tôi.

Từ Lỗi, thật xin lỗi! Tôi lặng lẽ nói thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Điện thoại di động bên kia yên tĩnh, giống như cũng không có bất kỳ tiếng động nào, trong lòng tôi nín lên, có phải Từ Lỗi thất vọng đối với tôi hay không? Có phải là thật sự quyết định không buông tha tôi hay không? Vừa nghĩ tới điều đó, trong lòng tôi bắt đầu khó chịu, còn có đau lòng.

Im lặng hồi lâu, rốt cuộc điện thoại di động vang lên, nhìn số điện thoại di động, tôi do dự một lát, nhưng vẫn nhận: "Từ Lỗi."

"Em đi xuống, anh đang đợi em dưới lầu nhà em, trong điện thoại nói không rõ lắm. Nếu như mười phút nữa em không xuống, anh sẽ lên tìm em." Nói xong, Từ Lỗi cúp điện thoại cúp, không cho tôi bất kỳ cơ hội phản bác nào.

Nhìn điện thoại yên lặng, tôi thờ dãi một tiếng, mặc áo khoác vào, nghe động tĩnh ở phòng mẹ một chút, nghe âm thanh giống như đã ngủ nên rón rén đổi giày ra cửa. Tôi cho là mẹ đã uồn ngủ, nhưng không biết lúc tôi mở cửa đi ra, mẹ lại từ trong phòng đi ra, đứng ở cửa ỷ y thờ dãi.

Từ Lỗi đứng hút thuốc ở cửa cầu thang dưới lầu, gò má ửng trong bóng tối, cũng không nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà tôi lại có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình của anh như thế nào. Tôi đứng ở khúc quanh cầu thang, lẳng lặng nhìn anh, không biết nên nói chuyện này với anh như thế nào. Có lúc tôi cảm thấy mình rất ích kỷ, biết rõ mình không thương anh, nhưng lại tham lam hưởng thụ sự quan tâm của anh, cảm thấy đó là đương nhiên, nhưng không biết nếu muốn lấy được phải bỏ ra.

Từ Lỗi đã phát hiện tôi, anh lặng lẽ bấm rút tàn thuốc, nhưng cũng không nói một lời, cũng lẳng lặng nhìn tôi. Có lẽ nào anh thật sự thất vọng với tôi? Trong lòng tôi nghĩ thì càng trong lòng lại càng loạn, khi quan tâm đã thành thói quen, sau này không có sự quan tâm này, tôi sẽ chắc chắn sẽ còn thói quen không? Tôi không biết, bởi vì lúc này lòng loạn như mớ bòng bong.

Tôi nghe thấy tiếng anh đau xót thờ dãi, âm thanh rất nhẹ, nhưng ban đêm yên tĩnh, tôi vẫn nghe được. Tôi rất muốn khóc, phát hiện mình thật sự là một người xấu, lúc nào cũng làm tổn thương người khác.

Từ từ đi lên, tiếng bước chân anh đi lên càng lúc càng gần, lòng của tôi cũng càng lúc càng sợ. Anh sẽ đối với tôi như thế nào? Đánh tôi một trận hả giận, hay là mắng tôi sau đó quay đầu đi? Tôi lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn tôi mà vẫn không nói lời nào, mặc dù ánh sáng rất tối, không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng tôi có thể mãnh liệt cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt có bất đắc dĩ, bởi vì anh không đang bất đắc dĩ thờ dãi.

"Từ Lỗi." Tôi không chịu nổi không khí an tĩnh trầm mặc, đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh quý quýet này.

Anh ôm lấy tôi, đầu nhẹ nhàng chôn vào cổ tôi, hơi thở ấm áp phả vào cổ tôi, cơ thể như đang phát run, lòng của tôi đột nhiên đau nhói.

"Tức giận sao?" Vừa nói xong, tôi cảm giác mình ngốc quá, đây không phải là biết còn hỏi sao?

Anh ôm thật chặt tôi, cánh tay càng lúc càng chặt, giống như muốn khảm tôi vào trong thân thể của anh, Anh vẫn còn đang thở dài, cũng không nói lời nào, ngược lại làm tôi càng thêm lo lắng, càng thêm sợ.

"Từ Lỗi, anh nói một câu được không?" Tôi không chịu nổi anh yên tĩnh như thế, nếu như có gì thì có thể nói cho tôi biết, cho dù là mắng tôi cũng tốt hơn yên lặng như thế này.

Từ Lỗi ngẩng đầu lên, dưới những ánh đèn đường yếu ớt, nhìn tôi, đột nhiên cúi đầu, hôn lên đôi môi run rẩy của tôi.

Anh hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như sợ làm hư tôi, coi tôi như búp bê dễ vỡ.

Lần này, tôi lại không có tàn nhẫn đẩy anh ra, nhận được nỗi đau xót trong nụ hôn nên đau lòng hôn lại anh, rất tỉ mỉ hôn lại. Trong miệng của anh có mùi khói, nhưng không phải rất nồng, có thể là bởi vì anh mới vừa hút thuốc, nhàn nhạt, lại càng làm cho người ta hơi trầm luân.

Có người nói người đàn ông không hút thuốc lá, uống rượu thì không phải đàn ông chân chính.

Trước kia nghe nói như vậy, tôi thì mãi coi thường, bởi vì đây cách nói vui, đàn ông còn cần khói, cần rượu chứng minh mùi vị của anh ta sao? Đàn ông chân chính dựa vào khí chất của anh còn có thực lực của anh để chứng minh sức quyến rũ của anh ta. Sau đó tôi yêu A Hạo, anh ta là một người đàn ông ngoan ngoãn, không hút thuốc lá và không uống rượu, lúc ấy tôi cảm thấy mình rất may mắn, tìm một người đàn ông không có sở thích không tốt, cho nên trước khi bị phản bội, tôi còn cảm thấy anh ta tốt. Sau khi bị phản bội mới phát hiện không có sở thích xấu không nhất định phẩm chất cũng tốt, thế nhưng đã chậm.

Lần đầu tiên gặp Từ Lỗi, bởi vì không quen anh cho nên anh hút thuốc lá hay uống rượu tôi cũng không có cảm giác, thời gian dài sau đó, anh hút thuốc lá hay uống rượu tôi càng không có cảm giác, bởi vì thói quen. Từ Lỗi thực sự là người đàn ông không dựa vào khói hay rượu để chứng minh, đó là sức quyến rũ phán tán từ cả người anh, làm cho anh trở nên hoàn mỹ, giống như một ly rượu, qua thời gian, tinh khiết và thơm tho.

Từ Lỗi không hỏi tôi nguyên nhân muốn buông tay, chỉ dùng sức ôm hôn, cuối cùng ánh mắt nhìn tôi chằm chằm nói: "Em cũng thích anh."

Tôi liều mạng lắc đầu, thật sự có thích không? Tôi hiểu rõ mình cũng không thích, tình yêu chỉ có một lần, đã cho người kia.

"Chúng ta kết hôn đi." Từ Lỗi dặt tay của tôi, bởi vì sợ ảnh hưởng hàng xóm nghỉ ngơi, anh kéo tay của tôi xuống lầu, vào xe.

Mừng sinh nhật diễn đàn Lê Quý Đôn, mừng diễn đàn thêm một tuổi mới

Vừa nhìn thấy chiếc xe này, đoạn phim tôi và anh triển mien ở đó lại xông lên đầu, mặt của tôi nóng rực, cảm giác trong không khí cũng tràn ngập hơi thở hoan ái.

"Từ Lỗi, thật xin lỗi, em . . ." Tôi cắn môi, thật rất khó mở miệng, không biết làm sao nói với anh.

"Em đừng nói gì, anh chỉ muốn hỏi em, em có từng thích anh không?" Lúc nói lời này, anh nắm chặt tay lái đến khớp xương trắng bệch.

"Em . . . Em không biết. . ." Tình cảm đối với anh, chính tôi cũng nói không rõ ràng lắm, rốt cuộc là thích còn chưa thích.

"Vậy em chán ghét anh sao?" Từ Lỗi nhú mày, nhìn về mặt nếu như mà tôi nói ra từ "ghét" hai chữ, dĩ nhiên anh sẽ trừng phạt tôi.

Tôi vừa nghe lại nóng nảy, bật thốt lên: "Không, không ghét, cho tới bây giờ cũng chưa từng ghét anh."

Từ Lỗi lại cười: "Vậy em thật sự muốn rời khỏi anh sao?"

"Em . . ." Tôi rơi vào trong suy nghĩ.

Tôi thật sự muốn rời khỏi anh sao? Trước kia có lẽ có kích động này, nhưng bây giờ tôi lại bối rối, nói thật là mặc dù đi cùng với anh tôi rất rối rắm, nhưng mà tôi lại biết mình thật sự vui vẻ, tôi thích đi cùng với anh. Cảm giác hơi hạnh phúc, cảm giác an tâm vững vàng, trên người A Hạo cũng không có, có lẽ là bởi vì anh cưng chiều tôi. Thói quen được anh cưng chiều, nếu quả như thật rời khỏi anh, có lẽ mình cũng sẽ không vui vẻ.

"Người thật không muốn đi cùng với tôi sao?" Lúc nói lời này, về mặt của hắn rất căng cứng rắn, tôi có thể cảm thấy hắn lúc này nín thở, hắn cũng ở đây khản trương chứ? Khản trương tôi sẽ nói ra để cho hắn thất vọng lời nói?

"Em nguyện ý." Tôi nói rất nhỏ nhưng tôi nghĩ anh nghe được, bởi vì về mặt anh chậm rãi thay đổi vì lời tôi nói.

Quay đầu lên lút nhìn anh, thật ra thì Từ Lỗi rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn A Hạo ba phần, chỉ là lúc trước tôi cũng không phát hiện, bởi vì anh không thường cười, thái độ luôn cứng nhắc, chỉ là nói thật, anh cười lên là có một tia sáng mê người, có thể khiến người ta không thể rời mắt.

"Vì sao em muốn đi cùng với anh, thật sao?" Từ Lỗi nhếch môi vì câu nói này.

Mặc dù tôi không thừa nhận mình rất thích đi với anh nhưng vẫn gật đầu một cái, tôi thực sự nguyện ý đi cùng với anh, từ sau khi anh biến tôi từ con gái biến thành phụ nữ trên chiếc xe này, tôi hiểu rõ lòng của tôi nên từ từ xác định, dù không thương, tôi cũng phải từ từ tiếp nhận anh, hơn nữa tôi cũng đã đồng ý với anh, nguyện ý thử qua lại với anh.

"Em nguyện ý đi cùng với anh." Mặc dù cảm giác khó có thể mở miệng, nhưng tôi vẫn nói.

Đột nhiên Từ Lỗi cười, nghiêng người ôm lấy tôi, hôn lên gương mặt của tôi nói: "Cô nhóc này, vậy em nói cho anh biết, tại sao lúc này đột nhiên nói chia tay?"

"Thật xin lỗi, em . ." Tôi biết rõ lúc này là tôi quá xúc động rồi, nhưng nghĩ đến mẹ ngăn cản, tôi thực sự không có dũng khí tiếp tục, bởi vì tôi không muốn tổn thương mẹ.

"Nói đi!" Từ Lỗi cực ngầu phun ra mấy chữ này.

Tôi mấp máy môi, thật lâu mới nói ra: "Là mẹ em . ."

"Mẹ em phản đối?" Đột nhiên Từ Lỗi trầm mặc, tôi cảm thấy anh rất dùng sức cầm tay lái, dường như đang chịu đựng điều gì, cuối cùng lắm bầm hỏi tôi: "Tại sao? Không phải mẹ em rất thích anh sao?"

"Mẹ em thích anh lúc nào? Bà cũng không biết anh."

"Anh. . ." Từ Lỗi hít sâu một hơi: "Mẹ em cũng không biết anh, tại sao ghét anh?"

Tôi không nhìn nổi anh khổ sở nên nói nguyên nhân tại sao mẹ tôi lại không thích quân nhân, đồng thời cũng nói tôi không muốn làm cho mẹ đau lòng, bà vì tôi không có lập gia đình, đã khổ cả đời.

Từ Lỗi nghe, không cắt đứt lời tôi nói, càng về sau tôi càng không khống chế được nước mắt, bởi vì nhớ lại cha của tôi, còn có mẹ ngậm đắng nuốt cay, năm đó tôi giận dữ bà bởi vì chuyện của A Hạo, cảm giác mình là một đứa con gái bất hiếu.

Từ Lỗi dịu dàng ôm tôi, lau loạn xạ lên vệt nước mắt trên mặt tôi, vừa hôn vừa nói: "Em là bảo bối của anh, cả đời này anh đều sẽ thương em yêu em. Chúng ta kết hôn đi, sẽ đi đăng ký ngay bây giờ, mẹ em muốn phản đối cũng không thể nữa."

Tôi "xi" một tiếng bị anh chọc vui, cười nói: "Bây giờ là khuya rồi, anh muốn người ở cục dân chính chui từ chấn ra đóng dấu cho anh sao?"

"Vậy ngày mai chúng ta đi, tiền trăm hậu tấu, sẽ không sợ mẹ em phản đối." Từ Lỗi nghiêm túc.

"Đừng quên anh là quân nhân, anh kết hôn còn phải xin đấy, có phải anh gấp đến hồ đồ hay không, quên vụ này rồi hả?" Tôi cảm giác đột nhiên Từ Lỗi làm bộ tội nghiệp cũng rất dễ thương.

Từ Lỗi nhụt chí, nhưng vẫn nói: "Ngày mai anh sẽ đi báo cáo, một tháng là có thể duyệt, đến lúc đó chúng ta phải đi kết hôn, có được hay không?" Anh đáng thương nhìn tôi.

"Em còn muốn suy nghĩ một chút, còn có. . . phải qua cửa ải của mẹ em trước." Tôi nhin cười nói.

Từ Lỗi lại cười hắc hắc, mắt không có ý tốt nhìn chăm chăm bụng tôi, tôi giật mình, hỏi anh: "Anh nhìn em như vậy làm gì?"

"Em cũng là người của anh rồi, anh nhớ chúng ta không có ngừa thai, nói không chừng trong bụng đã gieo một Tiểu Từ lỗi rồi." Anh cười xấu xa, cười đến cả người tôi nổi da gà, nhưng vẫn phản bác lại: "Hiện tại khoa học phát triển như vậy, em có thể. . ."

"Em dám uống thuốc, anh sẽ đánh vào mông của em ba ngày, xem em có dám hay không!" Từ Lỗi làm bộ hung dữ.

"Này, sao anh dữ như vậy?" Tôi chép miệng, bày tỏ kháng nghị.

"Bởi vì anh là người đàn ông của em, quyền sử dụng và quyền sở hữu của em đều là của anh, không có anh đồng ý thì em không thể lên lút quyết định kết tinh tình yêu của chúng tôi."

Tôi có cảm giác leo lên nhảm thuyền giặc, phản bác: "Ai yêu anh đâu."

"Vậy em nói em có nguyện ý gả cho tôi hay không?" Đột nhiên Từ Lỗi nghiêm túc.

Lời Từ Lỗi làm tôi ngẩn ra, cũng cho làm tôi nghiêm túc suy nghĩ mối quan hệ của tôi và Từ Lỗi.

Rời khỏi A Hạo, cuối cùng tôi cũng muốn lập gia đình, mẹ cũng nói năm nay muốn thấy tôi mặc áo cưới kết hôn. Sức khỏe mẹ cũng không tốt, sớm kết hôn một chút có thể làm cho bà vui vẻ. Ngoài Từ Lỗi, tôi thật sự nguyện ý gả cho người khác sao? Trịnh Duệ? Suy nghĩ một chút vẫn là thôi đi, bây giờ tôi đã không có cảm giác gì với anh ấy, có cũng chỉ là tình bạn giữa bạn thân, hai người chúng tôi tách ra lâu như vậy, thật sự phải sống chung một chỗ, thật sự vẫn sẽ có chút không thích ứng. Mặc dù mẹ rất thích Trịnh Duệ, cũng gắng sức tác hợp cho tôi cùng Trịnh Duệ, nhưng mà tôi lại không bị điện giật, miễn cưỡng ở chung một chỗ sẽ không làm tôi hạnh phúc. Mà Từ Lỗi không khác là thí sinh kết hôn tốt nhất, anh chừng chạc, tiến bộ, tính tình lại

được, nguyên nhân chủ yếu nhất là anh yêu tôi, không phải có câu nói là "gả cho người mình yêu, không bằng gả cho người yêu mình." Tôi tin tưởng Từ Lỗi sẽ đối tốt với tôi, anh sẽ không phụ tôi.

"Cuối cùng em có nguyện ý gả cho anh hay không? Chẳng lẽ em còn muốn mang theo con của anh gả cho người khác sao? Hay là... người đàn ông họ Trịnh?" Vừa nói đến người đàn ông đó, sắc mặt của Từ Lỗi trở nên rất khó coi, xấu xí muốn chết.

Nhìn bộ dáng khản trương của anh, tôi cười: "Tôi có lấy chồng hay không cần ông trời quyết định."

"Không được, ngoại trừ anh ra, em cũng không được gả cho ai hết, cả đời này em chỉ có thể làm bà Từ!"

Đột nhiên Từ Lỗi biến thành một con sói, hung dữ nhào vào tôi, trên tay nhấn điều khiển, tay ghé lái phụ bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, biến thành một ghế nằm, sau đó anh như sói vô mồi, đè tôi ở dưới người. Bị anh đè một cái như vậy, trong đầu của tôi lại không chịu thua kém xuất hiện con song tinh xảy ra ở trên chiếc xe này.

Đột nhiên anh hạ người xuống làm tôi rên rỉ.

"Anh. . ." Tôi liếm đầu lưỡi, khàn khàn mở miệng.

Từ Lỗi lại nhìn tôi chăm chăm, mặt từ từ cúi xuống, miệng lại nói: "Đồng Diệp, chúng ta không chia cách, sau này em cũng không được nói chuyện chia tay, không được xa cách anh, đồng ý với anh." Trong giọng nói có khổ sở, nhưng cũng đồng thời có một sự mê hoặc làm mê muội người khác.

"Được. . ." Tôi không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, cũng không biết mình đồng ý điều gì, cũng không biết cụ thể là anh nói gì, dù sao thì cũng nói ra ngoài.

"Bảo bối của anh, sao anh vẫn mãi muốn em không đủ?" Đôi môi đè xuống, tay đã bắt đầu sờ người tôi.

Trên xe lại bắt đầu vang lên tiếng thờ dốc, một tiếng cao hơn một tiếng, gắt gao kẹp giữa hai chúng tôi. Hai trái tim va chạm, cọ sát ra tia lửa, không biết từ khi nào, tim của tôi đã thất lạc, đã đắm chìm, ngay cả chính tôi cũng không biết.

Chương 39:

Tác giả có lời muốn nói: đưa ngọc Đồng Diệp, đã bắt tri bất giác từ từ bắt đầu thích Từ Lỗi rồi còn không biết, khi nào mới có thể nhìn thẳng vào tình cảm của mình đây? Mọi người có mong đợi không? Thật ra thì tôi rất mong đợi. Đồng Diệp, thật ra thì mẹ biết con gái bị thiệt thòi, nhưng tại sao không ngăn cản? Cuối cùng còn có thể tiếp nhận Từ Lỗi hay không? Mọi người đoán một chút.

Điện thoại di động bên kia yên tĩnh, giống như cũng không có bất kỳ tiếng động nào, trong lòng tôi nín lên, có phải Từ Lỗi thất vọng đối với tôi hay không? Có phải là thật sự quyết định không buông tha tôi hay không? Vừa nghĩ tôi điều đó, trong lòng tôi bắt đầu khó chịu, còn có đau lòng.

Im lặng hồi lâu, rốt cuộc điện thoại di động vang lên, nhìn số điện thoại di động, tôi do dự một lát, nhưng vẫn nhận: "Từ Lỗi."

"Em đi xuống, anh đang đợi em dưới lầu nhà em, trong điện thoại nói không rõ lắm. Nếu như mười phút nữa em không xuống, anh sẽ lên tìm em." Nói xong, Từ Lỗi cúp điện thoại cúp, không cho tôi bất kỳ cơ hội phản bác nào.

Nhìn điện thoại yên lặng, tôi thờ dãi một tiếng, mặc áo khoác vào, nghe động tĩnh ở phòng mẹ một chút, nghe âm thanh giống như đã ngủ nên rón rén đổi giày ra cửa. Tôi cho là mẹ đã uồn ngủ, nhưng không biết lúc tôi mở cửa đi ra, mẹ lại từ trong phòng đi ra, đứng ở cửa ý vị thờ dãi.

Từ Lỗi đứng hút thuốc ở cửa cầu thang dưới lầu, gò má ửng trong bóng tối, cũng không nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà tôi lại có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình của anh như thế nào. Tôi đứng ở khúc quanh cầu thang, lẳng lặng nhìn anh, không biết nên nói chuyện này với anh như thế nào. Có lúc tôi cảm thấy mình rất ích kỷ, biết rõ mình không thương anh, nhưng lại tham lam hưởng thụ sự quan tâm của anh, cảm thấy đó là đương nhiên, nhưng không biết nếu muốn lấy được phải bỏ ra.

Từ Lỗi đã phát hiện tôi, anh lặng lẽ bấm rút tàn thuốc, nhưng cũng không nói một lời, cũng lẳng lặng nhìn tôi. Có lẽ nào anh thật sự thất vọng với tôi? Trong lòng tôi nghĩ thì càng trong lòng lại càng loạn, khi quan tâm đã thành thói quen, sau này không có sự quan tâm này, tôi sẽ chắc chắn sẽ còn thói quen không? Tôi không biết, bởi vì lúc này lòng loạn như mớ bòng bong.

Tôi nghe thấy tiếng anh đau xót thờ dãi, âm thanh rất nhẹ, nhưng ban đêm yên tĩnh, tôi vẫn nghe được. Tôi rất muốn khóc, phát hiện mình thật sự là một người xấu, lúc nào cũng làm tổn thương người khác.

Từ từ đi lên, tiếng bước chân anh đi lên càng lúc càng gần, lòng của tôi cũng càng lúc càng sợ. Anh sẽ đối với tôi như thế nào? Đánh tôi một trận hả giận, hay là mắng tôi sau đó quay đầu đi? Tôi lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn tôi mà vẫn không nói lời nào, mặc dù ánh sáng rất tối, không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng tôi có thể mãnh liệt cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm tôi, trong ánh mắt có bất đắc dĩ, bởi vì anh không đang bất đắc dĩ thờ dãi.

"Từ Lỗi." Tôi không chịu nổi không khí an tĩnh trầm mặc, đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh quý quyết này.

Anh ôm lấy tôi, đầu nhẹ nhàng chôn vào cổ tôi, hơi thở ấm áp phả vào cổ tôi, cơ thể như đang phát run, lòng của tôi đột nhiên đau nhói.

"Tức giận sao?" Vừa nói xong, tôi cảm giác mình ngốc quá, đây không phải là biết còn hỏi sao?

Anh ôm thật chặt tôi, cánh tay càng lúc càng chặt, giống như muốn khảm tôi vào trong thân thể của anh, Anh vẫn còn đang thở dài, cũng không nói lời nào, ngược lại làm tôi càng thêm lo lắng, càng thêm sợ.

"Từ Lỗi, anh nói một câu được không?" Tôi không chịu nổi anh yên tĩnh như thế, nếu như có gì thì có thể nói cho tôi biết, cho dù là mắng tôi cũng tốt hơn yên lặng như thế này.

Từ Lỗi ngẩng đầu lên, dưới những ánh đèn đường yếu ớt, nhìn tôi, đột nhiên cúi đầu, hôn lên đôi môi run rẩy của tôi.

Anh hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như sợ làm hư tôi, coi tôi như búp bê dễ vỡ.

Lần này, tôi lại không có tàn nhẫn đẩy anh ra, nhận được nỗi đau xót trong nụ hôn nên đau lòng hôn lại anh, rất tỉ mỉ hôn lại. Trong miệng của anh có mùi khói, nhưng không phải rất nồng, có thể là bởi vì anh mới vừa hút thuốc, nhàn nhạt, lại càng làm cho người ta hơi trầm luân.

Có người nói người đàn ông không hút thuốc lá, uống rượu thì không phải đàn ông chân chính.

Trước kia nghe nói như vậy, tôi thì mới coi thường, bởi vì đây cách nói vui, đàn ông còn cần khói, cần rượu chứng minh mùi vị của anh ta sao? Đàn ông chân chính dựa vào khí chất của anh còn có thực lực của anh để chứng minh sức quyến rũ của anh ta. Sau đó tôi yêu A Hạo, anh ta là một người đàn ông ngoan ngoãn, không hút thuốc lá và không uống rượu, lúc ấy tôi cảm thấy mình rất may mắn, tìm một người đàn ông không có sở thích không tốt, cho nên trước khi bị phản bội, tôi còn cảm thấy anh ta tốt. Sau khi bị phản bội mới phát hiện không có sở thích xấu không nhất định phẩm chất cũng tốt, thế nhưng đã chậm.

Lần đầu tiên gặp Từ Lỗi, bởi vì không quen anh cho nên anh hút thuốc lá hay uống rượu tôi cũng không có cảm giác, thời gian dài sau đó, anh hút thuốc lá hay uống rượu tôi càng không có cảm giác, bởi vì thói quen. Từ Lỗi thực sự là người đàn ông không dựa vào khói hay rượu để chứng minh, đó là sức quyến rũ phán tán từ cả người anh, làm cho anh trở nên hoàn mỹ, giống như một ly rượu, qua thời gian, tinh khiết và thơm tho.

Từ Lỗi không hỏi tôi nguyên nhân muốn buông tay, chỉ dùng sức ôm hôn, cuối cùng ánh mắt nhìn tôi chằm chằm nói: "Em cũng thích anh."

Tôi liều mạng lắc đầu, thật sự có thích không? Tôi hiểu rõ mình cũng không thích, tình yêu chỉ có một lần, đã cho người kia.

"Chúng ta kết hôn đi." Từ Lỗi dặt tay của tôi, bởi vì sợ ảnh hưởng hàng xóm nghỉ ngơi, anh kéo tay của tôi xuống lầu, vào xe.

Vừa nhìn thấy chiếc xe này, đoạn phim tôi và anh triển mien ở đó lại xông lên đầu, mặt của tôi nóng rực, cảm giác trong không khí cũng tràn ngập hơi thở hoan ái.

"Từ Lỗi, thật xin lỗi, em . . ." Tôi cắn môi, thật rất khó mở miệng, không biết làm sao nói với anh.

"Em đừng nói gì, anh chỉ muốn hỏi em, em có từng thích anh không?" Lúc nói lời này, anh nắm chặt tay lái đến khớp xương trắng bệch.

"Em . . . Em không biết. . ." Tình cảm đối với anh, chính tôi cũng nói không rõ ràng lắm, rốt cuộc là thích còn chưa thích.

"Vậy em chán ghét anh sao?" Từ Lỗi nhíu mày, nhìn về mặt nếu như mà tôi nói ra từ "ghét" hai chữ, dĩ nhiên anh sẽ trừng phạt tôi.

Tôi vừa nghe lại nóng nảy, bật thốt lên: "Không, không ghét, cho tới bây giờ cũng chưa từng ghét anh."

Từ Lỗi lại cười: "Vậy em thật sự muốn rời khỏi anh sao?"

"Em . . ." Tôi rơi vào trong suy nghĩ.

Tôi thật sự muốn rời khỏi anh sao? Trước kia có lẽ có kích động này, nhưng bây giờ tôi lại bối rối, nói thật là mặc dù đi cùng với anh tôi rất rối rắm, nhưng mà tôi lại biết mình thật sự vui vẻ, tôi thích đi cùng với anh. Cảm giác hơi hạnh phúc, cảm giác an tâm vững vàng, trên người A Hạo cũng không có, có lẽ là bởi vì anh cưng chiều tôi. Thói quen được anh cưng chiều, nếu quả như thật rời khỏi anh, có lẽ mình cũng sẽ không vui vẻ.

"Người thật không muốn đi cùng với tôi sao?" Lúc nói lời này, vẻ mặt của hắn rất căng cứng rắn, tôi có thể cảm thấy hắn lúc này nín thở, hắn cũng ở đây khấn trương chứ? Khấn trương tôi sẽ nói ra để cho hắn thất vọng lời nói?

"Em nguyện ý." Tôi nói rất nhỏ nhưng tôi nghĩ anh nghe được, bởi vì vẻ mặt anh chậm rãi thay đổi vì lời tôi nói.

Quay đầu lên lút nhìn anh, thật ra thì Từ Lỗi rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn A Hạo ba phần, chỉ là lúc trước tôi cũng không phát hiện, bởi vì anh không thường cười, thái độ luôn cứng nhắc, chỉ là nói thật, anh cười lên là có một tia sáng mê người, có thể khiến người ta không thể rời mắt.

"Vì sao em muốn đi cùng với anh, thật sao?" Từ Lỗi nhếch môi vì câu nói này.

Mặc dù tôi không thừa nhận mình rất thích đi với anh nhưng vẫn gật đầu một cái, tôi thực sự nguyện ý đi cùng với anh, từ sau khi anh biến tôi từ con gái biến thành phụ nữ trên chiếc xe này, tôi hiểu rõ lòng của tôi nên từ từ xác định, dù không thương, tôi cũng phải từ từ tiếp nhận anh, hơn nữa tôi cũng đã đồng ý với anh, nguyện ý thử qua lại với anh.

"Em nguyện ý đi cùng với anh." Mặc dù cảm giác khó có thể mở miệng, nhưng tôi vẫn nói.

Đột nhiên Từ Lỗi cười, nghiêng người ôm lấy tôi, hôn lên gương mặt của tôi nói: "Cô nhóc này, vậy em nói cho anh biết, tại sao lúc này đột nhiên nói chia tay?"

"Thật xin lỗi, em . ." Tôi biết rõ lúc này là tôi quá xúc động rồi, nhưng nghĩ đến mẹ ngăn cản, tôi thực sự không có dũng khí tiếp tục, bởi vì tôi không muốn tổn thương mẹ.

"Nói đi!" Từ Lỗi cực ngẫu nhiên phun ra mấy chữ này.

Tôi mấp má môi, thật lâu mới nói ra: "Là mẹ em . ."

"Mẹ em phản đối?" Đột nhiên Từ Lỗi trầm mặc, tôi cảm thấy anh rất dùng sức cầm tay tôi, dường như đang chịu đựng điều gì, cuối cùng làm bầm hời tôi: "Tại sao? Không phải mẹ em rất thích anh sao?"

"Mẹ em thích anh lúc nào? Bà cũng không biết anh."

"Anh. . ." Từ Lỗi hít sâu một hơi: "Mẹ em cũng không biết anh, tại sao ghét anh?"

Tôi không nhìn nổi anh khổ sở nên nói nguyên nhân tại sao mẹ tôi lại không thích quân nhân, đồng thời cũng nói tôi không muốn làm cho mẹ đau lòng, bà vì tôi không có lập gia đình, đã khổ cả đời.

Từ Lỗi nghe, không cắt đứt lời tôi nói, càng về sau tôi càng không khống chế được nước mắt, bởi vì nhớ lại cha của tôi, còn có mẹ ngâm đắng nuốt cay, năm đó tôi giận dữ bà bởi vì chuyện của A Hạo, cảm giác mình là một đứa con gái bất hiếu.

Từ Lỗi dịu dàng ôm tôi, lau loạn xạ lên vệt nước mắt trên mặt tôi, vừa hôn vừa nói: "Em là bảo bối của anh, cả đời này anh đều sẽ thương em yêu em. Chúng ta kết hôn đi, sẽ đi đăng ký ngay bây giờ, mẹ em muốn phản đối cũng không thể nữa."

Tôi "ì" một tiếng bị anh chọc vui, cười nói: "Bây giờ là khuya rồi, anh muốn người ở cục dân chính chui từ chấn ra đóng dấu cho anh sao?"

"Vậy ngày mai chúng ta đi, tiền trăm hậu tấu, sẽ không sợ mẹ em phản đối." Từ Lỗi nghiêm túc.

"Đừng quên anh là quân nhân, anh kết hôn còn phải xin đấy, có phải anh gấp đến hồ đồ hay không, quên vụ này rồi hả?" Tôi cảm giác đột nhiên Từ Lỗi làm bộ tội nghiệp cũng rất dễ thương.

Từ Lỗi nhụt chí, nhưng vẫn nói: "Ngày mai anh sẽ đi báo cáo, một tháng là có thể duyệt, đến lúc đó chúng ta phải đi kết hôn, có được hay không?" Anh đáng thương nhìn tôi.

"Em còn muốn suy nghĩ một chút, còn có. . . phải qua cửa ải của mẹ em trước." Tôi nhin cười nói.

Từ Lỗi lại cười hắc hắc, mắt không có ý tốt nhìn chăm chăm bụng tôi, tôi giật mình, hỏi anh: "Anh nhìn em như vậy làm gì?"

"Em cũng là người của anh rồi, anh nhớ chúng ta không có ngựa thai, nói không chừng trong bụng đã gieo một Tiểu Từ lỗi rồi." Anh cười xấu xa, cười đến cả người tôi nổi da gà, nhưng vẫn phản bác lại: "Hiện tại khoa học phát triển như vậy, em có thể. . ."

"Em dám uống thuốc, anh sẽ đánh vào mông của em ba ngày, xem em có dám hay không!" Từ Lỗi làm bộ hung dữ.

"Này, sao anh dữ như vậy?" Tôi chép miệng, bày tỏ kháng nghị.

"Bởi vì anh là người đàn ông của em, quyền sử dụng và quyền sở hữu của em đều là của anh, không có anh đồng ý thì em không thể lên lút quyết định kết tinh tình yêu của chúng tôi."

Tôi có cảm giác leo lên nhàm thuyền giặc, phản bác: "Ai yêu anh đâu."

"Vậy em nói em có nguyện ý gả cho tôi hay không?" Đột nhiên Từ Lỗi nghiêm túc.

Lời Từ Lỗi làm tôi ngẩn ra, cũng cho làm tôi nghiêm túc suy nghĩ mối quan hệ của tôi và Từ Lỗi.

Rời khỏi A Hạo, cuối cùng tôi cũng muốn lập gia đình, mẹ cũng nói năm nay muốn thấy tôi mặc áo cưới kết hôn. Sức khỏe mẹ cũng không tốt, sớm kết hôn một chút có thể làm cho bà vui vẻ. Ngoài Từ Lỗi, tôi thật sự nguyện ý gả cho người khác sao? Trịnh Duệ? Suy nghĩ một chút vẫn là thôi đi, bây giờ tôi đã không có cảm giác gì với anh ấy, có cũng chỉ là tình bạn giữa bạn thân, hai người chúng tôi tách ra lâu như vậy, thật sự phải sống chung một chỗ, thật sự vẫn sẽ có chút không thích ứng. Mặc dù mẹ rất thích Trịnh Duệ, cũng gắng sức tác hợp cho tôi cùng Trịnh Duệ, nhưng mà tôi lại không bị điện giật, miễn cưỡng ở chung một chỗ sẽ không làm tôi hạnh phúc. Mà Từ Lỗi không khác là thí sinh kết hôn tốt nhất, anh chừng chạc, tiến bộ, tính tình lại được, nguyên nhân chủ yếu nhất là anh yêu tôi, không phải có câu nói là "gả cho người mình yêu, không bằng gả cho người yêu mình." Tôi tin tưởng Từ Lỗi sẽ đối tốt với tôi, anh sẽ không phụ tôi.

"Cuối cùng em có nguyện ý gả cho anh hay không? Chẳng lẽ em còn muốn mang theo con của anh gả cho người khác sao? Hay là... người đàn ông họ

Trịnh?" Vừa nói đến người đàn ông đó, sắc mặt của Từ Lỗi trở nên rất khó coi, xấu xí muốn chết.

Nhìn bộ dáng khàn trương của anh, tôi cười: "Tôi có lấy chồng hay không cần ông trời quyết định."

"Không được, ngoại trừ anh ra, em cũng không được gả cho ai hết, cả đời này em chỉ có thể làm bà Từ!"

Đột nhiên Từ Lỗi biến thành một con sói, hung dữ nhào vào tôi, trên tay nắm điều khiển, tay ghế lái phụ bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, biến thành một ghế nằm, sau đó anh như sói vồ mồi, đè tôi ở dưới người. Bị anh đè một cái như vậy, trong đầu của tôi lại không chịu thua kém xuất hiện con song tình xảy ra ở trên chiếc xe này.

Đột nhiên anh hạ người xuống làm tôi rên rỉ.

"Anh. . ." Tôi liếm đầu lưỡi, khàn khàn mở miệng.

Từ Lỗi lại nhìn tôi chằm chằm, mặt từ từ cúi xuống, miệng lại nói: "Đồng Diệp, chúng ta không chia cách, sau này em cũng không được nói chuyện chia tay, không được xa cách anh, đồng ý với anh." Trong giọng nói có khổ sở, nhưng cũng đồng thời có một sự mê hoặc làm mê muội người khác.

"Được. . ." Tôi không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, cũng không biết mình đồng ý điều gì, cũng không biết cụ thể là anh nói gì, dù sao thì cũng nói ra ngoài.

"Bảo bối của anh, sao anh vẫn mãi muốn em không đủ?" Đôi môi đè xuống, tay đã bắt đầu sờ người tôi.

Trên xe lại bắt đầu vang lên tiếng thờ dục, một tiếng cao hơn một tiếng, găt gao kẹp giữa hai chúng tôi. Hai trái tim va chạm, cọ sát ra tia lửa, không biết từ khi nào, tim của tôi đã thất lạc, đã đắm chìm, ngay cả chính tôi cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Lúc đến tòa soạn tôi vẫn còn đắm chìm trong điên cuồng đêm qua.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến mình cũng sẽ có một ngày điên cuồng như vậy, trong một đêm không biết đã trải qua bao nhiêu lần mây mưa, một lần lại một lần, cho đến khi nhiều lần lên thiên đường mới chậm rãi trở bình thường lại. Từ Lỗi hôn lên mặt của tôi nói: "Đồng Diệp, chúng ta kết hôn đi, chúng ta không có thời gian dài như vậy đâu. Sau khi kết hôn, em có thể theo quân, anh có thể đi làm bình thường rồi."

Anh nói không phải là không có đạo lý, hôm nay anh độc thân, mỗi lần đơn vị làm thêm giờ anh đều đứng đầu, anh cũng không thể cảm nhận đi làm bình thường, bởi vì anh chỉ có thể trở lại ký túc xá của mình, không thể đi ra khỏi quân doanh, một năm chỉ có một lần nghỉ phép mới có thể chân chính về nhà. Nếu như chúng tôi kết hôn mà tôi theo quân, có thể ở bộ đội cũng có thể ở bên ngoài, mặc kệ là ở bên trong hay là bên ngoài, anh đều có thể tự do ra vào, bởi vì anh là người có vợ. Nếu như theo quân, tôi gặp phải thử thách thất nghiệp, bởi vì rời khỏi tòa soạn để tìm thêm một công việc không phải dễ dàng như vậy, mặc dù bộ đội sẽ có tiền phụ cấp sau khi thất nghiệp, nhưng còn kém xa, ngày nay áp lực xã hội quá lớn.

"Yên tâm đi, anh sẽ nuôi em." Dĩ nhiên Từ Lỗi đã xem tôi là vợ rồi.

Từ Lỗi nhiệt tình giống như có thể hòa tan người khác, nhưng chuyện kết hôn không dễ dàng như vậy. Yêu nhau là chuyện hai người, mà kết hôn là chuyện hai gia đình, không phải muốn kết hôn là có thể kết hôn, đặc biệt là Từ Lỗi còn đang ở quân đội, quân đội có quy tắc của quân đội, kết hôn phải xin, phải đánh báo cáo còn phải xác nhận thân phận, một loạt quá trình rườm rà, người bình thường muốn ném thư cũng không có cơ hội. Trừ những quy định liên quan đến quân đội còn có một cửa ải của mẹ phải qua, đó mới là nhức đầu nhất, cũng không biết mẹ có thể đồng ý cho tôi và Từ Lỗi kết hôn hay không. Cho nên tôi muốn anh đừng quá nóng lòng, tất cả đều từ từ, nhưng anh trả lời tôi chính là từ đột sống cùng vận động nhịp nhàng.

Anh không ngừng nói nhỏ bên tai tôi: "Đồng Diệp, em yên tâm, anh sẽ khiến mẹ em thích anh, nếu như bà không đồng ý, chúng tôi cũng tạo ra kết tình tình yêu, tiền trăm hậu tấu." Tôi rất muốn phản bác anh, nhưng anh lại dùng miệng ngăn miệng của tôi lại, không để cho tôi có cơ hội nói ra bất kỳ chuyện gì làm anh không vui, cuối cùng ở trên đỉnh cao thì tôi quên mất luôn chuyện này, còn lại chỉ có tiếng tim đập cùng tiếng thờ dục của nhau, còn có tiếng rên rỉ.

Đêm đó tôi cũng không trở về, bởi vì mệt mỏi nên đã không có hơi sức về nhà. Thân thể rất đau, toàn thân đau nhức khiến tôi đi bộ cũng khó khăn, mỗi bước đều cảm thấy giống như mết rã rời, đây đều là Từ Lỗi làm hại. Tôi từng mất liếc tên đầu số gây nên, mà anh mỉm cười đáp lại, làm cho người tôi hận ghen răng ghen lợi, nhưng quả đấm không đánh người mặt tươi cười, thật là không còn cách nào với anh.

Anh lại vui vẻ chở tôi đi ăn khuya, kết quả thể lực tiêu hao quá đáng nên ăn cơm đặc biệt ngon. Nhưng cũng có một chỗ không ổn, đó chính là sau khi phóng túng quá độ thì hai tay tôi đều run rẩy, nhiều lần cầm không được đôi đũa, mà Từ Lỗi thì không có chuyện gì, thành thói ăn thịt bò bít tết, giống như người vận động không phải anh, ngược lại là một người phụ nữ yếu đuối là tôi đây. Thấy tôi gặp nhiều lần cũng không gặp được đồ ăn, anh cười, giúp tôi dứt thức ăn tới miệng.

Mừng diễn đàn Lê Quý Đôn thêm một tuổi mới, mừng sinh nhật lần thứ 13 của diễn đàn (25/6/2016)

"Anh còn cười, đều là anh hại em." Tôi nhìn anh chăm chăm, thật muốn tiến lên cắn anh hai cái, nhưng chỉ có thể trừng mà không có thể cắn, bởi vì thời gian này miệng của anh nói năng ngọt xớt, thích trêu tôi.

"Sau này đền bù tổn thất cho em nhé bà xã?" Anh không ngừng nháy mắt, ánh mắt mập mờ làm tôi giận.

"Đi chết đi." Tôi hơi giận mắng.

Trong lúc cười đùa, tôi với anh kết thúc bữa ăn khuya, anh dẫn tôi đến bờ biển. Có người nói, biển lãng mạn nhất, ban đêm biển lãng mạn hơn. Anh ôm tôi ra ngoài, ôm lấy tôi chỉ vào ánh trăng dưới biển nói: "Biển này là nơi đính ước của chúng ta."

"Biển? Đính ước?" Tôi không hiểu rõ ý trong lời nói của anh.

Từ Lỗi lại cười, cảm giác hiện tại kể từ sau khi xác lập mối quan hệ thì anh đặc biệt dễ cười, điều này làm cho gương mặt của anh nhu hòa hơn rất nhiều, cũng lộ ra vẻ đẹp trai. Anh nói: "Ý của anh là ở biển này, tôi anh muốn cầu hôn em để biển rộng để chứng minh cho tình yêu của chúng tôi."

"Ai nói muốn gả cho anh."

Kết quả anh lại thổi bay cát trên tay, chạy đến trước mặt của kéo tay tôi nâng cát ở bàn tay lên, sau đó dùng biển cát thành nhẫn, sau đó đỡ tay tôi quỳ một gối xuống, thâm tình chân thành nói: "Đồng Diệp, em có thể gả cho anh không?" Ánh mắt lấp lánh, bên trong là một ngọn lửa nhiệt tình, ấy chính là thâm tình.

Cúi đầu nhìn tay tôi với anh trắng đen xem kìa, nhìn cách người đó làm cát thành chiếc nhẫn, đột nhiên trong lòng tôi bị thứ gì đó rạch xuống, rạch một vết thương, một thứ gọi là hạnh phúc như suối nước bùng lên. Ai nói quân nhân không lãng mạn? Ai còn nói quân nhân chỉ biết sắt thép và tiếp xúc súng đạn? Ai còn nói quân nhân không có tiền không có địa vị, không cho phụ nữ hạnh phúc? Người đàn ông trước mắt này, anh cũng không có cho tôi chiếc nhẫn kim cương vĩnh hằng, cũng không có hoa tươi làm quà tặng lãng mạn, anh chỉ có kia một trái tim chân thành, thâm tình trên bờ biển bày tỏ khúc dạo đầu đặc biệt lãng mạn của anh. Yêu, cũng không cần quá nhiều ngôn ngữ, cũng không cần quá nhiều quà tặng, càng không cần quá lãng mạn, chỉ cần trái tim đập, không chỗ nào không lãng mạn, lãng mạn đang ở trong cuộc sống.

"Tại sao khóc?" Anh bị nước mắt của tôi dọa sợ, bỏ cát trong tay, hốt hoảng vì lau nước mắt cho tôi.

Cát theo động tác của anh dính đầy mặt của tôi, thậm chí thiếu chút nữa vương vào trong mắt của tôi, tôi đẩy tay anh ra, nhẹ mắng: "Nhìn anh đi, chùi cát lên mặt em."

Nhìn cát, đột nhiên tôi nghĩ đến một bài hát, lời hát như vậy: "Anh là gió, em là cát, triền triền miên miên, đến chân trời. . ." Mặc dù bài hát này nghe cũng khá tuyệt, nhưng vào giờ phút này lại có cảnh này, cũng là đặc biệt thích hợp.

"Ngày cầu hôn chính thức, anh sẽ dùng chiếc nhẫn kim cương và hoa tươi để diễn tả chân thành của anh." Lời của anh lẩm bẩm bên tai tôi.

Đi làm mà lòng không cách nào bình tĩnh lại, đầy trong đầu đều là tình cảnh tối hôm qua, còn có chuyện xảy ra sáng sớm hôm nay sau khi thức dậy.

"Đồng Diệp, đánh bản thảo này ra đi." Đồng nghiệp Tiểu Lưu giao một xấp tài liệu cho tôi.

Tay đánh bản thảo, trong đầu lại kim lòng không được xuất hiện một màn buổi sáng. . .

Tôi cùng Từ Lỗi ngồi ở trên bờ cát ven biển, nhìn lên trăng sáng trên trời, ngồi cả đêm. Hai người chưa từng an tĩnh như vậy, nhìn trăng sáng sau đó nói chuyện, nói thật lâu, tôi ngủ quên cũng không biết, nhẹ nhàng dựa vào bờ vai của anh, ngủ được ngon. Sau đó được anh ôm được trên xe, mặc dù ngồi ngủ có chút không thoải mái, nhưng may mắn là lồng ngực của anh thật ấm áp, khi tỉnh lại phát hiện anh đang hôn mặt tôi.

Ngủ cả đêm, thân thể đau đớn ít nhiều, tôi để anh chở tôi về nhà lấy đồ. Lúc ở dưới lầu, anh ầm ĩ muốn lên lầu, nói là muốn gặp mẹ vợ tương lai một lần nhưng bị tôi ngăn lại, tôi nói: "bây giờ anh không thích hợp lên, một là thời gian không đúng, hai là trường hợp không đúng." Nếu như anh muốn chào hỏi mẹ tôi thì nên chọn một thời gian, trong trường hợp nghiêm túc để gặp mặt, chứ không phải vội vội vàng vàng giống như bây giờ. Hơn nữa, ngày hôm qua mẹ vừa bàn luận với tôi vì chuyện quân nhân, lúc này anh xuất hiện quả thật không đúng lúc.

Nghĩ tới ngày chuyện hôm qua mẹ cùng tôi bàn luận, tâm tình tôi lại không phiền não.

Sau khi tôi lên lầu cũng không biết lầu có một chiếc Ferrari chậm rãi lái tới, hai người đàn ông này khí thế ngất trời bắt đầu đổ sức ở dưới lầu, những thứ này tôi không hề biết.

Chỉ cần không liên quan với lợi ích bản thân, bình thường đàn ông sẽ không xảy ra xung đột, một khi uy hiếp đến lợi ích của mình thì đấu tranh rất đáng sợ. Phụ nữ ghen rất đáng sợ, ghen tỵ có thể khiến người ta biến thành một người khác, mà đàn ông ghen càng đáng sợ hơn phụ nữ, có thể san bằng cả thế giới, sau này tôi mới chính thức hiểu được những lời này.

Tinh thần tôi thấp thỏm đi về nhà, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng mẹ, vì thế tôi hạ lòng thấp thỏm xuống. Tôi thật sự không biết làm sao giải thích với mẹ chuyện cả đêm tôi không có về, mẹ nhất định sẽ nủ lấy tôi để hỏi không ngừng. Nhưng mới vừa trở về phòng cầm đồ ra ngoài liền gặp được mẹ đứng ở cửa nhìn tôi, tôi sợ hết hồn, hô một tiếng: "Mẹ?"

"Tôi qua con đi đâu? Cả đêm cũng không trở lại?" Sắc mặt mẹ cũng không dễ nhìn.

"Con đi gặp bạn." Tôi vội vàng đổi dép, thuận miệng trả lời.

"Con yêu rồi hả?" Lúc mẹ hỏi câu này, giọng nói có chút không đúng, ánh mắt cũng có vẻ gây sự.

"Mẹ, con gái lớn rồi, có lúc mẹ cũng không cần bảo vệ quá đáng, con gái biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm." Vừa nghĩ tới chuyện mẹ nói với tôi vào tối ngày hôm qua, trong lòng tôi lại không khỏi phiền não.

"Con nhớ này, nói chuyện với mẹ vậy sao? Nếu quả như thật đã yêu thì đưa cậu ấy về ra mắt mẹ đi, còn có đừng quên Tiểu Duệ. . ."

Tôi vừa nghe mẹ nhắc đến Trịnh Duệ liền ngắt lời bà: "Con biết rồi, mẹ, hôm nào con sẽ sắp xếp thời gian đưa anh ấy đến gặp mẹ. Con đi làm đã." Không đợi mẹ nói nữa, tôi chạy xuống lầu. Tôi là thật sự sợ đáng về mẹ bán tôi cho Trịnh Duệ, giống như phải gả tôi đi ngay mới được.

Nhưng tôi vừa xuống lầu, càng thêm hối hận, bởi vì Từ Lỗi cùng Trịnh Duệ đang cãi và ồn ào, sau đó thấy Trịnh Duệ chạy tới níu lấy cổ áo của Từ Lỗi, hình như đang chửi gì đó. Hình như Từ Lỗi muốn trở tay tránh ra, nhưng không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên dừng tay, ngược lại mặc cho anh ấy nắm như vậy, không vội cũng không nóng nảy.

"Các anh đang làm gì?" Tôi trầm tĩnh hỏi, thật ra thì đã sớm như thế.

Vừa thấy tôi xuất hiện, Từ Lỗi trở tay tránh khỏi sự kiềm chế của anh ấy. Tôi chạy tới vuốt nếp nhăn trên cổ áo anh, sau đó mắt nhìn Trịnh Duệ: "Anh không thể nói chuyện được sao? Tại sao phải đánh?"

Sắc mặt của Trịnh Duệ cũng thay đổi lúc tay của tôi dừng ở cổ áo Từ Lỗi, giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong chớp lát, vẻ mặt lại thay đổi, tươi cười mà đối diện với tôi, mở cửa xe thể thao, nói: "Diệp, anh tới đón em đi làm."

Tôi còn chưa kịp từ chối là Từ Lỗi lại bắt đầu nói chuyện: "Bạn gái của tôi, tôi sẽ đưa đón, anh nên làm gì thì làm đi."

Sắc mặt của Từ Lỗi tệ hơn, nhưng vẫn nói: "Diệp, lên xe thôi."

"Anh về đi nhé." Tôi rất uyển chuyển từ chối.

"Cậu không nghe thấy sao? Bạn gái của tôi bảo cậu trở về đi." Từ Lỗi bá đạo kéo eo của tôi, nói với Trịnh Duệ.

Trịnh Duệ cũng không có nhìn anh mà nhìn tôi, hình như trong ánh mắt có lửa, anh hỏi: "Anh ta thật sự là bạn trai của em?"

Tôi nhìn Từ Lỗi một cái, đầu chậm rãi tựa vào vai của anh, trả lời Trịnh Duệ: "Thật xin lỗi, em đã có bạn trai, sau này anh đừng đến đón em nữa. Từ Lỗi, chúng ta đi thôi." Tay kéo tay của anh.

Từ Lỗi rất hài lòng ôm eo tôi rồi đi, sau lưng lại truyền đến một tiếng "ầm" đóng cửa xe, tôi muốn quay đầu lại nhìn một chút lại bị Từ Lỗi ngăn lại, hần anh nhẹ giọng nói bên tai tôi: "Đừng quay đầu lại, nếu không anh sẽ tức giận." Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh cũng đang phát ra ánh sáng khác, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

"Diệp, anh sẽ không buông tay em, anh sẽ giành được em từ tay anh ta!" Giọng của Trịnh Duệ vang lên phía sau, tuyên bố kiên trì của anh ấy, nhưng cũng làm lòng tôi trầm xuống.

Tôi cũng cảm thấy rõ ràng, lúc Từ Lỗi nghe nói như thế vòng tay ôm vòng eo tôi chắc hơn, nhìn sắc mặt anh cũng rất xấu, giống như ả nhân lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Tôi không nghĩ tới, Trịnh Duệ sẽ tiến hành theo đuổi quyết liệt như vậy.

Khi người giao của tiệm bán hoa đưa tới một bó 999 đóa hoa hồng, trong lòng tôi chỉ có hai chữ: kinh ngạc! Gì vậy? Ăn no không có việc gì làm, đưa nhiều hoa tới như vậy?

Bó hoa lớn như vậy, giống như biển hoa, hoa hồng đỏ kiêu diễm, đó là tượng trưng cho tình yêu, tản ra mùi thơm thoang thoang. Nhưng quá lớn rồi, như vài đóa hoa cô dâu lớn có thể chống đỡ được, lúc ôm lên hoàn toàn che khuất nửa người, tay cũng tê rồi.

"Oa, một bó hoa lớn như vậy, ai đưa thế?" Mới vừa thả lên trên bàn làm việc thì có đồng nghiệp vây quanh.

"Cậu thích không? Thích sẽ đưa cho cậu." Tôi nhìn mặt một đồng nghiệp, cầm thẻ trong hoa, phía trên rồng bay phượng múa viết mấy chữ: 999 đóa hoa hồng cho người anh yêu nhất, ký tên Trịnh Duệ.

"Cho tôi thật chứ?" Đồng nghiệp sáng mắt lên.

Tôi đẩy vào ngực cô ấy, nói: "Nói đưa cho cô chính là cho cô, không đùa ý."

Đồng nghiệp bị kích động cầm hoa về chỗ ngồi của mình, tôi thấy trên mặt cô ấy tràn đầy nụ cười sung sướng, trong lòng cảm thán một tiếng, thì ra là con gái đều thích hoa. Trước kia yêu A Hạo, nhìn bạn trai của người khác có thể ở bên cạnh trong ngày Lễ tình nhân, chỉ có tôi là cô đơn một mình, không có hoa tươi không có quà tặng, sau đó từng oán trách với anh, thế nhưng anh lại nói: "Hoa có thể ăn thay cơm sao?" Nhưng là con gái đều thích những thứ hư ảo, thời gian dài sau đó tôi cũng không oán trách nữa. Hôm nay qua lại với Từ Lỗi, nhưng người như anh bây giờ cũng không nhớ phải tặng tôi, mặc dù có ôm cũng có quan tâm, nhưng lãng mạn quả thật ít lại càng ít. Hôm nay lại ngoài ý muốn nhận được hoa tươi của Trịnh Duệ, nghĩ đến câu nói buổi sáng hôm đó của anh ấy: "Diệp, anh sẽ không buông tay em, anh sẽ giành được em từ tay anh ta!" Càng nghĩ trong lòng lại càng run lên. Trịnh Duệ là một người kiêu ngạo, cho tới bây giờ làm việc cũng đều thích cạnh tranh, chuyện quyết định rồi rất khó thay đổi, ngược lại rất giống Từ Lỗi. Nhớ tới buổi sáng hôm đó, lúc xuống lầu nhìn thấy bọn họ đang đánh nhau ở, Từ Lỗi là một quân nhân, chắc chắn sẽ không động thủ trước, hơn nữa bọn họ có kỷ luật sắt, tuyệt đối sẽ không động thủ đánh người, nhưng Trịnh Duệ không giống vậy, một người cao ngạo sẽ tức giận đánh tình địch của mình, không cần nghĩ cũng biết anh ấy sẽ hành động như thế nào.

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn. . ."

Đồng nghiệp bung bỏ hoa qua thì có nhiều đồng nghiệp nữ la hét cũng muốn, cô ấy còn chưa biết có chuyện gì đã bị bao vây trong đám người, truyền đến nằng tiếng gào: "Đừng động hoa của tôi! Ai cũng đừng động hoa của tôi. . ."

Tôi ở bên cạnh nhìn thấy thì nở nụ cười, thích cảnh tượng náo nhiệt như vậy. Có lúc áp lực trong tòa soạn đè nén hơi lạnh, tổng biên tập có gì không ổn là mọi người ai cũng không dám làm sai, cũng nơm nớp lo sợ chuyện của chính mình, sự kiện tặng hoa hôm nay giống như cơn gió thổi đi một đường, rất lâu không có làm ấm lòng như vậy.

Lần một lần hai, mỗi ngày đều có thể nhận được hoa đúng giờ ở tòa soạn, lúc ban đầu kinh ngạc thì càng về sau sẽ hồ hởi, những bó hoa kia vẫn đưa cho đồng nghiệp theo thường lệ. Các đồng nghiệp cũng thờ dài nói: "Người đàn ông theo đuổi cô thật hào phóng, mỗi lần đều 999 đóa hoa hồng, cần biết bao nhiêu tiền đây." Nhưng mà tôi lại không cho là đúng, tôi không có chút hứng thú nào với hoa này cả.

Trịnh Duệ chẳng những tặng hoa, mỗi lần còn đón tôi phía dưới tòa soạn, mỗi lần thấy chiếc xe màu trắng đậu dưới lầu thì tôi đều có một cảm giác bất đắc dĩ. Mỗi lần thấy Từ Lỗi tới đón tôi đi làm thì thấy bộ dáng Trịnh Duệ phẫn nộ, tôi hiểu anh đang ẩn nhẫn lừa gạt, nhưng phong độ lại làm anh không phát tác tại chỗ, nhưng nhìn sắc mặt cũng không phải dễ nhìn, mỗi lần sau khi trở về đều lấy phương thức kích tình đối đãi, một lần lại một lần, nghe được tiếng thở của anh trên người tôi, nghe anh bá đạo nói: "Em là của anh, không em qua lại với cậu ta, gặp mặt cũng không nói, nói chuyện cũng không được, thấy cậu ấy phải tránh." Càng không ngừng hôn mặt của tôi, tôi có thể cảm thấy anh rất bất lực, vì thế tôi đau lòng, dùng sức ôm chặt hân.

Ở chung một chỗ với Từ Lỗi là hạnh phúc, chưa từng có sự thoải mái và cảm giác an toàn như vậy, cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt khiến tôi cảm thấy mình không có chọn lựa người, mặc kệ yêu hay không yêu, đời này cũng nhất định là anh thôi.

Đang suy nghĩ, điện thoại trên bàn vang lên, tôi hít sâu một hơi, đề xuống hoảng loạn trong lòng, giọng nói nhận điện thoại chuyên nghiệp: "Chào bạn, báo chiều Kim Hải nghe."

"Diệp, nhận được hoa chưa?" Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa.

Nghe được giọng nói đó, tôi sợ ngây người. Là anh ấy, Trịnh Duệ! Sao anh ấy gọi đến số tòa soạn? Cuối cùng anh ấy muốn làm gì? Chẳng lẽ tặng hoa còn chưa đủ sao, nhất định phải làm tòa soạn sóng to gió lớn, làm tất cả mọi người biết anh ấy đang theo đuổi tôi sao? Trong hồ lô của anh ấy bán thuốc gì?

"Diệp, tại sao không nói chuyện? Vui không?" Bên kia Trịnh Duệ đang cười.

Tôi hít sâu một hơi, nhàn nhạt hỏi: "Trịnh Duệ, anh làm trò quỷ gì? Vô duyên vô cớ đưa hoa làm gì? Còn bó lớn như vậy, anh ngại tiền quá nhiều, không có chỗ xài thật sao?"

"Diệp, xem em nói đó, tặng hoa cho người mình thích nhất, tại sao có thể là phung phí? Em còn không biết sao? Anh thích em, anh muốn theo đuổi em, làm em gả cho anh." Giọng nói Trịnh Duệ vô cùng nghiêm túc.

"Không cần." Tôi muốn cũng không muốn, trực tiếp từ chối anh ấy.

Tôi với anh ấy là không thể nào, trước kia có lẽ sẽ có một chút tình cảm, bởi vì nguyên nhân là thanh mai trúc mã, nhưng chuyện cách nhiều năm như vậy, coi như từng có một chút xúi mồi vị nhàn nhạt cũng đã thay đổi, lần nữa gặp mặt cũng chỉ còn lại thân nhiên của những người bạn cũ, hơn nữa hiện tại tôi có Từ Lỗi, tình cảm của anh dành cho tôi làm tôi không thể rời khỏi anh.

"Diệp, em đừng tuyệt tình như vậy, đầu gì chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, khi còn bé chúng ta còn chơi kết hôn giả, em là cô dâu của anh. . ."

Tôi cắt đứt lời nói xằng nói bậy: "Đây đều là chuyện khi còn bé, anh còn nhắc đến nó làm gì? Anh có chuyện gì không? Không có việc gì thì tôi cúp."

"Đừng, Diệp." Bên kia Trịnh Duệ nóng nảy, vội vàng kêu lên: "Anh có việc, anh thật sự có chuyện tìm em."

Tôi đặt lại ông nghe lên tai, hỏi anh: "Nói đi, chuyện gì."

Bên kia dừng một chút, nói: "Diệp, buổi tối em có rảnh không? Anh muốn mời em ăn cơm."

Ăn cơm? Cuối cùng anh ấy muốn làm gì? Tôi vẫn không chút suy nghĩ liền từ chối anh ấy: "Thật xin lỗi, buổi tối em có hẹn."

Lời này tôi lại không có nói sai, mỗi đêm tan làm tôi và Từ Lỗi đều đến nhà anh, Từ Lỗi tự mình nấu cơm cho tôi ăn. Ngày ngày như thế, đã hơn hai mươi ngày rồi, tôi và anh đều cùng nhau ăn tối, có lúc Nha Đầu cũng sẽ đến làm kỷ hà cảm ơn, vì thức ăn ngon nên cô ấy luôn nói mùi vị làm kỷ hà không dễ chịu, Từ Lỗi châm biếm lại cô ấy: "Cũng không phải là van em tới đây làm, là em cố gắng chen vào giữa anh và Đồng Diệp, anh còn chưa nói em." Nhưng mỗi lần vậy thì Nha Đầu nói: "Có thể ăn được món ăn anh trai làm không dễ dàng."

Tôi chưa từng bao giờ nghĩ đến Từ Lỗi cũng nhắc như vậy lại nấu cơm, còn làm được thức ăn ngon, nhìn những món ăn thơm ngậy, mặt tôi ngạc nhiên: "Thật sự không nghĩ tới những món ăn này là anh làm."

"Thế nào? Ở Trong ấn tượng của em, anh chỉ biết cầm súng bắn bia sao? Hay chỉ là lẩn lộn bùn đất? Vì người phụ nữ anh yêu, học vài món ăn có gì khó khăn?"

Khi đó, Nha Đầu ở bên cạnh bắt đầu kêu la: "Đồng Diệp, mình thật sự vô cùng ghen tỵ với cậu, cậu xem cậu kia, hôm nay nói muốn ăn món ăn Chiết Giang là anh mình vội vàng đi học làm cho cậu, ngày mai nói muốn ăn món cay Tứ Xuyên, anh mình lại lập tức làm theo thực đơn, mỗi lần mình la hét muốn ăn món Tây, anh mình cũng không thêm đề ý mình, toàn bộ hạnh phúc trong thiên hạ để cho một mình cậu chiếm hết."

Tôi bị cô ấy nói thì ngượng ngùng, lại nghe Từ Lỗi quát: "Từ Nhan, em nhai đầu lưỡi rồi hả? Thích ăn thì ăn, không thích thì tự mình làm đi, cho em ăn chực còn nhiều lời nữa!"

"Anh, anh không quan tâm em, có bà xã liền quên em gái." Nha Đầu la hét.

Nhìn anh em bọn họ anh một câu em một câu trêu chọc đầu vô mồm với nhau, trong lòng tôi cũng cười, tranh cãi vẫn có thể xem là một niềm hạnh phúc, đó là tình thân, là biểu hiện của tình thân, tôi còn muốn tìm người tranh cãi đây, nhưng bởi vì con gái độc nhất nên suy nghĩ của tôi cũng không thể được. Mỗi ngày ăn cơm cùng Từ Lỗi làm tôi dần dần có một thói quen, có một cảm giác gia đình, có một loại ảo giác, anh đã dung nhập vào cuộc sống của tôi, thành bộ phận không thể thiếu trong sinh mệnh của tôi. Có đôi lúc tôi sẽ mượn cớ ở lại nhà Nha Đầu mà ở lại bên cạnh Từ Lỗi, có lúc anh còn có thể giúp tôi giặt quần áo, thậm chí sẽ còn giúp tôi rửa chân, mỗi lần như vậy tôi cũng ngại, từ chối không để cho anh làm những chuyện này vì tôi, thế nhưng anh lại luôn nói: "Anh được nghỉ phép ở nhà không dễ dàng đâu, thời gian không lâu, thừa dịp bây giờ có thời gian sẽ làm ít chuyện cho em, sau này trở về doanh trại sẽ không có thời gian." Người đàn ông này, sự quan tâm của anh, cung chiều của anh làm cho tôi từ từ thích ứng anh, cũng đã quen anh. Khi thói quen trở thành tự nhiên sẽ lặng lẽ cảm nhận được sự quan tâm đó.

Mỗi lần sau khi ăn cơm tối, tôi và anh cùng đi ra ngoài tản bộ. Anh luôn đưa tay ra kéo tôi đi, có lúc sẽ ôm lấy tôi, đi ở trước đèn nê ông, cũng chỉ là đi từ từ, cũng không nhớ từng mua gì, hoặc là đi những đâu chơi, chỉ là tay nắm tay đi chậm rãi. Có lúc anh sẽ đưa tôi đến bờ biển đó, hét to với bờ biển: "Đồng Diệp, anh yêu em! Yêu em! Yêu em!"

Biển chúng tôi đến không phải biển tự nhiên mà là biển nhân tạo, nói thành hồ cũng không quá đáng. Bờ biển có rất nhiều người, lúc ấy anh hét to như vậy, mọi người cũng quay đầu lại nhìn chúng tôi, mặt của tôi đỏ lên, đi tới kéo anh: "Đừng hét như vậy, anh xem, tất cả mọi người đang cười chúng ta."

Từ Lỗi lại bá đạo ôm tôi vào ngực, bâng quang nói: "Bọn họ thích nhìn thì để cho bọn họ nhìn đi, anh hét ra suy nghĩ trong lòng mình, có gì không đúng? Đồng Diệp, em cũng thử một chút, hét to nỗi lòng với biển rộng, cảm giác đó thật sự rất đã!"

Tôi đỏ mặt, chôn đầu vào trong ngực của anh, nói: "Em không hét đây, mặt thế diện quá!"

Anh cứ nói suốt, muốn tôi cũng nói lên tình yêu với anh, đôi môi tôi lại một mực không mở miệng, cuối cùng anh chỉ đành chịu thôi, nhưng anh lại kêu to với biển: "Đồng Diệp, em là vợ của anh, anh yêu nhất!" Anh vẫn hét vẫn hét, cũng không ngại mệt mỏi.

Có lúc, anh sẽ mang tôi đi leo núi, anh luôn nói: "Xương của em quá yếu, phải tăng cường rèn luyện, sau này mỗi ngày đều chạy bộ cùng anh."

Tôi nhìn hình thể hoàn mỹ bây giờ của mình, cũng không cảm thấy tôi có gì không tốt. Trước kia tôi rất mập, cao một mét sáu tám, lại sáu mươi lăm kí lô gam, tuy rằng bởi vì người cao nên không nhìn ra mập, nhưng lại có vẻ rất lớn, lúc A Hạo với tôi yêu nhau, thế nhưng anh lại cau mày nói: "Em quá béo rồi, về sau này lúc chúng ta vận động trên giường, em ở trên còn không phải đè chết anh sao? Không phải con gái đều thích giảm cân sao? Sao em không giảm cân?" Lúc ấy nói xong thì mặt của tôi lập tức nóng lên, cho tới bây giờ tôi cũng không có ý thức về mập, nhưng bị anh dạy như vậy, đột nhiên tôi liền cảm thấy mình mập.

Khi đó vì giảm béo, mỗi ngày tôi không ăn bữa ăn chính, chỉ ăn quả táo lót dạ, đói bụng liền uống nước, thậm chí tôi còn đã ném thử thuốc giảm cân, còn có vận động, cuối cùng bởi vì ăn uống không điều độ nên tôi xuất hiện triệu chứng huyết áp nghiêm trọng, bệnh bao tử càng nghiêm trọng, ở một lần đi học bị xỉu bất tỉnh, bị đưa vào bệnh viện lại bị mẹ mắng, bà đau lòng ôm, trong miệng nhẹ nhàng mắng tôi, tôi biết rõ đã khiến mẹ lo lắng, khi đó tôi không dám nói cho A Hạo biết, đoạn thời gian đó cũng bận rộn, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Sau đó tôi không muốn giảm cân, lại ngược lại tự gầy xuống, nguyên nhân gì gây thì tôi cũng không biết, chỉ biết là công việc có áp lực, ăn cơm lại không có quy luật, có lúc nhiệm vụ phỏng vấn nặng nề thì tùy tiện mua ít đồ lót dạ. Sau khi gây đi, A Hạo luôn nói: "Gầy gầy vẫn xinh đẹp hơn, anh phát hiện càng yêu em rồi."

Hôm nay, Từ Lỗi lại nói tôi quá gầy, không phải đàn ông yêu phụ nữ gầy sao?

"Mặc kệ em là hình dáng gì, mập cũng được mà gầy cũng được, anh đều yêu, nhưng muốn em khỏe là quan trọng."

Tế bào vận động của tôi vốn không tốt, lúc đi học còn có hoạt động thể dục, sau khi đi làm thì ít khi rèn luyện, hôm nay leo núi, mới leo chưa được một phần năm, tôi đã mệt tức giận thở mạnh, ngồi trên thềm đá nói: "Em không leo nữa, mệt chết đi được."

Từ Lỗi lại nói: "Thể chất của em không tốt, đi xuống lâu như vậy, sớm muộn cơ thể cũng sẽ suy sụp." Anh kêu để cho tôi đi, tôi lại nín thềm đá không chịu đi. Anh bắt đầu đi thờ dài, sau đó nói: "Leo núi không thể bỏ dở nửa chừng, đây là mục tiêu làm bất cứ chuyện gì, cho nên mặc kệ như thế nào, kiên trì chính là thắng lợi."

"Người ta đi không được mà, trái tim cũng tạo phản muốn nhảy ra." Tôi làm nũng.

"Em đó." Từ Lỗi bắt đầu đi nói: "Anh công em đi, không thể dừng lại ở giữa sườn núi, anh công em lên đỉnh núi."

Tôi mừng khắp khối leo lên lưng của anh, tay của anh nâng mông của tôi, tôi tựa đầu vào lưng to lớn của anh, nghe tiếng anh thở còn có tiếng tim đập, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như mật.

"Trư Bát Giới công vợ." Tôi cười trêu ghẹo.

"Bây giờ em chịu thừa nhận là vợ anh rồi hả?" Từ Lỗi dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi ngẩn ra ở, xấu hổ vui mặt ở trên lưng anh, giọng buồn bực truyền tới: "Ai đồng ý làm vợ của anh hả?"

Cánh tay Từ Lỗi bắt đầu xoay lại, vốn là tôi còn ở trên lưng anh lại bị anh kéo xuống ngực, anh mở một đôi mắt sáng lên nhìn tôi, nói: "Em dám không đồng ý gả cho anh? Vậy anh ném em ở giữa sườn núi này, mặc kệ em." Anh uy hiếp.

Tôi cũng trừng anh: "Anh dám!"

"Em không đồng ý thì anh sẽ dám!" anh cố ý thử buông tay, tôi bị sợ đến ôm chặt cổ của anh, lại làm anh cười to, tôi vỗ lồng ngực của anh nhẹ nhàng: "Anh thật là xấu, anh hư."

"Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu." Anh nói xong thì tiếp tục hôn, ngậm môi của tôi.

Ngày hôm đó leo núi biến thành anh công tôi lên núi, lúc đến đỉnh núi, tôi hỏi anh: "Mệt không?"

"Công người yêu sao mệt được?" Nụ cười của anh rất dịu dàng.

Tôi liếc anh một cái, hơi giận: "Nói năng ngọt xớt, lúc nào thì miệng trở nên ngọt như vậy?"

"Miệng của anh không ngọt, không tin em ném thử một chút." Anh đưa miệng sát tới tôi, tôi tát nhẹ: "Ai muốn ném miệng thú của anh."

Từ Lỗi lại đuổi theo tôi, làm như sói đuổi tôi. Tôi kêu to chạy đi, lại bị anh ép xuống cỏ trên đỉnh núi, dùng sức ôm lấy tôi, mắt lấp lánh có hồn, ở trong đó lại bốc cháy lên một đốm lửa: "Đồng Diệp, anh yêu em." Giọng của anh khàn khàn, nhưng vẫn hấp dẫn.

"Anh đã nói mấy trăm lần rồi." Ngoài miệng nói nhưng trong lòng cũng rất ngọt, trái tim xôn xao một thứ gọi là "hạnh phúc".

"Anh muốn em." Anh còn nói.

Tiếng thở dốc của anh càng lúc càng nặng, mặt cũng càng lúc càng gần, tôi lại lấy tai chống đầu của anh lên, nói: "Từ Lỗi, có dưới người cứng quá, đâm vào người." Lúc này bị anh xô ngã xuống đất thì không có cảm thấy, bây giờ cảm thấy có cứng ngắc đâm vào lưng của tôi rồi.

Anh dùng sức thở một hơi, nhảy lên, thuận tay kéo tôi lên, lại kéo tôi vào trong ngực của anh, ôm tôi nhìn chân trời nói: "Thật đẹp."

Lúc này tôi cho là anh muốn tôi ở chỗ này, nhưng không ngờ anh lại dừng tay. Kể từ sau ngày đó anh gần như mạnh mẽ muốn tôi, mỗi ngày anh đều nghĩ biện pháp thân mật cùng tôi, một lần lại một lần đụng chạm thân thể của tôi, vừa mới bắt đầu tôi cũng không thích ứng, càng về sau thì thoải mái hơn, mặc dù mỗi một lần anh nói muốn tôi thì tôi đều sẽ xấu hổ, cũng giằng giụa, nhưng hình như thành khúc dạo đầu thân thiết của tôi và anh, muốn đón tiếp mà còn từ chối, mỗi lần đều có thể làm cho nhiệt tình của anh dâng cao.

"Anh thật sự muốn em ở chỗ này, nhưng nơi này không sạch sẽ, anh sợ em khô." Từ Lỗi nhẹ nhàng vuốt ve lưng của tôi, nhẹ nhàng cắn lỗ tai của tôi nói.

Thật ra thì đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu, điều làm người ta lo lắng chính là mặc dù bây giờ là sáng sớm, trên núi không có nhiều người, nhưng sáng sớm người luyện leo núi không ít, để cho người ta thấy được chúng tôi thâm mật ở đây, mắt mắt chết mắt.

Chỉ là về phương diện này, Từ Lỗi đòi hỏi rất mạnh rất mạnh, có thể là vì trẻ tuổi, cũng có thể là bởi vì yêu tôi, cũng có khả năng đàn ông thích phương diện đó, bởi vì mỗi lần mỗi lúc anh muốn tôi, nhiều lần lúc anh lái xe cũng dừng xe ở ven đường, sau đó muốn tôi ở trên xe, anh mãnh liệt làm tôi có lúc không cách nào thích ứng. Kỹ thuật của anh rất tốt, mỗi lần luôn có thể làm cho tôi leo lên Thiên đường, làm tôi rên rỉ, làm tôi không nhìn được run rẩy, có lúc suy nghĩ một chút, trước khi gặp tôi anh không có bạn gái, chuyện đó cũng không có gì kỳ lạ, chỉ cần nghĩ đến việc anh cùng người phụ nữ khác quấn nhau trên giường, trong lòng tôi có chút không thoải mái, giống như có vật gì đó đâm tôi.

"Sao thế? Đột nhiên không vui." Từ Lỗi hôn mắt nói.

"Không có, không có gì." Lúc này đột nhiên mình có cảm giác không thoải mái mà không giải thích được.

Lúc này Từ Lỗi đã buông tôi ra, sau đó như lần bên bờ biển, hai tay ghép lại đưa lên khoe miệng, hét to xuống dưới núi: "Đồng Diệp, anh yêu em! Đòi này anh chỉ yêu một mình em!" Âm thanh rất vang dội, hét lên trong núi dội lại: "Yêu em — yêu em — yêu —"

Bị anh hét lên, tôi nghĩ tới ánh mắt quái dị của những người trên bờ biển, tiến lên lấy tay che miệng của anh, ánh mắt khả nghi nhìn bốn phía, cúi vói anh: "Đừng hét, giống như không ai biết anh yêu em vậy."

Thế nhưng anh lại nắm tay của tôi, dùng sức đặt trên khoe miệng hôn, một tay khác vòng ở eo của tôi, nháy mắt với tôi: "Đồng Diệp, anh cũng muốn nghe em hét yêu anh."

"Em không hét, không mất mặt như anh." Tôi muốn hất tay của anh ra.

"Sao lại mất mặt? Biểu đạt lời yêu, đây là rất bình thường. Nói đi, anh muốn nghe em nói." Anh cầu khẩn.

Tôi không nghĩ ngợi, tôi từ chối: "Không nói."

"Kêu nha, có được hay không, Đồng Diệp." Anh lại cầu khẩn.

"Có người. . ."

"Không có người, nếu có cũng là một vài người lớn tuổi, bọn họ sẽ không quản chuyện của người tuổi trẻ chúng ta."

"Đã nói không hét rồi, anh phiền quá à. . ."

"Đồng Diệp, bảo bối của anh, bảo bối Đồng Diệp, nếu không anh che tai lại, tuyệt đối không nghe lén, em hét lên nhé."

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Bận bịu cả ngày, hôm nay nhiệm vụ phòng vẫn đặc biệt nặng, khi kéo thân thể mệt mỏi rã rời xuống lầu thì tôi lại hối hận.

Trước hầm bãi đậu xe, chiếc xe thể thao màu trắng chói mắt làm tôi có kích động muốn chạy trốn. Người đàn ông đó đứng nhàn nhã bên cạnh xe, tây trang màu trắng rất phù hợp với màu chiếc xe, dáng vẻ khỏe mạnh như vậy, hấp dẫn trai xinh gái đẹp từ sảnh ra ngoài.

"Đây không phải là thiếu gia họ Trịnh sao?" Có người kêu lên.

Trịnh Duệ lại quảng cho những cô gái kia một nụ cười mê người, điện làm toàn thân họ phát run, tứ chi xụi lơ, cô ta phát ra một tiếng giọng nũng nịu: "Trịnh thiếu gia. . ." Giọng nói nũng nịu, ngay cả phụ nữ như tôi nghe cũng sợ hết cả người, nổi hết cả da gà.

Cũng có đàn ông vây lại, từ tòa nhà ra ngoài phần nhiều là đồng nghiệp của tôi, tuy là không cùng ngành, nhưng trời sinh người truyền thông bén nhạy với tin tức, bọn họ cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, rồi rít tiến lên.

Trước kia cũng thấy anh dừng xe ở hầm đậu xe, nhưng vì điều gì mà thật không ngờ quang minh chính đại xuất hiện ở trước tòa nhà, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người? Tôi chỉ cảm giác anh ấy vì tôi mà đến, da đầu tê dại một hồi, xoay người đi vào tòa cao ốc, chỉ hy vọng lúc bị mọi người bao vây anh ấy không thấy tôi. Nhưng tôi thất vọng, lúc tôi vừa xoay người đi vào đại sảnh thì nghe được một tiếng kêu phía sau: "Diệp!"

Tiếng kêu cũng không làm tôi dừng lại, ngược lại đi vào cao ốc nhanh hơn. Tiếng kêu phía sau càng lúc càng gần, có thể nghe được âm thanh có người ngăn anh lại muốn phỏng vấn, cũng có tiếng anh ấy dùng lực đẩy ra kêu như rồng, tôi không dám quay đầu lại, là sợ vừa quay đầu lại sẽ bị hấn anh ấy đuổi theo, chỉ đành phải thoát khỏi tầm mắt của anh thật nhanh. Nhưng tôi vẫn bị đuổi theo, tới vậy không chỉ có anh ấy, còn có các đồng nghiệp tôi, ánh mắt của bọn họ lý lợ. Trước kia bọn họ từng thảo luận quan hệ giữa tôi và Trịnh Duệ thì ra một tia tìm tòi nghiên cứu, mà bây giờ càng khẳng định nhiều hơn, bởi vì động tác kể tiếp của Trịnh Duệ bán đứng tôi, đồng thời cũng khẳng định ý nghĩ của bọn họ.

"Diệp, em đứng lại!" Trịnh Duệ gọi, đuổi theo tôi, kéo mạnh cánh tay của tôi.

Tôi đang chạy về phía trước, không có chú ý tới anh ấy, bị anh ấy kéo mạnh như vậy, cơ thể không khống chế được ngã lui về phía sau, đang lúc mọi người tròn mắt hốc mồm cùng tiếng hít thở, tôi ngã vào trong ngực của anh ấy.

"Bảo em đừng chạy, em còn không ngừng chạy!" Anh dùng lực ôm chặt tôi, ấn tôi ở trong lòng anh.

Mặt của tôi đỏ lên bởi vì hành động của anh, đồng thời tư thế mập mờ của hai chúng tôi cũng làm mọi người nghi ngờ còn bàn luận. Tôi dùng sức đẩy anh, e thẹn nói: "Buông tôi ra."

"Tại sao nhìn thấy anh thì bỏ chạy?" Chẳng những anh không thả, ngược lại ôm càng chặt.

Tôi vừa xấu hổ vừa vội, đám người tới vây quanh càng nhiều, sắc mặt của mọi người đều không giống nhau, có người tức giận, có người kinh ngạc, có người thần thờ cũng có người mập mờ, điều này làm cho mặt của tôi nóng hơn.

"Buông ra!" Mặt của tôi trầm xuống, ngẩng đầu trừng anh ấy.

Anh ấy nhìn tôi, không nói gì, tay vẫn vòng quanh tôi, cũng không có buông ra.

"Nếu như anh còn ôm tôi, làm khó tôi, ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được." Tôi nặng lời.

Lời này của tôi có thể đâm vào vướng mắt trong lòng anh ấy, anh ấy buông lỏng tay ra, vừa nói: "Diệp, em ghét anh vậy sao?"

"Không ghét, tôi nói chúng ta là bạn bè." Tôi đẩy anh ấy ra, đối với anh ấy tôi không có quá nhiều suy nghĩ, chỉ cho là bạn tốt vẫn nên giữ vững một chút khoảng cách cho thỏa đáng.

"Tôi chỉ muốn mời em ăn cơm tối." Giọng của Trịnh Duệ không lớn, nhưng vừa đúng có thể làm tất cả mọi người ở đây nghe được.

Tôi thấy lúc ấy có người đang ghi chép, tôi có một cảm giác là ngày mai có thể tôi sẽ trở thành tiêu đề trang đầu nên lạnh mặt xuống nói: "Không cần, hôm nay bạn trai tôi sẽ đến đón tôi." Lời của tôi cũng không nhỏ, cũng chân chính làm người ở đó nghe được, hơn nữa tôi cố ý tăng thêm ở chữ "bạn trai".

Lời này gây chấn động ở giữa sân, cũng làm cho sắc mặt của Trịnh Duệ rất khó coi, rất lúng túng, anh ho nhẹ một tiếng nói: "Chẳng lẽ ngay cả người bạn cũ này mà cũng không cho mặt mũi?"

"Thật xin lỗi, bởi vì tôi và bạn trai hẹn tối hôm nay cùng nhau về nhà nấu cơm, hôm nào có cơ hội tôi với bạn trai cùng mời anh ăn cơm, như thế nào?"

Sao Từ Lỗi chưa tới đón tôi? Mỗi ngày vào lúc này thì anh đã sớm đến bãi đậu xe dưới lầu, mỗi lần đều là chờ ở bên ngoài thật sớm, tôi vừa tan tâm là anh sẽ chạy tới ôm lấy tôi vào xe, nhưng hôm nay tôi tan việc trễ hơn rồi, hơn nữa thời gian cũng qua lâu như vậy, bóng dáng của anh lại không có xuất hiện. Anh đang làm gì? Bây giờ là lúc cần anh, thế nhưng anh lại chậm chạp không xuất hiện.

Vội vàng đi ra ngoài, lần này Trịnh Duệ không có ngăn cản tôi mà là đi theo tôi ra ngoài. Nhưng bên ngoài cao ốc cũng không có chiếc Hummer quen thuộc, tôi gấp gấp nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn sáu giờ, anh còn chưa có xuất hiện. Lúc này Trịnh Duệ cũng chạy tới, nhìn tôi hỏi tôi: "Thế nào? Anh ta không có tới đón em sao?" Trên mặt của anh ta có nụ cười hài hước.

Mặt của tôi đỏ hơn, phản bác nói: "Ai nói anh ấy không tới đón tôi, có thể anh ấy kẹt xe." Nhưng trong lòng tôi lại khẳng định sẽ không thể, cuối cùng anh có xuất hiện hay không, bởi vì chuyện này chưa từng xảy ra.

Tôi gấp gấp mở điện thoại di động lên gọi qua số anh, nhưng bên kia lại truyền đến giọng nói máy móc: "Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy; sorry, the number you dialed is power off. . ." Lại bấm mấy lần, vẫn là giọng nữ máy móc. Trong trường hợp này, nếu như Từ Lỗi không xuất hiện, có một số việc thật không dễ dàng, nhiều đôi mắt nhìn tôi chăm chăm, hơn nữa Trịnh Duệ sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho tôi, ăn cơm? Miễn đi, tôi không muốn cùng có quan hệ nào với anh ấy trừ bạn bè. Dưới tình thế cấp bách, tôi gọi cho Nha Đầu, ngược lại bên Nha Đầu vang lên một tiếng lập tức nghe: "A lô?" Trong điện thoại truyền đến tiếng động cơ xe hơi, hiển nhiên cô ấy ở trên xe.

"Nha Đầu, anh cậu đâu?" Âm thanh của tôi đề rất thấp, chỉ sợ Trịnh Duệ nghe.

"Anh mình? Anh đi rồi, anh không có nói cho cậu biết sao?" Nha Đầu cũng có vẻ khá là kinh ngạc: "Buổi trưa anh gọi điện thoại nói cho mình biết, nói bộ đội có chuyện khẩn cấp cần anh trở về xử lý, sau đó dặn dò mình sau khi tan làm nhất định phải qua đón cậu, bây giờ mình đang đi trên đường."

Từ Lỗi đi? Tại sao tôi không biết? Anh nên nói cho tôi biết, tại sao không nói câu nào? Hiện tại tôi vô cùng cần anh, cần anh xuất hiện giống như anh hùng thì anh lại biến mất bóng dáng, trong lòng uất ức giống như nước lũ phá vỡ đê.

"Có phải là anh ta không đến đón em không? Lên xe đi, anh chờ em về." Anh ta cười xấu xa tựa như con chuột trộm dầu.

Tôi cắn môi nói: "Không cần, bạn tôi lập tức tới ngay." Trong lòng cũng đang nói thầm, Nha Đầu cậu nhanh lên một chút đi, mình sắp không chống đỡ nổi nữa. Trịnh Duệ này còn khó dây hơn Từ Lỗi lúc trước, Từ Lỗi còn có thể tôn trọng ý kiến của tôi, chỉ cần tôi không đồng ý thì anh không ép buộc, cũng sẽ không làm khó tôi, nhưng Trịnh Duệ thì không nói được rồi, tính chủ quan của anh ta rất mạnh mẽ anh ta đã quyết định chuyện gì thì rất khó có người nào có thể làm anh ta dao động, từ trước đến giờ anh ta nói được là làm được, cho nên tôi rất sợ anh ta.

Thời gian ở nơi này chờ đợi trôi qua trong đau khổ, đồng nghiệp chung quanh còn có những người trong cao ốc nhìn xem có gì để buồn đùa lê cũng đều

từ từ tản đi, chỉ còn lại có hai người tôi và Trịnh Duệ còn giằng co. Anh ta nhiều lần muốn kéo tôi, mời tôi lên xe của anh ta, cũng bị tôi sử dụng ánh mắt ép trở về, tôi thật sự cực sợ anh ta tới mạnh mẽ lôi kéo tôi. Không nói chúng tôi là bạn bè, anh ta là doanh nhân, anh ta muốn làm gì chuyện gì, tất cả mọi người sẽ theo ý của anh ta mà đi làm, nếu như anh ta muốn dùng thủ đoạn, tôi biết rõ tôi chắc chắn không trốn thoát. Không nói chuyện khác, chỉ nói mẹ tôi, bà rất hi vọng tôi kết hôn với Trịnh Duệ, ngộ nhỡ anh ta nói gì với mẹ, sử dụng thủ đoạn, mẹ rất có khả năng ép buộc tôi kết hôn với anh ta, tôi lại không nên chống đối mẹ, thân thể mẹ vốn không tốt, tôi không muốn cô ấy tức giận.

Trong khi nôn nóng chờ đợi, rốt cuộc Nha Đầu tới trễ, chiếc Hummer làm tôi cho là Từ Lỗi trở lại, nhưng kết quả rất thất vọng, Nha Đầu mở cửa xe anh cô ấy ra.

"Đồng Diệp, để cho cậu chờ lâu, thư viện chúng ta vừa tặng ca cho nên mới chậm." Nha Đầu gạt mình xuống xe liền chạy vội tới, hùng hùng hổ hổ.

"Cuối cùng cậu đã tới." Thấy cô ấy xuất hiện làm tôi thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô ấy không xuất hiện nữa, tôi thật sự sẽ nhịn chết mất.

Lúc này Nha Đầu cũng nhìn thấy Trịnh Duệ, ánh mắt của cô ấy liền bốc lửa, xông tới bắt bẻ: "Ồ, sao anh lại ở chỗ này? Không phải là không để cho anh theo đuổi Đồng Diệp nhà tôi sao?"

Trịnh Duệ cũng lạnh lùng nhìn lại cô ấy, hừ nói: "Theo đuổi Diệp của tôi là tự do của tôi, làm phiền cô chuyện gì?"

Hai người giống như gà chọi nhìn chằm chằm đối phương, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi thấy hai người này chiến đấu, làm tôi rất bất đắc dĩ. Tôi kéo Nha Đầu nói: "Chúng ta đi thôi."

Nhưng Trịnh Duệ lại ngăn cản chúng tôi: "Hãy để cho một người đàn ông là tôi mời các cô ăn cơm tối đi, hai người đẹp có thể nể mặt hay không?"

"Ăn cơm? Chúng tôi còn có việc, cũng không đi cùng. Đồng Diệp, chúng ta đi." Nha Đầu nói nặng giọng mũi, sau đó kéo tôi cao ngạo rời đi.

Tôi lặng lẽ quay đầu nhìn, lại thấy bộ dạng cực kỳ tức giận của Trịnh Duệ, một quyền đánh ra, đập vào bên thân xe.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Từ Lỗi đi, một cuộc điện thoại một tin nhắn cũng không có, biến mất đột ngột, điều này làm cho tôi ứng phó không kịp, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì phát sinh khiến anh gấp gáp chạy trở về như vậy, điện thoại cũng không cho tôi biết.

Đột nhiên tôi cảm thấy mất mát, cũng mất ngủ, bất thành linh vắng vẻ làm tôi không cách nào thích ứng trong khoảng thời gian ngắn, cũng rất ghét sự bất lực vì không liên lạc được anh. Từ khi ở tòa soạn cho đến giờ, tôi gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng vẫn luôn tắt máy, nghe giọng nói máy móc cứng nhắc lạnh như băng, lòng của tôi chìm xuống, cuối cùng thiếu chút nữa khóc ra tiếng. Anh chưa bao giờ như thế này, người đàn ông quấn lấy tôi giống như kẹo mè xừng, tại sao đột nhiên biến mất không tung tích, giống như không khí, giống như chưa từng xuất hiện.

Ngày đó, tôi chưa về nhà mà đi cùng Nha Đầu, chỉ gọi điện thoại về nói cho mẹ tôi biết là không trở về. Trong điện thoại mẹ rất kinh ngạc, cũng rất tức giận, lúc đầu thế nào cũng không đồng ý, nhưng sau đó lại nghe được giọng của Nha Đầu thì bà mới chậm rãi thở bình thường lại, cũng đồng ý để tôi ở lại nhà Nha Đầu.

Đếm đó, điện thoại di động yên tĩnh, tin tức gì cũng không có, lòng của tôi không khỏi phiền não.

"Sao thế?" Nha Đầu xoay đầu lại hỏi tôi.

Tôi khẽ thờ dài, lắc đầu một cái, cũng không nói gì. Mặc dù tôi và Nha Đầu giống như chị em, nhưng chuyện tình cảm thật không tiện nói, chẳng lẽ tôi có thể nói cho cô ấy biết bây giờ tôi đang muốn anh cô ấy sao? Nói ra sẽ mất mặt, hơn nữa tự tôi cũng không hiểu tại sao đột nhiên nhớ đến Từ Lỗi.

"Có phải đang nhớ anh mình hay không?" Nha Đầu nháy nháy mắt với tôi.

"Ồ nhì, mình nhớ anh cái gì chứ?" Đúng vậy, chính tôi tự hỏi, tôi nhớ anh sao?

Nhưng hình như từng mạch máu trong người, từng tế bào trong đầu đều đang kháng nghị tôi, bởi vì tôi nói không nhớ anh, ngược lại đầu óc rõ ràng xuất hiện bóng dáng của anh, dáng vẻ anh thâm tình nhìn tôi, dáng vẻ anh cõng tôi trên lưng, còn có dáng vẻ ầm áp khi anh nấu cơm đều rất không tự chủ chạy lên đầu, không tan đi được.

"Anh mình còn chưa gọi cho cậu sao?" Nha Đầu nằm xuống, mở TV.

Cô ấy vô thức chuyển kênh truyền hình, giống như không có mục đích, đột nhiên dừng lại, phía trên đang phát tin tức, có lẽ là nói Trung Quốc muốn cùng Nga tổ chức một cuộc diễn tập chống khủng bố. Theo lý thì tin này vốn không có gì xem, bởi vì tôi chưa từng quan tâm tới quân sự, cũng không quan người ta diễn tập hay không diễn tập, nhưng lần này Từ Lỗi đi đột ngột, không có bất kỳ tin tức, đúng lúc lại có thông báo diễn tập chống khủng bố, cho nên tôi tự nhiên xâu hai chuyện này với nhau. Trên tin tức không có nói cụ thể là quân khu nào, cũng không có nói những đơn vị nào tác chiến, nhưng mà tôi lại liên hệ nó với Từ Lỗi. Anh vội vã chạy trở về như vậy thì nhất định là phương diện quân sự, không có gọi điện thoại cho tôi, một là có thể lúc ấy tình huống quá gấp, hai là có thể sợ tôi lo lắng?

Tôi và Nha Đầu cùng nhau nằm ở trên giường, giống như trước, đầu dựa vào đầu, trò chuyện. Mặc dù ngoài miệng tôi cùng Nha Đầu nói chuyện, thật ra thì trong lòng đã bắt đầu nhớ nhung Từ Lỗi, còn có diễn tập. Tôi hiểu diễn tập chắc là không phải súng thật đạn thật, dĩ nhiên cũng có đạn thật diễn tập, hơn nữa các biện pháp cũng làm vô cùng tốt, không khả năng nguy hiểm, nhưng trong lòng tôi bắt đầu lo lắng cho anh, lo lắng giống như lỗ đen cắn người cắn nuốt tôi, làm tôi hít thở không thông.

"Đồng Diệp, mình yêu rồi." Đột nhiên Nha Đầu nói một câu làm tôi quên tất cả nhớ nhưng đối với Từ Lỗi nhớ nhưng.

"Cậu lại yêu?" Tôi rất kinh ngạc.

Tất cả chuyện tình Nha Đầu tôi đều rất rõ ràng, cộng thêm lần này đã là yêu lần thứ ba. Lần đầu tiên là ở đại học, lúc ấy là một nam sinh khoa điện tử cùng trường chúng tôi, hai người tốt được hai năm, sau đó lại không biết vì nguyên nhân gì tách ra, tình cảm của hai người rất tốt, nghe nói là trong nhà Nha Đầu không đồng ý. Sau khi chia tay, Nha Đầu đau lòng mấy ngày lại như không có gì, theo chúng tôi hi hi ha ha, nhưng sau đó không thấy cô ấy yêu ai nữa, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học. Sau khi đi làm, bởi vì Nha Đầu không muốn người trong nhà sắp xếp công việc cho cô ấy nên tự phỏng vấn vào thư viện lớn nhất thành phố, lúc ấy thư viện cũng không biết cô ấy là thiên kim của thư ký tỉnh ủy, cho tới bây giờ chỗ họ vẫn không biết thân phận cụ thể của cô ấy. Sau đó nghe nói cô ấy yêu một chàng trai không quân, nhưng yêu ba năm lại tách ra một cách kỳ lạ, mà tôi biết rõ nguyên nhân bọn họ chia tay, lại là cha mẹ chàng trai cho là Nha Đầu không xứng với con trai nhà họ, cảm thấy một nhân viên thư viện, tức không phải sự nghiệp cũng không phải là nhân viên công vụ, con của bọn họ là một người làm sĩ quan, tại sao có thể không có một người người có công việc tốt, cho nên kiên quyết phản đối chia rẽ. Lúc ấy tôi hỏi Nha Đầu, tại sao không nói cho bọn họ biết bối cảnh nhà mình, Nha Đầu lại xi mũi coi thường: "Nói cho bọn họ biết làm gì? Như vậy tình yêu có ích không? Một người nhìn trúng thân phận nhà chúng tôi cũng sẽ không yêu tôi chân thật." Sau đó mấy năm, Nha Đầu vẫn độc thân, mà lúc đó tình yêu của tôi với A Hạo đã cuồng nhiệt đến bàn đến chuyện kết hôn. Nhưng vật đổi sao dời, tình yêu cuồng nhiệt cũng không nhất định có thể đi tới cuối cùng, có thể nói là bất lực thôi?

Hôm nay lại được nghe Nha Đầu nói cô ấy đã yêu, tôi không khỏi tò mò về người đó, rốt cuộc người như thế nào làm cho cô ấy đổ?

"Anh ấy là đồng nghiệp mình giới thiệu, là chúng tôi một sĩ quan lục quân, nghe nói là ở quân khu." Nói chuyện về người đó, khoe miệng Nha Đầu liền không che giấu được vui sướng.

"Quân khu? Nghe nói quân khu không tệ, anh cậu cũng ở quân khu mà?" Tôi lại nghĩ tới Từ Lỗi.

"Quân khu của anh mình, bình thường có thể so sánh sao?" Nha Đầu kiêu ngạo nói, "Người ưu tú như anh mình, đốt đèn lồng cũng khó tìm."

"Đừng nói anh cậu nữa, nói một chút về chiến sĩ lục quân đó đi."

Nha Đầu vừa nhắc tới anh ấy liền có vẻ xấu hổ, cô ấy nói: "Mình còn chưa được gặp anh ấy, nhưng mà mình có điện thoại, có nhắn tin còn có lên mạng nói chuyện gần hai tháng rồi, cảm giác không tệ."

"Chưa gặp mặt mà cậu yêu rồi sao? Từ Nhan, từ khi nào cậu lại tin tưởng vào tình yêu chưa gặp mặt thế hả?" Tôi chưa bao giờ cảm thấy Nha Đầu là một người dễ yêu như vậy, chỉ là sự miêu tả lúc này của cô ấy quá làm cho tôi kinh ngạc.

"Anh ấy rất đẹp trai, dáng vẻ mặc quân trang rất mê người, hơn nữa giọng nói của anh ấy cũng rất dễ nghe." Nha Đầu ngọt ngào nói.

Tôi rất hoài nghi Nha Đầu đang nói đùa, bởi vì Nha Đầu không phải một người có thể dễ dàng bị đánh ngoài của một người chưa từng gặp mặt hấp dẫn, chỉ cần điện thoại cũng yêu, cuối cùng tôi cảm thấy tình yêu như vậy không đáng tin. Điều này làm tôi nhớ tới Tu Đình, không phải con bé yêu qua mạng sao? Từ một nơi xa tận chân trời yêu một chiến sĩ nửa năm, mới lần đầu tiên chạy đến thành phố X gặp mặt, lúc ấy chúng tôi còn hẹn gặp mặt ở thành phố X, kết quả chuyện đột nhiên xảy ra, hai người không có gặp mặt. Chỉ là Tu Đình rất hạnh phúc, gặp được một người đàn ông yêu con bé thật lòng, hơn nữa nghe nói rất ưu tú, sau đó còn nói nghe nói được thăng thành sĩ quan, rất hiếm thấy, quân đội ngàn năm có một, trừ khi rất ưu tú, làm cho người ta phá lệ thăng chức. Nhưng mà đối với lục quân của Nha Đầu, tôi không có bao nhiêu hảo cảm, bởi vì không biết, hơn nữa chuyện tình bọn họ cũng quá ngắn, trò chuyện hai tháng, chưa từng gặp mặt liên yêu, cứ có cảm giác tình yêu không phải Nha Đầu sẽ phải có.

"Nha Đầu, cậu vẫn cẩn thận thì tốt hơn, đừng bước vào tình yêu quá sớm, lỡ như gặp mặt cảm thấy không thích hợp, vậy có thể sẽ nguy hiểm. Nếu như cậu muốn quân nhân thì để anh cậu giới thiệu không được sao? Anh cậu là quân nhân, trong quân khu của bọn họ rất nhiều người đàn ông ưu tú chưa cưới, tùy tiện một người cũng mạnh hơn chiến sĩ lục quân của cậu."

"Đồng Diệp, bây giờ mình phát hiện giọng điệu của cậu càng ngày càng giống anh mình như đúc." Nha Đầu trừng mắt, trên mặt có không vui: "Mình không muốn để cho anh mình giới thiệu nên cho tới bây giờ mới không yêu. Anh mình luôn nói bạn học của anh tốt thế nào, mẹ mình thế nào, muốn cùng tôi thế nào thế nào, ngày đó chúng ta trở về từ thành phố X, anh lại nhắc tới người bạn học trong điện thoại, tôi nghĩ tới là phiền."

Lần trở về từ thành phố X? Tôi nhớ tới ngày Từ Lỗi gọi điện thoại cho tôi, hình như sau đó hai anh em bọn họ âm ỉ một trận, lúc ấy tôi cho là bởi vì tôi làm hai người bọn họ cãi nhau, thì ra là có chuyện như vậy? Xem ra Từ Lỗi đối với việc kết hôn của Nha Đầu rất vội, từ không kịp chờ đợi em gái xem xét thí sinh cũng có thể thấy được, chỉ là người Từ Lỗi giới thiệu nhất định là rất xuất sắc, chuyện này có thể nghĩ. Chỉ là Nha Đầu này tôi quá hiểu, cô ấy không thích bị người trong nhà quản lý, cho nên từ chuyện công việc không hy vọng người trong nhà nhúng tay vào là có thể thấy được, chuyện đó bởi vì

người trong nhà phản đối mà chia tay tình đầu. Chẳng lẽ lần đó tình đầu là kíp nổ? Chuyện này tôi cũng không biết, Nha Đầu cũng không có nói cho tôi biết, mặc dù tình tình cô ấy ngay thẳng, nhưng có lúc tự ái mãnh liệt bất cứ người nào.

Đêm hôm ấy, tôi và Nha Đầu nói chuyện rất nhiều, nói tới ba giờ sáng, sau đó cuối cùng cô ấy chống đỡ không nổi ngủ luôn, nhưng mà tôi lại vẫn không ngủ được. Bây giờ buổi tối mỗi ngày có điện thoại của Từ Lỗi thôi miên, tôi đã quen, nhưng đột nhiên có một ngày điện thoại và tin nhắn cũng không có khiến cho tôi không thích ứng được. Nghe tiếng ngáy Nha Đầu chìm vào giấc ngủ, tôi lặng lẽ mở điện thoại đi động, muốn nhìn tin nhắn trước kia Từ Lỗi gửi đến, thôi miên mình, lại ngoài ý muốn phát hiện một tin nhắn chưa đọc, nhìn thời gian là lúc trời vừa rạng sáng, còn có một cuộc điện thoại chưa nhận, đều là Từ Lỗi, tôi lại không phát hiện. Ngay từ lúc lần đó lúc mẹ tôi nói chuyện thì tiếng chuông đã bị tôi chuyển thành rung, sau đó vẫn không có trả lại, lần này anh gọi điện thoại cùng với tin nhắn tới, bởi vì lúc ấy tôi và Nha Đầu đang nói chuyện trời đất, cho nên cũng không nghe thấy tiếng điện thoại đi động rung.

Tôi không kịp chờ đợi mở tin nhắn ra, bên trong chỉ có bốn chữ: Nhớ em, bảo bối.

Nhìn mấy chữ này, đột nhiên tôi cảm thấy ảm áp, có một kích động muốn khóc. Tôi cho là anh không muốn để ý đến tôi nữa, không ngờ lúc rạng sáng, anh ấy lại gửi tin nhắn, còn có điện thoại, nhìn thời gian điện thoại là mười hai giờ sáng, tại sao không nghe được điện thoại của anh? Tôi rất muốn trả lời lại, nhưng bây giờ đã gần đến trời sáng, anh phải ngủ, quấy rầy anh không tốt, cho nên tôi nhẫn nhịn kích động gọi điện thoại cho anh.

Đột nhiên rất nhớ nhưng ngực của anh mỗi lần anh sử dụng cánh tay anh ôm lấy tôi, hơi thở của anh, phát hiện mình rất lưu luyến.

Có tin nhắn của anh, tôi lại hài lòng ngủ say sưa tới lúc trời sáng mới luống cuống tay chân rời giường, lao tới tòa soạn, một ngày mới lại bắt đầu.

Hôm nay không khí rất kỳ lạ, ánh mắt đồng nghiệp trong tòa soạn nhìn tôi đều không giống nhau, có người khinh bỉ, có người hâm mộ, có người mập mờ, tóm lại về mặt của mọi người khác nhau, điều này làm cho tôi rất không thoải mái. Tôi biết rõ, ngày hôm qua tôi và Trịnh Duệ ôm nhau dưới sân nhất định sẽ sinh ra rất nhiều chuyện rắc rối. Cho tới bây giờ tôi đều cho rằng mình bình thường, sẽ không dính líu những chuyện xấu, có lúc nhìn tin tức những của các mình tình nhiều vô kể, cứ có cảm giác là bọn họ đang làm ra vẻ, lảng xê, nhưng hôm nay tôi cũng đứng ở đầu gió này khiến tôi có một ảo giác.

"Đồng Diệp, cô lên trang đầu rồi." Đồng nghiệp Tiểu Trương tốt bụng nhắc nhở tôi.

Đồng nghiệp Tiểu Trương với tôi có quan hệ không tệ, khi đó tôi mới vừa đến tòa soạn thì cô ấy coi như người cũ, sớm hơn tôi đến một năm, lúc ấy rất chăm sóc tôi, không giống vài đồng nghiệp thích ức hiếp người mới, sau đó nhiều lần cô ấy đều giúp tôi vượt qua khó khăn, nhiều lần ở lại cùng tôi làm thêm giờ, cho nên đối với cô ấy tôi có một lòng cảm kích.

"Trang đầu?" Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, không hiểu ý tứ trong lời nói của cô ấy.

Trong lòng đột nhiên nín chặt, chẳng lẽ ngày hôm qua Trịnh Duệ ôm tôi thật sự sinh ra ta họa vô tận vậy sao? Lúc ấy tôi có dự cảm, nhất định tôi cùng Trịnh Duệ sẽ bị người moi ra làm thành tư liệu sống rất tốt, nhưng lúc đó tôi cho là lấy tài lực cùng uy lực của Trịnh Duệ, nhất định sẽ ngăn cản chuyện xảy ra như vậy. Lòng bắt đầu trầm xuống, tôi không kịp chờ đợi đã nắm lấy tờ báo trong tay đồng nghiệp.

Tờ báo không phải tòa soạn báo chúng tôi mà là một tòa soạn báo ngang tài ngang sức với chúng tôi, đó là một tòa soạn báo tư nhân, ông chủ phía sau không rõ ràng lắm, nhưng mấy năm này thế rất lớn, đã sắp vượt qua tòa soạn chúng tôi đơn vị rồi, hơn nữa tòa soạn báo bọn họ độc quyền lấy mình tình giải trí hoặc là đào người xì căng đan của người khác làm truyền thông.

Tổng giám đốc công ty Trịnh thị vui vẻ với người mới!

Nhìn tựa đề, còn có hình bắt mắt ở trang đầu tờ báo, đó là ngày hôm qua tình huống hôm qua Trịnh Duệ ôm tôi không để cho tôi giấy giũa, lúc ấy mặt anh ta lại gần lỗ tai của tôi nói chuyện, nhưng mà bởi vì người chụp hình nắm cực tốt góc độ, từ tấm hình nhìn như Trịnh Duệ hôn mặt của tôi, mập mờ làm cho người ta không nghi ngờ cũng khó.

Dưới tấm ảnh đưa tin còn có giọng điệu khôi hài, đại ý là Tổng giám đốc công ty Trịnh thị vui vẻ với người mới, đuổi theo một cô bé lọ lem, mà cô bé lọ lem dùng sắc đẹp quyến rũ tổng giám đốc Trịnh, dù sao cũng tả tôi thành một hồ ly tinh, giống như là một sẽ yêu tình hút máu người.

Đột nhiên, tôi có một kích động nổ tung.

"Rốt cuộc giữa cô và thiếu gia Trịnh có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ giữa các người thật. . ." Trong giọng nói đồng nghiệp Trương có mập mờ.

"Không thể nào, đây là vu khống." Tôi chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ trở thành nhân vật trong xì căng đan.

Lòng của tôi rất loạn, chuyện này ắt sẽ gây náo động trong xã hội, mà một ngày nào đó Từ Lỗi cùng mẹ sẽ thấy tờ báo, hậu quả có thể nghĩ. Tôi càng phát cảm thấy nhức đầu.

"Trịnh Duệ, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Tôi nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định gọi điện thoại cho Trịnh Duệ.

"Sao thế Tiểu Diệp?" Bên kia anh ta đang cười.

"Chuyện tờ báo." Tôi hạ thấp âm thanh quát.

Tôi không dám gọi điện thoại ở phòng làm việc, chỉ đành phải đến phòng vệ sinh, là sợ làm đồng nghiệp nghi kỵ. Mặc dù như thế, nhà vệ sinh cũng ít đồng nghiệp, họ nghe được giọng của tôi cũng ngẩng đầu nhìn tôi, tôi chỉ có thể rất nhỏ giọng nói thầm.

Nghe giọng của Trịnh Duệ hình như rất vui vẻ, giống như xì căng đan cũng không khiến anh ta bị quấy rầy phức tạp, anh ta đang cười nhẹ: "Ờ báo thể nào?"

"Anh cố ý." Tôi nhìn lửa giận, Trịnh Duệ càng ngày càng làm cho không ai có thể hiểu.

"Diệp, em làm báo, chuyện trên báo em cũng cho là thật?" Bên kia hiển nhiên cũng không quá để ý chuyện này.

Anh ta có thể làm được không sao cả, bởi anh ta đã có thể đã trải qua quá nhiều chuyện như vậy, nhưng mà tôi lại không giống vậy, tôi chỉ là một người bình thường không có tiếng tăm gì, tôi không thích trở thành người trên đầu sóng, không muốn vì vậy trở thành "người nổi tiếng", cho nên tôi vô cùng ghét giọng nói chuyện của anh ta bây giờ.

"Tôi muốn gặp anh!" Chuyện này nhất định phải giải quyết, nếu không tôi không thể tiếp tục chờ ở thành phố N nữa rồi.

Bên kia đồng ý rất nhanh: "Được, anh cũng đang muốn gặp em đấy. Buổi trưa anh tới đón em, chúng tôi cùng đi ăn một bữa cơm."

"Ăn cơm thì khỏi, tôi chỉ cần. . ."

"Vậy thì không bàn nữa." Trịnh Duệ cúp điện thoại của tôi đột ngột, nghe tiếng điện thoại bên đầu "tút tut", tôi có giây phút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lúc này đến gặp mặt là đề chất vấn. Trịnh Duệ đã hoàn toàn không phải là cậu bé tôi biết khi còn bé rồi, anh ta thay đổi mạnh mẽ trở nên không từ thủ đoạn nào, đã làm tôi không biết anh ta.

Tôi biết rõ lần này nhất định phải nói cho rõ ràng với anh ta, không thể mặc anh ta làm phiền như thế nữa, cũng không thể để cho chuyện tờ báo xuất hiện, có thể có thêm xì xăng đan như vậy thật sự đã làm phiền đến cuộc sống yên tĩnh của tôi. Ngồi ở trên xe tắc xi, tôi luôn nghĩ chuyện này, nếu như không ngăn cản chuyện tờ báo, sớm muộn sẽ xuất hiện tại trước mặt Từ Lỗi, còn có mẹ. Bởi vì anh ta nhất định phải ăn một bữa cơm, nói chuyện này trên bàn ăn, nếu không thì không gặp, không có biện pháp tôi chỉ có thể đồng ý, nhưng lúc đến tôi còn là gọi điện thoại cho Nha Đầu, hi cô ấy có thể sớm chạy tới.

Tôi hẹn anh ta ở khách sạn Tân Hải, hẳn đã sớm tới, đã gọi xong món trong phòng chờ tôi. Lúc đi vào đó, tôi ngần ngừ, sau đó nói: "Chúng ta nói ở bên ngoài đi, bên trong không có tiện."

"Thể nào? Sợ anh ăn thịt em? Vậy em cũng có thể về." Trịnh Duệ nhìn tôi, nụ cười trên mặt rất rõ ràng, lại làm cho tôi vô cùng không thoải mái.

Tôi cắn môi, cuối cùng vẫn ngồi xuống. Anh ta tới rót rượu, tôi lại đẩy rượu trở lại, hỏi anh ta: "Trịnh Duệ, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Anh ta tự rót rượu đồ cho mình, uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn tôi: "Diệp, anh có thể muốn em như thế nào?"

"Hình của chúng ta xuất hiện ở trang đầu, nếu như không phải là anh cố ý bỏ, làm sao bài viết này có thể xuất hiện?"

Anh ta nhẹ nhàng uống rượu đỏ, không nhanh không chậm nói: "Anh cũng không phải là thổ địa, anh có thể quản được gì?"

"Trịnh Duệ, anh cố ý! Nếu như không phải anh muốn cho những bài viết đó xuất hiện trên báo, anh hoàn toàn có năng lực ngăn cản mọi chuyện xảy ra, nhưng anh không có."

Anh ta nâng lồng mày, đột nhiên lại cười: "Anh nói Diệp này, em đánh giá Trịnh Duệ anh quá cao? Anh chỉ là một thương nhân, anh có thể quản được nhân viên của anh, nhưng mà anh có thể quản được tòa soạn báo viết gì hôm nay, ngày mai lại đăng gì sao? Đừng quên, trong bài viết cũng không chỉ một mình em là người bị hại."

Tôi cắn răng, nhìn lửa giận xuống, nhẹ giọng nói: "Trịnh Duệ, coi như là tôi xin anh được không? Tôi biết rõ anh nhất định có biện pháp khiến những tin tức bất lợi cho tôi biến mất đúng không?"

"Nếu như anh nói không được thì sao?" Trịnh Duệ bùng ly rượu tới, ngồi xuống bên cạnh tôi, cặp mắt kia như lửa thiêu đốt tôi.

Ánh mắt nhìn chăm chú làm cả người tôi không được tự nhiên, anh ta dựa gần cũng làm cho tôi không thoải mái, tôi chạy tới đối diện của anh ta ngồi xuống. Tôi còn chưa kịp mở miệng, anh lại như hình với bóng nhích lại gần, trong miệng nói: "Diệp, em biết anh rất thích em không?"

Tôi lại ngồi vào một cái ghế khác, sau đó kêu lên với Trịnh Duệ lại muốn tới: "Anh còn tới nữa thì tôi lập tức đi ngay."

"Được rồi, Diệp, anh không tới, chúng ta ăn cơm đi?" Rốt cuộc Trịnh Duệ đành hoảng, ngồi bất động ở đó, nhưng ánh mắt vẫn rất rùng rợn nhìn tôi.

"Ăn cơm không cần gấp, chúng ta giải quyết chuyện tờ báo trước đã chứ?"

"Diệp, ăn cơm đừng luôn nói chuyện này có được hay không?" Trịnh Duệ nhú mày.

Tôi lại nói: "Tôi tới là để nói chuyện đó với anh, cũng không phải tới anh cơm với anh. Anh nói đi, cuối cùng anh có nguyện ý giúp một tôi xóa bài báo đó hay không?"

"Bài viết thì bài viết chứ, cũng không mất miếng thịt, em lo lắng điều gì? Chúng tôi lại không có làm gì thật, không phải sao?"

"Trịnh Duệ, anh thật sự không quan tâm hay là giả bộ không quan tâm? Hay là bài báo này do anh mà ra?"

Đột nhiên Trịnh Duệ hạ ánh mắt xuống, ánh mắt sắc bén bắn qua: "Diệp, cơm có thể ăn lung tung, nói thì không thể nói bậy! Anh bày mưu cho bọn họ làm gì? Có ích gì với anh?"

"Mời nói điều kiện." Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta.

Chuyện này quả nhiên là anh ta làm, mặc dù anh ta không thừa nhận, nhưng từ ánh mắt của anh ta nhìn tôi lúc này có liên hệ với nhau. Người đàn ông Trịnh Duệ này, càng ngày càng đáng sợ, hoàn toàn làm tôi không nhận ra.

"Làm phụ nữ của tôi." Anh ta thật sự cũng không quanh co lòng vòng, rất dứt khoát nói ra.

"Không thể nào!" Tôi nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối.

Trịnh Duệ dừng tay, rất nghiêm túc nhìn tôi, nói: "Diệp, em không thành tâm."

"Hẹn gặp lại!" Tôi đột nhiên đứng dậy, cầm túi lên.

Thế nhưng anh ta lại kéo lấy cánh tay của tôi dùng sức kéo, tôi bị anh ta kéo về trong lòng, ánh mắt của anh ta rất sáng, giọng nói cũng rất tức giận: "Tại sao không đồng ý làm bạn gái của anh? Anh có gì không tốt?"

"Anh gì cũng tốt, nhưng chính là không thích hợp với tôi, tôi có bạn trai!" Tôi dùng sức đẩy anh ta, lại bị anh ta càng ôm càng chặt.

"Anh không cam lòng, anh biết em sớm hơn anh ta, tiền cũng nhiều hơn anh ta, tại sao giành với anh!" Anh ta như nổi điên ôm tôi, mặt áp sát, muốn hôn tôi.

Tôi né đầu ra, lửa giận từ lồng ngực vọt lên, dùng sức giãy giụa một bạt tay, "bốp", dùng lực đánh mặt của anh ta, mắng: "Trịnh Duệ, anh uống say rồi!"

Mộ tát kia hình như đánh tỉnh anh ta, anh ta nhất thời ngây ngẩn cả người. Đang lúc anh ta ngơ ngẩn, tôi dùng sức đẩy anh ta ra, mở cửa muốn xông ra. Sau khi anh ta sững sốt một chút lại qua kéo tôi, cửa đã bị tôi mở ra, nhưng thân thể cũng bị anh ta kéo lấy.

"Trịnh Duệ, anh buông tôi ra, anh muốn bỏ tình bạn bè của chúng ta hả." Tôi tức giận nói.

"Không làm bạn bè, chúng tôi làm người tình." Anh ta tự nói, lại muốn tới hôn tôi.

Tôi dùng sức tránh ra, vọt ra khỏi cửa, lúc này Nha Đầu cũng tìm tới, vừa đứng đứng ngay mặt tôi, tôi xoa lỗ mũi kêu đau một tiếng, ngẩng đầu thấy là Nha Đầu liền hô: "Nha Đầu, rốt cuộc cậu đã tới."

Nha Đầu xông tới thì cho Trịnh Duệ một cú ném qua vai tuyệt đẹp. Trước kia lúc Nha Đầu học võ đạo đã từng học quyền thuật, cô ấy nói cho tôi biết là anh trai cô ấy dạy cô ấy, nhưng rốt cuộc là học với ai thì tôi lại hoài nghi. Hôm nay cú ném qua vai này khiến Trịnh Duệ té ra rên rĩ một tiếng, Nha Đầu lại qua đạp hai chân anh ta, mắng: "Tên khốn kiếp này, tôi đạp chết anh!"

Nha Đầu dùng sức rất mạnh, từ việc Trịnh Duệ ôm lấy bụng kêu đau cũng có thể thấy được. Tôi sợ dẫn tới phiền phức không cần thiết liền đi qua kéo Nha Đầu, nói: "Chúng ta đi nhanh đi."

Nha Đầu lại dùng lực đạp Trịnh Duệ một cước, như mong muốn nghe được một tiếng kêu thảm thiết, tôi có thể tưởng tượng ra được giày cao gót mười phân của Nha Đầu giẫm ở trên người anh ta sẽ mang đến hiệu ứng gì, nhưng mà tôi tuyệt đối không thông cảm cho anh ta.

Chúng tôi cùng Nha Đầu chạy ra khỏi khách sạn, hình như Trịnh Duệ không có đuổi theo. Nha Đầu dẫn tôi đến đó chiếc xe Hummer bên cạnh, vừa nhìn thấy Hummer là tôi liền nghĩ tới Từ Lỗi, chúng tôi đã hai ngày không gặp mặt rồi, lại càng nhớ anh.

"Nhanh lên xe!" Nha Đầu kêu tôi.

Vừa lên xe, Nha Đầu liền chạy đi, rời khỏi chỗ đỗ xe, giống nhau bay vọt ra khỏi khách sạn.

Hình như Nha Đầu rất tức giận, tay cầm lái vẫn run, quai hàm cũng nổi lên.

"Anh ta có ức hiếp cậu hay không? Cậu có bị anh ta chiếm tiện nghi không?" Nha Đầu nghiêng đầu hỏi tôi.

"Không có, anh ta không chiếm được tiện nghi gì hết." Tôi khẽ thờ dài nói.

Lúc này sắc mặt Nha Đầu mới tốt hơn nhiều, lại hỏi: "Mình nói một mình cậu đi qua làm gì chứ? Biết rõ anh ta không có ý tốt, cậu còn đi gặp anh ta. Nếu để cho anh mình biết, anh ấy còn không tức chết chắc."

"Không phải mình cố ý đi gặp anh ta, mình có chuyện tìm anh ta. . ." Vừa nghĩ tới chuyện tờ báo, tôi liền càng thêm nhứt đầu.

"Chuyện gì làm cậu quên bất chấp an nguy đi qua gặp con heo đó vậy?" Giọng điệu Nha Đầu rất lớn, thái độ vô cùng không tốt.

"Là tờ báo." Tôi thờ dài một tiếng, vẫn quyết định nói việc này cho Nha Đầu.

Quan hệ của tôi với Nha Đầu còn thân hơn chị em, chuyện này tôi hiểu rõ lẽ không được bao lâu, hôm nay Nha Đầu không có xem báo, không nhất định đại biểu cho việc cô ấy cũng sẽ không thấy, còn có Từ Lỗi thậm chí mẹ tôi, bọn họ cũng có thể đọc báo. Hiện tại tôi nói việc này cho Nha Đầu, nếu như Từ Lỗi biết thì Nha Đầu còn có thể giúp tôi giải thích, về phần mẹ cũng chỉ có thể đi một bước nhìn từng bước.

"Gi? Con kia heo lại. . ." Xe "kết" một tiếng dừng ở ven đường, Nha Đầu dùng sức nắm tay lái, mắng: "Anh ta đúng là hèn hạ, chuyện như vậy cũng làm được! Không được, mình phải trở lại đập hấn hai cái nữa, đập đứt sinh mạng anh ta luôn, để cho sau này anh ta muốn làm chuyện xấu cũng không làm được."

"Tính đi Nha Đầu, chuyện này không thể làm ầm ỹ, động tĩnh quá lớn thì chúng ta cũng không tốt lành gì." Tôi kéo Nha Đầu.

Cuối cùng Nha Đầu nghe lời khuyên của tôi, rốt cuộc tiêu mất cơn tức, nhưng vẫn nói: "Nếu sau này cậu còn đơn độc gặp mặt, cùng người nào thì nhất định phải kêu mình, mình đến cậu mới có thể đi, bắt đầu từ bây giờ mình phải như hình với bóng đi theo cậu."

Tôi và Nha Đầu vẫn trò chuyện, mặc dù giọng nói của cô ấy tốt hơn nhiều, nhưng nghe được cô ấy vẫn rất tức giận. Thật ra thì không riêng gì cô ấy tức giận, tôi cũng rất tức giận, Trịnh Duệ thế mà lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ buộc tôi đi vào khuôn khổ, nhưng anh ta cũng quá coi thường tôi, cho là như vậy thì có thể buộc tôi đi vào khuôn khổ, cùng anh ta là vĩnh viễn không thể nào.

Đang lúc chúng tôi nói chuyện trời đất thì điện thoại vang lên, tôi mở ra xem, hiện trên màn ảnh chính là Từ Lỗi. Tôi nhìn Nha Đầu một cái, cô ấy lại nhìn cũng không nhìn tôi, hỏi: "Là anh mình sao?"

Tôi nhận, còn chưa kịp mở miệng, bên kia liền vội vàng hỏi: "Sao mới nghe điện thoại?"

Tìm tôi đập lỗ một nhịp, chẳng lẽ anh phát hiện gì? Đột nhiên căng thẳng thì nghe anh nói tiếp: "Anh gọi cho em mười cuộc điện thoại, em vẫn không nhận, gấp chết anh rồi."

Điện thoại di động để trong túi xách, nhất định là lúc tôi gặp mặt Trịnh Duệ, rung nên không nghe thấy.

"Anh đi rồi, sao không nói với em một tiếng?" Tất cả uất ức, tất cả khi nghe được giọng nói của anh lập tức tuôn ra ngoài.

Bên kia ngần ngừ, sau đó hốt hoảng nói: "Đồng Diệp, em đừng khóc, là anh không đúng, anh nhận lỗi với em. Bởi vì đột nhiên anh nhận được điện thoại của cấp trên muốn anh chạy về đơn vị trước năm giờ. Em cũng biết chức trách của quân nhân, quân lệnh như sơn, anh không kịp nói với em một tiếng liền vội vàng lên xe lao tới quân khu."

"Nhưng sau đó em vẫn gọi điện thoại cho anh, anh đều tắt máy không nhận." Nghĩ đến hốt hoảng khi đó, tôi càng thêm oán trách.

"Thật xin lỗi, Đồng Diệp, sau khi trở về đơn vị thì anh tắt máy, bởi vì lúc ấy quả thật có chuyện khẩn cấp, lúc ấy đang đi họp, tình huống hết sức đặc biệt, không cho phép bọn anh liên lạc với bên ngoài, chờ anh kết thúc cuộc họp để gọi điện thoại cho em đã là rạng sáng, lúc ấy có thể em đã ngủ, anh cũng không muốn làm phiền giấc ngủ của em."

Nghe giọng nói của Từ Lỗi chắc còn chưa phát hiện hình tôi cùng Trịnh Duệ trên báo, trong lòng hy vọng anh không nên phát hiện, chuyện này chỉ cần trôi qua, anh ấy đang ở đơn vị sẽ không phát hiện được tình hình của chúng tôi. Nhưng tôi thường nghĩ quá mức ngây thơ.

Tôi cùng Từ Lỗi trò chuyện rất nhiều, tạm thời lại quên là đang trên xe, bên cạnh còn có một kỳ đà cần mũi nghe, những chuyện này cũng không sao cả, hai ngày không có tin tức của anh, hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của anh, có thể không nói sao? Đột nhiên tôi phát hiện là tôi rất thích nhận được điện thoại của Từ Lỗi, điện thoại của anh khiến tôi có một cảm giác an tâm.

Từ Lỗi nói cho tôi biết, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại. Từ quân khu đến thành phố N chỉ cần đi ba tiếng, nếu như Từ Lỗi muốn tới đây, chỉ cần không có chuyện đặc biệt quan trọng xảy ra, mỗi ngày anh đều có thể chạy tới N thành phố N gặp mặt tôi sau khi tan việc, nhưng vấn đề nằm ở chỗ là anh chưa cưới, quân nhân chưa cưới là không thể tùy tiện ra khỏi cửa quân khu.

Nha Đầu cũng đang cười ở bên cạnh, từ đầu tới cuối, cô ấy nghe toàn bộ câu chuyện của tôi và Từ Lỗi, cô ấy nói: "Hai người quá chua nha." Ánh mắt mập mờ làm tôi thật ngại ngùng.

"Ai chưa? Cậu nói bậy gì đó?" Tôi liếc cô ấy một cái, nhưng vẫn nắm điện thoại, vẫn còn đang nói chuyện với Từ Lỗi.

"Mình chưa, anh mình quan tâm cậu nhiều hơn, trong lòng yêu cậu nhiều hơn, anh ấy sắp quên cô em gái là mình rồi, trọng sắc khinh em gái." Nha Đầu làm bộ như ghen, nụ cười ở khóe mắt lại bán đứng cô ấy.

"Cậu chọc mình." Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng rất ngọt.

Tôi cảm giác điện thoại của Từ Lỗi sẽ nghiện, mỗi lần nhận được điện thoại của anh thì tôi rất vui vẻ, giống như uống mật. Nha Đầu nói: "Cậu yêu anh mình rồi." Tôi lại phản bác: "Không thể nào." Nhưng trong lòng lại đang thắc mắc, tôi thật sự yêu sao?

Tôi vẫn cho là anh không thể biết nhanh như vậy, anh còn chừng mấy ngày mới có thể trở về, chỉ cần tôi không đi chọc Trịnh Duệ, ký giả tòa soạn cũng sẽ không bắt được đuôi của tôi cùng anh ta thì không xảy ra chuyện, chỉ cần chuyện này qua, Từ Lỗi trở lại cũng sẽ không phát hiện gì. Nhưng mà tôi lại sai lầm rồi, Từ Lỗi biết chuyện này rất nhanh, hơn nữa là ngày hôm sau, anh rất tức giận gọi điện thoại tới cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Tôi đi xe lửa về tỉnh, trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, nghĩ tới điện thoại của Từ Lỗi còn có trái tim tuyệt tình, lòng liền đau nhói.

Tôi vẫn biết, Từ Lỗi nhất định sẽ phát hiện chuyện tò báo, cũng nhất định sẽ tới đây chất vấn tôi, nhưng mà tôi lại vẫn cho rằng lấy sự sáng suốt Từ Lỗi sẽ làm anh không tin tưởng những giả dối trên báo, chỉ là không ngờ anh lại tức giận nhiều như vậy. Ghen tuông chẳng lẽ thật sự có thể khiến cho một người đàn ông đánh mất lý trí?

Điện thoại của Từ Lỗi gọi lúc nửa đêm, hình như còn uống rượu, giọng nói rất không tốt, giống như đang đè nén điều gì.

"Từ Lỗi, sao anh uống nhiều rượu như vậy? Uống rượu hại thân không biết sao?"

Nhưng lời tôi nói còn chưa xong liền bị anh ấy cắt ngang: "Đừng nói mấy chuyện này với tôi, tôi không thích nghe." Càng không ngừng thờ hờn hển, dường như rất khổ sở.

"Anh làm sao vậy? Người nào chọc anh tức giận sao?"

Nhưng anh lại không trả lời, tiếng hít thở càng lúc càng nặng, tiếng hừ hừ trong cổ họng "phát ra, tôi càng thấy kỳ lạ.

"Em biết rõ còn hỏi, em đều cùng người họ Trịnh đã làm gì, thật sự cho rằng tôi không biết sao?" Rất lâu, anh mới hỏi ra một câu như vậy.

Lời này vừa hỏi ra, tôi liền đoán được có thể anh đã thấy tờ báo liền vội vàng nói: "Từ Lỗi, chuyện tò báo, không phải thật."

"Tờ báo gì? Chuyện gì không thật?" Giọng nói của anh nghiêm túc hỏi.

Chẳng lẽ anh không có thấy tờ báo? Vậy lời vừa rồi. . . ?

"Bây giờ không phải hai người các người rất thân mật ở cùng nhau sao?" Anh lại chưa xót nói.

"Từ Lỗi, anh nói gì vậy? Em với anh ta làm sao có thể, bây giờ em là bạn gái của anh." Tôi giải thích rất nhanh chóng.

"Được rồi, tôi rất mệt mỏi, hôm nay cứ như vậy đi, ngày mai có thời gian sẽ gọi cho em." Anh nói xong lại không có cúp điện thoại rất lâu.

Tôi nghe âm thanh tĩnh lặng bên kia, cũng không có nhận được tiếng "tút tut", biết anh đã thành thói quen để cho tôi cúp điện thoại trước, tôi thờ dài một tiếng, nói: "Từ Lỗi, anh đừng bị báo chí hù cấu che mờ được không?"

"Các người ôm nhau cũng là thật." Rất lâu Từ Lỗi mới thờ ra một câu như vậy.

"Những thứ kia đều không phải là thật, tình huống lúc đó thật không phải giống như anh nghĩ."

"Vậy rốt cuộc là như thế nào?" Hỏi thờ Từ Lỗi càng ngày càng nặng, lúc này tôi có thể tưởng tượng ra được đầu điện thoại bên kia, nhất định Từ Lỗi rất khổ sở.

Tôi giải thích: "Từ Lỗi, đây là Trịnh Duệ sắp đặt, anh ta cố ý, anh ta cố ý để ký giả núp ở trong đám người, sau đó cố ý ôm lấy em, muốn tạo xi căng đan. . ."

"Thật sao? Thật sự là như vậy phải không?" Từ Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi: "Đồng Diệp, em còn muốn gạt tôi tới khi nào? Tôi hiểu rõ em không yêu tôi, em đồng ý cùng ở cùng tôi là bởi vì tôi ra sức ép buộc, thật ra thì em muốn rời khỏi tôi đã lâu, đúng không?"

"Không phải vậy, Từ Lỗi. Em không muốn rời khỏi anh, tim của em dành cho anh, em cam tâm tình nguyện qua lại với anh, anh phải tin tưởng em."

"Được, tôi mệt rồi, tôi không muốn nghe em bịa chuyện nữa, cứ như vậy đi, em cúp điện thoại cúp đi." Lúc tức giận như vậy những anh vẫn luôn giữ thói quen để cho tôi cúp điện thoại trước.

Thói quen này của anh làm tôi cảm động, nhưng bây giờ bất luận thế nào tôi cũng không thể cúp điện thoại, tôi muốn giải thích rõ chuyện này: "Từ Lỗi, em nói đều là thật, không tin anh có thể hỏi Nha Đầu, lúc ấy Nha Đầu cũng ở đó. Em thật sự không có phản bội anh."

"Được rồi, chuyện này tới đây là hết đi, có cũng được mà không có cũng được, tôi không muốn nghe, em cúp điện thoại đi, nếu không tôi cúp." Giọng nói của Từ Lỗi lạnh lùng truyền tới từ ống nói bên kia.

"Từ Lỗi. . ." Tôi còn muốn giải thích nữa thì lại nghe Từ Lỗi la to một tiếng: "Đồng Diệp, tôi đã không muốn truy cứu chuyện của em và họ Trịnh, em còn muốn như thế nào nữa? Tôi hiểu rõ mặc kệ là ngày trước hay là hiện tại, em đều bắt đắ dĩ mới đi cùng với tôi, tôi biết rõ trong lòng em cũng không thoải mái, là tôi kiên quyết yêu rồi áp đặt ở trên người của em, tôi hiểu rõ em không từ chối tôi là bởi vì trời sanh tính em chính là mềm yếu như thế. Bắt đầu từ bây giờ, tôi tôn trọng ý của em, tôi để cho em tự đi theo người lựa chọn trong lòng, tôi buông tay còn không được sao?" Nói xong, anh cúp điện thoại.

Câu nói sau cùng đó đã tổn thương tôi rất sâu, anh thật sự quyết định buông tay sao? Chẳng lẽ một tờ báo cứ chia rẽ chúng tôi như vậy? Đây chính là mục đích của Trịnh Duệ? Nhưng một người thông minh như Từ Lỗi, sao anh tin tưởng xi căng đan giả dối không có thật đó? Anh không phải một người nhẹ tin xi căng đan?

Tôi gấp gấp gọi điện thoại lại, vang lên rất nhiều tiếng nhưng anh đều không nhận, gọi lại vẫn như thế. Tôi khóc ra tiếng, lại gọi nhắn tin qua giải thích, nhưng anh vẫn không trả lời tôi. Tôi biết rõ lần này tôi nhất định làm anh tổn thương rất sâu, nghĩ đến đây tôi càng hận Trịnh Duệ hơn.

"Sao thế, bảo bối?" Dĩ nhiên mẹ nghe được tôi khóc, đẩy cửa ra ôm lấy tôi.

"Mẹ, Từ Lỗi, anh ấy không cần con nữa, anh buông tay con." Thấy mẹ, tôi liền xem như cây cỏ cứu mạng, ôm lấy bà khóc thút thít.

"Từ Lỗi? Anh trai Từ Nhan? Con với cậu ầu quen nhau sao?" Trong giọng nói của mẹ có ngoài ý muốn cũng có sớm đã đoán được.

"Mẹ, con phải làm thế nào? Con nên làm như thế nào?"

Đêm đó, tôi ôm mẹ khóc suốt, ngày hôm sau mang theo đôi mắt sưng húp đến cơ quan, nhưng mà tôi lại đã không còn lòng dạ làm việc. Càng nghĩ càng sợ nên cấp trên nghỉ, ngồi xe đi tới quân khu của Từ Lỗi. Từ thành phố N đến tỉnh chỉ cần ba giờ, cho nên trong lo lắng thấp thòm, tôi đã đến bên ngoài quân khu của anh. Nhìn lính canh gác nghiêm túc ngoài cửa, tôi căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ tới lính canh gác ở đơn vị của A Hạo đã từng ngăn cản tôi, mà ở đây là quân khu nên càng không thể nào cho tôi đi vào?

"Đồng chí, cô tìm ai?" Lính canh gác thấy tôi vẫn do dự ngoài cửa liền đi tới hỏi tôi.

"Tôi. . . Tôi tìm Từ Lỗi."

"Trường ban Từ?" Lính canh gác quan sát tôi, đang lúc tôi còn căng thẳng, anh ấy đi qua gọi điện thoại, sau khi ra ngoài thì nói với tôi: "Cô đợi ở đây nhé, trưởng ban Từ lập tức tới ngay."

Trong lòng tôi vẫn đang suy nghĩ, anh sẽ không ra gặp tôi? Tức giận đó, nghi ngờ tôi và Trịnh Duệ có quan hệ gì, nhất định sẽ tức giận không đến muốn gặp tôi chứ? Nhưng mà tôi lại đoán sai, không qua mấy phút, từ cửa lớn đi tới một người quân trang thẳng thớm, nhìn từ xa không thấy rõ, đợi lại gần chút mới phát hiện thật sự là Từ Lỗi. Hôm nay anh mặc một bộ quân phục mùa thu, quân phục kiểu mới mặc ở trên người anh rất anh tuấn, trên đầu đội nón lính, đẹp trai hơn bất cứ lúc nào.

"Đồng Diệp, sao em lại tới đây?" Nhìn thấy tôi, Từ Lỗi vẫn rất kinh ngạc.

Vừa nhìn thấy anh thì nước mắt của tôi đã rơi xuống, nhào vào trong ngực của anh khóc lên: "Em lo lắng cho anh, em sợ anh không để ý đến em nữa." Vừa nghĩ tới lời của anh nói ngày hôm qua, tôi không nhịn được uất ức, nước mắt càng tràn ra.

Từ Lỗi nhìn xung quanh một chút, đẩy tôi, nói: "Đừng như vậy, Đồng Diệp, nơi này là quân khu, em đừng ôm anh khóc. Chúng ta vào đi thôi, có gì vào ký túc xá của anh lại nói."

Tôi mới lau nước mắt, lại phát hiện lính canh gác đều tò mò nhìn chúng tôi, ánh mắt kia rất mập mờ khiến mặt của tôi đỏ ửng, lúng túng vào cửa quân khu cùng anh.

Dọc theo đường đi, có người dừng chân nhìn chúng tôi, cũng có người chỉ trỏ bàn tán âm ỉ, cũng có người che miệng cười. Từ Lỗi lạnh lùng trừng mắt, bọn họ lại giả bộ không có gì, đi qua người chúng tôi. Tôi căng thẳng muốn kéo tay anh, Từ Lỗi nhìn xung quanh một chút, không có đội trật tự thì kéo tay của tôi, dẫn vào ký túc xá của anh.

Phòng ký túc xá mà Từ Lỗi ở lầu hai của một căn lầu nhỏ bên cạnh nơi làm việc, vừa vào ký túc xá thì anh liền vội vàng khóa cửa lại rồi, tôi cũng chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cũng đã ôm lấy tôi, cũng hôn xuống.

"Từ Lỗi, anh đừng như vậy, anh nghe em nói trước đã. . ."

"Không nghe không nghe, cô gái nhỏ em chỉ biết giàu vò, cuối cùng em muốn anh như thế nào?" Hôn vừa vội vừa bá đạo, hôn đến tôi hoàn toàn mất hết năng lực suy nghĩ.

Anh cởi quần trang rất vội, kéo tôi, nhanh chóng cởi hết quần áo của tôi. Dùng sức ép một chút đè tôi lên bàn, tôi hoảng sợ kêu một tiếng, cũng cảm giác anh đặt lên thân thể của tôi.

"Từ Lỗi, anh hãy nghe em nói, em thật sự . . . um—" Tôi còn chưa kịp giải thích thì cảm thấy phía dưới của anh đã chen vào thân thể của tôi, dùng sức đẩy, đi sâu vào hoa tâm.

Không có bất kỳ đạo đầu, cũng không có bất kỳ vuốt ve nào, anh cứ nặng nề đặt vào thân thể của tôi, nộ lòng điên cuồng hét lên, đang gặm thét, dùng sức va chạm tôi. Bởi vì thân thể vẫn khô ráo, anh đẩy một cái, tôi cảm thấy đau đớn, kêu lên: "Đau. . . Anh nhẹ một chút!"

Từ Lỗi thả chậm tốc độ, tay nhẹ đưa đến nơi của tôi và anh, từ từ vuốt, xoa dịu đau đớn của tôi. Dần dần, đau đớn biến mất, khoái cảm được dâng lên.

"Um . . . Từ Lỗi. . ." Không có đau đớn, cảm giác trống rỗng dâng lên.

Từ Lỗi đẩy vào từ phía sau, tay của anh ôm eo tôi thật chặt, tôi bị đè trên bàn, thân thể không thể không dán chặt vào bàn, để tránh rớt xuống. Sau khi nhập vào lại đều đặn khiêu khích dục vọng của tôi, cũng bức ra tiếng rên rỉ trong lòng.

"Đồng Diệp, anh yêu em. . ." Tay của anh vuốt ve mông đẹp của tôi, một tay đưa tới nắm quả đào mọt của tôi, nhẹ nhàng vuốt qua điểm hồng trên quả đào.

Anh vừa sờ vào thì thân thể của tôi run rẩy mãnh liệt, khoái cảm từ bộ ngực còn có phía dưới đồng loạt truyền tới, cả hai khoái cảm khiến tôi không nhận được rên rỉ.

"Yêu em. . ." Anh dùng lực sức tôi lên, để cho tôi nằm sấp ở trên bàn, tách hai chân của tôi ra, để cho tôi vừa kích với tư thế vận động mà anh rất thích. Dùng sức một cái, anh lại ngay ngắn chui vào.

"Từ Lỗi. . ." Tôi muốn ôm lấy anh, nhưng thân thể tôi bị anh đè ở trên bàn, tôi không thể động đậy, càng thêm bất lực.

Từ Lỗi có thể cảm thấy tôi bất lực, ôm tôi quay lại, mặc dù như thế, nhưng nộ lòng của anh phía dưới vẫn ở trong cơ thể tôi, cũng không có ra ngoài. Vừa chuyển, tôi đối mặt với anh, anh dùng lực ôm lấy tôi áp xuống mặt bàn, nhún người, vào sâu hơn.

"Từ Lỗi, em. . . thật không có. . ." Sau khi anh nặng nề xâm nhập một cái, tôi đạt tới Thiên đường, dùng sức cắn bờ vai của anh, nhận lấy một đợt lại một đợt khoái cảm.

Khi đợt sóng thứ ba đánh úp về phía tôi, tôi nghe đến tiếng Từ Lỗi thở dốc nặng hơn, người run một cái, tôi cảm thấy anh cũng sắp bắn ra rồi.

"Đừng bắn vào trong, sẽ có thai." Tôi đẩy anh, lúc này vì anh muốn quá gấp, chúng tôi không dùng các biện pháp, chỉ sợ thật sự mang thai.

"Có thai đi, có thai thì sinh." Từ Lỗi cũng không có dừng hành động lại bởi vì tôi ngăn cản, dùng sức xâm nhập, trong cổ họng anh gặm nhẹ một tiếng, nhắm mắt tựa như dòng nước xiết bắn ra, dội vào hoa tâm.

Khi tất cả đều kết thúc, anh ôm tôi thở không ngừng, tôi cũng nằm ở trong ngực của anh cảm nhận tất cả, mùi vị tốt đẹp khiến tôi còn đắm chìm trong mây gió mới vừa rồi trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả chính tôi cũng không biết cảm giác thỏa mãn tập kích vào trái tim của tôi.

"Từ Lỗi, anh phải tin tưởng em có được không?" Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, lại thấy sắc mặt của anh nhìn cũng không tốt.

Từ Lỗi nhìn tôi, trong ánh mắt có lửa, cuối cùng anh vẫn đẩy tôi ra.

Cả người anh với tôi đều trơn bóng, không mặc gì, anh vừa đẩy ra thì tôi liền nhìn thấy vóc người hoàn mỹ đó. Phía dưới anh, nộ long còn vênh lên cao, cũng chưa mềm đi, vừa nhìn tôi lại đỏ mặt, ngượng ngùng chuyển ánh mắt, cố gắng không nhìn tới phía dưới của anh, mắt chỉ dám dừng lại ở gương mặt của anh.

"Từ Lỗi, như thế nào thì anh mới nguyện ý tin tưởng em?" Vừa nghĩ tới anh vẫn còn đang giận tôi, lòng tôi liền rối bời.

Anh nhìn tôi một cái, lặng lẽ mặc quần áo vào, lại mặc quần áo vào cho tôi, sau đó thở dài một tiếng, ôm tôi: "Đồng Diệp, khi nào thì em mới có thể hiểu được lòng của anh?"

"Em hiểu, cho nên anh không cần giận em được không?"

"Được, anh tin tưởng em, nhưng em luôn mềm lòng, em đồng ý làm bạn gái của anh là cũng là bởi vì sự yếu lòng của em, anh sợ đến lúc đó em cũng bởi vì nhất thời mềm lòng nên đồng ý Trịnh Duệ. . ."

"Không phải vậy, không phải như vậy, em và Trịnh Duệ là không thể nào, căn bản là em không thương anh ta." Tôi giải thích.

"Nhưng em cũng không thương anh, không phải sao? Dưới tình huống không thương, em đều có thể đồng ý với anh, đến lúc đó mẹ em lại ép em, em sẽ lập tức đồng ý yêu cầu của Trịnh Duệ."

Tôi lắc đầu kêu lên: "Không phải vậy, em đồng ý anh không phải là bởi vì anh ép em, mà bởi vì là. . ."

"Bởi vì sao?" Ánh mắt của Từ Lỗi rất sáng.

"Bởi vì. . . Bởi vì em từ từ thương anh." Cuối cùng, tôi không thể không thừa nhận tại sao ngày hôm qua tôi nghe anh nói muốn buông tay tôi lại hoảng loạn như thế, thì ra là trong lúc vô tình tôi đã thương anh.

Từ Lỗi trầm mặt hỏi: "Có thật không? Em không có lừa gạt anh đó chứ?"

"Không có, em thật sự thương anh." Tôi lớn tiếng thừa nhận.

Rất cuộc hiểu rõ, tại sao lúc anh ép tôi mà tôi không ghét, tại sao lúc anh trẻ con với tôi, tôi lại không ghét, càng là lí do lúc mẹ không muốn tôi yêu quân nhân thì tôi lại nghĩ tới Từ Lỗi mà không có nghĩ đến A Hạo. Thì ra là lòng của tôi đã sớm ở chỗ anh, rốt cuộc là bắt đầu khi nào? Tôi dùng sức nghĩ, lại nghĩ không ra.

"Em biết anh chờ em nói những lời này đã chờ bao lâu không?" Từ Lỗi dùng sức ôm lấy tôi, hôn mặt của tôi còn có môi: "Đợi gần mười năm rồi, đợi rất vất vả."

"Từ Lỗi, anh. . ." Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, lại bị anh ngậm vào môi.

Anh rất chăm chú hôn tôi, dịu dàng chưa từng có, dần dần hòa tan tôi.

"Từ Lỗi. . ." Tôi mê muội nhìn anh.

Dục vọng của anh vừa vội vừa mãnh liệt, tới rất nhanh, dục vọng cứ nóng hực chia vào nơi mềm mại tôi, tôi rên rỉ một tiếng: "Từ Lỗi, anh buông em ra, đâu có ai như anh không ngừng. . ."

"Em là vợ anh, anh muốn em không đủ." Cúi đầu lại muốn hôn.

Bởi vì trong lòng đã nhận định anh, cho nên anh hôn anh vuốt ve càng làm cho tôi cảm thấy thỏa mãn từ trong lòng, bởi vì tim cùng tim kề sát khiến hai người kích tình mãnh liệt hơn.

Cốc cốc cốc! Một tiếng gõ cửa vang lên.

Tôi cùng Từ Lỗi giật mình, Từ Lỗi ôm tôi, hỏi một tiếng: "Ai vậy?"

"Anh Từ, là em."

Giọng nói ngoài cửa khiến Từ Lỗi hơi ngẩn ra, anh vội vàng gài áo đang mở của tôi lại, lúc này mới đi mở cửa. Đứng ngoài cửa là một nữ quân nhân, nhìn cấp bậc chắc là Thượng úy, chỉ là gương mặt kia rất đẹp, không giống cô gái yếu ớt bình thường mà có khí khái của đàn ông.

Hiển nhiên người nữ quân nhân cũng nhìn thấy tôi, vẻ mặt ngẩn ra, ngạc nhiên: "Vị này là. . .?"

Từ Lỗi mỉm cười nhìn tôi một cái, nói: "Anh giới thiệu một chút, đây là bạn gái tôi - Đồng Diệp, người này là quân y - Trần Tuệ."

Tôi gật đầu với cô ta, vươn tay nói: "Xin chào, rất vui mừng biết cô."

Nhưng tôi nhìn thấy lúc cô ta nghe thấy lời Từ Lỗi nói thì sắc mặt trắng bệch, cô ta như không nhìn thấy tôi đưa tay ra, chỉ hỏi Từ Lỗi: "Anh có bạn gái?"

"Đúng vậy, tôi và Đồng Diệp lui tới một đoạn thời gian rồi."

Tôi rất ngạc nhiên quan sát cô ta, nhìn vẻ mặt cô ta, giống như không thể nào tiếp thu được sự thật Từ Lỗi có bạn gái, nhưng tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ. . .?

"Nhưng anh cũng không có nói cho em biết chuyện anh có bạn gái." Cô ta dùng sức cắn môi.

Từ Lỗi trầm mặt xuống nói: "Chuyện tôi có bạn gái hay không cũng phải nói với em sao?"

"Không, không phải vậy, em. . ."

Từ Lỗi cũng dứt khoát, nói: "Quân y Trần tìm tôi có việc sao?"

Tôi nhìn hai người bọn họ, hai người đều rất căng thẳng, Từ Lỗi căng thẳng có lẽ sợ làm cho tôi hoài nghi? Hay là . . ? Quan hệ của hai người bọn họ chắc chắn không phải đơn giản như vậy, ánh mắt Trần Tuệ nhìn anh rất khác, mà dường như Từ Lỗi đang né tránh ánh mắt của cô ta, thỉnh thoảng liếc tôi một cái, trong này nhất định có vấn đề. Ánh mắt hai người mập mờ, tuyệt đối không phải là một quan hệ đồng nghiệp bình thường, chẳng lẽ . . ?

"Thật xin lỗi, em . . em đi đây." Trần Tuệ đau lòng nhìn Từ Lỗi, lại bắn tới tôi một ánh mắt oán hận, thấy Từ Lỗi không có một động tác giữ lại liền quay đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Lần đầu tiên trái tim dán gần Từ Lỗi như vậy, tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Tình cảm dành cho Từ Lỗi lại đang bắt tri bất giác càng ngày càng sâu, đây là tôi không có nghĩ tới, nhưng là nữ quân y xuất hiện quá mức đột ngột, cũng quá mức kinh ngạc, cuối cùng tôi cảm thấy giữa cô ta và Từ Lỗi có gì đó, bởi vì sắc mặt của Từ Lỗi rất kỳ lạ.

Bởi vì tôi đến quân khu đã gần buổi trưa, Từ Lỗi dẫn tôi đến nhà ăn của đơn vị. Quân khu tổng cộng có năm nhà ăn, nhưng là nhà ăn lớn cũng chỉ có một, nghe nói là quân nhân cấp cao mới có thể đi ăn. Trong nhà ăn, tôi thấy rất nhiều cấp bậc cao, dĩ nhiên cũng có sĩ quan cấp úy, trong đó bao gồm nữ quân y đó. Đúng, nữ quân y cũng ở đây, đang ở cách tôi cùng Từ Lỗi không xa. Từ Lỗi thấy cô ta, sắc mặt cứng đờ, hình như rất không thoải mái, mà dĩ nhiên cô ta nhìn tôi chăm chăm, trong ánh mắt có điều khác thường.

Vừa thấy cô ta, trong lòng tôi liền không nhịn được thấy chua chua. Dáng dấp Trần Tuệ xinh đẹp như vậy, vóc người càng thêm kiêu ngạo, cùng Từ Lỗi như lửa gần rơm, giữa bọn họ nhất định là có gì, bằng không Từ Lỗi anh sẽ không khẩn trương như vậy.

Có đôi khi chuyện sợ nhất thường xảy ra, nữ quân y bước lảo đảo từ từ đi tới trước bàn chúng tôi, mỉm cười nói: "Tôi có thể ngồi không?"

Tôi ngại từ chối, đang muốn nói có thể thì lại nghe Từ Lỗi nói: "Bên cạnh không phải có chỗ trống sao?" Ý của anh lại hết sức rõ ràng, không muốn cô ta ngồi bàn chúng tôi.

Tôi cảm giác Từ Lỗi từ chối quá trực tiếp, hình như nữ quân y cũng không tiếp nhận nổi lạnh lùng của anh, ngồi xuống nói: "Anh Từ, anh trọng sắc khinh bạn."

"Tôi đồng ý cho em ngồi xuống sao?" Giọng của Từ Lỗi rất cứng rắn.

"Anh Từ, trước kia anh cũng không thế này, sao bây giờ có chị dâu mới rồi liền quên mất em gái là em chứ? Trước kia anh đồng ý gì với em?" Về mặt Trần Tuệ khó nén đau lòng.

Tôi nghi ngờ nhìn hai người bọn họ, giữa bọn họ nhất định có vấn đề. Từ Lỗi đối với người khác luôn luôn là tao nhã lễ độ, lúc nào gặp anh lạnh lùng và cứng rắn đối xử với một người khác như thế? Anh đang che giấu nội tâm hốt hoảng của chính mình sao? Chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có gì? Hay là trước kia bọn họ từng yêu? Nhìn Trần Tuệ đối xử với Từ Lỗi. . . nhiệt tình, rất khó tin bọn họ chỉ là đồng nghiệp.

Từ Lỗi hốt hoảng nói: "Trần Tuệ, em nói bậy gì thế?"

"Trước kia hai chúng ta rất tốt, anh đã nói anh sẽ tốt với em cả đời, nhưng hôm nay anh có chị dâu mới rồi, anh liền hung dữ với em"

Sắc mặt của Từ Lỗi rất kỳ lạ, giọng nói rất không bình tĩnh: "Trần Tuệ, trước mặt chị dâu của em, đừng nói lung tung."

"Em có nói lung tung sao? Chẳng lẽ trước kia anh chưa từng nói sẽ đối xử tốt với tôi sao?" Ánh mắt của Trần Tuệ rất sáng, bên trong hình như nước mắt đang nhấp nháy.

Từ Lỗi á khẩu, nhúm mày: "Đúng là tôi đã từng nói, nhưng mà không phải em . ."

"Em . . ." Trần Tuệ buồn bã nhìn tôi một cái, muốn nói lại thôi, sau đó cố giả bộ nở nụ cười nói: "Thật xin lỗi, em đi đây."

Lần này cô ta đi, tôi cùng Từ Lỗi đều duy trì im lặng. Từ Lỗi không biết đang nghĩ gì, vẻ mặt rất nặng nề.

Trong đầu của tôi xuất hiện lời Trần Tuệ mới vừa nói: "Anh Từ, trước kia anh cũng không thế này, sao bây giờ có chị dâu mới rồi liền quên mất em gái là em chứ? Trước kia anh đồng ý gì với em?" Rất khó sở mà nghĩ tới những thứ này, từng câu nói của cô ta chui lên đầu óc của tôi: "Trước kia hai chúng ta rất tốt, anh đã nói anh sẽ tốt với em cả đời, nhưng hôm nay anh có chị dâu mới rồi, anh liền hung dữ với em."

Cô nói là "chị dâu mới", chẳng lẽ là nói giữa bọn họ từng yêu nhau sao? Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng của tôi lại đau. Nhìn Từ Lỗi, tôi có kích động muốn khóc.

"Anh. . ."

"Em. . ."

Tôi cùng Từ Lỗi mở miệng đồng thời, cùng sững sờ ngay lập tức, tôi vội nói: "Anh nói trước đi."

"Em nói trước đi."

Hai người lại đồng thời nói chuyện, lại sững sờ, tôi nói: "Vậy thì anh nói trước đi."

Từ Lỗi thở dài nói: "Đồng Diệp, không cho đầu nhỏ của em suy nghĩ lung tung."

Tôi nhỏ giọng nói thầm: "Nhưng anh lại làm cho em suy nghĩ lung tung." Vừa nghĩ tới Trần Tuệ, xinh đẹp như vậy, ở chung một chỗ cùng Từ Lỗi sao xứng đôi như vậy thì trong lòng của tôi cũng rất không có cảm xúc, tại sao những người đàn ông tôi thích cuối cùng đều sẽ có chuyện như vậy?

Từ Lỗi vịn gương mặt của tôi, ép tôi nhìn anh, nói: "Đồng Diệp, không phải trong đầu nhỏ của em bắt đầu hoài nghi tâm lòng của anh rồi đó chứ?"

"Không có." Tôi bĩu môi, không hề phủ nhận, mặc dù đó là sự thật.

"Còn nói không có, em nhìn em đi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhũ thành một nắm rồi. Anh và quân y Trần chỉ là đồng nghiệp, coi như là bạn tốt đi, những thứ khác không có gì, em không cần suy nghĩ lung tung."

"Nhưng. . ." Tôi lại không kiềm chế nhớ lại câu nói lập lờ nước đôi của Trần Tuệ, trong lòng rất không thoải mái.

Từ Lỗi véo mặt của tôi, nói: "Anh khẳng định trong đầu bảo bối Đồng Diệp đang suy nghĩ một vài chuyện không có thật, có đúng hay không? Em phải nhớ, lòng của anh đối với em là bất kỳ ai, bất cứ chuyện gì cũng không thay đổi được, một đời một kiếp, đời đời kiếp kiếp đều không thể thay đổi."

"Thật sao, sẽ không gạt em chứ?" Không biết đến bao lâu thì tôi lại hỏi một tiếng.

"Thế nào? Có phải em không muốn tin tưởng anh không?" Từ Lỗi gấp một miếng thịt gà vào trong chén tôi, ngừng đầu hỏi tôi.

Tôi trả lời một câu: "Tin chứ." Vui đầu ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn không nhin được bắt đầu hoài nghi, suy nghĩ kia hành hạ đến tinh thần tôi không yên, suy nghĩ một chút lại nói: "Em thấy buổi chiều em vẫn nên trở về, ở chỗ này cũng không tiện." Thật ra thì tôi muốn nói, tôi không quấy rầy hai người 'tình chàng ý thiếp', nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào. Lần này xin nghĩ, tôi và đồng nghiệp đổi ca, cho nên sẽ có hai ngày nghỉ, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt hai người bọn họ mập mờ, tôi liền hận không lập tức rời đi.

"Không cho em đi, nếu như em không xin nghỉ, anh gọi điện thoại cho lãnh đạo của em nói." Từ Lỗi rất bá đạo, không cho tôi thoát khỏi tầm mắt của anh.

Tôi ngẩn người, nhưng vẫn gật đầu đồng ý ở lại. Ở trên bàn cơm, tôi ăn không biết ngon, Trần Tuệ ngồi ở bên cạnh bàn chúng tôi, ánh mắt cũng không chớp nhìn tôi chằm chằm. Nhà ăn của đơn vị theo hình thức tiệc đứng, muốn ăn bao nhiêu có thể tự đi lấy, Từ Lỗi lấy rất nhiều thức ăn đặt ở trên bàn ăn vì tôi, nhưng mà tôi lại ăn không vô. Đặc biệt là thấy ánh mắt của Trần Tuệ càn quét trong lòng tôi có một ngọn hỏa đang bốc lên, nhưng lại không tiện phát ra.

Sau bữa cơm trưa, Từ Lỗi đưa tôi thăm quan xung quanh. Tôi hỏi anh có thể không đi làm sao? Thế nhưng anh lại nói đã sớm hỏi ý lãnh đạo, lãnh đạo cũng nghe nói tôi tới liền đồng ý cho anh đi cùng tôi. Tôi cảm thán nói: "Lãnh đạo của các anh thật tốt." Anh cười nói: "Anh luôn độc thân, lãnh đạo vì vấn đề hôn nhân của anh luôn thúc giục anh nhiều lần, lần này rốt cuộc đưa bạn gái tới, bọn họ vui mừng còn không kịp đấy." Lời này cũng tỏ rõ căn bản giữa anh và Trần Tuệ không có gì.

Quân khu có một hồ nhân tạo, rất giống Tây Hồ, nghe Từ Lỗi nói ở chỗ này có lúc sẽ phi cơ huấn luyện năng lực phản ứng của cán bộ chủ chốt, tôi không hiểu cái hồ này có gì tốt để huấn luyện, nhưng hỏi anh thì anh lại không nói cụ thể, chỉ nói là có một số việc bí mật quân sự cho nên không thể nói.

Nơi đó có một cánh rừng nhỏ, bình thường có rất nhiều quân tàu còn có quân nhân đều đến chỗ này nghỉ ngơi nói chuyện phiếm hóng mát, nơi đó có bang ghế đá dài còn có cái bàn đá nhỏ.

"Mệt không?" Từ Lỗi kéo tôi ngồi xuống băng ghế dài, lại lấy khăn giấy lau mồ hôi cho tôi.

"Đừng, em tự làm." Tôi ngượng ngùng cầm lấy khăn giấy của anh.

Trong cánh rừng nhỏ, mặc dù không có nhiều người, tất cả mọi người đang làm việc, nơi này chỉ có một vài quân tàu còn có mấy quân nhân, nhìn dáng dấp cũng là đu cùng vợ hoặc bạn gái ra ngoài. Tôi thấy có mấy quân nhân nhìn chúng tôi, trong đó có thể biết Từ Lỗi, chào hỏi anh. Những quân nhân kia cũng có cấp bậc rất cao, có một là Thượng tá, tất cả mấy người khác đều là cán bộ cấp chỉ huy.

"Lão Từ, đây là bạn gái cậu mới quen?" Thượng tá tới đây chào hỏi.

Từ Lỗi nhìn tôi, cười: "Ừ, đúng vậy. Đây là bạn gái tôi - Đồng Diệp, Đồng Diệp, đây là tham mưu Đồng của bọn anh."

Tham mưu Đồng nhìn tôi, nói: "Bạn gái của cậu có đáng đáp thật là xinh đẹp, thẳng thớm cậu có điểm phúc không ít, định lúc nào thì kết hôn?"

"Nhanh thôi, em đã gửi báo cáo." Từ Lỗi cười giải thích.

Nhưng lời này lại làm cho tôi rất kinh ngạc, anh gửi báo cáo kết hôn sao? Nhanh như vậy hả? Sao không nói với tôi chuyện này? Suy nghĩ một chút, hình như anh từng nói muốn gửi báo cáo, nhưng lúc đó tôi cho là anh đang nói đùa, nào biết là thật. Sau khi tham mưu Đồng đi, tôi nhẹ nhàng hỏi anh: "Sao anh gấp đi báo cáo như vậy?"

"Dù sao sớm muộn gì cũng phải gửi, không bằng bây giờ gửi báo cáo luôn, em là vợ anh, đóng con dâu của anh lên rồi, em cũng sẽ không bị người khác cướp đi." Anh nói rất nghiêm túc, nhưng tôi luôn cảm giác hình như là hư ảo.

Rất không có tương lai, tôi liền nghĩ tới nữ quân y đó, bọn họ như lửa gần rơm, khẳng định xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi lại không tiện hỏi anh cận kề, tôi cũng khẳng định anh sẽ không nói gì cho tôi biết. Vừa nghĩ tới chuyện này, tôi lại bận tâm.

Anh cùng tôi ngồi một lúc lâu, sau đó đồng nghiệp lại gọi anh đi, nói lãnh đạo gọi anh có chuyện gì, anh cười xin lỗi với tôi, để cho tôi ngồi một lát, anh lập tức trở lại.

Sau khi anh đi, tôi liền cảm giác không khí bốn phía rất không đúng, mọi ánh mắt người nhìn tôi đều không giống nhau, điều này làm cho tôi rất khó chịu, rất lúng túng, đứng dậy muốn rời đi.

"Đây không phải là chị Đồng sao?" Một giọng nói đúng lúc xuất hiện ở sau lưng tôi, tôi quay đầu lại, phát hiện đó là nữ quân y.

"Thật đúng là chị à? Tôi còn tưởng rằng nhận lầm người chứ, sao chị biết chỗ này?" Nữ quân y đi tới, đang ngồi xuống bên cạnh tôi, lại liếc nhìn xung quanh, tò mò hỏi: "Anh Từ Lỗi đâu? Sao anh ấy lại ném một mình chị ở nơi này?"

Thấy nữ quân y, trong lòng tôi rất không thoải mái, mặc dù như vậy đối với cô ta có thể vô cùng không công bằng, nhưng mà tôi lại ghét cô ta, bởi vì quan hệ với Từ Lỗi nên tôi cũng không ưa được cô ta. Tôi gật đầu với cô ta một cái, nói: "Từ Lỗi sẽ trở về ngay thôi."

Tôi đứng lên muốn rời khỏi, có cô ta ở bên cạnh, tôi không có lòng ngấm gì hết, cũng không có sức lực. Nhưng không nghĩ đến cô ta lập tức đi theo, nói với tôi: "Chị Đồng, tôi thật sự là có chuyện muốn tìm chị, lúc này anh Từ ở đây, tôi ngược chừng đi lên quầy rầy hai người."

"Chuyện gì? Mời quân y Trần nói đi." Tôi nhìn cô ta một cái, nhìn cô ta ở khoảng cách gần, đáng đáp người này sao xinh đẹp, trong lòng tôi lại chua, người đẹp như thế, làm sao Từ Lỗi sẽ từ chối chứ?

Trần Tuệ nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói với tôi: "Chúng ta qua bên kia đi, bên này nhiều người, sợ bị người ta nghe không tốt."

Tôi gật đầu một cái, theo cô ta đến một ghế đá dài khác, bên này cách bên kia khá xa, người cũng rất ít. Tôi nói: "Có gì cứ nói đi."

"Có phải chị vẫn luôn hoài nghi quan hệ giữa tôi và anh Từ hay không? Chị muốn biết chuyện giữa tôi và anh Từ sao?" Ngược lại cô ta rất là dứt khoát, hỏi thẳng.

Tôi ngẩn người, không ngờ cô ta lại trực tiếp như thế, cho là cô ta sẽ phải kiêng dè chuyện của bọn họ, tôi hỏi theo lời của cô ta: "Quan hệ thế nào? Không phải đồng nghiệp sao?"

"Trước kia quan hệ giữa tôi và anh Từ là quan hệ yêu thương, tôi còn từng mang thai đứa con của anh ấy." Cô ta bất thành linh ném ra một quả bom, nổ đến tôi trợn mắt há mồm.

Cái gì? Tôi lập tức đứng lên, không dám tin nhìn cô ta, từng mang thai đứa con? Hai người bọn họ lên giường? Đứa con có thể nghỉ ngơi, còn chuyện thân mật nữa? Lòng của tôi đang run rẩy, tại sao có thể như vậy? Nhớ tới Từ Lỗi nói lúc ăn cơm, anh và cô ta thật sự là quan hệ nam nữ? Sao vừa rồi Từ Lỗi không nói với tôi?

"Quân y Trần, chuyện đùa này quá trớn, tuyệt đối không thú vị." Đột nhiên tôi cười lạnh lùng một tiếng, phủ định lời cô ta nói.

"Chị không tin thật sao? Lúc đầu anh Từ là lính của cha tôi, sau đó anh tới quân khu, tôi là cũng được điều đến bệnh viện quân khu của anh ấy. Tình cảm hai người chúng tôi luôn rất tốt, anh ấy rất yêu tôi, còn nói muốn kết hôn với tôi."

Tôi run rẩy đôi môi nói: "Không thể nào, Từ Lỗi nói các người chỉ là đồng nghiệp."

"Sao không thể nào, chị đi hỏi tất cả mọi người trên dưới ở quân khu một chút xem, người nào không biết tôi và anh Từ đang yêu nhau, nhưng mà tôi lại không biết tại sao anh ấy lại lui tới với chị, còn vì vậy bỏ rơi tôi. Ba ngày trước, tôi nói cho anh ấy biết tôi mang thai, anh ấy vội vàng chạy về, tôi còn vì anh ấy mà tự sát, chị xem bây giờ trên tay của tôi còn quần băng đây. Sau khi anh ấy trở lại nói tôi không nên kích động, nói anh ấy sẽ lấy tôi, anh ấy lập tức đi báo cáo." Trần Tuệ nói xong thì đưa cổ tay phải của cô ta ra trước mặt tôi, quả nhiên quần băng.

Thân thể của tôi càng không ngừng run rẩy, không thể nào tin lời cô ta nói, nhưng ba ngày trước đột nhiên Từ Lỗi rời khỏi tôi chạy về đơn vị, chuyện này là thật. Hơn nữa lúc đó anh cũng không có liên lạc với tôi, tôi gọi điện thoại qua còn tắt máy, đây cũng là thật. Ngày hôm qua anh còn đột nhiên nói muốn

rời khỏi tôi. . . tôi cho là chuyện tờ báo khiến anh đau lòng, khiến anh ghen tuông, bây giờ suy nghĩ một chút, chẳng lẽ có quan hệ cùng Trần Tuệ.

"Cô thật sự mang thai con của Từ Lỗi?" Tôi còn có chút không tin đây là sự thật.

"Thế nào? Không tin phải không? Chị muốn tôi đi lấy báo cáo xét nghiệm không? Tôi mang thai con của anh Từ, chuyện này chỉ có anh Từ biết, tôi không muốn nói chuyện tôi mang thai ra, bởi vì nếu như chuyện này lọt lên trên sẽ phá hủy tương lai của anh Từ. Tôi cũng không dám nói cho cha tôi biết, sợ cha tôi kích động sẽ tôi đánh anh Từ. Nếu như cô không tin, cô có thể đi hỏi anh Từ."

Chuyện này quá lớn rồi, Trần Tuệ thật sự mang thai sao? Nhìn cô ta, vẻ mặt rất nghiêm túc, hình như không giống nói dối, nhưng chẳng lẽ là Từ Lỗi đang nói dối sao? Nhưng Từ Lỗi chắc là sẽ không gạt tôi, anh không phải A Hạo, anh sẽ không gạt tôi, nhưng chuyện này là sao nữa? Tôi rất muốn đi hỏi Từ Lỗi, nhưng vừa nhìn xuống, chuyện này coi như thật sự hỏi Từ Lỗi, anh sẽ nói cho tôi biết không? Tôi khổ sở ngồi trên băng đá, đột nhiên không làm chủ được suy nghĩ, không biết mình phải làm gì.

"Chị Đồng, tôi biết rõ chị cũng yêu anh Từ, nhưng xin trả anh Từ cho tôi được không? Đứa con của tôi không thể không có cha, nếu như mà để chuyện tôi mang thai cho cha tôi biết, ông ấy nhất định sẽ báo lại quân khu, nhất định sẽ phá hủy anh Từ. Chị Đồng, coi như tôi xin chị, được không?" Trần Tuệ nói xong, đột nhiên quỳ xuống.

Tôi cuống quýt đỡ cô ta dậy, nhưng mà tôi lại không đồng ý được điều cô ấy nói, bởi vì rời khỏi Từ Lỗi, tôi làm không được, nhưng nếu như Từ Lỗi thật sự là người phụ lòng như vậy, tôi nên đi cùng với anh sao? Tôi đột nhiên cảm thấy đầu to ra, tại sao mỗi lần tôi yêu khó giải quyết như vậy?

Trần Tuệ đi khi nào thì tôi không biết, Từ Lỗi trở về lúc nào tôi cũng không biết, lòng của tôi đã bị lời thiên lời nỏ vừa rời làm mất chủ kiến. Mặc cho anh khẩn trương ôm tôi, mặc cho anh đang nói lo lắng sắp chết anh bên tai tôi, lòng của tôi vẫn còn bối vì sự thật Trần Tuệ mới vừa nói mà hốt hoảng, không biết nên tin tưởng Từ Lỗi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Vừa nghĩ tới chuyện lúc này, cả người tôi đều đang run rẩy, bị anh chậm rãi ôm vào trong ngực, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

"Sao thế, Đồng Diệp? Tại sao khóc?" Từ Lỗi nhìn thấy nước mắt tôi, bị dọa sợ, luống cuống tay chân lau nước mắt vì tôi.

Nhìn vẻ mặt anh rất lo lắng, anh quan tâm tôi, chuyện của người nữ quân y kia lại giải thích thế nào? Tôi lắc đầu một cái, thuận miệng hỏi hắn: "Không phải lãnh đạo bảo anh qua đó sao? Tại sao lại trở lại?"

"Đáng chết, không biết tên khốn kiếp nào lừa anh tới, căn bản là lãnh đạo không có kêu anh, hại anh uống công một chuyến." Từ Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại nhìn tôi, đau lòng nói: "Rốt cuộc em sao thế?"

"Em. . ." Tôi cắn môi, nghĩ đến lời Trần Tuệ nói, nhưng vẫn hỏi: "Từ Lỗi, anh nói nếu như một người đàn ông làm bụng con gái người ta lớn thì anh ta có nên phụ trách hay không?"

Đột nhiên mắt Từ Lỗi sáng, để mắt tới bụng của tôi, vui mừng nói: "Thế nào? Em mang thai hả? Thật tốt quá, rốt cuộc anh có thể làm cha."

"Không phải là của em, em không có mang thai." Tôi vỗ xuống tay của anh.

Trên mặt Từ Lỗi lập tức hiện ra vẻ thất vọng: "Không phải là em nói em mang thai sao?"

"En chỉ ví dụ, nếu như có một người đàn ông làm con gái nhà người ta lớn bụng rồi có nên phụ trách hay không?"

Di enda nl equ ydo n <3 <3 becuacon

Từ Lỗi lại ôm tôi vào trong ngực, nói: "Đàn ông tối thiểu phải có chính là trách nhiệm, nếu như ngay cả trách nhiệm tối thiểu cũng không có thì nói gì sự nghiệp? Nếu quả như thật sự đã làm người ta lớn bụng rồi thì anh ta nên gánh vác xứng đáng trách nhiệm đàn ông, nên cưới người ta."

"Thật sao?" Tôi vừa nghĩ tới Trần Tuệ mang thai đứa con của anh trong bụng, lại nghe anh nói sẽ lấy cô ta, tâm trạng rơi xuống: "Vậy nếu như là anh, anh đã có người trong lòng rồi lại không cẩn thận làm người khác lớn bụng, anh sẽ làm như thế nào?"

Từ Lỗi giật mình, xoay người tôi lại, nhìn chăm chăm đôi mắt của tôi hỏi: "Em nói gì? Em nói lại câu vừa nói một lần nữa xem? Anh làm ai lớn bụng hả?"

“Em . . . Sao anh dữ vậy? Chuyện của mình làm tự mình biết, làm người ta lớn bụng là anh, anh còn hung dữ sao?” Tôi cũng tức giận, dùng sức muốn đẩy anh ra.

Từ Lỗi lại nắm bả vai của tôi không buông, hỏi: “Đồng Diệp, em nói rõ đi, rốt cuộc anh làm ai mang thai chứ?”

“Trần Tuệ, là Trần Tuệ. Anh buông tôi ra, tôi không muốn kết hôn với anh, anh kết hôn cùng cô ta đi.” Càng nghĩ càng giận, người đàn ông trước mắt này lại hư hỏng thế kia, làm người ta lớn bụng còn không thừa nhận, biết rõ còn hỏi.

“Trần Tuệ? Anh làm cô ta lớn bụng khi nào? Ngay cả bụng anh cũng không đụng tới cô ta, trừ phi gặp quý cô ta mới có thể mang thai đứa con của anh. Từ Lỗi anh nên làm phải làm, thật là anh thì anh sẽ không phủ nhận, nhưng không thể cứ oan ức như vậy.” Từ Lỗi tức giận buông tôi ra, quay đầu bước đi.

Tôi kéo anh, hỏi anh: “Anh đi đâu?”

“Hỏi Trần Tuệ đi, ngay mặt đối chất với cô ta!” Từ Lỗi suy nghĩ một chút lại kéo tôi theo, “Em đi cùng anh, nói rõ ràng chuyện này.”

Tôi liều mạng kéo anh, không để cho anh đi tìm Trần Tuệ, nói: “Em tin anh, tin anh còn không được sao? Đừng đi hỏi, cô ta sẽ khó chịu.”

Nếu như chuyện này là giả, Từ Lỗi đi chất vấn Trần Tuệ khiến thể diện cô ta còn đâu? Mặc dù tôi ghét Trần Tuệ, cũng không thích cô ta nói dối, nhưng đều là phụ nữ, cô ta khó chịu, lòng tôi sao nhẫn tâm chứ?

“Được, trước tiên anh không đi hỏi cô ta, nhưng em phải nói hết sự thật rõ ràng cho anh biết được không? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Lúc này Từ Lỗi mới quay người lại nhìn tôi.

Tôi gạt đầu một cái, kéo anh ngồi trên ghế đá, nói về chuyện lúc này Trần Tuệ nói với tôi nói: “Cô ta nói anh là lính của cha cô ta, được cha cô ta đề bạt, sau đó đến quân khu, còn nói anh đã đồng ý với cha cô ta sẽ đồng ý cưới cô ta, sau đó cô ta đuổi tới quân khu, vào bệnh viện quân khu. Nhưng anh lại thay lòng, anh theo tôi tốt hơn, cô ra chỉ vì anh mà tự sát, còn mang thai con của anh, ba ngày trước anh vội vã chạy về chính là vì việc của cô ta, còn nói . . .”

“Còn nói anh sẽ đồng ý cưới cô ta, đúng không?” Từ Lỗi tiếp theo lời tôi nói, tôi sững sờ, nhưng vẫn gạt đầu một cái, lại thấy Từ Lỗi giận đến dùng sức đập xuống băng đá, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói bậy nói bạ! Anh thành lính của cha cô ta khi nào? Cha cô ta là một đoàn trưởng nho nhỏ, có thể đề bạt anh đến quân khu sao? Anh chạy về vì cô ta lúc nào? Anh trở về là bởi vì có nhiệm vụ, lúc ấy anh không kịp tới nói tạm biệt với em, không phải anh đã nói chuyện này với em rồi sao? Sao em còn hoài nghi?”

Tôi cẩn thận nghĩ lại, quả thật cũng phát hiện trong lời nói Trần Tuệ có trăm ngàn chỗ hở, nhưng nghĩ đến lúc trước bọn họ cũng có một ít mập mờ nên liền cố sức nói: “Nhưng quả thật trên tay của cô ta quần băng. Coi như chuyện này là giả, nếu anh không trêu chọc cô ta thì cô ta có thể nói bậy như vậy sao? Nhất định là trước đây anh đáp ứng cô ta tốt lắm, cho nên cô ta vừa nhìn thấy em xuất xuất hiện mới . . .”

“Đi, đi tìm cô ta nói cho rõ ràng. Đầu nhỏ này, nếu như không hiểu rõ mọi chuyện thì em mãi mãi sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt đến chết thôi.” Từ Lỗi không để ý tôi phản đối, vẫn cứ kéo tôi đi.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chúng tôi, tôi lúng túng chỉ thiếu không có đào một cái hố rồi chui xuống dưới.

“Từ Lỗi, anh mau buông em ra, em không đi, em tin anh, có được hay không?”

Từ Lỗi cũng rất kiên quyết nói: “Không được, chuyện này không hiểu rõ, trong lòng anh còn tức đây.”

“Từ Lỗi, em sai rồi, em không nên hoài nghi anh, chúng ta trở về đi thôi, đừng đi hỏi cô ta nữa, tránh làm cô ta lúng túng.” Tôi liều mạng kéo anh lại, không để cho anh đi tìm Trần Tuệ.

“Lúc cô ta châm ngòi chia rẽ, có thể nghĩ tới em không? Tung tin đồn nhằm sinh sự, hủy danh dự của anh là chuyện nhỏ, thiếu chút nữa làm cô ngốc như em bị lừa, đây mới là chuyện lớn. Ngoài miệng em nói tin tưởng anh, thật ra thì trong lòng em cũng đang không tin, không nói chuyện này ngay mặt rõ ràng với cô ta, em mãi sẽ nghi ngờ anh.”

Trong lúc anh lôi kéo, chúng tôi đã đến cửa bệnh viện quân y, vào chỗ ở phòng khám bệnh của Trần Tuệ, bên trong có không ít bệnh nhân. Trần Tuệ vừa thấy chúng tôi đi vào, trong nháy mắt sắc mặt liền trắng không còn chút máu, ngay cả phiếu khám bệnh trên tay cũng lộn xộn rồi.

Từ Lỗi cũng không đi quấy rầy Trần Tuệ xem phiếu khám bệnh, kéo tôi ngồi trên ghế dài khám bệnh, chờ cô ta khám cho bệnh nhân xong. Nhưng tôi lại phát hiện, tay Trần Tuệ cứ run. Đợi đến lúc bệnh nhân đều đi hết sạch, lúc này Từ Lỗi mới đứng lên, nói với Trần Tuệ: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Em . . .” Trần Tuệ căng thẳng nuốt nước miếng nói: “Em còn có bệnh nhân, các người có gì, sau này hãy nói đi.” Nói xong lại rời khỏi phòng.

Từ Lỗi đuổi tay ra, cản đường đi của cô ta: “Trước tiên nói chuyện cho rõ ràng đi.”

Trần Tuệ ngồi xuống ghế, cười với Từ Lỗi: “Anh Từ, chuyện gì thế?”

Tôi cũng căng thẳng ngồi trên ghế dài, lỡ như chuyện này là thật, tôi phải làm gì? Nhưng lỡ như là giả, tôi hoài nghi Từ Lỗi như vậy, anh sẽ không tức

giận sao? Mặc kệ kết quả là thế nào, tôi đều cảm thấy mình giống như bị mặt trời rọi thẳng vào, tinh thần thấp thòm.

“Tôi nói Quân y Trần, vết thương cắt tự sát trên cổ tay cô đâu? Sao băng gạc cũng không thấy? Lành nhanh vậy sao?”

Từ Lỗi vừa nhắc thì tôi mới phát hiện không biết khi nào băng gạc quấn vào cổ tay Trần Tuệ đã không thấy nữa, mà cổ tay của cô ta lại trơn bóng trắng nõn, vết thương gì cũng không có. Vừa nhìn thấy là tôi liền cảm giác cô ta đang nói dối, chỉ sợ ngay cả chuyện đứa nhỏ cũng giả dối không có thật? Nghĩ đến đây, tôi áy náy nhìn Từ Lỗi, lại vừa đúng lúc nhìn thấy anh nhìn lại tôi, trong ánh mắt của anh có vẻ phức tạp.

“Em . . Em là bác sĩ, dĩ nhiên vết thương cũng khép lại nhanh hơn.” Trần Tuệ vẫn bình tĩnh cười.

“Thật sao? Nghe nói cô mang thai con của tôi, chỉ là không biết đứa bé là cô mang thai trong mơ sao?” Vẻ mặt Từ Lỗi cũng cười rung động, nhưng mà tôi lại cảm giác nụ cười này rất lạnh.

“Em . .” Trần Tuệ nói không ra lời.

“Sao thế? Là chột dạ, hay là. . .” Trên mặt Từ Lỗi vẫn có nụ cười, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh buốt.

Trần Tuệ nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên trong mắt đầy nước mắt, cô ta khóc rống nói: “Anh Từ, sao anh có thể xử oan cho em như vậy? Anh tin vào lời bạn gái của anh nói, xử oan em không quan trọng, nhưng anh lại hủy chính danh dự của anh. . .”

“Này, đây không phải là cô nói với tôi sao? Nói cô mang thai con của Từ Lỗi, còn cầu xin tôi rời khỏi anh ấy, thành toàn cho hai người.” Tôi cũng đứng lên.

“Tôi nói vậy khi nào, cô đừng vu tôi. Anh Từ, sao anh tìm một người độc ác như vậy, không có gì lại xử oan cho em, xử oan em còn chưa tính, còn nói em mang thai con của anh, đây không phải là tát vào mặt em sao?” Trần Tuệ khóc đau lòng.

“Nhưng rõ ràng cô nói trong cánh rừng nhỏ. . .” Lời của tôi mới vừa ra khỏi miệng liền bị cô ta chặn ngang: “Tôi nói gì? Cô có chứng cứ sao? Cô đừng vu tôi.” Trần Tuệ lại phủ định hoàn toàn lời tôi nói.

Tôi thật sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa, sao thành ra như vậy? Tôi lo lắng nhìn Từ Lỗi, lại được anh nắm lấy tay, anh cho tôi một ánh mắt yên tĩnh, tôi vui vào trong ngực của anh, không nói nữa.

Nhưng mà tư thế của tôi lại kích thích Trần Tuệ, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh Từ, anh trọng sắc khinh bạn, anh chỉ tin bạn gái của anh chứ không tin người bạn như em.”

“Chọn một giữa hai người, dĩ nhiên tôi tin tưởng Đồng Diệp của tôi. Mặc dù có lúc Đồng Diệp hay mơ hồ, nhưng cô ấy thiện lương, cô ấy sẽ không có lòng hại người. Tôi không tại sao cô muốn lừa gạt Đồng Diệp như vậy, lợi dụng sự hiền lành của Đồng Diệp để đạt tới bí mật cô không muốn người khác biết, tôi sẽ không để xảy ra chuyện như vậy.”

Vừa nghe lời Từ Lỗi nói, tôi cảm giác giống như một dòng nước ấm chảy vào tim, Từ Lỗi tin tưởng tôi khiến tôi cảm động, mà tôi còn hoài nghi anh, thiếu chút nữa thì bị người khác lợi dụng. Nghĩ đến đây, tôi lại có cảm giác xấu hổ với anh.

“Tại sao? Em gặp anh sớm hơn cô ta, tại sao anh không yêu em? Em kém hơn cô ta chỗ nào, cô ta đẹp hơn em không? Tại sao anh lựa chọn cô ta mà không chọn em?” Đột nhiên Trần Tuệ sụp đổ, khóc rống lên.

“Bởi vì Đồng Diệp của tôi lương thiện hơn cô, chỉ một điểm này là cô ấy tốt hơn cô nghìn lần!” Từ Lỗi ôm chặt tôi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Trần Tuệ.

“Nhưng anh đã từng đã đồng ý với em, anh muốn thử qua lại với em, nhưng người phụ nữ này vừa xuất hiện, em lại ném em qua một bên.” Trần Tuệ có thể không tiếp nhận nổi sự thật này, cho nên vẫn níu áo Từ Lỗi không buông.

Nhưng Từ Lỗi đã kéo tôi ra khỏi phòng khám bệnh, tôi nghe tiếng la của Trần Tuệ truyền đến, trong lòng cũng cảm thấy thương cảm cho cô ta, yêu một người không sai, sai là cô ta không nên dùng thủ đoạn hèn hạ. Nhìn Từ Lỗi, sắc mặt của anh rất tệ, nhất định là vẫn còn còn đang tức, vừa nghĩ tới tôi lại hoài nghi oan uổng cho anh, tôi cảm thấy áy náy và lo lắng.

Sao tôi ngốc như vậy, khi cô ta nói, tại sao không bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ hậu quả trước sao? Lúc ấy còn mắng anh như vậy, thật may là hiểu lầm đó được giải thích rõ, nếu quả thật mặc cho Trần Tuệ lừa gạt, tôi và Từ Lỗi tách ra bởi vì hiểu lầm thì đó mới là sai lầm lớn nhất.

“Thật xin lỗi.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Em nói gì, anh không nghe thấy.” Từ Lỗi quay người lại nhìn tôi.

“Em nói thật xin lỗi.” Giọng của tôi hơi lớn một chút.

“Vẫn chưa có nghe được.” Anh chớp mắt nhìn tôi.

Vừa nhìn gương mặt trẻ đùa của anh là tôi biết ngay tôi bị anh chọc, giận dữ sợ, dùng sức hất tay của anh ra, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước, miệng nói: “Không đề ý tới anh, anh là người xấu.”

Đột nhiên Từ Lỗi cười vui vẻ, nắm tay của tôi chạy tới trước, làm người xung quanh nhìn chăm chú. Anh vẫn kéo tôi trở về ký túc xá của anh, sau đó đóng cửa lại.

“Anh kéo em trở về phòng làm gì? Sao lại khóa.” Tôi nhìn anh chăm chăm, nhìn nụ cười mờ ám trên mặt anh cũng biết anh muốn làm gì.

“Em nghi oan anh, hoài nghi tôi, xem anh trừng phạt tiểu yêu tinh em như thế nào?” Anh càng không ngừng nháy mắt với tôi, vẻ mập mờ trên mặt làm tôi nhìn một cái cũng biết anh muốn gì.

Tôi cười nói: “Gi mà trừng phạt, em lại không làm gì sai, là anh tự đi quyến rũ người khác, còn tôi nói em. Nói cho anh biết nhé Từ Lỗi, anh mà dám đụng đến một sợi lông của em, em sẽ. . .”

Trên mặt Từ Lỗi vẫn như vậy khiến tôi nhớ lại tình cảnh buổi sáng, anh xúc động muốn tôi, mặc dù vừa mới bắt đầu rất đau, nhưng cuối cùng cũng rất thoải mái, trong tim lấp đầy tình yêu nồng đậm.

“Em thậm chí vẫn không biết lỗi, xem ra anh không trừng phạt em thì không được rồi. Cừu trắng đừng chạy, xem sói xám trừng phạt em thế nào.” Anh nói xong, giả bộ như sói lớn bỏ nhào về phía tôi.

“Anh đừng tới đây, anh mà dám tới đây, em. . . em sẽ. . .” Tôi cười ha ha, cố ý chạy lên giường, sau đó quay đầu lại giả bộ đáng thương.

Anh cười hi hi: “Em sẽ như thế nào?”

“Em sẽ cắn anh.” Tôi cố ý hù dọa anh.

“Được, cắn đi, nếu không anh sẽ cắn em!” Anh nói rồi nhào tới, tôi cố ý làm bộ như bị sợ đến phát run, bị anh ôm vào ngực, tay của chụp vào, dẫn tôi đến nơi đó, sờ lên một vật thô ráp.

Không ngờ nó nhanh phản ứng, căng như lập xường, luôn chơi đùa tôi chết đi sống lại, thật muốn xuống cắn nó hai cái, nhưng lại không dám.

Tôi tròn to hai mắt, vui người trong ngực của anh, miệng sáng giọng: “Từ Lỗi đáng chết, anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện để cho em mang thai, xem sau này em còn dám nghi bậy cho anh hay không.”

“Anh không thể tùy tiện định tội chết cho em!” Tôi kháng nghị.

“Em dám phản kháng sói lớn, xem anh dạy em thế nào!”

“Đừng, sói lớn tha mạng, em không dám.”

. . .

Trong phòng tràn ngập không khí mập mờ, còn có tiếng thở cùng tiếng rên rỉ: “Từ Lỗi, anh thật là hư!”

“Anh không hư sao có thể làm em thoải mái, làm em vui vẻ. Đồng Diệp. . .”

Tiếng thở càng đậm, tiếng rên rỉ càng vang lên, lúc nào cũng có thể thấy JQ. . .

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Tôi trở về từ quân khu đã là chuyện ngày hôm sau.

Ngày hôm đó Từ Lỗi dẫn tôi đi dạo rất nhiều nơi, dĩ nhiên cũng gieo rất nhiều hạt giống. Đôi câu Từ Lỗi lời nói, để cho em mang thai, về sau em cũng sẽ không nghĩ tới chạy thoát, em chính là mẹ của con anh rồi. Đối với Từ Lỗi bá đạo, hồi trước là không biết làm sao đến bây giờ là vui vẻ tiếp nhận, tôi cảm giác mình thay đổi rất nhiều, đây chẳng lẽ chính là ma lực của tình yêu sao?

Trở lại cơ quan, vẫn bận rộn, bởi vì đôi ca với đồng nghiệp cho nên tôi còn làm nhiều công việc hơn hồi trước, mấy ngày nay vẫn bận đến rất khuya mới tan việc. Mẹ thương tôi, thay đổi món ăn đa dạng cho tôi, nhưng bởi vì quá mệt, cũng bởi vì phiền não công việc khiến tôi không có một chút khẩu vị, chuyện muốn làm nhất khi về đến nhà ngủ là nghỉ ngơi cho khỏe, ném tất cả mệt nhọc và phiền não ra chín tầng mây. Nhưng mỗi ngày vẫn nhận được điện thoại của Từ Lỗi rất quy luật, tôi cảnh cáo anh trong điện thoại không chỉ một lần, không được có bất kỳ hành động mập mờ với quân y Trần, thế nhưng cuối cùng anh lại cười trong điện thoại, nói: “Vậy em mau gả cho anh đi, chúng ta hợp pháp hóa, giành cũng không được.”

Tôi bị giọng của anh làm vui vẻ, anh còn nói: "Bà xã, báo cáo kết hôn của anh cũng sắp được duyệt, vừa lấy được báo cáo, chúng ta lập tức đi kết hôn, có được hay không?"

Tôi tát anh một chậu nước lạnh: "Cửa ải của mẹ em mà anh còn chưa có qua, anh muốn trực tiếp cướp con gái qua khỏi mặt bà ấy sao?"

"Chẳng lẽ không thể lên xe trước mua vé bổ sung sau sao? Chúng ta kết hôn trước, có luật pháp ràng buộc, mẹ em muốn không đồng ý cũng khó." Anh hết sức trẻ con nói.

Giọng tôi cứng rắn nói: "Không được, không thể tiền trăm hậu tấu, anh phải qua cửa của mẹ thì em mới có thể gả cho anh."

*tiền trăm hậu tấu: chém trước báo sau, làm trước xin phép sau

Anh lập tức liền giống như bóng cao xu xì hơi, âm thanh gì cũng không có.

Nhưng có nhiều lúc, Từ Lỗi cũng thực sự bận rộn công việc, mà công việc của anh cũng không phải là em có thể hỏi, bởi vì anh luôn nói là cơ mật quân sự.

Trịnh Duệ vẫn nghĩ mọi biện pháp hẹn tôi, muốn mời tôi ra ngoài ăn cơm, nhưng mà đều bị tôi từ chối. Người bạn này, hoàn toàn đã bị loại khỏi từ trong danh sách bạn bè của tôi.

Mẹ cũng muốn tôi qua lại với Trịnh Duệ, bà ấy thúc giục tôi lui tới với Trịnh Duệ, cùng anh ta hẹn hò, tôi vẫn mượn cớ bận rộn công việc, căn bản cũng không muốn gặp mặt Trịnh Duệ.

"Con bé này, Tiểu Duệ có gì không tốt, sao con xa lánh nó? Hai đứa các con cũng thân mật ôm nhau, tại sao còn không thừa nhận?"

Lời của mẹ khiến trong lòng tôi kích động, tôi hỏi bà ấy: "Cái gì ôm nhau, mẹ nói bậy gì đó?"

Mẹ lại ném trang đầu tờ báo xuống trước mặt của tôi, nói: "Hai đứa các con lên báo, đây cũng là chuyện đã công nhận, con còn muốn giấu giếm tới khi nào?"

Vừa nhìn thấy tờ báo, đầu của tôi liền to ra. Mẹ nhất định ít xem báo giải trí, bà ấy chú ý tới những chuyện này lúc nào? Hay là, căn bản là có lòng có chuyện cố ý khiến mẹ biết chuyện này?

"Mẹ, báo chí cũng viết linh tinh, mẹ cũng tin sao?" Tôi đau đầu nói.

"Nhưng Tiểu Duệ nói cho mẹ biết, chuyện hình là thật." Mẹ rất kiên trì nói: "Cho nên con phải kết hôn cùng Trịnh Duệ, con không thể làm mất mặt ông Đồng được." (ý nói cha Đồng)

Tôi thật sự vô cùng muốn nói cho mẹ biết sự thật ngay lúc đó, nhưng lại không biết mở miệng làm sao, có lẽ căn bản là mẹ cũng sẽ không tin, cho là tôi cố ý nói ngược. Muốn nói thủ đoạn của Trịnh Duệ hèn hạ, nhưng lại không biết vì sao lại nói thế, đối với đề nghị của mẹ thì tôi chỉ có thể qua loa, có thể tránh là tránh, không tránh được tôi liền giả bộ ngốc. Trịnh Duệ lợi dụng hảo cảm của mẹ đối với anh ta, muốn làm tư tưởng cho mẹ của tôi, cho là tôi nhất định sẽ nghe lời mẹ, làm một cô con gái hiếu thảo, nhưng hiếu thảo thì hiếu thảo, chuyện yêu đương cũng không thể qua loa, tôi sẽ không vì hiếu thảo mẹ tôi mà hy sinh tình cảm của tôi.

Đang lúc tôi cảm giác ngày cứ bận rộn cùng bình thản như vậy trôi qua, nào biết có ngày lại đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ, một người phụ nữ xa lạ.

Nhận được cuộc điện thoại kia nên tôi rất kinh ngạc, ngược lại người phụ nữ trong điện thoại rất là đi thẳng vào vấn đề, hỏi tôi: "Cô quen biết Tô Trữ Hạo sao?" Không có nói nhầm, nhưng cũng làm cho lòng người run lên.

A Hạo? Thời gian rất lâu rồi đã không nghĩ tới anh ta, tôi cho là mình thật sự đã quên anh ta, tựa như người qua đường, đã không còn kích động những con sóng lớn ở trong lòng tôi nữa, nhưng mà tôi lại sai rồi. Hôm nay lại bị người ta nhắc tới khiến tôi nhớ tới anh ta, còn có anh ta làm những chuyện gây ra vết thương kia khiến lòng tôi hận thêm.

"Xin hỏi cô là ai?" Sau khi tôi kinh ngạc, không nhận được hỏi lên.

"Tôi là bạn gái Tô Trữ Hạo mới quen, tôi tên là Mông Mông." Người nọ cũng dứt khoát, cũng không có lừa tôi.

Mông Mông? Sao cái tên này quen thuộc như vậy, hình như đã từng nghe ở đâu, nhưng mà ở ssaau? Trong khoảng thời gian gần lại nghĩ không ra. Cho nên tôi hỏi: "Xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi phát hiện cổ của cô trên điện thoại anh ấy, hơn nữa anh ấy luôn gọi cho cô sau lưng tôi, mặc dù thời gian nói chuyện điện thoại cũng không lâu. Buổi tối nằm mơ anh ấy kêu tên của cô, cho nên. . ."

"Cho nên cô cho là tôi là người thứ ba quyến rũ anh ta, người thứ ba phá hư tình cảm của các người?" Điện thoại của tôi bởi vì đã sớm kéo số điện thoại của A Hạo vào danh sách đen, cũng từ chối tất cả tin tức của anh ta nên tôi không biết sau này anh ta có gọi điện thoại cho tôi hay không, tôi cũng không muốn nhận được điện thoại của anh ta.

"Không phải cho rằng mà là khẳng định, cô chính là người thứ ba phá hư tình cảm chúng tôi. Tôi là ly hôn anh ấy, nhưng trong lòng của anh ấy lại nghĩ tới cô." Giọng nói của người phụ nữ Mông Mông càng ngày càng gấp.

Ly hôn? Mông Mông? Người thứ ba? Tổng hợp những thứ này, đột nhiên tôi nhớ lại Mông Mông là ai. Cô ta không phải là người thứ ba phá hư chúng tôi tình cảm A Hạo đó sao? Đây thật là một chuyện rất châm chọc, người thứ ba vừa ăn cướp vừa la làng, thế nhưng lại chỉ trích tôi là tiểu tam, chuyện này nói ra chắc có lẽ người khác cũng không tin. Ở trong đầu tôi xuất hiện tin nhắn tra ra được lúc ấy, nhớ lại những tin nhắn mập mờ lúc ấy, còn có Mông Mông này từng nói nhiều lời mập mờ làm cho người ta không thoải mái, nhớ tới cô ta kêu A Hạo là chồng trong tin nhắn, tất cả lại hiện ra ở trong đầu của tôi, lại càng làm cho tôi bức tức phần cùng cảm hận.

Người phụ nữ đáng chết, đã từng làm chuyện vô si như vậy, hôm nay lại còn có mặt mũi tôi chỉ trích tôi? Bây giờ rốt cuộc ném được mùi vị bị người ta lừa gạt sao? A Hạo có thể phản bội tôi, tương tự cũng có thể phản bội cô ta, mặc kệ lý do.

Đột nhiên tôi nở nụ cười lạnh, hừ: "Nói đến người thứ ba, cũng không biết người nào mới là người thứ ba thật sự phá hư tình cảm người khác."

Không tệ, nếu như không phải là tiểu tam hiện ra thì khẳng định có lẽ tôi cùng A Hạo cũng sẽ không chia tay, chúng tôi sẽ rất hạnh phúc sống chung một chỗ. Nếu như không phải là cô ta quyến rũ, sao A Hạo lại phản bội tôi? Hôm nay tiểu tam vẫn còn có mặt mũi tôi hỏi ngược lại tôi, coi tôi như người thứ ba phá hư tình cảm bọn họ? Đây thật là trò cười lớn nhất trên đời, là chuyện hoang đường nhất thế gian. Sao cô ta mặt dày vô sỉ, mình làm chuyện sai rồi ngược lại có mặt mũi tôi chỉ trích người khác?

"Cho nên tôi mời cô rời khỏi anh ấy, đừng quần lấy anh ấy nữa, anh ấy là người đàn ông của tôi, không phải cô muốn quyến rũ là có thể quyến rũ được." Mông Mông càng nói càng khó nghe.

"Cô Mông Mông này, bởi vì cô xuất hiện khiến tôi cùng anh chia tay đấy, xin hỏi người nào mới thật sự là người thứ ba? Đây là thứ nhất. Thứ hai, tôi với anh ta chia tay rồi, mời cô sau này đừng làm chuyện tào lao quấy rầy tôi, tôi đã có chồng sắp cưới, chuyện A Hạo đã thành quá khứ, tôi chỉ hi vọng cô còn có anh ta đều đừng tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của tôi nữa, cảm ơn." Nói xong tôi cúp điện thoại.

Sau đó điện thoại lại vang lên mấy tiếng, tôi coi như không thấy, mới rốt cuộc bình tĩnh.

Từ từ tỉnh táo lại, tôi vẫn đang suy nghĩ chuyện này, tại sao đột nhiên Mông Mông phải gọi điện thoại tới? Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự được kết hợp? Mông Mông nói, vì A Hạo ly hôn, đó chẳng phải là hai người ở cùng một chỗ, đây không phải là A Hạo cần có sao? Nhưng tại sao Mông Mông lại không vui?

Đây cũng là chuyện như vậy, vòng một vòng tròn lớn, cuối cùng lại vòng trở lại.

Đang suy nghĩ, tích tích tích. . . Điện thoại di động báo tin nhắn đột nhiên reo lên, tôi mở ra nhìn, lại suýt nữa tức chết, chỉ thấy trên đó viết:

Cô Đồng, tôi hi vọng tốt nhất là cô an phận một chút, đừng quyến rũ đàn ông, nếu để cho tôi biết rõ các người âm thầm lui tới sau lưng tôi, Mông Mông tôi cũng không phải ngồi không, tôi sẽ khiến các người trả giá thật lớn. Người thứ ba đáng xấu hổ, mặc kệ là lý do gì, tốt nhất cô nhớ kỹ cho tôi, nếu cô dám ngăn giữa tôi và A Hạo, tôi phá hủy cô!

Tin nhắn này chặn ngang lòng của tôi, người thứ ba ngược lại gọi tôi là người thứ ba, thế giới này thật sự là quá "công bằng"! Tôi thật sự muốn đánh A Hạo mấy bạt tai, anh ta không có việc gì nêêm gây cho tôi nhiều phiền toái như vậy sao? Tôi và anh ta đã không có bất kỳ quan hệ gì, thế nhưng anh ta lại còn phải quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của tôi, còn để cho người tình anh ta tới cắn tôi. Nhưng tôi vẫn nhịn lửa giận xuống, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể nhịn được thì nhịn đi, đừng để ý đến những con chó điên cắn người lành tính.

Nhưng mà điện thoại cũng khiến đồng nghiệp nhìn chăm chú, đồng nghiệp tới hỏi tôi: "Sao thế, điện thoại có chuyện lớn gì." Tôi lại mỉm cười nói với cô ấy: "Không có sao, bị chó điên cắn." Thấy cô ấy còn muốn hỏi, tôi lợi dụng lý do công việc, gạt chuyện này qua.

Nhưng không bao lâu, điện thoại lại bắt đầu reo lên, lửa giận tôi đã lắng xuống lại nổi lên, nhận điện thoại liền rống: "Họ Mông, cô còn chuyện nữa không?"

"Đồng Diệp?" Bên kia ngớ ngẩn, trong giọng nói lộ ra nghi ngờ.

Là Từ Lỗi, tại sao là anh? Giọng điệu của tôi mềm xuống ngay tức khắc: "Giờ làm việc, sao gọi điện thoại tới?"

"Anh nhớ em lắm chứ sao." Bên kia anh đáng thương nói.

Tôi thích nghe anh nói "nhớ tôi", nhưng vẫn hỏi: "Sẽ không chỉ vì biểu đạt nỗi nhớ em cho nên mới gọi số điện thoại này đó chứ?"

"Anh nhớ em, thế nào, nhớ em không thể gọi điện thoại sao?"

"Đồng chí lão Từ, buổi trưa anh mới vừa nói chuyện điện thoại xong, không được vài tiếng anh lại muốn? Nói đi, chuyện gì." Tôi hiểu rất rõ anh, mỗi lần anh dùng giọng nói làm bộ đáng thương lúc nói thì nhất định là có chuyện gì.

"Người hiểu anh chỉ có bà xã." Bên anh cười hi hi.

"Đừng có làm nhảm, nói đi."

Bên an him lặng chút, sau đó nói: "Đồng Diệp, báo cáo kết hôn của chúng ta đã có, tuần này chúng ta phải đến cục dân chính thôi."

Đột nhiên, tôi cũng muốn kết hôn, có thể là bị sự kiện Mông Mông kích thích, đột nhiên bây giờ đặc biệt muốn kết hôn, để chúng tôi hai hợp pháp hóa, tất cả người thứ ba cũng đừng nghĩ chui vào. Nhưng cửa của mẹ, anh phải qua được, chưa qua cửa của mẹ thì thật không tốt để kết hôn.

Cho nên tôi nói: "Tuần này anh tới nhà em đi, cầu hôn với mẹ em."

Rất không có tương lai, tôi nghĩ tới điện thoại Mông Mông lúc này, còn có tin nhắn vô cùng đã thương người ta, lại liên tưởng đến quân y Trần, người thứ ba bên cạnh Từ Lỗi. Hai người bọn họ gần trong gang tấc, lửa gần rơm, có thể phải tròn chuyện trước không? Mặc dù tôi hiểu nhập Từ Lỗi cùng A Hạo nói thành một là không đúng, nhưng tôi không không chớ nghĩ hai chuyện này với nhau.

"Từ Lỗi, tốt nhất anh với Trần Tuệ bớt nói chuyện, tốt nhất là đừng gặp mặt, chính là chạm mặt cũng không cần chào hỏi. . ."

"Sao em nhắc tới cô ta? Có phải em còn chưa tin anh hay không? Đồng Diệp, em còn hoài nghi anh vậy, anh thật sự rất tức giận." Giọng nói của anh đột nhiên trầm xuống, hình như rất tức giận.

Tôi mới luống cuống, cảm giác mình thật sự làm sai một chuyện. Từ Lỗi cùng A Hạo không giống nhau, hai người bọn họ vốn cũng không phải là một loại người, A Hạo sẽ vì tương lai phản bội tôi, cùng khác có bối cảnh nữ nhân làm ở chung một chỗ, nhưng Từ Lỗi sẽ không. Anh là người chính trực, kiên định với tình cảm, tôi không nên hoài nghi anh.

"Đồng Diệp, phụ nữ ghen có chừng có mực thicó thể hoàn hảo hơn, nhưng qua lần đầu ngược lại không tốt, anh hi vọng em đừng quá để ý." Giọng của Từ Lỗi truyền tới từ trong microphone, đập vào trong lòng của tôi.

Đàn ông ghét phụ nữ nghi kỵ quá đáng, mặc dù anh thương tôi, nhưng không có thể tùy ý mặc cho tôi làm càn. Làm quá mức, chẳng những không phòng được người thứ ba, ngược lại sẽ đẩy người đàn ông mình vào ngực người thứ ba, đột nhiên tôi hoảng loạn.

"Từ Lỗi, em sai rồi, em cũng không nghi anh, em tin anh, sau này em cũng không nói chuyện này ra." Tôi vội nói.

"Đây mới là Đồng Diệp tốt của anh. Em yên tâm, anh tự có chừng mực, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng anh rõ như gương. Đàn ông không thể mặc kệ, nhưng quá can thiệp cũng sẽ thành chuyện xấu, em chỉ cần nhớ điểm này là được."

Từ Lỗi còn chưa tới cửa cầu hôn là mấy ngày đó lại xảy ra một chuyện động trời, trực tiếp ảnh hưởng đến tôi, làm tôi cực kỳ nhức đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Trước Khi Chia Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.